

Hãy cứ yêu như chưa từng tổn thương

Contents

Hãy cứ yêu như chưa từng tổn thương	1
1. Chương 00	2
2. Chương 01 - 02	3
3. Chương 03 - 04	7
4. Chương 05 - 06	11
5. Chương 07 - 08	16
6. Chương 09 - 10	20
7. Chương 11 - 12	24
8. Chương 13 - 14	30
9. Chương 15 - 16	36
10. Chương 17 - 18	42
11. Chương 19 - 20	46
12. Chương 21 - 22	50
13. Chương 23 - 24	54
14. Chương 25 - 26	60
15. Chương 27 - 28	64
16. Chương 29 - 30	69
17. Chương 31 - 32	75
18. Chương 33 - 34	80
19. Chương 35 - 36	84
20. Chương 37 - 38	90
21. Chương 39 - 40	94
22. Chương 41 - 42	98
23. Chương 43 - 44	102
24. Ngoại Truyện 1	108
25. Ngoại Truyện 2 - Part 00	114
26. Ngoại Truyện 2 - Part 01	117
27. Ngoại Truyện 2 - Part 02	122
28. Ngoại Truyện 2 - Part 03	125
29. Ngoại Truyện 2 - Part 04	129
30. Ngoại Truyện 2 - Part 05	134
31. Ngoại Truyện 2 - Part 06	140
32. Ngoại Truyện 2 - Part 07	145
33. Ngoại Truyện 2 - Part 08 - End	147

Hãy cứ yêu như chưa từng tổn thương

Giới thiệu

. Chúng ta đã vứt bỏ sự tôn nghiêm, cá tính và cả sự cố chấp của mình, cũng là vì không thể từ bỏ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-cu-yeu-nhu-chua-tung-ton-thuong>

1. Chương 00

Mở đầu

.Năm tháng dần trôi...

Nếu đứng từ trên cao nhìn xuống thành phố này, bạn sẽ thấy Tô Cẩn và Nhan Bác gặp nhau nơi ngã rẽ, còn Ngô Tiểu Đồng với vẻ mặt mệt mỏi đang tất tả đi qua.

Hai cô gái chỉ lướt qua nhau như hai hạt cát bé nhỏ trong số một phẩy ba tỷ người mà thôi, nhưng họ có chung lòng kiên định, phần đầu quên mình vì tình yêu.

Ngô Tiểu Đồng phải nửa đêm một mình ngồi tàu hỏa suốt tám tiếng đồng hồ để đến bên người mình yêu. Tô Cẩn lần đầu gặp Nhan Bác, chỉ trong một giây, anh như ánh trời chiều chiếu rọi, khiến cô nhất thời không cách nào mở mắt ra được.

.

Trên sân khấu, người chủ hôn yêu cầu vị tân lang phải hát bài Vợ yêu, anh yêu em. Vốn không có năng khiếu ca hát, cộng thêm không khí trang nghiêm của buổi lễ, vị tân lang cứ hát được một đoạn lại quên mất câu từ, làm mọi người trong khán phòng được một trận cười bể bụng.

Tô Cẩn cũng mỉm cười, khóe môi hơi nhếch lên.

Đây là lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay cô có đủ dũng khí ngẩng lên, nhìn người đàn ông đang thanh thần ngồi trước mặt mình mà tuyệt nhiên không sợ bị bắt gặp.

Trong thời khắc ánh mắt giao nhau ấy, cô bắt gặp khóe mi anh hơi động đậy, vẻ như đang mỉm cười với cô, thật khó đoán định.

Tô Cẩn không thể ngờ rằng trước khi ra đi, cô còn có thể gặp lại Nhan Bác.

.

Sáu năm qua, cô và Nhan Bác không phải chưa từng gặp lại nhau.

Một lần là năm cô thi đỗ nghiên cứu sinh, một tổp người kéo cô đi chúc mừng. Cô rất xúc động, xông xáo dẫn đầu đám người đi bộ ngót một tiếng đồng hồ đến nhà hàng cá nướng, nơi anh lần đầu tiên đưa cô đến.

Khi đi gần đến cửa, cô tình cờ nhìn thấy anh cùng bạn bè đang đứng trước một quán karaoke.

Trái tim cô như nghẹt thở, cô vội vã cúi đầu, nhanh chóng lẩn vào giữa đám đông, đi thẳng vào nhà hàng.

Cô cố tình chọn chỗ ngồi đối diện cửa sổ, không lâu sau đã thấy anh đi qua. Trông anh vẫn thế, vẫn vẻ hào hững, lãnh đạm đó.

Có lẽ anh đã nhìn thấy cô, cũng có thể không...

Lần khác là khi Tô Cẩn học nghiên cứu sinh năm hai. Mùa hè năm đó, cô định đăng một bài luận văn trên tạp chí định kỳ thì lại bị người ta đăng trước, toàn bộ số liệu cô đã mất công điều tra suốt một năm trời thành công cốc.

Thầy hướng dẫn vỗ nhẹ vai cô, an ủi: “Làm nghiên cứu, những chuyện như thế này là thường tình. Chỉ còn cách tìm một chủ đề khác và làm lại từ đầu thôi!”

Đêm đó, Tô Cẩn một mình ngồi bên bậc thềm của sân vận động, khóc đến mức ruột gan như muốn vỡ ra. Cuối cùng, cô lấy di động và bấm từng chữ một. Em rất nhớ anh.

Tô Cẩn lập tức gửi tin nhắn trong vô thức. Cô chỉ sợ một giây sau đó, nỗi sợ hãi sẽ ủa về khiến cô không đủ dũng khí để làm điều đó nữa.

Đến nửa đêm, cô vẫn cầm khư khư chiếc điện thoại nhưng không hề thấy có hồi âm. Ngày hôm sau, cô sốt tới bốn mươi độ, phải nằm viện mất một tuần mới dần bình phục.

Cô không thể quên, chính cô đã từng thốt lên rằng: “Nhan Bác, chuyện của chúng ta thế là hết thật rồi! Sau này, cho dù có đối mặt, anh hãy cứ xem như không nhìn thấy em, cho dù em có khóc lóc, có mặt dạn mày dầy cầu xin anh quay lại thì anh cũng đừng quan tâm đến em. Coi như em xin anh, hãy vì em mà làm điều đó.”

Cô thực sự nghĩ rằng, cả đời này sẽ là như thế.

Vậy mà, cuộc đời trở trêu vẫn cứ để cô gặp lại anh.

Tô Cẩn lại gặp Nhan Bác.[alobooks.vn]

Sau khi đi một vòng chúc rượu quan khách, chú rể đã ngà ngà say, lão đảo bước tới chỗ Tô Cẩn. Anh ta kéo Tô Cẩn, vỗ vỗ vai cô, sau đó giơ ly rượu về phía người đàn ông ngồi đối diện cô, cười rồi nói: “Viện phó viện Kiểm sát Nhan, cô ấy là em kết nghĩa của tôi - Tô Cẩn, một nghiên cứu sinh xuất sắc đấy, tháng sau sẽ qua Mỹ học tiến sĩ!”

Tô Cẩn xấu hổ đứng dậy, tay chân luống cuống đỡ lấy anh ta.

“Anh không sao, em đỡ anh làm gì?” Vị tân lang loạng choạng vài bước rồi đứng lại nói với Tô Cẩn: “Anh nghe nói hai người còn là bạn học, ly này nhất định phải uống hết!”

Xem ra tình cảnh này có muốn trốn cũng không được. Tô Cẩn đành cầm ly rượu trên bàn lên, ngược nhìn anh, giọng nói và nét mặt đều không thay đổi: “Viện phó viện Kiểm sát Nhan, xin kính anh ly này!”

Ai cũng biết, tháng sau Nhan Bác sẽ được thăng chức, trở thành Viện trưởng viện Kiểm sát trẻ nhất từ trước đến nay của thành phố.

Mấy năm gần đây, anh một bước lên mây. Tuy có nhiều lời đàm tiếu sau lưng, nhưng khi gặp mặt, ai cũng khách khí gọi anh là “Nhan Kiểm”.

Chỉ có cô, Tô Cẩn, là không.

Tiếp đó là sự im lặng kéo dài, ánh mắt nặng nề nhưng bình tĩnh của Nhan Bác khẽ cười. Anh đứng lên, đối diện với Tô Cẩn, dừng dừng nói: “Hình như em cầm nhầm ly của người khác.”

2. Chương 01 - 02

Chương 1

Đúng là tuổi trẻ không dễ dàng lùi bước.

Năm ấy, Tô Cẩn nhận được giấy báo trúng tuyển vào khoa Công nghệ Môi trường của trường Đại học B. Cô quả thực đã thất vọng vô cùng. Thí sinh đăng ký vào khoa này rất đông, phải đấu chọi rất quyết liệt, nhưng đây lại không phải là mục tiêu chính của Tô Cẩn. Những người quen cô đều biết, mục tiêu chính của cô là khoa Luật trường Đại học B, nơi được mệnh danh là “khoa đứng đầu trong ngành luật quốc gia”.

Phải nói gia đình Tô Cẩn có quan hệ rất mật thiết với ngành luật. Ông ngoại cô trước khi nghỉ hưu là chánh án Tòa án, mẹ cô là luật sư hành chính, còn bố cô là cục trưởng Cục Công an thành phố D. Bản thân Tô Cẩn ngay từ nhỏ đã được coi là mầm non ngành luật có triển vọng nhất của nhà họ Tô.

Cuộc sống của Tô Cẩn luôn thuận buồm xuôi gió cho đến năm cô mười lăm tuổi - cha mẹ yêu thương, gia đình hòa thuận, học hành tiến tới, không có bất kỳ rắc rối nào. Trong thế giới của cô, mọi việc trên đời này chỉ có hai loại, đó là cô muốn hay không mà thôi.

Ông ngoại cô, người cả đời làm thẩm phán cấp cao đã từng nhận xét: “Khí phách hơn người, dũng cảm không hề lùi bước!” Vậy nên, cô cứ như ghé con chẳng sợ hổ dữ, cứ vô tư mà thẳng tiến.

Nhưng trên đời này còn có từ “không ngờ”. Trước giờ thi đại học, đột nhiên Tô Cẩn thấy trong người khó chịu, trong suốt thời gian thi mồ hôi cô cứ vã ra như tắm. Kết quả là cô bị thiếu điểm vào khoa Luật trường Đại học B. Thế nên đương nhiên cô bị xếp vào khoa khác của trường. So với thành tích học tập trước đây của Tô Cẩn thì lần thi này quả là đáng tiếc.

Trước khi vào đại học, Tô Cẩn không có khái niệm gì về khoa Công nghệ Môi trường. Cả nhà ai cũng vỗ về, an ủi cô: “Nghề này rất có tương lai, tiền đồ rồi sẽ rộng mở thôi!”

Tô Cẩn vui như mở cờ trong bụng, nghĩ nghề này sẽ đầy hứa hẹn. Nhưng sự thực thì...

Sau này, Tô Cẩn đã biết thế nào là ngành Công nghệ Môi trường. Cô thấy mình lên nhầm thuyền mất rồi.

Ba lớp tổng cộng có sáu mươi ba sinh viên nhưng chỉ có bốn nữ sinh. Ngoài cô ra, còn lại đều thi vào khoa này vì cái mào của trường danh tiếng. Ngành học thì không thích, bạn bè lại không có tiếng nói chung, Tô Cẩn đành tự tô điểm cho cuộc sống sinh viên của mình thêm phần phong phú.

Trước khi vào học trường Đại học B, Tô Cẩn đã rất thân thuộc với khoa Luật. Nhà họ Tô là gia đình có vai vế trong ngành, đại đa số họ hàng thân thích đều tốt nghiệp khoa này. Tô Cẩn ngay từ nhỏ đã mắt thấy tai nghe được nhiều điều, ngay cả việc vị giáo sư nào có câu cửa miệng gì, những việc dù nhỏ nhất cô cũng biết rất rõ.

Thế nên, Tô Cẩn đã chép lại thời khóa biểu của khoa Luật. Khi không có tiết học, cô liền chạy sang bên đó dự thính.

Hôm đó, Tô Cẩn thật ra muốn nghe môn Luật dân sự, nhưng khi giáo sư bước vào lớp cô mới phát hiện ra mình nhớ nhầm lịch học. Đây là lớp học Luật hành chính của sinh viên năm ba. Cô không có hứng thú nhưng cũng không tiện đứng lên, đành ngồi lại nghe.

Vị giáo sư già mơ mơ màng màng buồn ngủ giăng trên bục, cô ở bên dưới cũng mơ mơ màng màng buồn ngủ nghe, chỉ đợi hết giờ để đi ra.

Năm phút trước khi hết giờ, vị giáo sư đột nhiên hỏi: “Nhan Bác, theo em vụ án này sẽ phân tích ra sao?”

Thế là từ phía sau lưng cô, một giọng nói đầy nam tính cất lên, trả lời lưu loát: “Quyết định xử phạt của công an huyện đối với anh em nhà họ Tôn không qua kháng án mà đã khởi tố. Căn cứ theo Điều lệ xử phạt Quản lý trị an, việc xử phạt của cơ quan công an đối với người bị xử phạt là không hợp lý. Trong vòng năm ngày, kể từ khi nhận được thông báo xử phạt, nếu có khiếu nại mà cơ quan công an cấp dưới không xử phạt hợp lý, có thể khởi tố lên tòa án nhân dân...”

Tô Cẩn ngoái đầu nhìn lại. Người con trai vừa nói có dáng vẻ cao gầy, chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ, đầu nghiêng nghiêng, tay đang quay chiếc bút, giọng nói toát lên vẻ điềm tĩnh đầy hứng khởi.

Thật hiếm có chàng trai nào mặc chiếc áo sơ mi trắng giản dị mà lại đẹp đến thế. Chỉ trong một giây, Nhan Bác như ánh trời chiều chiếu rọi về phía Tô Cẩn, khiến cô nhất thời không cách nào mở mắt ra được.

[alobooks.vn]

Đêm đó, lần đầu tiên Tô Cẩn bị mất ngủ.

Từ bé đến lớn, ngoài việc chuyên tâm học Luật ra, cô không hề để ý đến những khác biệt tế nhị trong mối quan hệ nam nữ. Cô có nhiều bạn bè, trong đó bạn nam cũng không ít. Cô đối xử rất tốt với họ bởi cô cảm thấy giữa cô và họ như anh em tâm đầu ý hợp, có thể cùng ngồi bàn luận về luật pháp. Cô không hề cảm thấy e thẹn hay có chút rung động... cho đến khi cô gặp Nhan Bác. Lần đầu tiên Tô Cẩn cảm thấy bất an, không biết phải làm sao. Sao thế này? Cô cũng không biết nữa, găng lấy lại tinh thần nhưng không được, cứ như người mộng du suốt một tuần.

Đến tuần thứ hai, Tô Cẩn gần như vô thức đi nghe môn Luật hành chính. Gặp lại anh, cô mới thấy trái tim mình bình yên trở lại. Trong đầu cô vang lên câu nói: Thì ra mình đã yêu anh ấy mất rồi!

Trong từ điển của Tô Cẩn từ trước đến nay không hề có khái niệm muốn mà không được.

Cho nên, sau khi đã xác định được mình muốn gì, cô liền quyết tâm chiến đấu vì mục tiêu đó. Không phải anh chàng Nhan Bác này khó hơn đề thi Luật kinh tế đâu chứ? Cô không tin Tô Cẩn cô lại không làm được.

Khi lên lớp, cô ngồi ở hàng ghế phía sau, bên trái anh, quang minh chính đại nghiêng mặt quan sát nhất cử nhất động của anh.

Một tiết học trôi qua, cô cứ nghĩ mãi làm thế nào để gọi một câu “Nhan Bác” cho thật tự nhiên. Nhưng đến khi chuông báo hết giờ, anh đã ôm sách ra khỏi phòng, mà cô vẫn ngẩn người, một lời cũng không thốt lên được.

Thì ra trên đời này vẫn có điều mà Tô Cẩn cô không thể làm được.

Suy nghĩ một hồi, Tô Cẩn cảm thấy tình hình đã nghiêm trọng đến mức một mình cô không thể giải quyết được. Cô cần có sự hỗ trợ từ bên ngoài. Cho nên, vào một đêm trăng mờ gió rít, Tô Cẩn ấp a ấp úng nói với mấy người bạn cùng phòng: “Các cậu... có ai... biết Nhan Bác không?”

Cả phòng lập tức nhao nhao.

“Cậu gặp anh ta rồi à?”

“Lúc nào thế?”

“Tiến triển đến đâu rồi?”

Tô Cẩn rụt rè kể lại tâm trạng của mình suốt mấy ngày qua. Trong phòng im lặng một phút, sau đó, không biết ai đột nhiên bật ra một câu: “Nói như vậy có nghĩa là cậu mới chỉ yêu đơn phương thôi, đúng không?”

Tô Cẩn hiểu thẳng một mực tranh cãi, trong lòng như có ngọn lửa đang bùng cháy: “Cái gì mà yêu đơn phương?!” Cô phần nộ nói tiếp: “Mình sẽ làm rõ chuyện này! Tô Cẩn tôi xin thề, không đi truy hỏi Nhan Bác cho ra nhẽ thì quyết không thôi!”

Đúng là tuổi trẻ không dễ dàng lùi bước.

Chương 2

Nếu đây là một cuộc chiến thì ngay từ đầu cô đã ở trong tình thế quân vây bốn mặt, còn anh thì đã thảm bại rồi.

Những người thân quen với Tô Cẩn đều biết cô thuộc trường phái nghĩ là làm, lời đã nói ra, trong vòng ba ngày nhất định sẽ hành động. Nhưng lần này, thông tin “Tô Cẩn muốn công khai theo đuổi sinh viên năm ba Nhan Bác” đã loạn khắp khoa, ngay cả sinh viên khoa khác cũng tò mò chạy đến hỏi: “Tô Cẩn là ai thế?”, người trong cuộc lại không tỏ thái độ gì, cứ như mọi chuyện chẳng liên quan gì đến cô, ngày ngày vẫn sống nhớn nhỡ, an nhàn. Khi bạn bè tìm đến chứng thực, cô nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Đúng thế, mình muốn theo đuổi anh ấy.”

“Thế sao không hành động đi? Chẳng giống cậu chút nào!”

Tô Cẩn mỉm cười, nói: “Trong bí quyết võ lâm, lợi hại nhất là không đánh mà thắng. Mình trước giờ chưa làm việc gì mà không nắm chắc phần thắng. Các cậu cứ đợi mà xem!”

Nhan Bác bắt đầu cảm thấy bị làm phiền. Ngoài việc lên lớp, ngay cả cửa ký túc anh cũng không dám bước ra, chỉ sợ cái cô Tô Cẩn đó bắt đứng lại, tỏ tình giữa đường.

Lúc đầu nghe đồn, anh nghĩ đó chỉ là những lời đùa dai của vài kẻ rồi hơi. Có người trêu chọc anh, anh cũng chỉ cười cho xong chuyện. Ai biết được sự việc lại kéo dài đến hơn một tháng. Những tin đồn không những không giảm đi mà ngày càng ầm ĩ, người đến hỏi dò cũng ngày một nhiều. Giờ bất luận anh đi tới đâu, cũng có người lên nhìn anh cười khúc khích, thậm chí có người đến hỏi thẳng: “Tô Cẩn gần đây có hẹn hò với cậu không?”

Tô Cẩn, Tô Cẩn. Cuộc sống của anh dường như bị choáng ngợp bởi cái tên này, nhưng có trời mới biết anh vô tội, ngoài cái tên, anh không biết gì về cô ấy.

Từ bé đến giờ, cuộc sống của anh luôn gặp trắc trở. Những kinh nghiệm mà anh có được, cuộc sống mà anh đã từng phải trải qua, những người đồng trang lứa chẳng thể nào sánh kịp. Anh trưởng thành bằng cách thận trọng đi trên con đường mà mình đã chọn, không muốn những rắc rối bên ngoài cản trở.

Hai năm nay, những lời đồn anh cao ngạo, lãnh đạm, gia cảnh phức tạp không ít, nhưng anh chẳng bao giờ để tâm, không gì có thể ảnh hưởng đến anh được. Lần này thì khác, cô nữ sinh đó đã mang đến cho anh nhiều phiền toái. Dù chưa từng gặp mặt nhưng những người xung quanh không giây phút nào quên nhắc nhở anh: còn có một cô gái, tên là Tô Cẩn.

Giống như có ai đó đột nhiên ném một viên sỏi xuống mặt hồ phẳng lặng, tạo nên những gợn sóng lăn tăn, lan cả mặt hồ.

Mặt hồ đó chính là anh, nhưng anh không sao bắt được người đã ném đá.

Nhan Bác có phần thiếu kiên nhẫn. Anh thật sự hy vọng sẽ sớm gặp được cô. Như vậy anh có thể cao giọng mà tuyên bố với mọi người rằng: “Đủ rồi đây, tôi và cô ấy không liên quan gì đến nhau cả.”

Nhưng anh chờ đợi suốt nửa học kỳ, tin đồn vẫn chỉ là tin đồn.[alobooks.vn]

.

Trong tiết học Luật hành chính cuối cùng của học kỳ, Nhan Bác vừa ngồi xuống, bỗng thấy lớp học tự nhiên yên lặng. Anh ngẩng lên nhìn, nghĩ giáo sư vào lớp, không ngờ lại là một cô gái đang ôm sách tươi cười bước vào. Cô mặc chiếc áo khoác lông vũ dày, mái tóc tự nhiên vắt qua vai, vóc người nhỏ nhắn, nhìn như học sinh trung học cơ sở.

Nhan Bác hơi nghi nghi, rồi ngay lập tức hiểu ra vấn đề, bởi anh nhận thấy mọi người đều nhìn anh và cô bằng ánh mắt dò xét.

Cô ấy chính là Tô Cẩn. Nhan Bác bỗng thấy tim mình đập nhanh hơn.

Anh đã rất tò mò cô Tô Cẩn mà mọi người nói rất cuộc trông như thế nào. Giờ nhìn thấy mới biết, trí tưởng tượng của con người quả thực chẳng đáng tin. Anh không thể nghĩ cô nữ sinh mỏng manh, yếu đuối trước mặt mình và người mà trong thâm tâm anh đã ngàn vạn lần nguyện rửa lại là một.

Anh thậm chí không biết, khi đối mặt với Tô Cẩn, liệu anh có thể thốt ra được những lời cự tuyệt như anh đã nghĩ không.

Những người ngồi gần đó cố ý để ghế trống xung quanh Nhan Bác, có người còn huýt sáo. Tô Cẩn hơi mỉm cười, vẻ mặt không hề tỏ ra ngại ngùng, tự nhiên bước về phía chỗ ngồi đằng sau Nhan Bác, trước khi ngồi xuống còn lịch sự nói: “Cảm ơn mọi người!”

Tiết học này, Nhan Bác đôi lúc bị lơ đãng. Anh cảm giác như có ánh mắt thiêu đốt anh từ phía sau. Nụ cười ảm áp trên khuôn mặt cô gái đó thoát ẩn thoát hiện trước mắt anh, anh đã vài lần hươ hươ tay nhưng hình ảnh đó không sao tan biến được.

Đến gần cuối tiết học, theo thông lệ sinh viên sẽ tự do nêu câu hỏi. Không ngờ lần này giáo sư lại tiện tay chỉ về phía Tô Cẩn: “Hãy nói xem, em đã gạt hái được những gì ở môn này trong suốt học kỳ vừa qua?”

Sau những tiếng cười khúc khích, không ít người đã vì Tô Cẩn mà toát mồ hôi lạnh. Nhan Bác cũng không phải ngoại lệ. Anh không hiểu vì sao, cô gái này rõ ràng đã gây cho anh bao phiền toái, vì cô ấy mà anh phải gặp bao rắc rối, nhưng lúc này, anh thật không đành lòng nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của cô trước mặt mọi người.

Sau một phút ngỡ ngàng, Tô Cẩn đi lên bục giảng, bình tĩnh hắng giọng. Cô phát biểu, trích dẫn sinh động, nói năng đĩnh đạc, khiến vị giáo sư già đứng bên cạnh gật đầu lia lịa, những sinh viên ngồi dưới nhất loạt trở mắt nhìn.

Sau khi chia sẻ với mọi người “những gì mình đã thu hoạch được”, Tô Cẩn dừng lại một lát, hướng ánh mắt về phía Nhan Bác, một cái nhìn tinh nghịch lóe lên không dễ gì có thể phát hiện ra.

Cô nói: “Điều cuối cùng em muốn nói, thật ra cái lớn nhất em có được ở đây chính là gặp được Nhan Bác. Nhan Bác, nửa học kỳ vừa qua nếu đã làm phiền anh thì cho em xin lỗi... Nhưng em thật sự rất thích anh! Nếu anh đồng ý làm bạn với em, hãy gọi cho em theo số điện thoại...” Cô vừa nói vừa quay người viết một dãy số lên bảng đen.

Mọi người bên dưới trở mắt ngạc nhiên, chỉ đợi xem giáo sư sẽ tức giận ra sao. Không ngờ, sau khi suy nghĩ một hồi, giáo sư nghiêm túc nói: “Nhan Bác à, thầy thấy cô bé này được đấy. Hãy suy nghĩ xem sao. Thôi, chúng ta hết giờ rồi!”

Nhan Bác, mặt vẫn bình tĩnh, cầm sách vở, bước ra khỏi lớp, bỏ qua tiếng la ó, vỗ tay, tiếng cười nói bên cạnh. Khi ra đến cửa lớp, giọng nói mềm mại của cô vang lên ngay bên cạnh tai anh: “Nhan Bác, nhớ gọi điện cho em nhé...”

Trong anh xuất hiện một cảm giác hoảng loạn chưa từng có. Anh không ngờ cảnh tượng mà anh chờ đợi lại thành ra thế này. Cô khiến anh trở tay không kịp, thậm chí vô cùng. Anh không biết đường nào mà ứng phó, bởi hành động của cô hoàn toàn không như lẽ thông thường.

Nếu đây là một cuộc chiến thì ngay từ đầu cô đã ở trong tình thế quân vây bốn mặt, còn anh thì đã thảm bại rồi.

3. Chương 03 - 04

Chương 3

Đây lẽ nào là anh hùng cứu mỹ nhân như trong truyền thuyết?

Tô Cẩn không hề vội vàng theo đuổi Nhan Bác. Đối với cô, dù phải mất bao lâu, chỉ cần cô có lòng, nhất định sẽ đến được với nhau. Dẫu sao còn có cả đời để chờ đợi, nhiều hơn hay ít hơn một ngày cũng chẳng là gì. Huống hồ giờ đây cảm giác đó khiến cô thật dễ chịu.

Vì vậy, ngày hôm ấy, sau khi đã thú nhận tất cả, Tô Cẩn không có hành động gì nữa. Thứ nhất, những lời cô nói hôm đó đều là sự thật, cô phải để cho Nhan Bác có thời gian suy nghĩ. Thứ hai, kỳ thi cuối kỳ đã đến gần, cô lại không hứng thú với ngành này cho lắm, nếu không tập trung học, sẽ khó mà qua được.

Do vậy, sáng nào cũng vậy, ba người bạn cùng phòng vẫn còn đang say ngủ thường lơ mơ nghe thấy câu nói: “Mình đi đến phòng tự học đây!”

Điều kỳ lạ là, khi họ đến phòng tự học thì không thấy bóng dáng Tô Cẩn đâu.

Vài ngày sau, cuối cùng cũng có người không kìm được hỏi: “Rốt cuộc cậu tự học ở đâu thế?”

“Đến khoa Luật. Chẳng phải mình đã nói với các cậu rồi sao? Ở đó sẽ có cơ hội gặp Nhan Bác nhiều hơn. Trưa nay mình đã gặp anh ấy ở cầu thang, dù có hơi xa một chút.” Tô Cẩn vừa chậm rãi chải đầu vừa trả lời. Nghe xong, ai nấy đều choáng váng, nhưng nếu nghĩ lại, đó mới là Tô Cẩn. Có lẽ chỉ ở đó, cô mới tập trung học được.

Trước khi thi học kỳ, phòng học nào cũng chật kín người, nhất là bên các khoa khoa học xã hội. Tô Cẩn sáng nào cũng dậy từ sớm, vác cặp đi tìm một chỗ, sau đó chạy đi thị sát một vòng các phòng khác xem có thấy bóng dáng Nhan Bác đâu không. Theo thường lệ, ôn được một lúc, cô lại nghỉ giải lao, ra hành lang đứng, chẳng qua để xem xem có may mắn nhìn thấy anh không.

Người khác đều cho rằng Tô Cẩn thật ghê gớm, có cả mục đích và kế hoạch để theo đuổi một chàng trai. Nhưng thực tế, kế hoạch của cô chỉ là: tần suất xuất hiện nhiều, một số trường hợp là “gặp ngẫu nhiên”, sau đó là chờ đợi.

Sự tự tin của cô xuất phát từ ý chí kiên cường và lòng dũng cảm. Bởi chưa từng trải qua thất bại, nên cô cho rằng mọi thứ trên đời đều có được, dễ như trở bàn tay.

Nhưng có lẽ cứ mỗi lần gặp anh, vận may của cô lại mất linh. Trọn một tuần, Tô Cẩn ngày nào cũng lang thang ở mấy xó xỉnh của khoa Luật, nhưng chỉ gặp anh duy nhất một lần, mà chỉ là thấy bóng thôi. Chớp mắt, ngày mai đã chính thức bắt đầu bước vào tuần thi cử. Tô Cẩn đột nhiên có cảm giác mệt mỏi, buồn phiền, cô vút sách vở sang một bên và đi dạo.

Tô Cẩn cảm thấy tủi thân. Những lúc không phải thi, cảm giác yêu đơn phương thật tẻ nhạt, dù có đau khổ đến đâu cô cũng chịu được. Nhưng với tình hình hiện tại, chắc cô phát điên mất, hễ mở sách ra là thấy khuôn mặt anh hiện lên, cứ học bài là bên tai lại vang lên tiếng anh. Đã lâu lắm rồi cô không được gặp anh.

Ngồi trên bậc thềm cầu thang, Tô Cẩn cầm chiếc điện thoại trong tay. Cô đợi rất lâu nhưng sao vẫn không thấy anh gọi điện? Đang mãi suy nghĩ thì tay đột nhiên thấy rung rung, cô vội hộp đưa máy lên nghe, không cần nhìn xem ai gọi.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng. Cô “alô” mấy tiếng cũng không thấy trả lời.

Đây không phải là lần đầu tiên. Gần đây cô hay nhận được những cú điện thoại lạ. Bình thường thì cô cũng cho qua, nhưng hôm nay tâm trạng cô không được tốt, ai đụng đến cô coi như xui xẻo rồi!

Tô Cẩn như hét lên. Không thấy khó chịu nữa, cô ngồi thêm một lúc rồi lấy lại tinh thần quay về lớp học.

Nhưng có lẽ trời đã định cô hôm nay không được yên thân, đã có người trắng trợn cướp chỗ ngồi của cô!

Tô Cẩn lập tức phùng phùng khí thế, tiến đến gõ gõ tay xuống bàn, nói với cái tên có vẻ linh tinh, càn quấy đã chiếm chỗ của cô: “Cảm phiền hãy đi chỗ khác, đây là chỗ của tôi!”

“Ai quy định đây là chỗ của cậu?” Cậu ta trơ mặt đáp lời.

Hic, hôm nay mình đã gặp đối thủ chẳng? Tô Cẩn cười nhạt, hôm nay cậu gặp hạn với tôi rồi.

Cô cầm cuốn sách trên bàn lên, nói: “Nhìn thấy không, đây là sách của tôi.”

“Cứ cho là sách của cậu đi, nhưng giờ tôi ngồi đây thì là chỗ của tôi.” Cậu ta nói mà không thèm ngước mắt nhìn lấy một cái.

Tô Cẩn vô cùng tức giận nhưng không cách nào phản bác lại cậu ta, mặt đỏ phùng phùng nói: “Cậu... cậu... cậu đứng đây cho tôi!”

“Sao hả, muốn đánh nhau à?” Cậu ta buông bút, đẩy ghế dịch ra, đứng lên, liếc nhìn cô.

Trận chiến này quả đã khiến cô hoảng sợ. Cậu ta nhìn cao to, cũng phải một mét chín chứ không ít. Đánh nhau? Trong đầu Tô Cẩn lừng lừng tìm cái từ này, hình như khi còn nhỏ cũng đã từng đánh nhau, nhưng sau khi bị bố lấy thắt lưng đánh cho một trận vào mông, cô không còn dám đánh nhau nữa. Không biết khi đánh nhau phải đứng như thế nào?

Nhưng trong từ điển của Tô Cẩn trước nay không hề có bốn từ gọi là “lâm trận quay đầu”. Rất nhanh, cô liền trấn tĩnh lại nói: “Cậu ở trên rừng xuống à? Thời đại văn minh, ai thèm đánh nhau nữa?”

Câu nói này làm dấy lên sự phẫn nộ của đối phương. Thấy cậu ta gờn nắm đấm, Tô Cẩn nhanh chóng nhắm mắt lại nghĩ bụng: Thôi xong, cái mặt của mình, ngộ nhờ lúc về gặp Nhan Bác, chẳng phải sẽ rất mất mặt sao?

Cô đợi một lúc mà vẫn không thấy quả đấm đó giáng xuống.

Không chờ thêm được nữa, Tô Cẩn từ từ mở mắt, thấy nắm đấm đó bị một bàn tay to khỏe khác bắt lấy, gân xanh trên hai cánh tay nổi lên thấy rõ.

Cô hơi nghiêng đầu, trước mắt cô là khuôn mặt mà cô đã nhớ nhưng suốt mấy tuần qua.

Tình cảnh hiện giờ là sao, cô vừa thấy bối rối vừa vui mừng. Mặc dù ánh mắt của anh nhìn cô đầy vẻ tức giận, nhưng chỉ cần được nhìn thấy anh, lòng cô đã nhẹ đi rất nhiều.

Không biết ai đã buông tay xuống trước, nhưng cô sợ hãi chạy đến, đứng sau lưng Nhan Bác.

“Còn không cầm cặp đi đi, vẫn muốn đánh nhau chắc?” Nhan Bác lạnh lùng nói, rồi quay người bước ra khỏi phòng học.

.

Tô Cẩn ngăn người nhìn Nhan Bác bước đi, mấy giây sau mới kịp phản ứng, cô vội vàng cho sách vở vào cặp rồi đuổi theo anh. Anh bước từng bước dài, lại vội vàng, hại cô phải đi gần như chạy mới đuổi kịp.

Thời khắc này, cô đi bên cạnh ngắm anh mà lòng tràn đầy vui sướng.

Đây lẽ nào là anh hùng cứu mỹ nhân như trong truyền thuyết?

Chương 4

.Hóa ra yêu một người không chỉ có hạnh phúc, mà còn có cả đau buồn, đau đến mức cô muốn òa khóc.

Tô Cẩn theo sau Nhan Bác, vào phòng tự học anh đang ngồi. Thì ra anh ngồi ở phòng 306, còn cô chọn phòng 301. Cùng trên một tầng, nhưng một phòng ở cuối dãy hướng đông, còn một phòng ở cuối dãy hướng tây, ở giữa là hành lang, cứ như ở hai đầu dải Ngân Hà, không thể trông thấy nhau vậy.

Cảm giác này khiến Tô Cẩn đột nhiên thấy sợ hãi, cô vô thức với tay kéo ống tay áo Nhan Bác. Anh quay đầu lại, nghi hoặc liếc nhìn cô, ánh mắt cô lúc này tựa như được bao phủ bởi một làn sương mỏng.

Tô Cẩn thấy lông mày anh nhíu lại, nhận ra hành động của mình như vậy là quá thân mật, bối rối bỏ tay xuống, hậm hực nói: “Cảm ơn anh!”

Nhan Bác quay người, vừa thu dọn sách vở trên bàn vừa nói: “Ngày mai em phải thi đúng không? Giờ rất khó tìm được chỗ trống, ngồi tạm đây học đi.”

Tô Cẩn đang cúi đầu nghe thấy vậy lập tức ngẩng lên, hỏi: “Sao anh biết ngày mai em phải thi?”

Cô tập trung chờ đợi Nhan Bác, nhưng anh không trả lời cô ngay. Anh thu hết sách, cầm trên tay rồi nói với Tô Cẩn: “Em ngồi học tốt nhé!”

“Thế còn anh?”

“Anh ngồi đâu chẳng được, cùng lắm thì về ký túc.” Nhan Bác có chút nôn nóng, không hiểu cô hỏi gì mà nhiều thế.

Đang định đi thì bị cô kéo tay áo khiến Nhan Bác có chút tức giận. Anh và cô chẳng qua chỉ gặp mặt có hai lần, cô sao có thể tùy tiện lôi lôi kéo kéo anh như thế? Hay là cô đối với người con trai nào cũng thế cả?

Tô Cẩn có vô tư đến mấy thì cũng nhận ra anh đang nổi nóng, cô cố gắng giữ cho khuôn mặt tươi cười, nói: “Hay là cùng học đi!” Sợ anh từ chối, cô lập tức ngồi lui vào bên trong, ngược lên nói thêm một câu: “Em hứa sẽ không làm phiền anh!” Nói xong, cô ngoan ngoãn cầm sách lên đọc, không nhìn anh nữa.

Nhan Bác cũng biết, ở ký túc thì không thể học nổi, nhất là khu ký túc nam, không lúc nào có không khí học tập, ngay cả khi thi cử cũng vẫn đánh bài và chơi điện tử. Nếu ở ký túc mà học được thì anh đã không phải đi chỗ khác. Nhan Bác lưỡng lự, hay là để sách xuống, ngồi cạnh cô ấy học vậy.

Ngồi một lúc không thấy động tĩnh gì, Tô Cẩn lấy hết can đảm ngược lên nhìn anh. Nhan Bác đang chăm chú đọc sách, dáng vẻ như chàng thư sinh trong tranh vậy. Tim cô đập thình thịch, đây là lần đầu tiên anh ngồi gần cô đến vậy, chỉ cần tay trái cô dịch nhẹ sang trái một chút là có thể chạm vào tay phải của anh rồi.[alookbooks.vn]

Trống ngực đập liên hồi khiến cô phải từ từ trấn an. Thì ra yêu một người lại kỳ diệu như vậy sao?!

Cô rõ ràng không biết gì về anh, nhưng anh dường như đã chiếm trọn tâm trí cô, khiến cô hoang mang, lo sợ, khiến trái tim cô đập nhanh hơn... Mỗi lần gặp anh, mỗi giây trôi qua, cô đều thấy mình yêu anh nhiều hơn.

Tô Cẩm tự hào về bản thân mình. Bạn bè ở ký túc đều nói con gái cần phải làm cao, có yêu người ta thì cũng giả vờ như không để ý, phải đợi người ta theo đuổi mình.

Tô Cẩm không hiểu nổi, thích một người có sao phải che giấu? Bày tỏ tình cảm với người ta, sao phải xấu hổ? Nếu không nói người mình yêu chính là anh ấy thì sao anh ấy biết được trên thế gian này có một người yêu mình đến thế? Và không biết thì sao anh ấy có thể yêu bạn được? Vậy chẳng phải anh ấy có thể sẽ đánh mất một người đã yêu mình nhất trên đời sao?

Nhan Bác nghiêng đầu nhìn sang, thấy hai má Tô Cẩm ửng hồng rất đáng yêu, cô ở gần trong gang tấc, cả người như tỏa ra ánh sáng lung linh, huyền diệu, vàng trăn thuần khiết khiến người khác không thể không nhìn.

Anh không hiểu, tại sao một cô gái trông yếu đuối đến vậy lại có thể làm những việc khiến anh không thể ngờ được. Không biết cô dừng cảm hay liều lĩnh nữa. Cô dám công khai bày tỏ suy nghĩ của mình, dám đứng trước mặt giáo sư và sinh viên bày tỏ tình cảm với anh, còn để lại số điện thoại nữa. Bây giờ, cô lại khiêu khích anh!

Nếu bạn này không phải đúng lúc anh đi ngang qua thì cô sẽ ra sao? Bị người ta đánh hay là đánh người ta?

Nhan Bác mỉm cười.

Anh nhìn cô rất lâu, vậy mà cô không có phản ứng gì. Anh lại cúi xuống, nhưng trong lòng không khỏi nghĩ về cô.

Trong khoảnh khắc, cô mới nghi hoặc ngẩng lên, vừa nhìn thấy anh liền lập tức đỏ mặt.

Nhan Bác lật lật trang sách. nói đùa: “Em có chắc hôm nay sẽ học xong không? Em ngồi lâu vậy rồi mà hình như chỉ đọc được một trang.”

Tô Cẩm mặt càng đỏ hơn. Cô không thể thú nhận với anh là từ này đến giờ cô không hề đọc sách mà chỉ nghĩ về anh. Rõ ràng anh ngồi ngay bên cạnh, nhưng hình như cô vẫn thấy rất nhớ.

Nhan Bác thở dài: “Không hiểu nổi trong đầu em nghĩ gì nữa!”

“Dù sao cũng đều liên quan đến anh.” Tô Cẩm đang suy nghĩ mông lung, nhất thời không kịp phản ứng, buột miệng nói.

Nhan Bác ngó người một lúc rồi mới khẽ ho, nói: “Anh không quan tâm em đang nghĩ gì, chỉ biết là nếu em không học, ngày mai thi em chỉ có thể ngồi mà bịa thôi.”

Sau khi được Nhan Bác thức tỉnh, cuối cùng Tô Cẩm cũng ngồi yên chú tâm học hành.

Biết được anh đang ngồi cạnh mình, cảm nhận được hơi thở của anh, trái tim cô sau một hồi loạn nhịp, giờ đã dần trở lại bình thường. Không còn cảm giác nôn nóng, bất an, ngay cả hiệu suất học tập cũng cao trở lại.

Được một lúc, Nhan Bác lại thấy Tô Cẩm ngồi không yên, khiến anh không thể tập trung được. Anh quay đầu sang, vẻ mặt khó chịu hỏi: “Lại sao nữa đây?”

Tô Cẩm ôm bụng, cười đau khổ nói: “Em muốn đi vệ sinh.” Nói xong, cô liền đẩy anh, lao thẳng ra khỏi lớp.

Nhan Bác nhìn chằm chằm theo bóng cô, vài giây sau không nhìn được liền cười phá lên.

Thế rồi, hai người cũng yên ổn ngồi học, không có chuyện gì nữa.

Đến khi gần hết giờ tự học, cô lao công đi qua nhắc mọi người, Nhan Bác mới hạ bút, quay đầu sang thì thấy Tô Cẩm không biết từ lúc nào đã gục xuống bàn ngủ ngon lành.

Hàng mi dài cong vút, miệng hơi hé mở, hơi thở đều đều, chắc cô mệt lắm nên mới có thể ngủ ngon lành như vậy.

Anh lay nhẹ vai cô, cô quay đầu rồi ngủ tiếp. Nhan Bác không biết làm thế nào, lay thêm lần nữa, lần này cô tỉnh ngay.

“Gì thế, gì thế, sắp thi rồi à?”

Anh thu dọn sách vở giúp cô, nói: “Ừ, sắp thi rồi, đi nhanh lên!”

Làn gió mát lạnh bên ngoài khiến Tô Cẩm dần dần tỉnh ngủ.

Hai người đi bên nhau mà không nói câu gì. Trước khi bước vào ký túc, Tô Cẩm dường như muốn khẳng định điều gì đó, cuối cùng không nhẫn nại được nữa, liền gọi Nhan Bác đứng lại: “Việc em thích anh, anh đã nghĩ kỹ chưa?”

Nhan Bác đứng trước Tô Cẩm, có thể nhìn rất rõ ánh mắt mong đợi, quyết tâm và can đảm của cô. Anh chợt hạ vọng, ánh trăng lên cao không làm hiện rõ ánh mắt thoáng chút bối rối của mình.

Nhan Bác im lặng một lát, nhưng đối với Tô Cẩm, khoảnh khắc đó như dài hàng thế kỷ.

Tiếng nói của anh chậm rãi, có chút phức tạp.

“Anh không biết là em thích anh ở điểm nào... Thực tế, chúng ta vẫn chưa hiểu gì về nhau, thậm chí còn là hai kẻ xa lạ...”

“Em có thể giúp anh hiểu em, chỉ cần anh cho em thời gian.” Tô Cẩm vội nói, giọng run run.

Nhan Bác lùi một bước, dừng lại vài giây rồi nói: “Nhưng anh có bạn gái rồi.”

Câu nói của anh khiến Tô Cẩm như bừng tỉnh. Cô thích anh lâu như vậy rồi mà không hề biết anh có bạn gái, cũng không ai nói với cô. Chỉ có cô thầm yêu anh lâu như vậy trong thế giới của riêng mình...

Giống như giận dỗi, Tô Cẩm bướng bỉnh ngẩng cao đầu, nói: “Anh nói dối.”

Những giọt nước mắt nơi khóe mi lấp lánh dưới ánh trăng, nhưng cô tuyệt đối không để chúng rơi xuống.[
alobooks.vn]

Nhan Bác cúi đầu chậm rãi nói: “Anh không cần phải lừa dối em. Anh và cô ấy yêu nhau từ thời trung học, tình cảm rất bền vững...”

“Được rồi, em biết rồi.” Câu sau cùng cô nói rất nhẹ, rồi quay người, bước đi, nói: “Tạm biệt!”

Cuối cùng thì những giọt nước mắt cũng rơi. Ngày xưa, bị bố đánh, cô đã không hề khóc. Nhận được kết quả thi đại học, cô cũng không khóc... Cô không nhớ lần cuối cùng mình khóc là lúc nào.

Nhưng giờ cô đang khóc.

Hóa ra yêu một người không chỉ có hạnh phúc, mà còn cả đau buồn, đau đến mức cô muốn òa khóc.

4. Chương 05 - 06

Chương 5

Quân bài mà anh vẫn chưa mở ra đó, cô sẽ lau nước mắt ngóng chờ.

Tô Cẩm khóc nức nở trong điện thoại, kể cho Lâm Tiêu nghe, nói hơn một tiếng đồng hồ mới dừng lại. Cô kéo tờ giấy ăn cuối cùng lau nước mắt, chờ đợi đầu máy bên kia trả lời.

Một phút sau, bên kia đầu dây, một giọng nói rất sắc vang lên: “Tô Cẩn, cậu cứ bình tĩnh, đừng làm ồn để mình nghĩ cách được không?!”

Tô Cẩn vo tròn tờ giấy thấm nước trong tay, dùng hết sức ném vào sọt rác trước cửa, nhưng tiếc là không trúng, nắm giấy bay vèo vèo trên không trung rồi rơi xuống mép giường. Tô Cẩn bắt giắc chau mày, trút giận vào điện thoại: “Vấn đề không phải ở đây!”

“Thế rốt cuộc vấn đề là gì?”

“Là mình đang thất tình, buồn muốn chết được đây.” Tô Cẩn nghĩ đến câu nói của Nhan Bác tối hôm đó, lại đang đau lòng, không nhịn được liền giậm mạnh chân một cái.

Lâm Tiêu mỉm cười thì thầm: “Cậu như vậy chưa tính là thất tình được, nhiều nhất cũng chỉ coi là tiệm cận của thất tình thôi.”

Tô Cẩn nghe thấy thế thì tức không nhịn được, nhảy lên, hét vào điện thoại: “Cái tên Lâm Tiêu đáng ghét kia, chỉ biết chế nhạo người ta thôi! Cậu có còn là bạn của mình không hả?”

Lâm Tiêu hình dung dáng vẻ thẹn quá hóa giận của cô mà không nhịn được cười, rồi lập tức làm hòa: “Được rồi, được rồi, không trêu cậu nữa, được chưa? Mình nói, cậu buồn cái gì, không phải là bị cự tuyệt một lần rồi sao? Lại không phải là ngày tận thế. Có một cô bạn gái thì có làm sao? Không cần nói một, chứ mười cô thì mình vẫn tin là cậu sẽ đánh gục họ. Cậu nghe mình nói...”

Lâm Tiêu thì thầm, còn Tô Cẩn cứ trở mắt nghe, một lúc sau mới do dự nói: “Như thế không hay cho lắm! Rốt cuộc người ta...”

Chưa nói hết câu, cô đã bị Lâm Tiêu ngắt lời: “Thế cậu muốn cậu buồn hay người khác buồn? Mình không tin là cậu có thể cho qua chuyện đó. Trước mắt cậu tạm thời đừng manh động, chuyên tâm vào thi cử đã. Thi cử thì mình không giúp được gì cho cậu đâu, ngộ nhờ bố cậu biết được thì biết ăn nói làm sao? Sắp hết năm học rồi, cậu phải nghĩ cho kỹ! Mình còn phải thi hai ngày nữa, thi xong mình sẽ qua chỗ cậu ngay, chúng mình sẽ cùng bàn bạc.”

Tất máy, Tô Cẩn không thấy hoang mang nữa. Lâm Tiêu nói đúng, Tô Cẩn cô có bao giờ biết sợ. Cũng chỉ là có bạn gái thôi chứ đã kết hôn đâu, mà ngay cả đã kết hôn thì vẫn còn có thể ly hôn mà!

Từ nhỏ đến giờ, Tô Cẩn thấy Lâm Tiêu nói lúc nào cũng có lý. Họ từ nhỏ đã lớn lên bên nhau. Người ta thường nói gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, cái tính cách không sợ sệt của cô chính là bị ảnh hưởng từ Lâm Tiêu.

Tô Cẩn và Lâm Tiêu là đôi bạn sống chết có nhau, hai năm trước vẫn còn thường xuyên tâm sự tới thâu đêm. Cho nên mỗi lần nghĩ đến Lâm Tiêu, cô lại thấy lòng ấm áp hơn.

Hồi Tô Cẩn học lớp một, có hôm sau khi tan học, cô đứng ở cổng trường thì bị hai nam sinh trung học chặn lại “vòi tiền”. Tất nhiên cô không đưa cho chúng, giấu cặp sách sau lưng. Lần đầu tiên gặp phải tình huống này nên cô không khỏi sợ sệt. Không ngờ hai nam sinh đó thấy cô sợ hãi, càng làm tới, xông vào giật cặp sách của cô. Cô chìa tay ra đòi lại thì bị một tên đẩy một cái, đứng không vững nên ngã xuống đất [alobooks.vn].

Lòng bàn tay bị cọ xuống nền gạch đau nhói, nước mắt muốn trào ra. Vừa lúc ấy, Lâm Tiêu không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt bọn chúng, hai tay chống nạnh, ngẩng cao đầu nói: “Các anh làm vậy là mắc tội chiếm đoạt tài sản của người khác! Bố cô ấy là Cục trưởng Cục Công an, sắp đến đón cô ấy, nếu ông ấy mà nhìn thấy, các anh sẽ phải đi tù!”

“Mày dọa ai thế?” Hai tên kia nghe xong cũng thấy sợ, loạng choạng lùi hai bước nhưng vẫn cố giả mồm.

“Dọa anh đấy!” Lâm Tiêu nói xong, nhân lúc bọn họ không để ý, liền giật lấy chiếc cặp rồi kéo tay Tô Cẩn chạy.

Chẳng biết bọn chúng có sợ hay không mà không thấy đuổi theo.

Thời gian đó, bố của Tô Cẩn tất nhiên vẫn chưa làm cục trưởng Cục Công an, chỉ là phó đội trưởng đội cảnh sát hình sự.

Tô Cẩn từ đó mới ngộ ra rằng, đứng trước một kẻ mạnh hơn mình thì chỉ còn cách thể hiện mình mạnh mẽ hơn mà thôi. Có câu: Thua người chứ không thua trận, nghĩa là có chí khí thì sợ gì không thắng. Nếu kẻ địch biết bạn không sợ, há chẳng phải hắn sẽ không có cơ sở để thắng bạn sao?

Những năm qua, Tô Cẩn cứ thế mà hăm hở thắng tiến. Cho đến khi cô gặp Nhan Bác.

Khi bắt đầu, cô vẫn còn tràn đầy khí thế, nhưng chỉ cô mới biết, cô chẳng qua là “hư trương thanh thế”, là kỹ xảo và bản năng mà thôi.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là: Ngay từ đầu, cô xuất hiện như một con chủ bài, dù thua hay không thì quân bài vẫn nằm trong tay cô.

Chỉ vì cô thích anh, còn anh thì chưa.

Bây giờ, anh lại đưa ra thêm một quân bài nữa khiến lòng cô rối loạn. Cô không biết quân bài đó là to hay nhỏ, tốt hay xấu, có đủ để thắng quân bài trong tay cô không?

Làm thế nào để thắng trong ván bài mà mình đang có nhiều bất lợi? Ra sức cứu vãn tình thế rối loạn, chuyển bại thành thắng, với cô đó là sự khiêu chiến lớn nhất.

Nhưng Tô Cẩn hoàn toàn không sợ, nhất là không sợ khiêu chiến. Càng khó khăn cô càng phải xông tới.

Quân bài mà anh chưa mở ra đó, cô sẽ lau nước mắt ngóng chờ.

Chương 6

Chỉ cần anh dần dần đến bên thì dù phải uống thuốc độc, cô cũng sẽ thấy ngọt như đường.

Nhan Bác thật không ngờ Phương Lạc Dịch sẽ đến tìm anh, trịnh trọng nói lời chia tay như vậy.

Anh ra ga đón cô, nói: “Em hà tất phải đi một chuyến, nói qua điện thoại cũng được rồi.”

Phương Lạc Dịch vén những sợi tóc mai ra sau tai, ngẩng đầu nhìn anh mỉm cười: “Không có bắt đầu thì chỉ ít cũng nên có kết thúc như bây giờ.”

Nhan Bác đương nhiên hiểu rõ ẩn ý trong nụ cười và lời nói của cô. Như có thỏa thuận ngầm, anh nhận lấy chiếc túi từ tay cô, nói: “Vừa hay mấy hôm nay rồi rồi, anh đưa em đi loanh quanh nhé?”

Nhan Bác rất yêu Phương Lạc Dịch. Cô thông minh, lãnh đạm. Trong ba năm cấp ba, chỉ có cô mới gây cho anh sự chú ý. Nhìn thấy cô, anh như thấy chính mình, lời nói và việc làm đều trở nên giản đơn, không cần cố sức. Cảm giác ấy khiến anh thật dễ chịu. Vì thế, ở bên cô dường như là một điều rất tự nhiên. Anh không nhớ ai đã nói lời “yêu” trước, hay không ai nói ra. Giống như mỗi khi giải những bài toán khó cuối đề thi, chỉ có hai người họ mới tìm ra lời giải, trong tình yêu, họ cũng như có thỏa thuận ngầm khi nghĩ mình thật thích hợp với người kia.

Tình cảm của họ luôn bền vững. Họ không bao giờ cãi cọ, bởi họ quá thông minh, quá tự tin và cũng quá cao ngạo. Những giận hờn khác trong tình yêu đôi lứa chỉ khiến họ cảm thấy ngớ ngẩn.

Nếu như họ không gặp một nửa thực sự trong vận mệnh của mình thì có lẽ họ sẽ cứ thế sống bên nhau đến trọn đời. [alobooks.vn]

Khi gọi điện cho Nhan Bác, Phương Lạc Dịch nói: “Để em suy nghĩ đã”, anh mới thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Anh vẫn biết, cô không cam tâm, trối buộc nhau chỉ thêm phiền phức.

Tắt điện thoại, anh chợt nghĩ đến Tô Cẩn. Từ hôm đó, cô không còn tìm đến anh nữa.

Khi bạn quen một người, hình ảnh của người đó sẽ xuất hiện khắp mọi nơi. Có khi trong nhà ăn, có khi nơi cầu thang, có khi lại xuất hiện trên một con đường nhỏ, anh lúc nào cũng chỉ có một mình, còn cô luôn đi cùng một nhóm có ba, năm người, cười nói say mê.

Họ lướt qua nhau, cô sẽ không mặt dạn mày dày kéo áo anh, cũng không ngẩng lên, đổ mắt nói với anh: “Em yêu anh”, mà một tiếng chào cũng không.

Cô đột nhiên dễ dàng từ bỏ anh như thế, cảm giác này giống như một món đồ rõ ràng bạn không cần nữa, nhưng nó lại rời xa bạn trước.

Vậy nên, Nhan Bác kết luận rằng, Tô Cẩn không có lòng kiên trì, cả thèm chóng chán, hoàn toàn dễ dàng từ bỏ.

Kỳ thi học kỳ sắp kết thúc, các môn thi của sinh viên năm ba ít, lại được sắp xếp thi sớm, đúng lúc này Phương Lạc Dịch đến chơi nên Nhan Bác định đưa cô đi chơi đâu đó hai ngày, rồi cùng nhau về quê.

Họ đã gắn bó với nhau hơn hai năm, vậy mà chưa lần nào đi chơi vui như thế. Buổi tối trước khi Phương Lạc Dịch về, Nhan Bác đưa cô đến một nhà hàng nhỏ nhưng nổi tiếng ở gần trường, sinh viên trong trường thường tụ tập ở đó ăn cơm.

Lời đề nghị này là của Phương Lạc Dịch, cô nói: “Hay chúng ta cùng đi ăn. Quen nhau lâu rồi mà chẳng có gì thay đổi, em thấy chẳng giống một đôi đang yêu nhau gì cả.”

Nhan Bác cười, anh và Phương Lạc Dịch mấy hôm nay thật không giống trước đây, cô thoải mái, có khi còn tỏ vẻ nũng nịu. Lẽ nào đây mới đúng là con người thật của cô? Xem ra, cô thực sự đã yêu rồi.

Nhan Bác vừa mở cửa nhà hàng thì trông thấy Tô Cẩn. Cô ngồi giữa nhóm bạn gái, cười lớn vẻ như không hề bị ảnh hưởng bởi những lời cự tuyệt của anh, trông cô vẫn tràn đầy sinh khí.

Cảnh tượng đó khiến anh thấy uất ức trong lòng, lập tức ôm vai Phương Lạc Dịch, cố ý đi qua chỗ bọn họ, nói: “Chúng mình vào trong ngồi đi.”

Phương Lạc Dịch nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, không hiểu sao tự nhiên anh lại có cử chỉ thân mật như vậy. Cô nhìn ngó xung quanh, thấy vẻ mặt của một cô gái nhanh chóng trầm xuống, lập tức cũng mỉm cười.

Khuôn mặt Tô Cẩn lúc này như kết lại thành tảng sương giá. Xem ra anh có bạn gái thật, hơn nữa tình cảm còn rất mặn nồng. Vậy cô phải làm sao đây?

Lâm Tiêu ngồi cạnh Tô Cẩn cũng thấy được sự thay đổi này. Một cô bạn tức thì ghé sát tai Lâm Tiêu, nói: “Anh ấy là Nhan Bác đấy.” Lâm Tiêu, mắt sáng lên, không nghĩ lại trùng hợp như thế. Hôm đầu tiên đến, cô đã gặp Nhan Bác rồi.

Thật không phải hao tổn công sức. Khuôn mặt Lâm Tiêu lộ rõ vẻ vui mừng đầy ẩn ý, nhân lúc mọi người không để ý, cô liền đứng lên gọi lớn: “Anh Nhan Bác, qua đây cùng ngồi đi!”

Nhan Bác lúc này đã cùng Phương Lạc Dịch đi đến bàn trong cùng, nghe thấy giọng nói lạ gọi mình, anh liền quay đầu lại.

Những người ngồi ở bàn đó đa phần đều là bạn cùng phòng của Tô Cẩn. Vì quen cô nên anh cũng biết mặt bọn họ. Duy chỉ có người ngồi bên cạnh Tô Cẩn, cũng cái kiểu có gì nói nấy như cô thì anh chưa từng gặp, mà cũng không hiểu sao tự nhiên cô ấy lại gọi anh.

Tô Cẩn gượng gạo khẽ kéo tay Lâm Tiêu, cô không kịp chuẩn bị gì. Hôm nay biết Lâm Tiêu ghé qua, cô mừng quá, đến quần áo cũng không kịp thay, bộ dạng thế này sao có thể gặp anh được chứ? Lại có cả bạn gái của anh ở đó nữa.

Lâm Tiêu mặc kệ Tô Cẩn, tỏ vẻ tươi cười nói với bọn họ: “Dù sao thì cũng quen biết, qua đây cùng ngồi đi!”

Nhan Bác vẫn còn do dự thì Phương Lạc Dịch đã đứng lên trước, qua đó ngồi vào chỗ ghế trống, rồi quay lại nhìn anh cười vẻ chờ đợi.

“Vậy thì không khách khí nữa.” Nhan Bác đành phải đi đến chỗ họ.

Lâm Tiêu nhanh chân nhường chỗ của mình cho Nhan Bác và chuyển sang chỗ khác, nói: “Anh ngồi đây đi!”

Nhan Bác cau mày, cả bàn chỉ còn mỗi chỗ này trống, mà mọi người dường như không có ý đứng lên nhường chỗ. Tô Cẩn ngẩng đầu, nhìn anh cười vô tội.

Cô ấy còn cười được sao? Nhan Bác thấy cô cười mà muốn nổi khùng, lại nghĩ, anh sợ gì cô chứ, liền ngồi xuống.

Lâm Tiêu lấy làm vui mừng, gọi phục vụ mang thêm hai bộ đồ ăn và một vài món nữa.

Phương Lạc Dịch ngồi đối diện với Tô Cẩn, cô nhận thấy Nhan Bác lúc này không giống với mọi khi, có vẻ hơi tức giận, lại có phần lo lắng.

Nhan Bác là vì cô ấy sao? Phương Lạc Dịch cười thầm trong lòng.

Lâm Tiêu đứng dậy, cầm chai bia rót cho Nhan Bác, nói: “Em xin tự giới thiệu, em là Lâm Tiêu, cũng giống anh, học khoa Luật, vậy coi như là đàn em của anh rồi, và là chị em tốt của Tô Cẩn.”

Nhan Bác lịch sự đứng lên, nói: “Phải là mình mời các bạn mới đúng.”

“Là anh nói đấy nhé, vậy mời anh một cốc, một cốc đầy đấy.” Lâm Tiêu vừa cười vừa nói.

Nghe thấy thế, mấy cô khác cũng nhao nhao, nói: “Đúng thế, đúng thế, một cốc đầy đấy.”

Tô Cẩn chẳng hề chú ý đến sự náo nhiệt xung quanh, cô chỉ quan sát Phương Lạc Dịch.

Cô gái này vóc dáng cân đối, khuôn mặt xinh xắn, kể cũng phù hợp với Nhan Bác. Người cô ấy toát ra vẻ điềm tĩnh, tự tin, cảm giác rất quen thuộc.

Cô nghe thấy Nhan Bác thủng thẳng nói: “Được, mình sẽ uống hết.”

Đúng rồi, chính là cảm giác đó, cảm giác với Nhan Bác cũng thế, chẳng trách anh lại thích cô ấy.

Tô Cẩn cảm thấy tuyệt vọng, cô thật viễn vông khi nghĩ mình sẽ thắng. So sánh sao đây, khi xét về mọi mặt cô ấy đều hơn cô!

Cô không kìm chế được liền quay sang nhìn Nhan Bác, giờ mới để ý thấy anh đang bị mọi người bao vây, xem ra bọn họ đang cố tình chuốc cho anh say. Cô biết, vì cô mà Lâm Tiêu mới làm như thế. Nhan Bác đã hại cô buồn rầu mất mấy ngày, bây giờ muốn xử phạt anh thì cũng đúng. Nhưng sao cô lại cảm thấy không đành lòng? Không đành lòng thấy bộ dạng anh vừa chau mày vừa uống, nhất định là anh không hay uống bia.

Tô Cẩn sốt ruột, cô không thể kiên nhẫn thêm được nữa. Biết là bạn gái anh còn đó, nào đã đến lượt cô đau lòng, nhưng cô thực sự không nỡ nhìn thấy anh khổ sở, liền giật lấy cốc bia trên tay anh.

“Em uống giúp anh.”

Tất cả mọi người đều nhìn cô đưa cốc bia lên môi uống. Lâm Tiêu trừng mắt nhìn, cô mặc kệ. Các bạn cùng phòng nhìn cô bằng ánh mắt thương hại, cô cũng mặc kệ. Phương Lạc Dịch nhìn cô có vẻ dò xét, cô cũng mặc.

Trong mắt cô chỉ có một mình Nhan Bác, chỉ còn lại một mình anh mà thôi.

Sau khi cô uống hết cốc bia, mọi người yên lặng trở lại, cùng ngồi xuống, Tô Cẩn cũng từ từ ngồi xuống.

Bố mẹ Tô Cẩn quản cô rất chặt, từ nhỏ tới lớn có thể nói một giọt rượu cũng không nhấp môi, bản thân cô cũng không biết mình có uống được không.

Bia vừa đắng vừa chát, chẳng trách Nhan Bác không thích uống, Tô Cẩn nghĩ bụng.

Lâm Tiêu trước giờ chưa hề nhìn thấy Tô Cẩn uống bia rượu. Nhan Bác đến, cô cố tình trêu đùa mới tranh thủ nài anh uống vài chai, nhưng cô không ngờ Tô Cẩn lại đứng ra uống giúp, thậm chí bản thân còn không biết lấy cương vị gì mà giúp anh nữa.

Đến giờ thì Lâm Tiêu đã tin, nha đầu này thật sự đã động lòng trước Nhan Bác rồi.

Nhan Bác ngồi bên thấy Tô Cẩn đã bắt đầu ngà ngà say, ánh mắt mơ màng, hai má ửng đỏ thì lại nhiu mày. Cô rõ ràng không uống được bia rượu, còn cố tỏ ra mạnh mẽ uống thay anh. Cô gái này tại sao cứ hết lần này đến lần khác làm những việc khiến anh không thể lý giải?

Nhan Bác cảm thấy bối rối, rót một cốc sữa đưa đến trước mặt cô, nói: “Uống một chút sẽ đỡ hơn.”

Tô Cẩn lơ mơ liếc nhìn anh, ánh mắt anh thật dịu dàng. Cô mơ hồ cảm chiếc cốc, ngửa cổ uống hết.

Không biết là cái gì, nó ngon ngọt, rất đặc rất ngậy, hương vị hoàn toàn xa lạ với cô.

Vài giây sau, mọi người đều phản ứng mạnh mẽ, Lâm Tiêu là người đầu tiên xung lên, đập bàn hét lớn: “Anh định hại chết cô ấy à? Cô ấy bị dị ứng với sữa, sẽ chết người đấy!”

Nhan Bác choáng váng. Tô Cẩm chỉ mỉm cười, biểu cảm si mê cực độ.

Chỉ cần anh dần dần đến bên thì dù phải uống thuốc độc, cô cũng sẽ thấy ngọt như đường.

5. Chương 07 - 08

Chương 7

Nuôi dưỡng niềm tin.

Tô Cẩm với lấy quả táo, cắn một miếng, nhanh chóng chuyển chủ đề câu chuyện: “Mình thấy vẫn đói, quả táo này ngọt quá!”

Lâm Tiêu tất nhiên sẽ không bị cô mắc lừa: “Mình nói, cậu có nghe rõ không hả?”

Tô Cẩm thấy cách này không hữu dụng, cắn thêm một miếng táo nữa, nuốt rồi mới nói: “Thật sự cũng không thể trách anh ấy được. Là lỗi của mình, mơ mơ màng màng nên đã uống cốc sữa đó... Không uống thì không biết, hóa ra tửu lượng của mình quá kém, một cốc đã say.”

“Cậu đừng có lấy cớ này cớ nọ mà biện hộ. Cậu nói xem, giờ phải làm sao đây? Có cần mình gọi điện cho bố mẹ cậu không?”

Tô Cẩm vội xua xua tay, nói: “Đừng đừng, cậu đã nói là sẽ ở đây chơi với mình hai ngày mà, bảo họ không phải lo lắng.”

Lâm Tiêu khẽ thở dài.[alobooks.vn]

“Giờ cậu cứ bảo vệ anh ta đi, sau này gặp trái đắng một mình cậu nếm nhé!”

Tô Cẩm nghe thấy thế liền cười.

“Cậu nghĩ mình và anh ấy có hy vọng không?”

“Hy vọng cái đầu cậu ấy! Cậu không thấy người ta chính thức công khai bạn gái rồi sao? Mình hỏi thật cậu nhé, cậu không yêu anh ta đến kinh thiên động địa đấy chứ?” Lâm Tiêu giơ tay lên trán cô và liếc xéo một cái.

Tô Cẩm gờ quả táo đang cầm ra trước mặt Lâm Tiêu, cười lấy lòng, nói: “Khi nào cậu yêu thì biết. Rồi sẽ giống mình thôi, cái gì cũng không màng tới. Có bạn gái cũng được, trái tim có chôn rồi cũng chẳng sao, đó là tất cả những gì thuộc về anh ấy.”

Lâm Tiêu cắn một miếng táo Tô Cẩm đưa rồi nói: “Mình sẽ không ngốc như cậu đâu. Mình sẽ có cách xử trí thông minh hơn.”

“Đúng, cậu thông minh hơn mình. Nhưng dù là cách xử trí thông minh hay ngu ngốc, chỉ cần đạt được mục đích thì cách nào cũng tốt cả.”

“Nói thế có nghĩa là cậu vẫn không từ bỏ ý định?”

“Đương nhiên, mình ngay cả bệnh viện cũng đi rồi, nếu giờ từ bỏ, chẳng phải quá dễ dàng cho bọn họ sao?” Tô Cẩm ngồi thẳng người, vẻ mặt cương quyết.

Tranh luận mãi vẫn chưa đến hồi kết, lại thấm mệt, Tô Cẩm ngáp một cái rồi nằm xuống giường nói: “Mình nằm nghỉ một lát, cậu đi ăn trước đi.”

Lâm Tiêu trong phòng bệnh bước ra, nhìn thấy Nhan Bác đang lúng túng đứng đó, không biết có nên vào hay không. Thấy vậy, Lâm Tiêu nghĩ bụng, không chừng nha đầu này lại mèo mù vớ phải cá rán ấy chứ, có chút hy vọng rồi!

Lâm Tiêu kìm nén sự vui mừng, ngẩng đầu nói với Nhan Bác: “Đến đúng lúc lắm! Em đi ăn một chút, anh giúp em để ý cô ấy, bình truyền hết thì gọi y tá nhé?”

Nhan Bác, mặt không chút biểu cảm, gật gật đầu. Lâm Tiêu vẫn không yên tâm, lại nói: “Để ý một chút, không được để cô ấy xảy ra chuyện gì đấy!”

Từ tối qua đến giờ, anh chưa thấy ai nhìn anh bằng ánh mắt thiện cảm. Thật không ngờ Nhan Bác anh lớn bằng từng này mà còn bị một cô gái nhỏ hơn hai tuổi chặn cho cảm như hén.

Cô ấy và Tô Cẩn đúng là đôi bạn thân.

Nhan Bác bước vào phòng bệnh. Tô Cẩn đang ngủ ngon lành, anh nhẹ nhàng kéo chiếc ghế đến cạnh giường và ngồi xuống.

Đây là lần thứ hai cô ngủ thiếp đi trước mắt anh. Khuôn mặt vẫn còn xanh xao, nhợt nhạt, cô hơi chau mày, không giống như trước đây, không chút lo lắng, ưu phiền.

Nói thật, lúc này đứng ngoài cửa nghe cô nói, anh cảm thấy rất giận. Thì ra cô chỉ coi anh như một mục tiêu, một con mồi. Dù rất tức giận, nhưng tận đáy lòng anh lại có chút hân hoan, vui sướng không thể che giấu được.

Rốt cuộc cô vẫn không từ bỏ anh.

Tối qua anh mới nghe nói, có người lại bị dị ứng với sữa, sau đó còn nghe Lâm Tiêu nói với bác sĩ, cô không chỉ bị dị ứng với sữa mà ngay cả trứng cũng vậy.

Hai loại đồ ăn có nhiều chất dinh dưỡng nhất, cô đều không ăn được. Chẳng trách lại gầy yếu như thế!

Vậy cô ấy thích ăn gì nhỉ? Nhan Bác chợt nhận ra mình đã bắt đầu chú ý đến sở thích của cô.

Rốt cuộc cô ấy là người thế nào? Càng gần cô, anh càng hiểu cô, từ đó lại muốn gần thêm chút nữa, cái cảm giác kỳ lạ này anh chưa từng trải qua.

Kể từ khi cô xuất hiện trong cuộc đời anh, thế giới của anh trở nên hỗn loạn, anh không thể khống chế được. Anh thích cuộc sống tĩnh lặng, không ồn ào, nhưng cô lại luôn làm anh hoang mang, hỗn loạn, chẳng khác nào sống trong cảnh chiến tranh loạn lạc.

Anh còn nhớ khi ở ga tàu, Phương Lạc Dịch có nói: “Xem ra, cho dù em không nói chia tay thì anh cũng vì thế mà đến tìm em thôi.”

Thật không? Nếu đúng như thế, chẳng lẽ là vì cô sao?

Nhan Bác nghĩ mà thấy sợ, cảm giác hoang mang. Nhưng anh không có cách nào giữ Phương Lạc Dịch, cũng như không có cách nào giữ nổi mình.

Tô Cẩn lúc này đã tỉnh dậy, nhìn thấy Nhan Bác liền ngậy ra một hồi, rồi nở một nụ cười.

Nhan Bác thất thần nhìn cô cười, lập tức lấy lại được dáng vẻ bình thường, nói: “Xin lỗi đã khiến em phải nằm viện.”

“Thực ra đó không phải là lỗi của anh, là do em đã say.” Nhan Bác có chút áy náy, nhưng cũng không biết phải nói sao.

Tô Cẩn đành phải nói sang chủ đề khác: “Bạn gái của anh đâu, về rồi à?”

Lời vừa thốt ra cô đã hối hận, như vậy có khác gì tự lấy đá đập vào chân mình? Đang yên đang lành lại kiếm chuyện! Trong lúc cô đang suy nghĩ tìm một chủ đề khác thì nghe anh nói: “Bọn anh chia tay rồi.”

“Hả?” Tô Cẩn há hốc miệng về ngạc nhiên.

Không thể tin được, hôm qua bọn họ vẫn còn thân mật lắm mà. Không phải là vì cô đấy chứ? Mặc dù mục tiêu của cô là muốn phá vỡ mối quan hệ của hai người, nhưng sao có thể nhanh thế được! Hơn nữa... cảm giác này khiến cô không thoải mái cho lắm.

Cô cảm thấy có lỗi, liền lắp bắp nói: “Em thích anh... cũng hy vọng hai người chia tay... nhưng... em không nghĩ... sẽ phá hoại tình cảm của hai người... Anh có thể không tin, nhưng em thật sự nghĩ vậy... Thật đấy, không lừa anh đâu...”

Nhan Bác nhìn thấy vẻ bối rối của cô, cuối cùng cũng mỉm cười.

Sao cô vừa mâu thuẫn lại vừa đáng yêu như thế? Tại sao anh lại tin tưởng cô đến vậy?

Tô Cẩn thấy anh cười thì chẳng hiểu gì cả, buột miệng nói: “Cùng lắm thì em làm bạn gái của anh cũng được, coi như bồi thường cho anh!”

“Bạn thì được, còn bạn gái thì phải xem đã.” Nhan Bác không cười nữa, nhẹ nhàng nói.

“Hả?” Tô Cẩn lại há hốc miệng không nói được gì, một lúc sau mới hiểu ý anh, vui mừng nói: “Anh muốn làm bạn với em à?”

“Không muốn hả?” Nhan Bác hỏi lại.

“Muốn muốn, đương nhiên là muốn rồi.” Tô Cẩn mừng quýnh trả lời.

Bạn gái, bạn gái. Bạn trước, sau đó thêm một cô gái chẳng phải là bạn gái hay sao? Cô lẽ nào không phải là con gái?

Chính là làm bạn trước, nhưng dù sao cũng vẫn thiếu một từ, cố gắng thêm chẳng lẽ lại không thành công?

Chương 8

Trong sách nói, quan hệ nhập nhằng là khởi đầu của một tình yêu. Vậy thì cứ để bọn họ nhập nhằng như vậy đi!

Bệnh viện là cái máy hút tiền của người dân. Tô Cẩn cảm thấy trong người không sao, nhưng vẫn ở lại viện ba ngày để truyền nước. Thoạt đầu, Lâm Tiêu ở bên chăm sóc cô, về sau mỗi khi Nhan Bác xuất hiện, Lâm Tiêu liền tự động ra ngoài rồi mất hút. Đã thế, cô ấy còn làm Tô Cẩn cảm động đến rơi nước mắt, mỗi lần trước khi đi cũng không quên nói thêm một câu: “Cậu vẫn còn nợ mình một bữa cơm trong kỳ nghỉ đông đấy, nhớ nhé!”

Nói chuyện gì với Nhan Bác, cô cũng không thấy ấn tượng, vì anh luôn giữ một vẻ mặt, cứ như đeo khẩu trang vậy, cô phải dốc hết tâm sức mới khiến anh cười một chút.

Trước đây, cô không bao giờ nghĩ mình sẽ thích một người như thế này: lãnh đạm, cao ngạo, không quan tâm đến suy nghĩ của người khác. Nhưng biết làm sao được? Cô chưa kịp hiểu gì thì đã yêu anh mất rồi, còn không thể dứt ra được.

Có lần, cô liến thoắng đọc cho anh nghe đoạn tin nhắn chứa đầy những từ ngữ khêu gợi mà một cậu bạn cùng lớp gửi cho cô khiến anh mặt đỏ tía tai, trong khi cô không hề cảm thấy ngượng ngịu.

Biểu hiện của anh khiến Tô Cẩn có cảm giác thành công. Cô nói với tất cả những nam sinh bạn cô, nếu có những tin nhắn kiểu như vậy thì gửi cho cô, hề nhận được là cô lại hào hứng đọc cho Nhan Bác nghe.

Sau vài lần nghe cô đọc, Nhan Bác dường như không chịu nổi nữa, liền cao giọng nói với cô: “Em là con gái mà suốt ngày chỉ đi sưu tầm những chuyện này, không thấy xấu hổ à?”

Tô Cẩn trở mặt hỏi: “Có gì phải xấu hổ chứ? Em chưa làm những chuyện như vậy bao giờ mà. Còn anh, làm gì rồi mà chưa gì mặt đã đỏ?”

Nhan Bác bị cô làm cho tức đến không nói được câu gì, liền quay người đi ra ngoài.

Tô Cẩn thấy mình đã làm anh phát cáu, chắc chắn anh sẽ không đến nữa, cô ân hận vô cùng. Nhưng chỉ một lúc sau, cô liền thấy anh bước vào với vẻ mặt lạnh tanh, không nói một lời, cũng không để ý đến cô, tiện tay với mấy quyển sách lật lật giở giở. Cứ thế cho đến khi cô rút rè thăm dò ý tứ của anh, nhờ anh mang cho cô một cốc nước. Thực ra lúc không nói gì, cô đã ngồi ngắm anh đọc sách. Tô Cẩn lấy làm lạ, ngày nào anh cũng mang sách đến, rốt cuộc có thể vào đầu được bao nhiêu?

Nhưng khi anh đọc sách, tư thế nhìn rất đẹp. Anh đọc rất chăm chú, cô cứ thế ngắm nhìn, không muốn bỏ lỡ dù chỉ một giây.

Anh nói hai người chỉ là bạn. Cô cũng không quan tâm giữa họ là mối quan hệ gì, chỉ cần anh để cho cô được gần bên, chỉ cần cô được danh chính ngôn thuận ở bên anh thì còn có gì quan trọng nữa?

.Bước ra đến cổng bệnh viện, Tô Cẩn đồng dạng nói: “Em nghĩ là em sẽ rất nhớ nơi này.”

Nhan Bác đi bên xách đồ, không dừng được gõ một cái vào đầu cô: “Đừng có nói đại thế!”

Tô Cẩn nhìn anh cười, rồi như nhớ ra điều gì đó: “Anh nói chiều nay sẽ đi tàu về quê đúng không?”

“Ừm, hai giờ ba mươi. Đưa em về trường trước, rồi anh ra ga.” Nhan Bác giơ tay nhìn đồng hồ, nhẹ nhàng đáp.

“Ồ.” Tô Cẩn cup mắt xuống, sau lại ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hỏi: “Hay là em tiễn anh rồi tự quay về trường?”

Nhan Bác nhìn đôi mắt đầy kỳ vọng của cô, nghĩ cả một kỳ nghỉ đông cô sẽ không làm phiền anh nữa nên cũng không nhẫn tâm cự tuyệt. Anh gật gật đầu, nói: “Đến ga tiễn anh xong thì phải về trường ngay, nghe rõ chưa?”

Tô Cẩn lòng vui khôn xiết, gật đầu lia lịa.

Cô cũng biết việc nhỏ không nhẫn nại thì đại sự khó thành, bất kể việc gì cũng không thể bước một bước là với tới được. Dù sao cô đã dần dần tiến vào lãnh thổ của anh rồi, không lâu nữa sẽ hoàn toàn chiếm được pháo đài của anh.

Đến lúc đó, không biết ai phải nghe ai đây!

Nhan Bác thấy Tô Cẩn cười cười thì chột dạ. Có lẽ, anh đã phạm một sai lầm rất lớn.

.

Hai người vào nhà hàng KFC gần ga ăn trước. Lúc này là giờ cao điểm, mọi người đến ăn trưa rất đông, Nhan Bác phải xếp hàng mua đồ, nhân lúc đó Tô Cẩn nhìn ngó xung quanh xem có chỗ nào ngồi được không.

Sau khi tìm được một chỗ ngồi gần cửa sổ, cô liền ngó nghiêng sang hai bên, rõ ràng không chỉ hy vọng tìm được chỗ cho mình mình ngồi. Cô khéo léo nhích dần nhích dần về phía hai người ngồi bên cạnh, nhanh chóng giữ lại chỗ đó, ngồi ngay ngắn rồi quay đầu nhìn bọn họ mỉm cười.

Nhan Bác mua được đồ ăn, quay ra thì thấy cô đang ngồi ở chỗ cửa sổ, mặc chiếc áo lông vũ thường thấy ở sân trường, người như lọt thỏm trong chiếc áo; chiếc quần bò cũ như thể đã mặc lâu lắm rồi, hai chân khua khoắc không yên; mái tóc không ngắn cũng chẳng dài, rủ xuống mang tai, giống như kiểu tóc của các cô học sinh thời xưa vậy.

Trông cô giản dị đến mức không thể giản dị hơn được nữa, nhưng sao anh vẫn tìm thấy cô giữa đám người đông đúc kia?

Tô Cẩn quay đầu lại thấy Nhan Bác đang đứng gần ra đó, nghĩ là anh không nhìn thấy mình, liền hươ hươ tay, cười gọi anh: “Ồ đây! Nhan Bác, ở đây!”

Chính là nụ cười đó, tươi sáng, thuần khiết, không chút vướng bận. Nhan Bác hình như nghe thấy tim mình đập rộn ràng, một cảm giác rất lạ, khiến anh không cách nào tự chủ, từng bước, từng bước tiến về phía cô.

“Anh sao thế?” Tô Cẩn hươ hươ tay trước mặt anh.

Nhan Bác lấy lại tinh thần, cầm chiếc bánh hamburger đưa cho cô, có chút nôn nóng nói: “Ăn nhanh đi rồi còn về trường.”

Tô Cẩn cảm thấy thái độ của anh thật khó nắm bắt, vừa này vẫn còn rất vui vẻ, chớp mắt đã thay đổi nét mặt. Cô buồn buồn cúi mặt xuống ăn, cổ nuốt cho xong, cứ như chiếc bánh hamburger là anh vậy, nuốt từng miếng, từng miếng.[alobooks.vn]

“Ai da!”

“Sao thế?” Nhan Bác chau mày nhìn cô.

Tô Cẩn ngẩng đầu, thè lưỡi ra, nói với anh: “Em cắn vào lưỡi rồi.”

“Ai bảo em ăn uống không cẩn thận?” Nhan Bác đã không thể hiện đúng cảm xúc của mình, trong lòng sốt ruột, lời nói càng gay gắt hơn.

Tô Cẩn cúi đầu, lẩm bẩm: “Không phải tại anh sao?...”

“Cái gì?” Nhan Bác không nghe rõ nên hỏi lại.

“Em nói là không phải tại anh sao?!” Tô Cẩn cao giọng khiến mọi người xung quanh đều hướng ánh mắt về phía cô, cô càng được thể: “Anh sao có thể như thế chứ? Em đang đau muốn chết được đây này!”

Ý cô là, sao anh cứ mỗi lúc một khác, hại cô phân tâm nên mới cẩn vào lưỡi, đã thế còn lớn tiếng, không quan tâm đến cô.

Những người xung quanh chỉ nghĩ đôi trai gái yêu nhau đang giận hờn, có ý mỉm cười đồng tình với cô và trách anh không để tâm.

Nhan Bác như thấy một bên mang tai mình nóng bừng, còn Tô Cẩn thì vẫn cái dáng vẻ vô tâm ấy. Anh thấy ngạt thở nếu tiếp tục ở lại đây nên kéo tay cô bước ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên anh nắm tay cô. Bàn tay anh rất to, bàn tay bé nhỏ của cô như nằm gọn trong tay anh. Tay anh rất ấm, hơi ấm truyền sang lòng bàn tay cô.

Tô Cẩn nghĩ, sau này nếu hai người yêu nhau, nhất định cô sẽ bắt anh nắm tay cô không rời.

Nhan Bác kéo tay cô đến tận trạm xe buýt mới buông ra, nói: “Đi tiễn cũng để cho em đi rồi, mau quay về đi!”

Tô Cẩn vẫn còn chìm đắm trong cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay anh, cười ngây ngô: “Về đến nhà nhớ nhắn tin cho em.”

“Anh lớn chừng này rồi, không lạc được đâu.”

“Vậy thì mỗi tối trước khi đi ngủ nhắn tin chúc em ngủ ngon nhé?!”

“Em đừng có được đằng chân lân đằng đầu...” Đôi mày rậm rạp của anh nhíu lại.

Không đợi anh tiếp tục từ chối, Tô Cẩn nhanh chóng bước lên chiếc xe buýt vừa vào bến.

Cô chen chúc trong đám đông, vẫy tay chào anh, “Nhớ hôm nào cũng phải nhắn tin cho em đấy!”

Trong sách nói, quan hệ nhập nhằng là khởi đầu của một tình yêu. Vậy thì cứ để bọn họ nhập nhằng như vậy đi!

6. Chương 09 - 10

Chương 9

.Nếu thật lòng yêu một người thì bất kể khi nào cũng không muốn từ bỏ.

.Buổi tối hôm đó, Tô Cẩn cứ thẫn thờ nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại, từ lúc ở trên lớp đến khi về ký túc xá, từ bàn học lại cầm sang giường, đợi từ bảy giờ đến mười hai giờ, một lời không nói, một việc không làm, chỉ lặng thinh, lặng thinh chờ đợi.

Cho đến khi màn hình điện thoại sáng lên, cảm nhận độ rung rung quen thuộc bên gối, rồi nhìn thấy hai từ ngắn ngủi trong tin nhắn, cô mới hưng phấn giơ chiếc điện thoại lên cao, như trút được gánh nặng hết lên: “Anh đã nhắn tin cho mình, đã chúc mình ngủ ngon!”

Không biết ai trong phòng trở mình, ngái ngủ nói: “Nhắn thì tốt rồi, mau ngủ đi, ngày mai là buổi thi cuối cùng đấy!”

Tô Cẩn lại càng không ngủ được, nghĩ đến Nhan Bác chen chúc trên chuyến tàu đông đúc, cô thấy sống mũi cay cay.

Nếu không vì cô, có lẽ anh và Phương Lạc Dịch đã cùng nhau về quê từ lâu rồi chứ không đến bây giờ, ngay cả chiếc vé ngồi cũng không mua được.

Tô Cẩn không tìm được lòng mình, lập tức gửi lại tin nhắn cho anh: “Anh sao rồi? Có mệt lắm không? Chắc còn lâu nữa mới tới nơi nhỉ?”

Mãi lâu sau anh mới trả lời: “Sao vẫn không ngủ đi? Ngày mai phải thi rồi đấy!”

“Em nói chuyện với anh được không? Anh sẽ thấy đỡ mệt hơn đấy.”

“Càng mệt! Anh có chỗ ngồi rồi, có người giữa đường xuống tàu. Anh ngủ đây, em cũng mau ngủ đi.”

Tô Cẩn lại gửi tin nhắn nhưng không thấy hồi âm nữa.

Cô nghĩ, may quá, ít nhất anh cũng có chỗ ngồi... Rồi đột nhiên nghĩ ra, lúc đi vội quên không mua gì cho anh ăn đi đường, không biết liệu anh có đói không. Tô Cẩn nghĩ ngợi mông lung rồi ngủ lúc nào không biết.

Lúc đó, Nhan Bác đang đứng ở lối đi của toa tàu, cầm điện thoại, lật lật giở giở xem những tin nhắn nhảm chán mấy hôm nay cô gửi cho anh. Trước mắt anh là nụ cười của cô, khiến cảm giác nhức mỏi do phải đứng quá lâu dường như cũng vơi đi phần nào.

.

Tô Cẩn thi xong môn cuối cùng liền kéo va li đi tìm Lâm Tiêu, không ngờ lại gặp bố của Lâm Tiêu ở đó. Đúng lúc ông đến đây dự hội thảo, tiện đường đưa hai người về nhà luôn. Tô Cẩn không tiện từ chối, đành vứt bỏ dự định ngồi tàu về quê.

Những ngày nghỉ ở nhà thật thoải mái. Đây là lần đầu tiên cô xa nhà lâu đến vậy, bố mẹ rất cuộc là người lo lắng nhất. Mẹ cô vừa nhìn thấy đã hỏi cô có phải ở trường ăn uống không tốt không mà sao gầy quá. Bố cô nghiêm khắc là thế mà lần này cũng nói cô phải ở nhà bồi bổ thêm mới được.

Tô Cẩn hằng ngày ngoài ăn ngủ thì toàn kéo Lâm Tiêu cùng đi dạo phố, mua quần áo, xem phim. Điều Tô Cẩn mong chờ nhất là nhận được tin nhắn chúc ngủ ngon của Nhan Bác mỗi tối. Anh dường như luôn đứng giờ. Hằng ngày không sớm cũng không muộn, đúng mười giờ tối, không thêm không bớt một từ nào.

Ban đầu, Tô Cẩn rất chán nản, bảo anh nhắn tin cho cô thực ra là muốn hằng ngày được cùng anh chuyện trò, sợ rằng tình cảm mới chớm nở không dễ gì có được giữa hai người sẽ bị kỳ nghỉ đông làm cho phai nhạt.

Nhưng thực tế thì sau mỗi lần nhắn lời chúc ngủ ngon, bất kể cô nhắn lại thế nào, anh cũng không nói thêm gì nữa. Điều này khiến Tô Cẩn rất hối hận, cô chẳng còn muốn anh gửi tin nhắn chúc ngủ ngon nữa.

Nhưng sau đó nghĩ lại, nếu anh trả lời cô thì mới là chuyện lạ, đây mới đúng là tính cách của Nhan Bác mà cô đã biết. Nếu không thì dần dần, cô sẽ không muốn để ý đến anh nữa.

Những tin nhắn không đầu không cuối cũng trở thành thói quen. Hằng ngày, đúng giờ đó anh nhắn tin chúc ngủ ngon cũng là một thói quen, nó như một thỏa thuận ngầm giữa họ, khiến hai bên có cảm giác yên tâm hơn về nhau.

.

Thoáng cái đã đến Ba mươi Tết. Sau khi ăn bữa cơm Giao thừa, Tô Cẩn và Lâm Tiêu đi ra quảng trường bên bờ sông gần đó chơi. Không khí ở đây rất náo nhiệt, đám trẻ cầm những quả pháo bông chạy lăng xăng khắp chốn, một số thanh niên cũng khoa trương biểu diễn, còn các cụ già ngồi đó, tay trong tay mỉm cười.

Sự kết thúc của năm cũ cũng là bắt đầu của năm mới, mọi người đều mong muốn gửi gắm những ước nguyện của mình vào cái thời khắc này, hy vọng những việc năm nay chưa làm được sẽ hoàn thành trong năm tới.

Tô Cẩn và Lâm Tiêu len lỏi giữa đám người, cảm nhận hương vị độc đáo và sự ấm áp của đêm Giao thừa, khuôn mặt ánh lên niềm vui rạng ngời.[alookbooks.vn]

Nhưng đến giờ vẫn chưa thấy Nhan Bác nhắn tin chúc ngủ ngon, Tô Cẩn hí hửng thầm nghĩ, có lẽ anh muốn mười hai giờ sẽ bắt ngờ nhắn tin cho mình chẳng?

Giờ đã là mười một rưỡi, cô rút cuộc không kiên nhẫn được nữa, liền gọi cho Nhan Bác, nhưng không ai trả lời.

Chẳng lẽ anh đã ngủ rồi? Cô không cam tâm, cứ cách ba phút lại gọi cho anh một lần, lần thứ bảy mới thấy anh nghe máy.

Xung quanh Tô Cẩn đang rất ồn ào, nên giọng của anh hơi nhỏ.

“Anh đang ở đâu đấy?”

“Ở nhà, thế còn em?” Nhan Bác lạnh nhạt nói, thuận miệng hỏi cho xong chuyện, nhưng đối với Tô Cẩn câu nói này giúp cô có thêm niềm tin.

Trong điện thoại cô cứ thao thao bất tuyệt kể cho Nhan Bác nghe mình đã làm những gì trong ngày, mà không để ý xem anh có nghe rõ hay không.

Nhan Bác từ đầu đến cuối vẫn lặng im. Tô Cẩn nói xong, không thấy anh trả lời, đợi một lúc mới hỏi: “Anh vẫn nghe đấy chứ?”

Lúc này, phía sau lưng pháo hoa nổ rực trời, vô số giọng nói không ngừng hô lớn: “Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một...”

Tô Cẩn ngẩng lên, nhìn thấy những màn pháo hoa vô cùng đẹp mắt lung linh tỏa sáng giữa trời đêm, chiếu rọi xuống từng khuôn mặt, khiến những nụ cười ấm áp càng thêm rạng rỡ. Họ ôm hôn, mỉm cười, chúc phúc nhau... như thể hạnh phúc trên thế gian đều hội tụ ở chính thời khắc này vậy.

Cô siết chặt chiếc điện thoại trong tay, hào hứng hét lên: “Anh có nghe thấy không, đó là những âm thanh của năm mới, chúng ta đã bước sang năm mới rồi...”

Nhan Bác đưa mắt nhìn ra cửa sổ, hình dung Tô Cẩn đang đứng giữa đám đông, ngược mắt nhìn lên trời, nụ cười tươi sáng.

Anh cảm thấy cơ thể mình từng chút, từng chút một ấm dần lên, ngay cả giọng nói cũng trở nên êm dịu: “Tô Cẩn, chúc mừng năm mới!”

Sau khi tắt máy, Tô Cẩn quay người lại, xúc động ôm lấy Lâm Tiêu, như muốn nhảy lên.

“Lâm Tiêu, Lâm Tiêu, anh ấy đã chúc mình năm mới vui vẻ. Mình hạnh phúc quá!”

Lâm Tiêu không biết phải làm sao, cũng ôm lấy cô, khẽ cười, ghé sát vào cô nói: “Cậu vui mừng đến thế sao? Thật lòng yêu một người thì bất kể khi nào cũng không muốn từ bỏ?”

Tô Cẩn gạt đầu, buông tay Lâm Tiêu, bất ngờ chạy ra giữa quảng trường, đứng trên sân khấu, lấy toàn bộ sức lực hét lên: “Tôi... yêu Nhan Bác... dù bất kể khi nào... cũng sẽ không từ bỏ...”

Mọi người xung quanh đều quay đầu lại nhìn một cô gái bé nhỏ, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc, khắp người tỏa ánh hào quang rực rỡ, như thể minh chứng cho tất cả lòng can đảm của cô, khiến tất cả đều muốn dừng lại, mỉm cười và gửi tới cô những lời chúc tốt đẹp nhất.

Người con trai mà cô yêu thương nhất định là người hạnh phúc nhất thế gian này, bởi vì anh được một cô gái dũng cảm nhất trên đời thương yêu và hứa sẽ không bao giờ từ bỏ.

Nếu thật lòng yêu một người thì bất kể khi nào cũng không muốn từ bỏ.

Chương 10

.Ngày lễ Tình nhân chỉ dành cho những đôi yêu nhau thôi!

“Xin lỗi, xin lỗi, xin vui lòng nhường đường một chút!”

Tô Cẩn chen chúc trên tàu, tay trái cầm va li, tay phải xách một chiếc túi du lịch, trên vai còn đeo một chiếc ba lô lớn, cứ như dân tị nạn từ vùng sơn cốc hẻo lánh chạy về. Cô biết hiện giờ trông mình lồi thối, lếch thếch lắm, cũng may không bắt Nhan Bác đến đón, nếu không thì xấu hổ quá.

Tô Cẩn không thể ngờ, Nhan Bác đã đứng ở lối ra của ga tàu, chăm chú nhìn từng người đi ra, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Mấy hôm trước, cô nhắn tin cho anh, không dễ mới mua được vé tàu hôm nay. Lúc đó, anh không nói gì, nhưng lại lên mạng tra lịch trình tàu hỏa, dự định sẽ đến đón cô.

Đợi nửa tiếng đồng hồ, người đi ra ngày một ít mà vẫn không thấy cô đâu.

Nhan Bác không ngừng chau mày. Bến tàu, bến xe là nơi rất phức tạp, cô lại chẳng khác gì một đứa trẻ, không biết đã xảy ra chuyện gì rồi...

Anh vẫn luôn sống lý trí, không thích suy đoán mà không có căn cứ, nhưng từ khi gặp cô, anh cảm thấy cái gì cũng có thể xảy ra.

Nhan Bác tiến lên trước hai bước, vừa nghiêng người đi vào bên trong thì lập tức nhìn thấy cô.

Tô Cẩn đầu tóc bù xù, lông mày nhíu lại, mắt dán chặt vào chiếc va li vừa to vừa nặng ở đằng sau. Cô đứng đó, xem chừng có vẻ giận dữ, đá chiếc va li một cái rồi mới chịu cầm quai xách kéo đi. Lúc cô quay người lại, ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy anh.

Ban đầu, cô thấy hơi giật mình, sau đó cười ngượng, hai mắt sụp xuống vì xấu hổ.

Ở giữa một biển người, cách nhau hàng chục mét nhưng anh chưa bao giờ có cảm giác yên tâm như lúc này.

Tô Cẩn lĩnh kính kéo đồ bước nhanh đến. “Anh... sao lại đến đây?”

Nhan Bác đỡ đồng hành lý nặng trĩu, hỏi: “Sao em mang lắm thứ thế?”

Cô gỡ đầu gỡ tai bối rối nói: “Là do các bạn cùng phòng muốn em mang đặc sản ở nhà lên”, rồi lại lập tức nói thêm: “Vớ lại, có cả phần của anh nữa.”

Ngữ khí trong giọng nói của anh có phần nhẹ nhàng: “Có muốn đi ăn cơm không?”

Tô Cẩn vội xua xua tay, “Ở trên tàu em đã ăn rồi, bây giờ vẫn no căng bụng, chắc là không thể ăn thêm được nữa!” Nói xong, cô liền vỗ vỗ bụng, như thể chứng minh cho anh thấy điều đó.

Nhan Bác cười cười. “Anh thấy hồi này em có vẻ béo hơn trước nhỉ?”

“Thật không?” Tô Cẩn lo lắng, vội sờ sờ lên má mình thì thào: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Nhan Bác tiến lên trước vài bước, thấy cô vẫn chưa chịu đi theo mình, liền quay đầu lại nói: “Cái gì mà phải làm sao? Em phải ăn nhiều hơn nữa, thế này vẫn gầy!” Thấy cô vẫn không phản ứng gì, anh lại nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau đi thôi!”

Tô Cẩn bước nhanh để sánh vai cùng anh, trong lòng thấy ấm áp lạ kỳ.

Anh đến đón cô, giúp cô xách đồ, nói cô vẫn gầy... Tô Cẩn thấy tai mình nóng lên. Rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng giờ đây dù một từ cô cũng không sao thốt lên được. [alobooks.vn]

..

Suốt dọc đường trầm tư, đưa Tô Cẩn về đến tận cổng ký túc xá, Nhan Bác mới mở lời: “Em lên gọi các bạn xuống xách giúp một ít đi, nặng thế này em xách một mình làm sao được?!”

Tô Cẩn luống cuống lấy trong túi ra một đồng thứ, nhét vào tay anh: “Đây toàn là đặc sản em mua đấy, anh cầm đi. Nếu anh không ăn thì cho các bạn trong phòng cũng được.”

Nhan Bác đứng ngây ra nhìn cô lấy đồ: nào là vịt muối Nam Kinh, kẹo dẻo Tô Châu, sườn xốt Vô Tích... thậm chí còn mua cả vịt quay Bắc Kinh, khiến anh dở khóc dở cười.

“Vậy rốt cuộc đâu là quê em?”

“Em cũng không biết quê mình có đặc sản gì, nên đã đến cửa hàng chuyên bán các món đặc sản, mua đại vài thứ.” Giọng nói Tô Cẩn nhỏ dần, nhỏ dần. Cô cũng biết như thế thật ngốc, nhưng chỉ nghĩ chí ít cũng phải có một món đặc sản nào đó để lấy lý do đến tìm anh.

Nhan Bác tay cầm một đồng hồ, thở dài nói: “Anh cầm một ít được rồi, còn lại em mang lên phòng cho các bạn!”

Tô Cẩn không biết nên nói gì, cố chấp đứng trước mặt anh, cúi đầu, nghịch nghịch chiếc khóa áo khoác, kéo lên lại kéo xuống.

Nhan Bác nhìn cô, mỉm cười. “Được rồi, anh sẽ cầm hết, em mau lên đi.”

Anh quay người định bước đi thì bị cô kéo lại.

“Sao thế?” Nhan Bác lại hỏi.

“Ngày mai... ngày mai anh có rồi không?”

Nhan Bác nghĩ một lúc rồi nói: “Anh còn một bài tiểu luận chưa làm xong, mấy hôm nữa phải nộp rồi.”

“Vậy không có gì, không có gì cả...” Tô Cẩn gượng cười, nhanh chóng nhặt những đồ ở dưới đất lên, giọng điệu không được tự nhiên cho lắm nói: “Vậy em lên phòng trước đây.”

.

Nhan Bác nằm trên giường, mở điện thoại xem lịch mới phát hiện ra ngày mai là ngày lễ Tình nhân.

Chẳng trách... chẳng trách Tô Cẩn phải vội vàng quay lại trường ngày hôm nay, chẳng trách cô có biểu hiện do dự, chẳng trách trông cô có vẻ tủi thân khi bước lên phòng.

Cô nghĩ cô sẽ ở bên anh trong ngày lễ Tình nhân?

Nhan Bác trở mình, nghĩ tới dáng vẻ lúng túng của Tô Cẩn, khóe môi hơi nhếch lên.

7. Chương 11 - 12

Chương 11

.Cô tin rằng, chỉ cần cứ đứng đó, cô nhất định sẽ đợi được anh.

.Lại một đêm mất ngủ, ngày hôm sau, Tô Cẩn ngủ một mạch đến giữa trưa mới dậy.

Sau khi ăn trưa tại căng tin, Tô Cẩn chẳng biết đi đâu, cuối cùng lại lang thang về ký túc. Thấy trong phòng không một bóng người, lòng cô như tắc nghẽn.

Cô thật không dễ dàng nói dối bố mẹ để được lên trường sớm hơn dự định, vì muốn được bên anh trong ngày lễ Tình nhân của năm đầu tiên đại học. Anh thật dễ dàng, chỉ một câu nói: “Anh còn một bài tiểu luận chưa làm xong, mấy hôm nữa phải nộp rồi” là có thể bỏ rơi cô.

Nhưng lẽ ra cô có thể nói với anh mà, tại sao không?

Tô Cẩn càng nghĩ càng thấy buồn, trần trở mãi không ngủ được, đành phải lấy tiểu thuyết ra đọc.[alo-books.vn]

Là một bi kịch tình yêu điển hình của Hàn Quốc. Nhân vật nữ chính biết mình bị bệnh nan y không thể chữa được, liền lặng lẽ rời xa người mình yêu. Khi biết được chân tướng sự việc, anh ấy đã tìm mọi cách để cô ấy quay trở lại. Cuối cùng, khi cô ấy ra đi, anh ấy đã nguyện cả đời không lấy vợ, ôm trọn mối tình thủy chung đó.

Nội dung truyện tuy quá cũ nhưng cũng khiến cô bật khóc.

Vừa gấp quyển sách thì cô nghe thấy tiếng gõ cửa. “Tô Cẩn, xuống dưới đi, có người gặp.”

Tô Cẩn nghi hoặc, chẳng lẽ lại có một cậu con trai nào đó đến tìm cô vào ngày này?

Tô Cẩn đứng lên bậc thang cao nhất nhìn xuống, thấy bóng dáng phía sau lưng của một chàng trai cao gầy, tìm cô bỗng chốc như ngừng đập.

Tô Cẩn đi xuống dưới tầng, ngày trước cô đã từng đếm, chỉ mười một bậc thang, nhưng giờ sao nó lại dài thế? Sao lại dài đến thế?...

Cô hy vọng anh quay đầu lại, rồi lại hy vọng anh đừng vội quay ra.

Cuối cùng người con trai đó cũng quay người lại, nhìn về phía cô.

Không phải anh! Thì ra không phải là anh...

Trước mắt Tô Cẩn là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ. Cô tự cười nhạo mình, đến từ phía sau cũng không nhận ra, lại nghĩ là Nhan Bác... Rõ ràng biết anh sẽ không đến, vậy mà vẫn nuôi hy vọng.

“Anh đến tìm em à?” Người con trai đó đi về phía cô, Tô Cẩn hỏi.

Anh ta gật đầu, cười hỏi: “Ở đây còn cô Tô Cẩn nào nữa hay sao? Còn nhớ anh không?”

Tô Cẩn chăm chú nhìn anh ta, có vẻ quen, mà cũng có vẻ không. Cô ngại ngùng lắc đầu.

“Không nhớ thì coi như bây giờ biết. Anh tên là Hứa Dực Phàm, hy vọng được làm bạn với em.”

Anh ta đưa tay ra một cách tự nhiên khiến Tô Cẩn khó lòng từ chối, cũng bối rối đưa tay ra.

Khi bàn tay anh ta nắm lấy tay cô, Tô Cẩn chợt nhớ ra. “A, em nhớ ra rồi, anh là người học kỳ trước đã chiếm chỗ của em.”

“Cũng có thể nói là như vậy.” Anh ta cười cười, nói tiếp: “Lần trước anh chỉ đùa em thôi, em đừng để bụng nhé!”

Tô Cẩn nhớ lại chuyện hôm đó, lúc đầu là nhớ tới Nhan Bác. Nhan Bác cùng cô đọc sách, Nhan Bác đưa cô về ký túc, Nhan Bác còn nói anh đã có bạn gái.

“Học kỳ trước anh đã từng gọi điện cho em.”

Tô Cẩn nhớ lại trước khi thi có số máy lạ gọi cho cô mà không thấy nói gì, bỗng nhiên ngộ ra nói: “Thì ra là anh! Sao anh không nói gì?”

Hứa Dực Phàm cười: “Anh có nói, nhưng em cứ ‘a lô’ vài câu là gác máy, còn chửi thề nữa.”

Có lẽ là như thế thật... Tô Cẩn bối rối. À phải rồi, hình như đợt đó di động của cô có vấn đề, về nhà đem đi sửa mới dùng được.

Tô Cẩn cười nhận lỗi: “Thật ngại quá, hồi ấy điện thoại của em bị hỏng, không nghe được.”

Hứa Dực Phàm chẳng vòng vo, hỏi thẳng cô: “Nếu thấy có lỗi thì hãy cho anh một cơ hội. Em có bạn trai chưa?”

Tô Cẩn ngay lập tức hiểu ra vấn đề, hai má đỏ ửng lên. Từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ, có một ngày có ai đó sẽ đến tỏ tình với mình.

Tô Cẩn bối rối, một lúc sau mới từ từ mở lời: “Em... chưa... chưa có bạn trai.”

Nghe thấy thế, Hứa Dực Phàm mỉm cười: “Vậy thử làm bạn gái của anh có được không?”

Gương mặt cô trở nên nghiêm túc, như đang hạ quyết tâm, trịnh trọng nói: “Nhưng em đã thích một người, rất thích, rất thích. Em đã thề, dù thế nào cũng sẽ không từ bỏ.”

Hứa Dực Phàm nhìn cô, bật cười: “Vậy thì làm bạn cũng được.”

Tô Cẩn lắc đầu: “Em không muốn làm bạn, như vậy sẽ rất khó xử.” Cô nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Hay là làm anh trai của em được không?”

Hứa Dực Phàm rất tự nhiên cười nói: “Được, làm anh thì làm anh. Anh sẽ nhận em là em gái. Sau này có việc gì cứ đến tìm anh, anh trai sẽ giúp em!”

Tô Cẩn cười vui vẻ, có người tỏ tình với mình trong ngày lễ Tình nhân, cảm giác thật không tồi chút nào.

.

Hứa Dục Phàm đi rồi, Tô Cẩn còn đứng đó hồi lâu, sau đó chạy về phía khu ký túc nam.

Tô Cẩn đứng dưới tầng một khu ký túc của Nhan Bác, chỉ cần có cậu nam sinh nào đi qua là cô nói: “Bạn ơi, làm ơn gọi giúp mình Nhan Bác với, cảm ơn bạn!”

Nhưng cô đợi rất lâu mà vẫn không thấy Nhan Bác xuống, đến khi có một nam sinh tốt bụng mở cửa sổ, nói: “Nhan Bác không có ở ký túc đâu, không biết bao giờ mới về!”

Tô Cẩn cúi đầu, nắm chặt chiếc vỏ gối ôm thêu mười chữ mà cô phải mất cả kỳ nghỉ đông mới thêu xong. Một cơn gió thổi qua khiến cô thấy rùng mình.

Không biết đã đợi bao lâu, có người đi lướt qua, cô nhìn rõ ràng, lần này có thể khẳng định là không thể nhầm được.

“Nhan Bác!” Tô Cẩn chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, nở nụ cười. “Anh về rồi à?”

“Tìm anh có việc gì?”

Tô Cẩn vẫn tươi cười, không để ý đến giọng nói lạnh lùng của anh. “Em đến tặng quà anh, quà nhân ngày lễ Tình nhân!”

Nhan Bác nhìn nhìn chiếc vỏ gối trên tay Tô Cẩn. “Em không phải là bạn gái của anh, sao anh có thể nhận quà ngày lễ Tình nhân của em được?”

Giọng nói của anh không khác gì ngày thường, vẫn lạnh tanh như thế, nhưng Tô Cẩn lại cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Cô nhìn anh quay người, đi lên cầu thang và biến mất... Cô nghĩ rằng mình sẽ khóc, nhưng không, chiếc vỏ gối trong tay cô rủ xuống, dường như còn đáng thương hơn cả cô.

Cô biết mình nên quay trở về, có nhiều người đang nhìn cô rồi cười cười nói nói. Cô thấy chân mình nặng trĩu, định quay người và rời khỏi đây, hai động tác tưởng như đơn giản mà cô không sao làm được.

Tô Cẩn đứng đó, nhìn chằm chằm theo hướng anh rời đi, có lẽ anh sẽ lại xuất hiện thôi.

Nếu Lâm Tiêu ở đây lúc này, nhất định sẽ mắng cô là đồ ngốc. Nhưng trong lòng cô có một niềm tin vững chắc. Có lẽ bản thân cô cũng không biết, cô kiên trì như vậy rốt cuộc là vì cái gì.

Nhan Bác sau khi lên phòng liền đi thẳng đến bàn học. Trên người anh vẫn còn thoang thoảng mùi mực vì vừa đi luyện viết thư pháp về.

Khi còn nhỏ, thầy giáo đã từng nói với anh: “Khi nào thấy phiền não đến mức không thể chịu được, viết thư pháp sẽ khiến lòng nhẹ nhàng hơn. Tiểu triện là thể chữ không lộ ra sự sắc sảo nhất.”

Trong tất cả các loại chữ, anh viết tốt nhất là tiểu triện, bởi vì anh biết phải làm như thế nào để che giấu sự sắc sảo đó, làm thế nào để không chế bản thân.

Hôm nay, lần đầu tiên anh gặp phải tình huống như thế, đã luyện thư pháp được hơn một tiếng, nhưng tâm trí vẫn là một mớ hỗn độn, nhất là khi nhìn thấy cô ở tầng dưới.

Khi nghe thấy cô nói cô chưa có bạn trai, tại sao anh lại thấy tức giận, bất an? Nhan Bác thấy trống ngực đập thình thịch, đột nhiên anh đứng dậy, lao xuống dưới.

Nhan Bác thấy Tô Cẩn vẫn ngốc nghếch kiên trì đứng đợi trước cổng ký túc xá. Anh chậm chậm đi đến trước mặt cô, dừng lại, giơ hai tay ra ôm lấy cô: “Thật may, em vẫn chưa đi...”

Anh ôm cô rất chặt, ở giữa hai người là chiếc vỏ gối, Tô Cẩn cảm thấy vòng tay của anh thật mềm mại và ấm áp, cô nguyện cả đời mình được nằm gọn trong vòng tay anh.

Cố kìm nén nhưng cuối cùng những giọt nước mắt vì xúc động vẫn tuôn trào. Cô nép mình trong vòng tay anh, khóc không thành tiếng: “Em biết là anh sẽ xuống, em biết nhất định anh sẽ xuống mà...”

Nhan Bác vuốt má cô, lau nước mắt cho cô, nhưng cảm thấy có gì đó không ổn. Anh lập tức sờ lên trán cô, lo lắng hỏi: “Em sốt à? Em ốm phải không, tại sao không nói sớm?!”

Chương 12

.Chưa từng nói “Anh yêu em” cũng không sao, chỉ cần từng giây, từng phút được ở bên anh là cô thấy vui và mãn nguyện lắm rồi.

.Tô Cẩn phải vào viện lần nữa, nhưng không nghiêm trọng lắm, chỉ tiêm hai mũi giảm sốt là đỡ.

Buổi tối, khi đưa Tô Cẩn về ký túc xá, Nhan Bác liên tục dặn dò: “Nhớ trước khi đi ngủ phải uống nước ấm, đắp chăn cẩn thận, đừng để ốm lại nữa nhé!”

Tô Cẩn, hai má ửng hồng, gật gật đầu. Đợi khi về đến ký túc, cô lập tức nhảy lên giường, gọi cho Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu vừa bắt máy đã cảm thấy không bình thường, chỉ nghe tiếng cô cười khúc khích mãi. “Nha đầu đáng ghét kia, cậu mà cười nữa, mình sẽ cúp máy đấy!”

“Ấy đừng đừng, mình nói.” Tô Cẩn trở mình, ngược nhìn trần nhà, cười tươi như hoa. “Mình mới từ bệnh viện về...”

“Nói vào chủ đề chính đi.” Lâm Tiêu nói ngắn gọn, dứt khoát.

“Anh ấy nói rồi, anh ấy nói: “Sau này nếu có ai hỏi em đã có bạn trai chưa thì không được nói là chưa.” Tô Cẩn cố bắt chước giọng điệu của anh, nhưng cứ nói thì lại buồn cười, bịt miệng rồi mà cũng không ngăn được.

Lâm Tiêu im lặng một hồi, sau đó bỗng hét lên: “Khao đi, hai người phải khao mình đấy nhé! Cậu nói với Nhan Bác, dám cướp mất cô bạn gái bé nhỏ của mình, phải cho anh ấy phá sản mới được!”

Đến giờ Tô Cẩn vẫn không thể tin cuộc đối thoại giữa mình và Nhan Bác trong bệnh viện là thật. Lúc đó cô đang bị sốt, nên cảm giác mơ mơ hồ hồ, sau khi anh nói câu đó xong, cô còn ngây ngô hỏi lại: “Tại sao?”

Nhưng về mặt anh lúc đó rất nghiêm túc, thái độ cũng chân thành, khẩu khí tự nhiên và tự tin, anh nhìn vào mắt cô nói: “Em còn muốn có mấy bạn trai nữa? Một mình anh vẫn chưa đủ sao?”

Cho đến giờ phút này, cô vẫn thấy mình như còn đang chìm đắm trong cái cảm giác hạnh phúc tốt cùng đó.

Giờ định thần lại, cuối cùng cô cũng là bạn gái của Nhan Bác, anh đã thừa nhận điều đó.

.

Tô Cẩn chưa từng trải chuyện yêu đương, hai từ “tình yêu” với cô là một khái niệm rất mơ hồ. Cô nghĩ, chẳng qua chỉ là cô thích anh và anh thừa nhận là được.

Chỉ cần anh thừa nhận, chứng tỏ tình cảm của anh và của cô là như nhau?

Chưa từng nói: “Anh yêu em” cũng không sao, không có quà tặng cũng chẳng hề gì, chỉ cần từng giây, từng phút được ở bên anh là cô thấy vui và mãn nguyện lắm rồi.

.Vào học chưa đầy hai tuần, thông tin Tô Cẩn chinh phục được Nhan Bác đã nhanh chóng lan khắp trường. Có người chỉ chỉ trỏ sau lưng cô, thậm chí có thái độ khinh thị, nhưng cũng có người thật lòng bày tỏ sự ngưỡng mộ trước lòng dũng cảm của cô, chân thành chúc mừng cô.

Điều này đối với Tô Cẩn chẳng có gì quan trọng. Cô chỉ cần biết mình đang làm một việc hạnh phúc nhất đời.

Phần lớn thời gian, Nhan Bác không chủ động đến tìm cô, ngày nào cũng là cô đợi anh tan học, đợi anh ăn cơm, đợi anh học bài. Nhưng thực tế, anh cũng chẳng có cơ hội đi tìm cô, bởi chỉ cần anh ở đâu là cô ở đó.

Nhan Bác có lần hỏi: “Em chẳng lẽ không có việc gì khác để làm sao?”

Cô chẳng ngại ngần cười nói: “Việc gì cũng không quan trọng bằng anh.”

Lúc đầu anh cũng thấy ngượng ngượng, về sau quen dần thì chẳng để ý tới cái kiểu lập luận không có logic của cô nữa.

.

Cuối tháng Tư, lớp Tô Cẩn chuẩn bị tổ chức đi chơi, do phải cùng lúc hoàn thành bài báo cáo về điều tra môi trường nên ai cũng phải đi, dự định sẽ trong kỳ nghỉ dài, nhân ngày mừng Một tháng Năm.

Tô Cẩn vội chạy đi tìm Nhan Bác, muốn kéo anh cùng đi, không ngờ anh đã thẳng thừng từ chối: “Anh có chút việc riêng cần giải quyết, lớp em đi chơi thì liên quan gì đến anh? Hơn nữa, không phải em còn phải viết báo cáo sao? Anh đi chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến em.”

Tô Cẩn không cam tâm, lại gần anh nói: “Anh đi cùng em đi! Em đã tìm hiểu trên mạng rồi, ở đó rất đẹp. Em đảm bảo anh sẽ không phải hối hận đâu.”

Nhan Bác nhẹ nhàng trách mắng: “Thôi, đừng lôi thôi nữa, em lo mà điều tra rồi viết bài cho tốt đi.”

Tô Cẩn giận dỗi ngồi sang bên không nói một lời, tủi thân nhìn Nhan Bác, nước mắt không kìm được chảy ra.

Nhan Bác chau mày, sao cô ấy cứ dùng cái chiêu này thế nhỉ? Cái thói hư này có từ khi nào không biết? Cứ kệ cô ấy mà đi thôi. Nhưng tại sao anh không thể cương lại khi nhìn thấy sự tuyệt vọng trong cô?

“Em phải hứa là sẽ hoàn thành bài báo cáo thật tốt đấy!”

Tô Cẩn vội vàng gật đầu.

Nhan Bác lắc đầu hết cách, kéo cô đứng lên: “Đi thôi, đi ăn cơm đã, chuyện này hai ngày nữa rồi tính.”

Anh nói thế, chứng tỏ đã đồng ý đi rồi. Cô sớm biết rõ tính khí của anh.

Tô Cẩn lập tức nhảy lên, thoát cái đã như con chim nhỏ riu ra riu rít: “Chúng mình sáu giờ sáng ngày mừng Một tháng Năm sẽ xuất phát, đi công viên địa chất quốc gia Vân Đài Sơn thuộc thành phố Tiêu Tác, tỉnh Hà Nam...”

.

Sáng sớm ngày mừng Một tháng Năm, Tô Cẩn là người cuối cùng ra khỏi ký túc xá. Nhan Bác đứng ngoài cửa đợi lâu quá đã mất hết cả kiên nhẫn, liền mắng: “Em không có một chút khái niệm gì về thời gian hay sao? Cả một xe đang đợi em kia kìa!”

Cô vội vã nói: “Em xin lỗi, tối qua hồi hộp quá không ngủ được, sáng ra mọi người gọi nhưng em không nghe thấy.” Giọng điệu nghe có vẻ rất thành khẩn, nhưng nét mặt thì chẳng thể hiện đang biết lỗi chút nào.

Nhan Bác cũng không biết phải làm sao, thấy chiếc ba lô to tướng sau lưng cô, như thể sắp đè bẹp cô đến nơi, liền hỏi: “Chỉ đi có ba ngày, em mang gì mà lỉnh lỉnh?”

“Toàn đồ ăn thôi, đi đường là ăn hết ấy mà.” Sợ anh lại giáo huấn thêm, Tô Cẩn vội vàng kéo anh đi. “Chẳng phải mọi người đang đợi chúng ta sao, mau đi thôi...”

Nhan Bác rút tay ra, lấy chiếc ba lô trên vai cô xuống, đặt lên vai mình, rồi mới nắm tay cô. Thấy cô cứ ngẩn ra đó, anh hỏi lại: “Vẫn chưa muốn đi à?”

Tô Cẩn hạnh phúc theo anh lên xe, cô bạn cùng phòng đã xí trước cho bọn họ hai chỗ. “Này, hai người ngồi đây đi!”

Nhan Bác giúp cô cất gọn đồ đạc xong, rồi đứng lên nói với mọi người: “Xin lỗi đã để mọi người phải đợi lâu.”

Mọi người đều tỏ ra ái ngại, khách khí nói: “Không có gì, không có gì...”

Là lỗi của cô, vậy mà anh lại đứng lên xin lỗi. Chẳng biết từ khi nào, anh đã trở thành phát ngôn viên của cô, chịu trách nhiệm trước những sai trái của cô thế?

Tô Cẩn không may ý thức được điều đó, ngồi trên xe ngó đông ngó tây, vẻ mặt đầy phấn khích.

Nhan Bác nhìn cô, nói: “Chẳng phải đêm qua em bị mất ngủ sao? Còn lâu mới đến nơi, ngủ một lát đi, không tí nữa em sẽ mệt đấy.”

Tô Cẩn từ chối, quay sang nói với Hà Dao: “Dao Dao, sáng nay cậu đi lúc nào thế, sao không gọi mình?”

“Mình đánh thức cậu thế nào được?” Hà Dao cười cười nhìn Nhan Bác: “Vội lại, chẳng phải cậu có người đợi rồi sao?”

Tô Cẩn cứ mãi mê tán gẫu: “Muốn ăn gì không? Trong ba lô của mình có nhiều thứ ngon lắm?”

Nhan Bác cứ để mặc cô nói. Chẳng lâu sau, cô chán nói chuyện, ngáp một cái, nói với Nhan Bác: “Em thấy buồn ngủ, em ngủ một tí, nếu có gì hay thì gọi em nhé!”

Nhan Bác gật đầu, cô dựa vào vai anh, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Nhan Bác thấy thoang thoang mùi hương trên tóc cô, cũng dần dần nhắm mắt lại.

Chưa đầy một tiếng sau, Tô Cẩn tỉnh dậy, vươn vai một cái, khiến Nhan Bác cũng tỉnh dậy theo, hỏi: “Có mỏi không?”

Bả vai bị cô dựa vào lâu, lại phải giữ mãi một tư thế, giờ tỉnh dậy thấy vừa tê vừa mỏi, nhất là sau khi cô nắm lấy. Nhưng Nhan Bác vẫn nhìn cô mỉm cười. “Không sao, không sao, em chẳng phải đã nói anh đi lần này sẽ không phải hối tiếc sao?”

Đang nói chuyện bỗng nhiên lớp trưởng đứng dậy, nói với mọi người: “Hôm nay là sinh nhật của Tô Cẩn, chúng ta cùng hát bài Chúc mừng sinh nhật đi, chúc cậu ấy sinh nhật vui vẻ, được không nào?”

Lý Đan bắt nhịp, mọi người trên xe người trước người sau cứ thế hát theo nhịp, trong xe rộn ràng tiếng hát vui vẻ của các bạn trẻ.

Tô Cẩn ngồi ngây ra, một lúc sau mới định thần lại được. Thực ra lúc trước cô đã có ý tưởng, sinh nhật lần thứ hai mươi này của mình, cô chỉ muốn tổ chức cùng Nhan Bác thôi.

Nhưng suy cho cùng đây cũng là hoạt động tập thể đầu tiên, cô không thể tìm được lý do gì để từ chối, miễn cưỡng kéo anh cùng đứng dậy, không biết phải nói với anh thế nào về việc hôm nay là sinh nhật của cô.

Cho đến giây phút đó, cô mới nhận thức được một điều mà từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ đến, đó chính là tình cảm chân thành giữa các bạn học thật mãnh liệt biết bao!

Cơ duyên gặp gỡ của con người thật huyền diệu. Được làm bạn với những con người đáng yêu thế này quả là điểm phúc lớn của cô.

Đợi họ hát xong, Tô Cẩn nhẹ nhàng đứng lên, trịnh trọng nắm hai tay đưa ra trước, hơi cúi đầu, nói: “Cảm ơn mọi người, chúc mọi người có một chuyến đi chơi vui vẻ!”

Phía sau có bạn nói đùa: “Tô Cẩn, sinh nhật của cậu đúng vào lễ Quốc tế Lao động, nhưng xem ra chẳng đúng tẹo nào, cậu là người lười biếng thì có!”

Mọi người trong xe cười rộ lên, bác tài cũng cười theo. Hà Dao vỗ vỗ nhẹ vào vai Tô Cẩn, lấy ra một cái kẹp tóc, đưa cho cô, nói: “Chẳng có gì đẹp tặng cậu, đây là cái kẹp tóc mình thích nhất, tặng cậu đấy, chúc cậu sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn!”

Tô Cẩn sau khi ngồi xuống, không dám quay sang nhìn Nhan Bác. Cô biết, từ đầu đến giờ, anh không nói, cũng chẳng cười, nét mặt cũng không thay đổi.

Anh đang giận chẳng? Giận cô đã không nói với anh hôm nay là sinh nhật cô, như vậy chẳng phải là cô lừa anh sao?[alobooks.vn]

Một lúc sau, Tô Cẩn cẩn thận kéo kéo tay áo anh. “Anh đừng giận nhé, em không cố ý.”

Nhan Bác chợt bừng tỉnh, nhìn thấy dáng vẻ biết lỗi của cô, không nhịn được liền gõ gõ vào đầu cô, mỉm cười nói: “Biết sai rồi thì tốt. Anh không giận, chỉ là đang nghĩ xem nên tặng em cái gì đây.”

Tô Cẩn thấy anh cười, thở phào nhẹ nhõm, xua xua tay nói: “Em không cần quà gì cả, Anh đồng ý đi cùng em, là món quà tuyệt nhất rồi.”

Câu nói này chỉ có Nhan Bác nghe thấy. Anh không nhìn cũng có thể đoán được, đôi má cô lúc này đang ửng hồng.

May mà anh đã không bỏ lỡ sinh nhật cô. Được ở bên cô thế này, được thấy cô cười, đó chính là món quà lớn nhất mà ông trời đã ban cho anh.

8. Chương 13 - 14

Chương 13

.Thành công luôn là một quá trình tiếp cận không ngừng.

.Giữa đường xe bị hỏng, phải dừng lại trên đường cao tốc. Bác tài kiểm tra mãi mà vẫn không biết nguyên nhân vì sao, đành phải gọi các bạn nam xuống xe đẩy. Mọi người thi nhau oán thán.

Tô Cẩn và các nữ sinh khác vẫn ở trong xe, cô đi xuống hàng ghế cuối cùng, qua cửa sổ nhìn thấy Nhan Bác đang đẩy xe. Hai người chỉ cách nhau một lớp kính mỏng, nhưng Tô Cẩn vẫn cảm thấy có gì đó bất an.

Sao cô có thể ngồi đây được? Cô phải xuống đó cùng anh, cho dù xuống cũng chẳng để làm gì, ở bên anh là điều mà cô nên làm lúc này.

Tô Cẩn vội vội vàng vàng xuống xe, tươi cười đứng sau Nhan Bác, đẩy lưng anh.

Nhan Bác quay đầu lại, chau mày nói nhỏ: “Em đừng làm loạn thêm nữa, mau lên xe đi!”

Tô Cẩn càng đẩy mạnh hơn, ngẩng đầu nói một cách dứt khoát: “Em không muốn, em không phải gánh nặng của anh, em muốn đẩy xe cùng anh.”

Cô nói không to nhưng những người đứng quanh đó đều nghe thấy. Mấy nam sinh nhiều chuyện nhìn họ với ánh mắt khác thường, cười mà không cười.

Nhan Bác cúi đầu trầm mặc một lúc mới nói: “Em cẩn thận một chút, bám chặt vào anh, không được bỏ tay ra, nghe rõ chưa?”

Tô Cẩn gật đầu. Lúc này một số nữ sinh cũng lần lượt xuống xe, cùng góp sức đẩy xe.

Trên đường, một nhóm người như có thỏa thuận ngầm, cứ người sau đẩy người trước, dần dần dịch chuyển về phía trước. Mặc dù rất mệt và nóng, nhưng ai cũng cười rạo rờ.

Đẩy được một đoạn, nhưng chiếc xe vẫn không có động tĩnh gì.

Bác tài cũng xuống xe, hỏi bọn họ: “Giờ phải làm sao đây? Chẳng có chiếc xe nào đi qua cả.”

Lớp trưởng không biết làm thế nào: “Thật không dễ gì đi được một chuyến, chẳng lẽ lại phải quay về sao?”

Nhan Bác đột nhiên đứng lên, nói: “Cứ thế này mà về thì cũng không phải cách, để cháu xem xem.”

“Cậu định chữa xe sao?”. Bác tài nghi hoặc hỏi, vẻ mặt không tin.

“Để cháu thử xem sao!”

Mọi người lập tức vây xung quanh xe, đến nỗi Tô Cẩn cũng bị đẩy ra phía sau. Cô không nhìn được Nhan Bác sửa xe bằng cách nào, nhưng cô tin anh sẽ có cách giải quyết. Cô tin là anh làm được. Trái tim cô lúc này như đang ngập tràn niềm tự hào.

Khoảng hai mươi phút sau, chiếc xe bỗng khởi động được.

Mọi người hào hứng vỗ tay hoan hô, bác tài cũng vui vẻ thúc giục họ lên xe.

Tô Cẩn chủ động chạy đến bên anh, mỉm cười, đưa cho anh chiếc khăn giấy.

Nhan Bác nhận lấy, lau lau vết dầu mỡ dính trên tay, hỏi: “Cười ngốc nghếch gì thế? Còn không mau lên xe đi?”

“Em đợi anh cùng lên.”

Nhan Bác nhìn những vết bẩn trên tay, không biết làm cách nào nói: “Thôi, lau cũng không sạch được. Đi thôi!”

Tô Cẩn thấy anh không lau nữa, lập tức giơ tay phải của mình ra nắm lấy tay trái của anh.

Nhan Bác chau mày nhìn cô: “Bẩn quá, em làm gì thế?”

Cô chỉ cười mà không trả lời, tay nắm chặt hơn.

Nhan Bác nói lỏng tay nhưng không buông, mỉm cười nói: “Như thế này được chưa?”

Tô Cẩn vẫn cười, Nhan Bác thì không cười nữa, anh nắm chặt tay cô, cùng bước lên xe.

Mọi người đã ngồi yên vị trên xe, thấy bọn họ tay trong tay bước lên thì mỉm cười. Tô Cẩn bỗng có ảo giác như thể đây là chuyến đi đặc biệt dành riêng cho bọn họ vậy.

Cô nghe mọi người khen ngợi anh, gọi anh là “anh hùng”, anh chỉ cười cười. Cô ngẩng cao đầu, cười rạng rỡ, như thể mọi người đang ca ngợi cô vậy.

Đó chính là người mà cô yêu, là Nhan Bác của cô, sao cô có thể không tự hào cho được?

Suốt chặng đường, Tô Cẩn và Nhan Bác vẫn nắm chặt tay nhau không rời.

.

Bị trì hoãn một thời gian khá dài trên đường, bác tài lại không quen đường, nên hơn ba giờ chiều, mọi người mới tới nhà khách đã đặt trước.

Vì lớp trưởng đã liên hệ từ trước nên bộ phận đón tiếp đứng đợi sẵn ở đại sảnh. “Mọi người đến muộn thế, bây giờ lên núi, sáu giờ lại phải xuống rồi, cũng chẳng chơi được gì. Chi bằng hôm nay mọi người nghỉ ngơi cho khỏe, đi tham quan quanh quanh đây trước, mai hãy lên núi.”

Mọi người bàn bạc một lúc, thấy hôm nay cũng mệt rồi, liền đồng ý.

Bước tiếp theo là sắp xếp các phòng, cứ hai người một phòng, tùy ý ghép đôi, sau khi nhận chìa khóa phòng có thể tự do muốn đi đâu thì đi.

Nhan Bác và Tô Cẩn đứng một bên, đợi đến lượt nhận chìa khóa. Lý Đan đi đến, liếc nhìn Nhan Bác rồi ghé tai Tô Cẩn nói: “Cậu ở chung phòng với Hà Dao hay với ai?”

Mặt Tô Cẩn bỗng đỏ ửng. Cô nhìn về phía Nhan Bác, phát hiện thấy anh giả vờ như không nghe thấy, đợi cô lựa chọn. Lúc này Hà Dao vừa vặn đi tới, nói: “Tô Cẩn, mình và cậu ở cùng phòng được không? Văn Văn chắc chắn sẽ ở cùng phòng với “mẫu giáo bé”, mình không muốn ở một mình.”

“Mẫu giáo bé” là biệt danh của Lý Đan. Lớp bọn họ có bốn nữ sinh, vừa vặn một phòng trong ký túc. Quan hệ mặc dù đều tốt, nhưng vì tính cách khác nhau nên lớp trưởng Lý Đan và Trương Xuyên Văn có vẻ thân nhau hơn, còn Tô Cẩn và Hà Dao thân nhau hơn một chút.

Thấy Hà Dao đến, cậu nam sinh Lưu Hiểu Ba, biệt hiệu Đầu To, là người cuối cùng trong lớp vẫn chưa được chia phòng, cũng đến trêu chọc nói: “Nếu cậu ở cùng phòng với mình, mình nhất định sẽ không để bụng đâu.”

Hà Dao đá cho cậu ấy một cái. “Cậu nghĩ hay nhỉ?”

Chuyện Đầu To thầm yêu Hà Dao từ lâu đã không còn là bí mật nữa. Tô Cẩn cũng đã nhiều lần được nghe tin đồn về Đầu To, đương nhiên Hà Dao cũng là nhân vật chính.

Tô Cẩn có lúc thấy không thể hiểu nổi, tại sao bọn họ rõ ràng là thích nhau, mà lúc nào cũng che che giấu giấu? Tại sao bọn họ lại chẳng giống mình, dũng cảm yêu một cách quang minh chính đại?

Tô Cẩn rất muốn ở cùng phòng với Nhan Bác, ở bên cạnh anh bao nhiêu cũng không đủ. Cô muốn hai người chuyện trò suốt đêm không ngủ. Nhưng xem ra với tình hình này có lẽ ước muốn đó khó thành hiện thực.

Thôi vậy, dù sao Nhan Bác cũng không nói gì, chả nhẽ cô lại chủ động yêu cầu ở chung phòng với anh?

Hơn nữa, bây giờ bỏ rơi Hà Dao, cô thấy cũng không nỡ.

Tô Cẩn mỉm cười kéo tay Hà Dao, như thể thể hiện nghĩa khí cao cả: “Tất nhiên rồi, sao mình có thể bỏ mặc cậu được chứ?”

Đầu To đi ra chỗ Nhan Bác, vỗ vỗ vai anh, than thở. “Người anh em, xem ra hai anh em mình phải ở cùng nhau rồi.”

Nhan Bác cười cười nhìn Tô Cẩn. Tô Cẩn thấy anh đang hướng nhìn về phía mình, vô thức cúi đầu, sợ anh sẽ nhìn thấu tâm tư của cô.

.

Nhưng dường như cô vẫn cảm thấy nụ cười của anh chứa đầy ẩn ý sâu xa.

Tô Cẩn không dám đối mặt với ánh mắt đó, liền cầm chìa khóa cùng Hà Dao đi tìm phòng.

Tô Cẩn vừa đặt đồ xuống đã thấy Nhan Bác và Đầu To từ ngoài cửa đi qua.

“Đầu To, hai người ở phòng nào?” Tô Cẩn ngượng không dám nói chuyện với Nhan Bác, đành phải hỏi Đầu To.

“Phòng 209, cạnh phòng này.” Đầu To dừng lại trước cửa phòng bọn họ, pha trò nói: “Tiểu sinh có thể vào phòng quý cô nương xem được không?”

Hà Dao để đồ xuống, nói: “Cậu còn lảm nhảm cái gì nữa! Còn không mau vào đi, Tô Cẩn đang mong chờ được cùng Nhan Bác có thể giới riêng dành cho hai người kia kìa.”

Tô Cẩn bị người ta nhìn thấu tâm can thì cười ngượng ngùng, nói: “Đâu có, không phải đâu.”

Không biết bọn họ có nói gì thêm nữa không, cô liền tiến nhanh ra cửa, không quên nói thêm một câu: “Đồ của mình vẫn để chỗ Nhan Bác, mình đi một lát rồi về.”

Nhan Bác rửa tay đi ra, nhìn thấy Tô Cẩn đang ngồi trên giường, anh mỉm cười nói: “Ngồi ngây ra đấy làm gì thế? Ra rửa tay đi!”

Tô Cẩn giơ tay lên, xòe lòng bàn tay ra nhìn nhìn thì thắm: “Em không rửa, bởi vì trên tay còn mang hương vị của anh.”

Nhan Bác đến bên cô, mỉm cười. “Hương vị gì?”

“Em không biết, dù sao cũng là hương vị của anh.”

Tô Cẩn quay sang nhìn Nhan Bác, anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt chưa bao giờ dịu dàng đến thế.

Khuôn mặt anh gần trong gang tấc, hơi thở cũng càng lúc càng gần.

Cô ngây người, cũng biết anh muốn làm gì, lòng thấp thỏm hồi hộp, có chút bất an, nhưng lại thấy ngọt ngào vô cùng, trái tim đập rộn ràng.

Tô Cẩn bắt giác từ từ nhắm mắt lại, nhưng đợi mãi không thấy nụ hôn kia đặt lên môi mình.

Chỉ nghe thấy Nhan Bác bỗng cười hỏi: “Là hương vị này phải không?”

Tô Cẩn đột nhiên mở mắt ra, khuôn mặt nóng bừng, cô vừa tức giận vừa xấu hổ. “Nhan Bác, anh bắt nạt em!”

“Là tại em nghĩ sai đấy chứ.”

Nhan Bác vội vàng đứng dậy, quay lưng về phía cô, giọng có vẻ không ổn lắm. Qua vài giây, anh vẫn sợ không biết mình sẽ làm gì nữa.

Tô Cẩn định thần lại, chạy qua, đứng trước mặt Nhan Bác, nhìn chăm chăm vào mắt anh, nhất định không chịu buông tha. “Nhan Bác, anh không phải là hảo hán Lương Sơn!”

Nhan Bác trốn tránh ánh mắt của cô. “Đừng làm ồn nữa, người ta nghe thấy bây giờ. Mau rửa tay đi, rồi sang gọi bọn họ đi ăn cơm.”

Tô Cẩn không muốn, nhưng cũng không còn cách nào, đành ỉu xiu dẫu môi đi ra.

Nhan Bác quay người đi vào phòng tắm, rửa mặt xong, mới cảm thấy tỉnh táo lại đôi chút.

Không phải anh không biết cô mong đợi điều gì, cũng không phải không muốn gần gũi cô. Anh chỉ sợ mình chìm đắm trong hương vị của cô, sợ mình không thể cho cô một cuộc sống hạnh phúc.

.

Tô Cẩn bước đến cửa bỗng nhiên mỉm cười, hai người suýt chút nữa thì hôn nhau rồi.

Lần này tuy không thành công, nhưng cũng được coi là có chuyển biến rõ rệt. Thành công luôn là một quá trình tiếp cận không ngừng.

Chương 14

.Em chỉ hy vọng anh đừng lúc nào cũng tiến lên phía trước, em sợ em sẽ không đuổi kịp anh, càng sợ anh sẽ bỏ lỡ những phong cảnh đẹp trên đường.

.

Sau khi có mục tiêu, Tô Cẩn càng tăng thêm ý chí chiến đấu.

Với Nhan Bác, Tô Cẩn luôn kiên trì, hôm nay không được thì ngày mai; ngày mai không được, vẫn còn ngày kia... Cô không tin anh có thể kìm nén được trước sự tấn công vừa dịu dàng vừa mãnh liệt của cô.

Tô Cẩn gần như dính chặt với Nhan Bác, một giây cũng không rời. Cho đến khi Nhan Bác không thể chịu được nữa, chau mày nhìn cô. “Em rốt cuộc muốn làm gì thế?”

Cô cười vẻ vô tội. “Chẳng làm gì cả, thư giãn, thư giãn thôi, phong thủy hữu tình ngay trước mắt, anh đừng hờ hững như thế!”

Để không phụ lòng trước cảnh đẹp, bọn họ cần phải tạo ra những bước tiến thực sự.

Câu này, cô đương nhiên không thể nói ra được.

.

Tô Cẩn sinh ra ở phương Nam, cô thường được đọc những câu văn hàm súc tả phong cảnh hữu tình, chứ chưa hề tận mắt nhìn thấy cảnh núi non hùng vĩ, trùng trùng điệp điệp thế này.

Vừa xuống xe, Tô Cẩn đã thấy rất hưng phấn. Cô như con ngựa con phi thẳng về phía trước.

Nhan Bác bị cô kéo lao về phía trước, vẫn luôn miệng dặn đi dặn lại: “Chậm một chút... Em phải nhìn đường chứ...”

May thay, vào đến khu tham quan thì có xe buýt chuyên chở khách du lịch đưa bọn họ đi ngắm cảnh. Tô Cẩn đương nhiên chọn vị trí ở hàng ghế đầu rồi.

Sau khi lên xe, Tô Cẩn kéo Nhan Bác lại, nói thầm: “Em cứ tưởng phải tự trèo lên núi cơ! Như thế này thật chán!”

Nhan Bác mặc kệ cô, ngắm cảnh qua khung cửa sổ. Đúng lúc đó, người hướng dẫn viên du lịch đang đứng bên cạnh liền trả lời cô: “Hôm nay chủ yếu là đi ngắm hai địa điểm tham quan lớn của công viên Vân Đài Sơn, ngày mai sẽ dẫn các bạn đi leo đỉnh Thù Du cao nhất ở đây.”

Sau khi xe chạy, Tô Cẩn mới biết đoạn đường núi này không dễ leo như cô nghĩ, đa phần là những con đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu, chiếc xe thường phải lượn những khúc quanh nghiêng đến chín mươi độ, cô phải nắm chặt chiếc thanh bám ở phía trước mới không bị nghiêng đổ.

Tình cảnh này khiến Tô Cẩn liên tưởng đến cảnh những chiếc xe lao vun vút thường thấy trong phim ảnh. Sau một lúc lo lắng, cô lại cảm thấy càng phấn kích. Bất giác phía sau có mấy bạn nữ hét toáng lên.

Nhan Bác đương nhiên không cho tiếng hét của cô là vì sợ hãi, anh biết là do cô quá phấn kích nên hét để góp vui mà thôi. Nhưng tiếng hét ấy, quả thật khiến tai anh như muốn vỡ tung.

“Em nhỏ miệng một chút được không?Ồn ào quá!”

Tô Cẩn cười cười nhìn Nhan Bác, mặt chẳng chút xấu hổ. “Nói nhỏ thì còn gì là vui nữa. Nhan Bác, anh thật chẳng thú vị tẹo nào! Anh thử mà xem, hét xong sẽ thấy rất sảng khoái.”

Anh đã sớm biết, nói đạo lý với cô là việc vô ích. Chỉ cần cô cho là đúng thì bất kể người khác có nói thế nào, cũng không thể thay đổi được, ngay cả người đó là anh.

Nhan Bác quyết định không để ý cô nữa, thậm chí còn cười cười vẻ bất lực. Tô Cẩn chẳng hiểu thế nào, nghi hoặc nhìn anh hỏi: “Anh cười gì thế?”

“Không có gì, anh chỉ đang nghĩ, phong thủy hữu tình ngay trước mắt, không nên hờ hững.” Nhan Bác mỉm cười đầy ẩn ý, khiến mặt Tô Cẩn đỏ ửng.

.

Vì lịch trình dày đặc, nên buổi tối trở về nhà khách, ai nấy đều mệt lả, nhưng vẫn không muốn giải tán.

Tô Cẩn hào hứng lấy trong ba lô ra một bộ bài, nói: “Tối ngủ không được thì qua tìm mình chơi bài nhé!”
Ấn cơm, tắm rửa xong, quả nhiên có mấy nam sinh qua tìm cô mượn bộ bài. Tô Cẩn giữ lại một bộ đưa cho Nhan Bác. “Đầu To chẳng có tiền triển gì cả, tối nay phải giúp cậu ấy và Hà Dao, anh chơi với hai người họ trước đi, em nghỉ một lát rồi qua.”

Nhan Bác thấy Tô Cẩn rõ chán, tự nhiên lại đi làm bà mối. Hơn nữa, một mình cô làm đã đành, lại còn kéo cả anh vào nữa, đây chẳng phải là chuyện nực cười sao?

Nhưng lại một lần nữa anh bị cô làm cho rối tung cả lên.

Ba người chơi đã lâu mà vẫn chưa thấy Tô Cẩn sang, Hà Dao không kiên nhẫn được nữa, nói: “Có chuyện gì thế nhỉ? Người hăng hái nhất là cô ấy, thế mà đến giờ vẫn không thấy đâu!”

Nhan Bác giơ quân bài trên tay lên, nói: “Có thể cô ấy đã ngủ rồi, hai người có muốn đi nghỉ không? Ngày mai còn phải leo núi nữa đây.”

Hà Dao không nói gì, Đầu To đương nhiên không muốn bỏ lỡ cơ hội này, vội vàng nói: “Vẫn sớm mà, bài của em đang đẹp, chơi tiếp đi!”

Lúc này, không biết đã bao lâu rồi, lâu đến mức Nhan Bác muốn chạy đi mà túm lấy cổ Tô Cẩn, tra hỏi cô tại sao lại giao cho anh cái việc không đâu này?

Cuối cùng, đến khi Hà Dao ngáp ngáp dài, cuộc chơi mới dừng lại.

Nhan Bác do dự nói một câu: “Để mình đi xem Tô Cẩn thế nào.”

Trên ti vi đang chiếu bộ phim truyền hình ăn khách, còn Tô Cẩn cầm chiếc điều khiển, gục đầu ngủ gật.

Nhan Bác nhẹ nhàng đi tới, cẩn thận đỡ cô nằm xuống.

Ngón tay anh chạm vào mái tóc cô, phía bên trong tóc chưa khô hẳn, khiến đầu ngón tay anh thấy mát mát.

Đầu cô hơi cựa quậy trong vòng tay anh, rồi cô tiếp tục ngủ.

Anh ngả người, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Nụ hôn này hoàn toàn là vô thức, anh chưa kịp nghĩ gì thì đã làm vậy rồi. Anh không kìm nén được tình cảm của mình.

Cuối cùng anh cũng không kiên nhẫn được...

Khi Nhan Bác ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hà Dao đang đứng dựa vào cửa, anh cười cười, cũng chẳng tỏ ra ngại ngùng, chỉ thấp giọng hỏi một câu: “Anh đi lấy cho cô ấy cái chăn, em có cần không?”

Hà Dao cũng chẳng biết mình đã gật đầu hay lắc đầu nữa, chỉ thấy anh đi ra cửa, không lâu sau đã mang chăn về, đưa cho cô một cái, đắp cho Tô Cẩn một cái.

Mọi người đều nói Nhan Bác là do Tô Cẩn càn quấy nên mới ở bên cô, đó có lẽ là do cảm động, cũng có thể do lầm lạc, chứ nhất định không phải là tình yêu.

Nhưng tối nay, Hà Dao nhận thấy rất rõ tình cảm của anh. Tình yêu của anh đối với Tô Cẩn có lẽ đã vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Sáng hôm sau, Hà Dao nhìn thấy Tô Cẩn thì cười khúc khích, cười đến mức Tô Cẩn toàn thân nổi da gà, bất đắc dĩ phải nghiêm khắc bắt cô khai sự thật.

Hà Dao không nhịn được nữa mới kể cho cô nghe tối qua đã nhìn thấy gì.

Tô Cẩn nghe xong, trố mắt ra nhìn Hà Dao, hỏi: “Cậu không nằm mơ đấy chứ?”

“Cậu không tin thì thôi.” Hà Dao nói xong từ tốn đi ra.

Tô Cẩn lúc đầu còn mơ mơ hồ hồ, nhưng rất nhanh sau mặt đã đỏ ửng và vui mừng trở lại, trong cô như dấy lên bao cảm xúc lâng lâng khó tả.

Tận khi nhìn thấy Nhan Bác, Tô Cẩn mới định thần trở lại, ngáy ra nhìn anh, một câu cũng không thốt lên được.

“Em sao thế, trời sáng rõ rồi mà còn nằm mơ à?” Nhan Bác cười nói.

Tô Cẩn cúi đầu, vẻ hoạt bát thường ngày không còn nữa, chỉ cảm thấy hai tai càng lúc càng nóng, mặt càng lúc càng đỏ.

Leo núi thế này mới thấy rõ thời tiết đã chuyển nóng, leo chưa được nửa giờ mà Tô Cẩn đã không chịu được, cứ đòi nghỉ.

“Lại đứng nghỉ à. Mọi người quay lại rồi mà chúng ta vẫn chưa lên đến nơi.” Nhan Bác chau mày nói.

Rõ ràng, bọn họ đã bị rớt lại sau cùng rồi, đằng trước đằng sau đều không thấy ai quen cả.

Tô Cẩn kéo anh cười cười. “Hay là bọn mình không về nữa, ở lại đây, đồng hành cùng núi, bầu bạn cùng sông, thật nên thơ!”

Nhan Bác cầm áo hộ cô, tiếp tục hướng về phía trước. “Đợi em ở lại, em sẽ thấy cách nghĩ này không thực tế chút nào. Không có thực phẩm, không có phương tiện giao thông công cộng, bị bệnh cũng chẳng mua được thuốc...”

Tô Cẩn trề môi, giận dỗi nói với anh: “Anh thật chẳng có chút lãng mạn gì cả.”

Nói xong, cô liền bước nhanh về phía trước, giật lấy chiếc áo trên tay anh, rồi rảo bước.

Nhan Bác đứng ngáy ra hồi lâu, thế giới của anh và cô rốt cuộc khác nhau một trời một vực. Cô tin tưởng, anh lại cứ không tin, nhưng tại sao anh ngày càng không đành lòng nhìn thấy cô thất vọng? Tại sao càng ngày càng dao động, càng ngày càng tin vào những gì cô tin tưởng?

Anh vội đuổi theo cô, cố gắng giải thích: “Anh chỉ nói đùa thôi, ở đây quả thực rất đẹp, hiếm khi mới đến được đây, em đừng giận nữa...”

Tô Cẩn bỗng dừng lại, quay người, sau đó trịnh trọng nói: “Em không giận, em chỉ hy vọng anh đừng lúc nào cũng tiến lên phía trước, em sợ em sẽ không đuổi kịp anh, càng sợ anh sẽ bỏ lỡ những phong cảnh đẹp trên đường. Trên thế gian này, những gì đẹp nhất, tốt nhất, em đều hy vọng có thể cùng anh tận hưởng. Nhưng không phải chỉ có thế, dù đau khổ em cũng muốn chia sẻ cùng anh, có thể cùng anh đi hết con đường núi càng lúc càng khó khăn này. Nếu bên cạnh anh không có một người bầu bạn thì cho dù anh có leo được lên đỉnh núi cũng có nghĩa lý gì? Anh chắc chắn sẽ cô đơn, sẽ buồn chán, em không nhẫn tâm để anh lại một mình. Em muốn ở bên anh, chúng ta cùng nhau leo tới đỉnh núi và ngắm nhìn thế giới. Nhưng em hy vọng thỉnh thoảng anh có thể dừng lại, nhìn ngắm cảnh đẹp bên đường. Có thể đó là điều anh không muốn, nhưng biết đâu, sẽ thấy nó đẹp hơn?”

Giọng của cô rất nghiêm túc và chân thành.

Trên thế gian này, có một người sẵn sàng không so đo thiệt hơn đi cùng anh trên con đường dài không biết đâu là điểm dừng, có một người sẽ rất đau lòng nếu thấy anh cô đơn, buồn chán, có một người cứ thế yêu anh, khiến anh không cách nào giải thích được...

Nhan Bác đã bị lay động và cũng cảm động vô cùng.

Thì ra đây chính là tình yêu, tình yêu giữa Tô Cẩn và Nhan Bác.

Nhan Bác đột nhiên thấy tâm hồn thoải mái, cởi mở. Anh từ từ giơ tay, cười rạng rỡ nói: “Vậy chúng ta cùng từ từ đi, tiếp tục đi, được không?”

Tô Cẩn cũng mỉm cười, đặt bàn tay phải vào lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng trả lời: “Vâng.”

Con đường phía trước thật dài, nhưng không đi đến cuối cùng, sao có thể biết được sẽ kiên trì đến đâu?.

9. Chương 15 - 16

Chương 15

.Có lẽ chỉ khi còn trẻ, người ta mới có thể yêu một người đến như vậy.

.

Bởi leo rất chậm, nên đến gần trưa bọn họ mới tới đỉnh núi. Thoáng chốc, những làn sương trắng từ trong núi tràn ra, che lấp mặt trời, từng cụm mây lững lờ trôi khiến đỉnh núi nhấp nhô, lúc ẩn lúc hiện như chốn bồng lai tiên cảnh.

Tô Cẩn bảo Nhan Bác chụp cho cô một kiểu ảnh. Gió thổi bay tóc cô, cô càng chỉnh lại càng rối hơn, thật chẳng hài lòng chút nào.

Nhan Bác mỉm cười giơ máy ảnh lên, thấy Tô Cẩn gãi đầu, mặt ửng mầu chau thì nói: “Đừng có cựa quậy nữa, em chỉ cần cười là đẹp rồi.”

Tô Cẩn nghe thấy vậy thì mặt mầu rạng rỡ, như muốn khẳng định những gì anh nói, hỏi dồn dập: “Thật không? Có thật là đẹp không?”

“Tách... tách.” Nhan Bác nhanh chóng ấn nút chụp. Tô Cẩn đứng từ xa, đỏ mặt giận dỗi nói: “Chưa gì đã chụp rồi.” Cô chạy vội tới, chụp lấy máy ảnh. “Để em xem có đẹp không?”

.

Lúc này là thời điểm trên đỉnh núi đông người nhất, đi một bước là có thể va vào ai đó, tiếng cười nói nghe rõ mồn một.

“Nghe nói miếu Vân Đài hôm nay có một vị cao tăng đến hộ tống Xá-lị (1), xem bói rất chuẩn...”

(1). Xá-lị hay Xá-lợi là những hạt nhỏ có dạng viên tròn, nhỏ trông giống ngọc trai hay pha lê, hình thành sau khi thi thể được hỏa táng hoặc thân cốt sau khi chết của các vị cao tăng Phật giáo. Khoa học hiện đại chưa giải thích thuyết phục được nguyên lý hình thành của các hạt này. Đây là bảo vật của thế giới Phật giáo.

“Đúng thế, tôi cũng vừa ở đây ra, nói câu nào đúng câu ấy...”

Tô Cẩn nghe chừng cũng muốn góp vui, cười cười kéo Nhan Bác. “Chúng mình cũng đi xem đi?”

Nhan Bác nhìn đoàn người chen chúc phía đó, bất giác chau mày, nhưng không thể ngăn được cô không nhéo dứt khoát đòi đi. Anh miễn cưỡng nắm chặt tay cô, nói: “Đừng có để lạc đây!”

Vừa hòa vào đám đông, Tô Cẩn đã không để ý gì, cứ thế chen chúc lao lên phía trước, không biết đã rời khỏi tay anh từ lúc nào.[alobooks.vn]

Cuối cùng cô cũng chen được vào tận bên trong. Một vị hòa thượng đang cầm ống thẻ đứng trước mặt cô. “Thí chủ có điều gì vướng mắc, có muốn rút một quẻ không?”

Tô Cẩn trước nay chẳng tin bói toán, chỉ tham gia cho vui, cười cười nói: “Có ạ, phải làm thế nào?”

Cô học theo người bên cạnh cúi đầu, đặt tiền và bốc quẻ. Cô bốc được một tờ giấy mỏng màu vàng nhạt.

Tô Cẩn được đưa vào phía trong phòng, ở đó cô chỉ thấy một vị hòa thượng già nua có khuôn mặt hiền từ phúc hậu ngồi ngay ngắn, hai mắt khép lại.

Tô Cẩn giơ tờ giấy vừa bốc được ra, thẳng thắn nói: “Cháu muốn biết quẻ của cháu tốt hay xấu ạ?”

“Vậy thì phải xem cô muốn hỏi về vấn đề gì.” Vị cao tăng liếc nhìn lá quẻ, lập tức đáp.

“Có khác biệt gì sao?”

“Đương nhiên có. Cô xem đây, tiền đồ, gia đình, hôn nhân, quan hệ xã hội...”

Tô Cẩn nghĩ ngợi hồi lâu, vốn muốn hỏi về hôn nhân, nhưng lại cảm thấy mình còn ít tuổi mà đi hỏi vấn đề này thì không hay cho lắm, nên nói: “Vậy xem cho cháu về học vấn và tình yêu đi ạ!”

“Về đường học vấn thì đây là một lá quẻ rất may mắn. Cô xem câu này đi: Nếu nắm bắt được cơ hội này thì chắc chắn sẽ thành công. Ý muốn nói cô nhất định sẽ công thành danh toại, tiền đồ rộng mở!” Vị cao tăng chỉ hàng chữ đó, chậm rãi nói.

“Thế còn đường tình duyên thì sao ạ?” Cô lo lắng hỏi.

Người đứng trước mặt cô thở dài, nhẹ nhàng nói: “Thời khắc chưa đến, không làm thế nào được, hãy khoan...”

Tô Cẩn thấy mơ hồ, nhưng cái câu “thời khắc chưa đến” thì cô rất rõ. Chẳng phải chưa đến lúc đó sao? Nghĩ tới Nhan Bác, cô lập tức đỏ mặt, nói chầm biếm: “Không đúng, cháu có bạn trai rồi, anh ấy đang ở ngoài kia!”

Vị cao tăng liếc nhìn cô, từ tốn nói: “Nhìn tướng mặt của cô thì thấy cả một đời thuận buồm xuôi gió, rất lương thiện, nhưng cũng xúc động, dễ bốc đồng. Tuy nhiên, có một số quẻ Khảm (2), con người ta buộc phải kinh qua...”

(2). Quẻ Khảm là một trong tám quẻ Bát quái, tượng trưng cho nước. Nước chảy xuống chỗ trũng, tạo thành các hố trên mặt đất (nghĩa gốc), và tạo thành sự nguy hiểm (nghĩa ẩn dụ). Do vậy, quẻ Khảm là quẻ đức vi hãm hòa hiểm. Quy luật phát triển của sự vật là trước nguy sau an.

Sau đó, vị cao tăng ấy nói gì, Tô Cẩn cũng không nhớ nữa, chỉ biết là nhìn trước ngó sau mà vẫn không tìm thấy Nhan Bác. Trong phòng chật ních người nhưng không có anh.

Thì ra, cũng có một ngày, cô quay đầu lại, nhưng không nhìn thấy anh đâu nữa. Lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực, lúng túng, vội vàng, hoảng hốt.

Tô Cẩn lo lắng đến phát khóc. Đúng lúc ấy, cô nhìn thấy hình ảnh quen thuộc. Nhan Bác đang lẫn giữa đám người, dáo dác nhìn quanh, lông mày nhíu lại.

Nước mắt cứ thế tuôn rơi, không kìm lại được.

Cô lao vào đám đông, lấy toàn bộ sức lực mà hét lên: “Nhan Bác!”

Nhan Bác quay đầu lại, nhìn thấy cô, lập tức rẽ đám người, lo lắng tiến về phía cô.

“Đã bảo không được đi lung tung rồi, em chạy đi đâu thế?” Nhan Bác chưa hoàn hồn, giọng điệu vẫn còn lo lắng, nhưng vì muốn che giấu nên nói ra vẻ tức giận.

Tô Cẩn nước mắt lưng tròng. Nhan Bác thấy vậy lập tức dịu giọng: “Sao thế, đừng khóc nữa! Chẳng phải anh đang ở đây rồi sao?”

Tô Cẩn càng khóc dữ hơn, không sao dừng lại được. Cô lấy tay quệt nước mắt, không sao thốt thành lời.

Nhan Bác đột nhiên cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Tô Cẩn trở mắt ngạc nhiên nhìn anh, quên cả khóc. Hai người cùng im lặng, khoảnh khắc sau mới chợt nhận ra ngày càng có nhiều người nhìn, bọn họ lập tức cảm thấy bối rối, ngượng ngịu.

Nhan Bác dắt tay Tô Cẩn, cùng nhau bước ra ngoài.

.

Trên đường đi, Tô Cẩn luôn giữ im lặng.

Nhan Bác nghĩ lại cảnh vừa diễn ra, chỉ cảm thấy khó tin, anh thậm chí còn hôn cô trước mặt bao nhiêu người.

Rất lâu sau, mới nghe thấy Tô Cẩn nhẹ nhàng nói: “Hóa ra bọn họ nói dối.”

“Gì cơ?” Nhan Bác không kịp phản ứng.

Những giọt nước mắt đã khô, cô nhìn thẳng về phía trước. “Trong tiểu thuyết thường viết, nụ hôn đầu đời sẽ có cảm giác như ăn một thanh sô cô la, thật trơn và mềm mại, thật thơm và ngọt ngào, nhưng em lại không cảm nhận được điều đó.”

Nhan Bác phì cười, thì ra từ nãy đến giờ, cô chỉ nghĩ đến mấy thứ này.

Tâm trạng đang vui, anh tự nhiên muốn trêu chọc cô. “Hay chúng ta thử lại lần nữa nhé?”

“Được thôi!” Tô Cẩn buột miệng nói, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh đã quen với lối tư duy bốc đồng của cô nên chỉ vài giây bối rối đã bình tĩnh trở lại. Anh một lần nữa khom người.

Lần này, thật lâu và dịu dàng.

Khi lưỡi cô như con rắn nhỏ mềm mại trượt trong miệng anh, anh thấy trái tim mình cũng mềm mại tựa như có thể tan chảy.

Tô Cẩn thấy mình như đang bước trên những đám mây bông bồng bênh, nhẹ trôi, nhẹ trôi. Cô không dám mở mắt ra, chỉ sợ khi mở mắt cô sẽ phát hiện thấy mình không biết từ lúc nào sẽ đột ngột rơi xuống, tiêu tan thành từng mảnh.

.

Trên đường về, Nhan Bác hỏi Tô Cẩn: “Chẳng phải hôm nay em đi rút quẻ thẻ sao, kết quả thế nào?”

Tô Cẩn đang mãi xem lại ảnh trong máy, không trả lời.

Nhan Bác cũng ngó sang xem, hầu như toàn là ảnh của cô, bức nào cũng tươi sáng, rạng ngời như ánh bình minh. Anh không kìm lòng được liền dang tay ôm lấy cô. “Hỏi em một câu nhé!”

“Gì cơ?” Tô Cẩn ngạc nhiên nhìn anh.

“Rút được quẻ thẻ gì thế?”

Tô Cẩn hơi cúi đầu, tiếp tục nhìn vào các bức ảnh, thản nhiên nói: “Là quẻ thẻ may mắn, nói em sẽ thành công trên con đường học vấn, có thể sẽ trở thành thạc sĩ, tiến sĩ...”

Nhan Bác mỉm cười. “Chắc chẳng đúng đâu, em lười như thế...”

“Em cũng nghĩ thế.” Cô thấp giọng nói.

Cô không cần công thành danh toại, chỉ cần được ở bên anh, chăm sóc, nấu nướng cho anh, đó đã là thành công lớn nhất đời cô rồi.

Tô Cẩn nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Một màn đêm yên bình, chỉ có bầu trời đầy sao, sáng lấp lánh, không biết đâu là bến bờ, như chính tình yêu của cô vậy.

“Nhan Bác?”

“Ơi?”

“Chúng mình sau này lại đến đây nhé. Em vừa phát hiện ra, không có cái ảnh nào em và anh chụp chung cả.”

Nhan Bác tì cằm lên đầu cô. “Ừ, khi nào có cơ hội, chúng mình sẽ quay lại đây.”

Anh vòng tay ôm lấy eo cô, nhẹ nhàng dỗ dành: “Ngủ đi một lát. Em không mệt sao?”

“Không, không mệt chút nào cả. Em muốn khắc ghi đoạn đường này, đó là con đường mà chúng ta đã cùng nhau đi qua. Anh xem, những vì sao ngoài kia luôn ở bên chúng ta, dù chúng ta có đi đến đâu, chúng cũng ở đó, không bao giờ thay đổi...”

“À.” Trong giọng nói dịu dàng của cô, Nhan Bác từ từ chìm vào giấc ngủ.

Cả xe chỉ có mỗi Tô Cẩn còn thức. Cô dựa vào cánh tay anh, ngắm nhìn những vì sao bên ngoài cửa sổ, ánh mắt chăm chú, long lanh.

“Em sẽ như những ngôi sao kia, mãi mãi ở bên anh không rời.”

Cô bỗng nhiên hiểu ra một chuyện: Nếu có khi nào cô quay đầu lại mà không nhìn thấy anh, chỉ cần cô luôn đứng phía sau anh, anh sẽ không bao giờ biến mất?

Có lẽ chỉ khi còn trẻ, người ta mới có thể yêu một người đến như vậy.

Chương 16

.

Quan trọng là hiện tại, người ở bên cạnh người ấy chính là bạn, chỉ cần bạn không rời đi, cứ đứng đó, người ấy sẽ thuộc về bạn.

.

Sau khi từ Vân Đài Sơn trở về, tình cảm của Tô Cẩn dành cho Nhan Bác càng sâu đậm hơn. Nhan Bác cũng dính lấy cô như keo, đôi lúc cảm thấy phiền nhiễu thì cũng chỉ nói: “Hoặc là em không nói nữa, hoặc là em về trước đi.” Cô lập tức ngoan ngoãn không nói gì nữa, lặng lẽ đọc sách.

Vì vậy, hề có ai đến tìm Tô Cẩn, Hà Dao đều trả lời: “Ở chỗ Nhan Bác ấy!”

Ngay cả Lâm Tiêu cũng phải qua Nhan Bác mới tìm thấy Tô Cẩn.

Cô hoang mang cầm lấy di động mà Nhan Bác đưa, bước nhanh ra ngoài phòng học, nói khê: “A lô, ai đấy ạ?”

Đầu máy bên kia, Lâm Tiêu nói với giọng oán giận: “Nha đầu đáng ghét, bây giờ đang ở đâu cậu cũng không biết nữa phải không? Có khi ngay cả ngày sinh của lão chồng nhỏ của cậu là mình đây chắc cũng quên luôn rồi! Cậu là kẻ coi nhẹ tình cảm bạn bè. Mình báo cho cậu biết, cậu mà còn mất hút như thế nữa, mình sẽ từ cậu đấy.”

Giọng nói the thé kia khiến cô như bừng tỉnh. Đúng là quên thật, sinh nhật của Lâm Tiêu chỉ sau sinh nhật cô đúng hai tuần!

Tô Cẩn thấy có chút tội lỗi, vội vã nói: “Xin lỗi, xin lỗi nhé! Mình quên mất, nhưng sao cậu không gọi điện cho mình?”

“Mình có thể gọi được cho cậu sao?” Lâm Tiêu vẫn còn tức giận nói.

Tô Cẩn giờ mới nghĩ ra, vì ngày nào cũng ở bên Nhan Bác, nên cô không mang theo điện thoại nữa, chỉ buổi tối khi về đến ký túc mới cầm đến. Cho nên, câu nói vừa rồi chỉ bằng không nói thì hơn.

Tô Cẩn lập tức chột dạ nói: “Nhưng hôm nay đã đến ngày đâu? Mai mới là sinh nhật của cậu, nhất định mình sẽ đến.”

.

Buổi tối khi Nhan Bác đưa Tô Cẩn về, cô khê kéo anh đứng lại nói: “Ngày mai là sinh nhật của Lâm Tiêu, em phải sang chỗ cô ấy, không đi cùng anh được”, khẩu khí cứ như xin phép vắng mặt vậy.

Nhan Bác mỉm cười. “Có muốn anh đi cùng không?”

Nhan Bác bây giờ rất ít chau mày với cô, phần lớn là luôn mỉm cười. Anh cười dịu dàng khiến cô cảm thấy ấm áp, nhẹ nhàng và yên bình.

Cô biết anh thích tĩnh lặng, không ưa ồn ào, nên không bao giờ ép buộc anh cùng mình tham gia những buổi tụ họp đông người. Vì đi cùng anh nên cô cũng rất ít khi có mặt trong những dịp như vậy.

“Không cần đâu, buổi trưa em đi, tối sẽ về ngay thôi. Hơn nữa lại toàn con gái, anh đi cũng không tiện.”

Thực tế thì, ngay từ chiều cô đã nghĩ ra người đi cùng mình rồi – đó là Hứa Dực Phàm.

Tô Cẩn và Hứa Dực Phàm quen nhau được một thời gian, cô thấy anh ta cũng không đến nỗi nào, vượt qua một bên cái vẻ vênh vang thì anh ta cho cô cảm giác rất thân quen, như đối với Lâm Tiêu vậy. Cô luôn thấy Hứa Dực Phàm và Lâm Tiêu có nhiều điểm giống nhau, chắc sẽ có tiếng nói chung.

Cô không phải người ưa nhiều chuyện, chỉ muốn giới thiệu hai người với nhau, nếu thành công là cái tốt, không thì làm bạn cũng chẳng sao.

Hơn nữa, cô cũng có chút tính toán tư lợi. Lâm Tiêu là người có quan hệ rộng, mai sinh nhật cô ấy chắc chắn sẽ có nhiều người tham gia, đặc biệt là con gái. Nếu để Nhan Bác cùng đi, khó mà đảm bảo sẽ không bị người khác để mắt tới.

Những cái tốt đẹp phải đem giấu đi, điều này thì cô biết rất rõ.

Nhan Bác nhìn cô cúi đầu không nói, cũng không biết cô đang nghĩ gì, cố ý ho một tiếng.

Tô Cẩn nhanh chóng ngẩng lên. “Sao lại ho thế, anh bị cảm à?” Cô vừa nói vừa đặt tay lên trán anh, rồi lại đưa tay lên trán mình để so sánh nhiệt độ.

“Không có gì, chỉ vì hai hôm nay ngủ không tốt lắm. Em mau về ký túc đi.” Anh cười.

Bị Nhan Bác đẩy về phía cổng ký túc, Tô Cẩn nhanh chóng quay người kiễng chân, hôn nhẹ lên môi anh, rồi mới đỏ mặt chạy vào ký túc xá.

Nhan Bác cảm thấy ngứa ngứa cổ, ho nhẹ một cái, rồi mới quay người bước đi, không che giấu được nụ cười trên môi.

Thực tế thì kỹ thuật hôn của cô chẳng cao siêu gì cả. Ngày nào anh cũng dạy cô mấy lần, lại dạy lâu như vậy rồi, mà cô vẫn chẳng khác nào gà con mổ thóc, khiến sự phụ như anh đây không sao thỏa mãn cho được.

Nhưng anh cũng dần quen, quen với nụ cười của cô, bàn tay ấm áp của cô, hơi thở của cô. [alobooks.vn]

.

Ngày hôm sau; Tô Cẩn từ sớm đã đi tìm Hứa Dực Phàm. Về như anh ta còn chưa tỉnh ngủ, tóc rối tinh rối mù, nhìn thấy cô, anh ta dụi dụi mắt nhưng vẫn không cải thiện được gì, hai mắt không khác gì hai đường kẻ chỉ.

“Khó tin thật đấy, thường ngày năm lần bảy lượt vẫn không mời được em, sao hôm nay tự nhiên lại rồi ròi đến tìm anh thế?”

Tô Cẩn xua xua tay, nói: “Đừng có thấy thế mà tinh vi, mau tút tát lại dáng vẻ điển trai của anh đi rồi đi ăn cơm với em.”

Hứa Dực Phàm gãi đầu gãi tai, cười cười nói: “Sao em biết hôm nay anh rồi?”

“Em thấy anh cả ngày rảnh rỗi, anh thì có việc gì chứ?” Cô lại đẩy anh ta. “Anh nhanh lên, em đang vội...”

Hứa Dực Phàm sau khi chỉnh trang xong, đúng là điển trai thật. Anh ta mặc chiếc áo phông adidas ngắn tay màu xanh nhạt, đi đôi giày thể thao màu trắng, trông thế này thì có tiện tay vứt đầu cũng vẫn khiến các cô chết mê chết mệt mất thôi.

“Hôm nay là sinh nhật một người bạn thân của em, muốn anh cùng đi làm quen một chút.”

“Nhan Bác à?” Hứa Dực Phàm buột miệng hỏi.

Tô Cẩn liếc anh ta một cái. “Anh ấy không như anh, cả ngày chẳng làm gì, vô công rồi nghề.”

“Trời đất, em nói kiểu gì thế, anh vô công rồi nghề khi nào?!”

Tô Cẩn nhìn vẻ mặt tức giận của anh ta, nghiêm túc nói thêm một câu: “Đến dự tiệc anh đừng có nói lung tung, đừng làm mất mặt em đấy.”

.

Khi họ đến trường đại học C thì vừa vặn đến giờ ăn trưa. Lâm Tiêu nhận điện thoại xong liền vội vàng chạy ra cổng trường. Trời nắng khiến hai má cô ửng đỏ, cô thở hổn hển hỏi: “Sao giờ này đã tới thế? Mình còn tưởng tối cậu mới đến cơ đấy.”

Tô Cẩn nắm tay Lâm Tiêu một cách thân mật. “Đương nhiên là nhớ cậu rồi. Cậu không phải cũng rất nhớ mình sao, ông chồng nhỏ?”

Lâm Tiêu bị cô gọi thế thì nổi cả da gà, nhìn nhìn phía sau cô rồi hỏi: “Thế ông chồng lớn của cậu đâu? Sao không đến?”

“Anh ấy không có quà thì đưa đến làm gì?” Tô Cẩn kéo kéo Lâm Tiêu thúc giục: “Mau đưa mình đi lấp đầy cái dạ dày trước đi, mình vẫn chưa ăn sáng đây này!”

Vào giờ này, chỗ nào cũng đông như hội, họ đành phải ăn ở nhà ăn sinh viên. Tuy phải xếp hàng, nhưng không đến nỗi chỗ cũng không có.

Lâm Tiêu chạy ra quầy gọi ba suất cơm bình dân. Tô Cẩn nghĩ đây là cơ hội tốt, lập tức đẩy Hứa Dục Phàm đi bê đồ.

Nhìn thấy Lâm Tiêu, Hứa Dục Phàm lập tức nhận ra mục đích của cô khi kéo anh ta đến đây, mặt trông thật khó coi. Nhưng đã đến rồi, cũng không nỡ bắt bẻ cô, đành phải để cô thích làm bà mối thì làm vậy.

“Em đi trước đi, anh qua xếp hàng.” Hứa Dục Phàm lịch sự nói với Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu cười cười nhìn về phía Tô Cẩn, hỏi: “Nha đầu kia lừa anh đến đây phải không?”

Hứa Dục Phàm cũng cười. “Cũng không hẳn thế, anh thật sự rất vui.”

Vui vì bị Tô Cẩn lừa hay vui vì bị Tô Cẩn đẩy sang cho người khác chứ?

Lâm Tiêu nhìn đoàn người đang xếp hàng phía trước, trầm ngâm nói: “Thực tế, tình yêu cũng giống như chúng ta xếp hàng mua đồ ăn, cùng một lúc có người đến trước kẻ đến sau. Người xếp hàng trước sẽ có cơ hội mua trước, kẻ đến sau chỉ có thể đợi người trước mặt mình mua xong rồi đi ra thì mới có hy vọng.”

“Kiểu ví von này trước nay anh chưa từng nghe, rất thú vị.” Hứa Dục Phàm mỉm cười.

Lâm Tiêu cười cười. “Gần đây em cũng mới phát hiện ra thôi. Quy luật trò chơi là thế, người phía trước nếu như sau khi đã rời đi rồi mà muốn quay lại mua nữa, anh ta sẽ là người mới, lại thành kẻ đứng sau anh.”

“Nhưng em mua xong rồi thì sẽ rời đi thôi.” Hứa Dục Phàm cảm thấy cô nương này thật thú vị, liền tiếp lời.

“Nếu như em thực sự thích người bán hàng kia, em sẽ mãi ở đây không rời đi, cả đời chỉ ăn ở đây thôi.” Lâm Tiêu quay đầu đi, chỉ là nói cho vui. Nhưng nói xong câu này, rõ ràng ánh mắt cô ấy sáng lên lấp lánh. Biểu hiện ấy, có đứng chỗ Tô Cẩn thì anh cũng nhìn thấy được.

Hứa Dục Phàm sáng khoái, vỗ vỗ nhẹ vào vai Lâm Tiêu, cười nói: “Em và Tô Cẩn đúng là hai chị em, thật giống nhau.”

Hai người sau khi mang đồ ăn quay lại, dường như đã trở thành huynh muội tốt của nhau, để mặc Tô Cẩn một bên.

Dù đó là kết quả cô mong đợi, nhưng hai người cũng không nên qua cầu rút ván như vậy chứ!

Tô Cẩn lấy lại vẻ mặt tươi cười, xen vào giữa bọn họ đang cười cười nói nói, hỏi: “Hai người cười cái gì thế, có vẻ vui nhỉ?”

Hứa Dục Phàm và Lâm Tiêu liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười, nói: “Bọn mình sợ cậu thích người bán hàng ăn kia, lại cả đời ở lại không đi nữa.”

“Sao có thể thế được, người bán hàng kia lại không phải là Nhan Bác?!” Tô Cẩn bĩu môi, đẩy vẻ khinh thường.

Hứa Dục Phàm không thể nhịn được nữa, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Chỉ có Tô Cẩn là không hiểu gì, nhưng cô cũng mặc kệ bọn họ, cúi đầu xuống ăn cơm. Vừa ăn, cô vừa ngây ngô cười một mình.

Nếu là Nhan Bác, cô sẽ ở lại không đi nữa sao? Đương nhiên là thế rồi, cô nhất định sẽ cả đời ở bên anh.

Đây có lẽ là lập luận của Lâm Tiêu và Tô Cẩn, quan trọng nhất không phải ai đến trước, ai đến sau, mà là thời gian bạn ở bên người ấy. Trước đây đã có ai ở bên người ấy hay chưa, thời gian ở bên người ấy so với ai đó có lâu hơn, kiên định hơn không thì cũng không quan trọng... Quan trọng là hiện tại, người ở bên cạnh người ấy chính là bạn, chỉ cần bạn không rời đi, cứ đứng đó, người ấy sẽ thuộc về bạn.

10. Chương 17 - 18

Chương 17

Chúng ta đã vứt bỏ sự tôn nghiêm, cá tính và cả sự cố chấp của mình, cũng là vì không thể từ bỏ được một người.

.

Trời vào hạ đồng đánh như con gái, buổi sáng mặt trời chiếu sáng rực rỡ, buổi chiều đã mây đen kéo đầy trời.

Khi Lâm Tiêu đưa Tô Cẩn và Hứa Dục Phàm rẽ vào con hẻm cuối cùng, vài giọt mưa nhỏ xuống cánh tay cô, mang lại cảm giác mát mẻ.

Hứa Dục Phàm nhìn Tô Cẩn, hỏi: “Lạnh không?”

Tô Cẩn nhún vai, cười đáp: “Không sao.”

Lâm Tiêu chọn một quán thịt quay đặc biệt, mặt tiền rất nhỏ, chỉ mở một cánh cửa nhỏ bằng gỗ.

Tô Cẩn lấy tay chọc chọc Lâm Tiêu thì thầm: “Mình nghĩ cậu sẽ đặt mấy bàn ở nhà hàng cơ. Ở đây có vẻ không đúng với phong cách của cậu! Cậu có chắc chắn ở đây ngồi được nhiều người không?”

“Ai nói với cậu là có nhiều người?” Lâm Tiêu quay sang nhìn vẻ mặt đầy nghi hoặc của Tô Cẩn. “Hôm qua mình đã tổ chức cùng các bạn học rồi, hôm nay chỉ có ba chúng ta, lát nữa sẽ có thêm một người, bốn người vừa vặn một bàn.”

Tô Cẩn và Lâm Tiêu lớn lên cùng nhau nên hiểu rất rõ về nhau, nhất định là có uẩn khúc gì đây.

Cho đến khi người kia xuất hiện, Tô Cẩn mới hiểu ra tất cả.

Đó là một người đàn ông mặc chiếc áo khoác dài màu đen, bước đi khoáng đạt, trên khuôn mặt già dặn từng trải của anh ta luôn nở một nụ cười thân thiện. Lâm Tiêu nhìn anh ta, trên môi nở nụ cười ý nhị, nụ cười đó ngay cả Tô Cẩn trước nay cũng chưa từng nhìn thấy.

Anh ta vắt chiếc áo ra sau ghế, cười nói: “Đã lâu rồi không đến, suýt chút nữa không tìm được nơi này.” Giọng nói của anh thuần hậu nhưng tràn đầy sức sống và rất lôi cuốn.

Lâm Tiêu mỉm cười. “Đúng thế, nếu anh không từng đưa em đến đây, chắc em sẽ không thể biết được chỗ này.” Cô ấy chỉ về phía Tô Cẩn và Hứa Dục Phàm. “Em giới thiệu với anh nhé, hai người này đều là bạn thân của em, Tô Cẩn và Hứa Dục Phàm.”

Người ấy dáng vẻ tự nhiên chìa tay ra, nói: “Chào các bạn, tôi cũng có thể coi như là thầy giáo của Lâm Tiêu, Khương Hiểu Thần.”[alobooks.vn]

Hứa Dục Phàm nhân lúc bọn họ không để ý, liền nháy nháy mắt với Tô Cẩn, ra chiều muốn nói: “Em chẳng tìm hiểu rõ ràng gì cả! Người ta đã có bạn trai rồi, em còn muốn mai mối sao?”

“Những người khác đâu? Sao chỉ có mấy người chúng ta thôi?” Khương Hiểu Thần ngồi xuống, mỉm cười hỏi.

Lâm Tiêu có chút bối rối trả lời: “Bọn họ biết anh tới nên đều bị dọa cho không dám đến rồi.”

Rõ ràng là cô ấy đang nói dối, Tô Cẩn vẫn không hiểu gì cả.

Khương Hiểu Thần lại mỉm cười, không nói gì nữa.

Bữa ăn này rất gượng gạo, qua quýt, mỗi người đều mải theo đuổi dòng suy nghĩ riêng của mình, ngay cả người nhiều lời như Hứa Dục Phàm cũng chỉ thỉnh thoảng thốt được vài câu: “Có muốn ăn gì nữa không... Ném thử món này đi, ngon lắm.”

Tô Cẩn phát hiện thấy khuôn mặt Lâm Tiêu đỏ ửng, chai rượu trên tay cũng đã vơi một nửa. Cô hơi sốc, liền với tay giật lấy chai rượu. “Sao lại uống nhiều thế?”

Lâm Tiêu lảo đảo đứng lên, nói: “Hôm nay là sinh nhật mình, chẳng lẽ không được vui vẻ một chút à?” Cô ấy với lấy chai rượu bị Tô Cẩn giật mất, giả bộ vô cùng đáng thương nói: “Bạn yêu à, để mình uống một ly nữa! Chỉ một ly, một ly nữa thôi!”

Tô Cẩn nhận thấy tâm trạng Lâm Tiêu hôm nay không thoải mái, hoặc là đã bị tổn thương rất nặng nề, cho nên mới không còn vẻ tự tin, lạc quan thường ngày nữa. Nguyên nhân khiến Lâm Tiêu không thoải mái... chỉ có thể là cái tên đáng ghét đang mỉm cười ngồi bên cạnh cô ấy.

Tô Cẩn hướng về phía Khương Hiểu Thần với cái nhìn thù địch. “Anh không thấy cô ấy đang rất buồn à? Em không cần biết anh là ai, một là bây giờ anh xéo đi, hai là đưa cô ấy về...”

Khương Hiểu Thần không cười nữa, mặt thoát đỏ thoát tái đi. Một lúc sau, anh ta mới từ từ đứng dậy, cúi xuống, thấp giọng nói: “Xin lỗi, tôi đi trước đây, làm phiền các bạn đưa Lâm Tiêu về trường.”

Anh ta quay người đang định bỏ đi thì Lâm Tiêu lập tức đứng dậy kéo anh ta lại, ôm chặt lấy, nước mắt tuôn rơi làm ướt cả áo sơ mi của anh ta.

Lâm Tiêu lắc lắc đầu, không ngừng nói: “Đừng đi, anh đừng đi... đừng đi...”

Tô Cẩn và Hứa Dục Phàm chỉ biết đứng ngây người nhìn cái cảnh tượng bất ngờ này.

“Tại sao em không thể, là vì em đến muộn hơn cô ấy ư?... Nhưng giờ cô ấy đã đi rồi, lẽ nào em không thể thay thế?” Lâm Tiêu khóc nức nở, nói không nên lời. “Em không quan tâm, tất cả em đều không quan tâm... Chỉ cần anh đừng đi...”

Tô Cẩn nhìn những giọt nước mắt chảy dài trên gò má Lâm Tiêu. Cô cảm thấy mỗi cuộc tình đều có những món nợ trầm luân, chỉ cần bạn trả đủ, tất sẽ có báo đáp, cho dù sự đáp đền đó không như mong đợi.

Cho nên trước nay cô chưa từng nghĩ yêu một người lại quá khó khăn. Giống như cô, thích rồi, đặt ra mục tiêu, rồi theo đuổi thì nhất định sẽ được ở bên nhau.

Nhưng hiện tại, cô thấy Lâm Tiêu buồn, cô ấy bất lực, bị ai.

Con người kia là Lâm Tiêu ư? Là người khi còn nhỏ đã nắm tay cô, dũng cảm chạy băng băng, là người từ nhỏ đến lớn cô đều khâm phục và ngưỡng mộ kia ư? Tại sao bây giờ cô ấy lại nhất định phải giữ chặt một người không rời, lại khóc như thể tấm mình trong đó?

Cô ấy thông minh, cao ngạo như thế sao có thể có người làm cô ấy tổn thương được?

Bờ vai Khương Hiểu Thần khẽ run lên, anh nói: “Xin lỗi, em là một cô gái tốt. Em còn trẻ như vậy, nhất định sẽ gặp được một người con trai thật tốt. Còn anh, anh không có tư cách.”

Tô Cẩn đỡ lấy Lâm Tiêu gần như muốn sụp xuống, nửa như quả trách nửa như đau lòng, nói trong nước mắt: “Cậu sao phải như thế? Anh ta không đáng để cậu phải làm thế, một chút cũng không đáng.”

Lâm Tiêu đã khóc đến gần như kiệt sức. “Tô Cẩn ngốc, cậu xem thì ra mình và cậu đều ngốc như nhau, có khi mình còn ngốc hơn cậu muôn phần.”

Ánh mắt mịt mờ, bất lực, thê lương.

.

Sau khi đưa Lâm Tiêu quay về trường, Tô Cẩn vẫn chưa yên tâm, nên quyết định ở lại. Lâm Tiêu uống khá nhiều, nhanh chóng mơ màng ngủ thiếp đi, còn Tô Cẩn nằm trên giường, trở mình mãi không ngủ được.

Cô rất muốn gọi điện cho Nhan Bác để được nghe giọng nói của anh.

Trong điện thoại, Tô Cẩn hỏi: “Anh đang ở đâu?”

“Đang trên đường về ký túc.” Tiếng cười dịu dàng của anh như truyền hơi ấm sang cô: “Thế em đang ở đâu?”

Tô Cẩn cố gắng kìm giọng xuống: “Lâm Tiêu uống nhiều quá, em ở cùng cô ấy một đêm.”

“Ồ.”

“Nhan Bác, nếu có một ngày anh không còn cần em nữa thì cho dù em có cầu xin anh thế nào, anh cũng sẽ không quay lại phải không?” Tô Cẩn cảm thấy mặt mình lạnh toát, cố gắng kìm nén giọng nói đang nấc nghẹn, không để cho anh phát hiện ra.

“Đừng có cả ngày nghĩ vài cái chuyện linh tinh như thế.”

“Em chỉ nói nếu như... nếu như thôi. Anh có làm thế không?”

Nhan Bác nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc rồi mới nói: “Cũng có thể. Nếu như anh thật sự không thích, một khi lòng đã quyết thì cầu xin cũng chẳng có nghĩa gì!”

“Ồ.”

Chỉ một câu “ồ” khiến Nhan Bác thấy ngạc nhiên. Thực ra ý anh vừa muốn nói là “thích”, mặc dù không trực tiếp, nhưng chí ít cũng thừa nhận là bây giờ anh thích cô, lẽ nào cô không phải đang rất vui sao?

“Sao thế?” Nhan Bác nhẹ nhàng hỏi.

Tô Cẩn vội vàng lau nước mắt, nói: “Không có gì, em chỉ hỏi vậy thôi. Anh mau về đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Nhan Bác ho nhẹ một tiếng, hình như bị cảm lạnh thật rồi. Chợt nhớ ra ban sáng cô đi không mang ô, cho nên buổi tối Nhan Bác đã đứng ở bên xe đợi rất lâu, lo cô bị mưa ướt.

Cả ngày hôm nay cô không ở bên anh, anh bỗng cảm thấy như có gì thiếu thiếu, luôn vô thức ngẩng lên tìm cô. Anh dường như đã quen với việc cưng chiều cô mất rồi.

Nhan Bác cười khê: “Ừ, em ngủ sớm đi nhé!”

Tô Cẩn cúp máy, quay người qua thấy Lâm Tiêu đã ngủ say, giọng thì thầm: “Cậu phải mau bình tâm lại, biết không hả? Cho dù thua hay thắng thì cũng phải sống cho thật tốt.”

Chúng ta đã vứt bỏ sự tôn nghiêm, cá tính và cả sự cố chấp của mình, cũng là vì không thể từ bỏ được một người...

Chương 18

.

Cho dù có một ngày bị tổn thương, nhưng chỉ cần nhớ đến thời khắc này, cô cũng sẽ cố hết sức mà tha thứ.

.

Nhan Bác bị cảm, giọng khản đặc, uống thuốc cũng không thấy có chuyển biến.

Tô Cẩn không biết đã nghe được một bài thuốc dân gian ở đâu, nói uống trà kiều mạch sẽ chữa khỏi ho. Cô liền nhờ mẹ gửi cho một bao lớn, rồi mang ra ngoài cổng ký túc, phơi suốt mấy ngày liền.

Nhan Bác cười chế giễu: “Đây chỉ là phương thuốc của mấy lang băm thôi, thế mà em cũng tin.”

Tô Cẩn nói với vẻ không phục: “Ai bảo thế, em đã vào thư viện nghiên cứu rồi, đó là phương pháp chữa bệnh thời xưa của người Trung Quốc, rất hiệu nghiệm. Em muốn thử xem sao. Mặc dù hơi đắt, nhưng em có cách làm nó không đắt nữa.”

Phương pháp của cô chính là cho thêm rất nhiều các phụ gia, ví dụ như nửa túi sữa tươi, vài miếng sơn trà, hoa cúc và một ít đường trắng... Nhan Bác hoài nghi, liệu trà kiều mạch có chữa được ho thật không? Sau khi cô đem pha trộn tạp phé lù thế này, liệu còn được mấy phần công hiệu?

Nhưng Tô Cẩn lại rất hứng thú với cái khoản này. Cô pha chế hỗn tạp đủ thứ trên đời cùng với trà kiều mạch, toàn là phương pháp sáng tạo đặc biệt cả.

Bệnh tình của Nhan Bác, trước những nỗ lực sáng tạo của Tô Cẩn, cũng có chuyển biến tích cực.

Tô Cẩn đắc ý nói: “Đấy, anh thấy chưa, em nói có sai đâu! Còn coi thường cách của người ta!” Cô vẫn không chịu tha. “Phải cảm ơn em thế nào đây? Nói nhanh!”

“Em nói xem anh phải cảm ơn em thế nào đây?” Nhan Bác làm ra vẻ bất lực, nhẹ nhàng kéo cô lại, không để cô tiếp tục lần ắt.

Tô Cẩn sớm đã có chuẩn bị, chỉ đợi anh nói ra câu này. Cô kéo tay Nhan Bác, cười hãnh diện. “Là anh bảo em nói đấy nhé... Em thấy, tự tay mình làm để có cơm no áo ấm thật thú vị. Nhưng em cũng biết, trình độ nấu nướng của mình vẫn còn kém lắm, đương nhiên nếu có ai đó nhắc nhở em kịp thời thì tốt...”

Nhan Bác nhìn vẻ tiểu nhân đắc chí của cô, không nhịn được cười: “Cô quản lý ký túc bèn em không để ý việc bọn em nấu nướng trong ký túc à? Để cho em tự do làm loạn thế sao?”

“Tất nhiên là... làm bí mật rồi...” Mắt cô ánh lên vẻ tinh ranh.

Nhan Bác nắm tay cô, nét mặt thoáng cười. [alobooks.vn]

Tô Cẩn cười có chút gượng gạo, muốn rút tay về, nhưng lại thấy anh không có ý muốn bỏ ra. Một làn gió nhẹ thổi qua làm hai má cô hơi ửng hồng.

Anh nhẹ nhàng hôn lên lòng bàn tay cô, rồi mu bàn tay, cảm giác ngứa ngứa, như thể muốn chui vào trong bụng cô.

“Hắt xì!” Một cái gì đó dài dài tung bay, dính lên đầu mũi Tô Cẩn, cô hắt hơi thật không đúng lúc chút nào.

Nhan Bác mỉm cười, nắm chặt tay cô, áp vào ngực mình, không khí tràn ngập niềm hạnh phúc.

.

Tô Cẩn “mất tích” mấy hôm liền, thần thần bí bí, chẳng biết đang nghiên cứu cái gì.

Nhan Bác không kìm được gọi điện cho cô: “Gần đây em bận rộn gì thế?”

Cô chỉ cười: “Tạm thời giữ bí mật, mấy hôm nữa anh sẽ biết ngay thôi.”

.

Một tối, Nhan Bác chuẩn bị đi ngủ thì nhận được điện thoại giục cuống quýt của cô.

“Mau xuống dưới đi, năm phút nhé! Không, chỉ hai phút thôi.”

Tô Cẩn đứng trước cổng ký túc xá nam, lo lắng ngó vào bên trong với ánh mắt kỳ vọng.

Anh ở tầng ba, tổng cộng có bốn mươi sáu bậc cầu thang, nếu chạy nhanh thì hai phút may ra mới kịp. Nhưng sau tận năm phút hai mươi bảy giây, anh mới xuất hiện trước mặt cô.

Cô có vẻ hơi giận dữ, hai tay để đằng sau, mặt xỉn: “Chậm chết đi được.”

“Em thử leo xuống giường, mặc quần áo, rồi lại chạy từ tầng ba xuống xem mất bao nhiêu phút?” Anh vừa ho nhè nhẹ vừa nói.

Tô Cẩn cảm thấy đuối lý, hậm hực đưa hai tay chắp sau lưng ra trước, gờ ra một cặp lông nhôm, chau mày nói: “Sao anh vẫn còn ho thế? Cái này, tí nữa ăn hết đi nhé.”

“Này, cậu đang ở ngoài kia, mau vào đi, sắp đóng cửa rồi đấy!” Cô quản lý ký túc đứng ở cửa rầy la.

Tô Cẩn vội vàng trao cặp lồng vào tay anh, rồi nhanh chóng kiểm chân, hôn nhẹ lên môi anh, sau đó ba chân bốn cẳng chạy mất.

.

Sau khi quay vào ký túc, Nhan Bác bị các bạn cùng phòng trêu không ngớt. “Không ngờ Tô Cẩn nhà cậu cũng là một người vợ đảm đang đấy nhỉ?!”

Đúng lúc đó, cô gọi đến. “Đã ném thử chưa?”

“Vẫn chưa, anh sẽ thử ngay.” Nhan Bác múc ở trong cặp lồng ra một thìa giống như cháo, đưa lên miệng ném thử, thấy trơn trơn, mềm mềm, hỏi: “Là cái gì thế?”

“Canh trứng sữa đấy, có ngon không?” Mặc dù cô đã nhờ các bạn ở ký túc ném thử vô số lần rồi nhưng vẫn chưa tự tin, không biết anh có thích không.

Nhan Bác lại múc một thìa nữa, đưa lên miệng, vừa ăn vừa trả lời: “Ừ, ngon lắm.”

Lúc này, Tô Cẩn mới thấy yên tâm. “Tiếc là hai thứ đó em đều không được đụng vào.”

Những hương vị mà anh đang thưởng thức đó, cô lại không được biết nó thế nào. Sau này hai người sống với nhau anh sẽ chiều cô mà không uống sữa, không ăn trứng nữa.

Vì vậy Tô Cẩn mới đặc biệt trộn hai thứ đó với nhau để anh thay cô thưởng thức hương vị của nó.

Nhan Bác tất nhiên hiểu được suy nghĩ của cô, anh liền nói rất chậm, từng từ từng từ một: “Trứng gà có vị tanh tanh, chất chất, nhưng vị thơm ngọt tinh khiết của sữa không những át được đi, mà còn làm cho nó thêm phần mềm mại và mịn màng hơn...”

“Thế vị của nó giống cái gì?”

Nhan Bác cười cười đầy ẩn ý: “Vị giống như lúc em hôn anh ấy.”

Tô Cẩn im bất không nói được gì, hồi lâu mới thì thầm: “Xấu hổ quá!”

Lẽ nào da mặt của anh lại dày nhanh thế? Không biết bắt đầu từ khi nào, đôi lúc anh còn biết nói đùa, không còn quá nghiêm túc nữa, làm cô không biết đường nào mà xoay xở? Nhưng tại sao cô lại thấy rất vui, hạnh phúc và thỏa mãn vô cùng?

Cho dù có một ngày bị tổn thương, nhưng chỉ cần nhớ đến thời khắc này, cô cũng sẽ cố hết sức mà tha thứ.

11. Chương 19 - 20

Chương 19

Chúng mình cứ thế này mà đi tiếp nhé!

.Trước khi nghỉ hè, Lâm Tiêu gọi điện cho Tô Cẩn, nói không thể cùng cô về quê, vì cô ấy phải cùng với mấy nghiên cứu sinh đi một chuyến đến một vùng nông thôn hẻo lánh nào đó của Quảng Tây để làm nghĩa vụ tư vấn pháp luật. Tô Cẩn biết, Lâm Tiêu đấu tranh để được đi lần này cũng chỉ vì một lý do - Khương Hiểu Thần là người dẫn đầu đoàn đi.

Cảm xúc cũng giống như khi con người ta uống nước, nóng lạnh là tự mình cảm nhận.

Việc Nhan Bác được học lên nghiên cứu sinh cũng đã có một chút manh mối. Theo như nguồn tin đáng tin cậy thì khoa của anh chỉ đợi vào năm học mới sẽ trực tiếp công bố.

Tô Cẩn cả ngày cứ ngẩn ngơ cười vui sướng. Cô và Nhan Bác sẽ không phải xa cách, anh có thể tiếp tục ở bên cô trong suốt bốn năm đại học.

Mỗi ngày nghĩ đến điều đó, Tô Cẩn ngay cả khi nằm mơ tỉnh dậy cũng cười. Mọi người trong ký túc giờ không hiểu nổi cô nữa, liền trách móc: “Bọn mình có thể hiểu được tâm trạng của cậu, nhưng cậu có thể

hiếu được cảm giác của bọn mình không? Hôm nào nửa đêm cậu cũng tỉnh dậy cười như ma, làm người ta sờn hết cả da gà!”

Tô Cẩn cười nghiêng ngả. “Mình cũng không biết phải làm thế nào, nhưng mình vui lắm. Các cậu không biết đâu, mình vui mừng vô cùng!”

Nhan Bác sau khi nghe chuyện, thở dài nói với Tô Cẩn: “Thế em chưa từng nghĩ, nếu chẳng may anh không được ở lại thì em sẽ rất thất vọng sao?”

Tô Cẩn có chút hoang mang nhìn anh. Đúng là cô chưa từng nghĩ đến việc này, liệu có điều chẳng may không?

Điều không may đó nằm ở đâu?

Tô Cẩn tiu nghỉu kéo kéo tay anh. “Sao có thể chẳng may được chứ? Việc này ai đã rồi hơi mà nói thế? Hay tại anh chán ghét em, không muốn nhìn thấy em nữa?”

Nhan Bác không biết làm thế nào khi bị cô như thế, đành cười nói: “Chán thì cũng hơi chán, nhưng tiếc là anh lại quen mất rồi.” Anh dừng lại, giọng trở nên nghiêm túc hơn: “Được ở lại là cái tốt, nhưng cuộc sống không phải cứ lựa chọn là được. Có những lúc không thể thuận theo sự lựa chọn của chúng ta.”

Tô Cẩn ngơ ngác hồi lâu rồi nói: “Có phải anh cảm thấy em vô tích sự, không hiểu biết gì, suốt ngày chỉ làm phiền anh, quấy nhiễu anh?...” Cô thấp giọng, ngữ điệu càng lúc càng nghiêm túc. “Em không bắt anh nhất định phải ở lại bên em... Điều em muốn, chỉ là thái độ của anh.”

Nhan Bác không hề nói chen vào, cứ để cho cô nói hết.

“Điều em muốn được thấy đó là thái độ mong muốn được ở bên em của anh thôi. Em không phải là một người sống tạm bợ, tùy tiện, em cũng đã từng nghĩ, sau này cần phải làm gì, làm như thế nào. Nhưng bất luận ra sao, những dự định tương lai đó luôn có anh. Em cũng không sợ phải chờ đợi, em vẫn còn trẻ, còn có thời gian và sức khỏe. Nếu anh muốn ra đi, em sẽ để anh đi, em sẽ từ từ đuổi theo anh. Em tin là dù thế nào em cũng sẽ đuổi kịp anh!”

Anh nhẹ nhẹ giơ tay lên cái đầu gối gồ ghề của cô, khẽ cười. “Em cúi đầu thế này thì làm sao nhìn thấy thái độ của anh hả?”

Tô Cẩn từ từ ngẩng lên, tức thì bắt gặp ánh mắt anh rạng ngời như ánh bình minh chiếu xuống mắt cô sáng rõ. Ánh mặt trời lúc ấy dù có chói chang đến mấy cũng không thể sánh được ánh mắt long lanh của cô.

Nhan Bác ôm lấy cô, kiên định như tuyên thệ. “Chúng mình cứ thế này mà đi tiếp nhé!”

.

Tô Cẩn cười ngày càng nhiều. Lúc ngủ thì không nói làm gì, hễ tỉnh dậy là cô lại cười, trước đây chỉ chiếm ba mươi phần trăm thì nay tăng vọt đến năm mươi phần trăm.

Tình trạng này ngay cả khi nghỉ hè về nhà, cũng không cải thiện được gì.

Bà Tô mặt mày lo lắng, chạy đến bên chồng thì thầm: “Con bé này có phải cơ mặt bị liệt không? Gần đây lúc nào nó cũng cười như bị động kinh ấy.”

Bằng linh cảm nghề nghiệp của mình, ông Tô nhìn theo ánh mắt của vợ, thấy Tô Cẩn đang cuộn mình trên sofa cười khúc khích trong điện thoại.

Chỉ liếc một cái, ông Tô liền cười, rồi lại lật giở trang báo trên tay, thuận miệng nói: “Yêu rồi!”

Bất luận bà Tô có vừa dấm vừa xoa thế nào, Tô Cẩn cậy rằng cũng không hé nửa lời. Cô cảm thấy chưa phải lúc công khai chuyện Nhan Bác với mọi người, cũng chưa phải lúc tiếp nhận sự chấp thuận của gia đình. Con đường của bọn họ còn rất dài, anh vẫn còn nhiều việc phải làm, cô không nên trói buộc anh quá sớm. Ít nhất cũng không phải là lúc này.

Không có Lâm Tiêu, kỳ nghỉ hè quả thật nhàm chán. Niềm vui duy nhất của cô hằng ngày là gọi điện và nhắn tin cho Nhan Bác.[alobooks.vn]

Không giống như kỳ nghỉ trước, lần này không còn là mình cô độc thoải nữa. Mặc dù tin nhắn trả lời của anh phần lớn là “được”, “biết rồi”, “ừm”, nhưng ít nhất anh cũng đã cẩn thận đọc hết những gì cô nhắn và trả lời, như vậy đã là tiến bộ lắm rồi.

Thỉnh thoảng gọi điện, bị cô vắn vẹo đến mức không biết làm thế nào, anh lại nói với giọng lạnh lùng, cộc lốc: “Nhớ em.”

Đó chính là lúc cô vui nhất trong ngày, niềm hạnh phúc ngày một dâng trào và viên mãn.

.

Cái nóng nực của kỳ nghỉ hè lại kéo dài một cách bất thường, mới được một nửa thời gian, Nhan Bác đã nói với cô: “Hai ngày tới, em đừng gọi điện về nhà anh nữa.” Giọng của anh rất mệt mỏi, nặng nề khiến cô vừa nghe đã thấy trái tim mình như thất lại.

“Tại sao?”

Anh không trả lời ngay, Tô Cẩn lặng yên chờ đợi. Không biết đã đợi bao lâu, lòng bàn tay cô lấm tấm mồ hôi, mới nghe thấy giọng anh trầm lắng: “Mẹ anh phải nằm viện.”

Chương 20

.

Cô lội suối băng rừng cũng chỉ vì muốn mang lại cho anh tất cả niềm vui và hạnh phúc.

.

Nhan Bác nói thật đơn giản, rất nhiều câu anh chỉ nói ậm ờ, úp úp mở mở nhưng Tô Cẩn biết, nhất định đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng. Nếu không, anh đã không cố gắng trấn tĩnh để giọng nói khỏi run run như thế.

Đó mới chính là Nhan Bác, lúc nào cũng chỉ đi giải quyết những khó khăn của người khác, nhưng rắc rối của riêng mình lại không muốn làm phiền ai.

Nhưng cô không phải là người ngoài! Anh không thể coi cô như người khác được...

Cô rất lo lắng. Anh càng như thế, cô càng thấy lo. Cô lo cho mẹ anh, lo cho anh một mình buồn rầu không có ai cạnh bên bầu bạn.

Ngay lập tức cô quyết định đi thăm anh. Cô nghĩ: chỉ cần nhìn để biết chắc mẹ anh không sao, thấy anh vẫn bình yên, cô sẽ lập tức quay về, tuyệt đối không gây thêm cho anh bất kỳ phiền phức nào.

Tô Cẩn chỉ mang theo vài bộ quần áo, vài vật dụng thường ngày, chiếc ví và điện thoại, khoác chiếc ba lô vẫn dùng, rồi nói với mẹ: “Mẹ của bạn con bị ốm, con đi thăm xem anh ấy thế nào, hai hôm nữa con sẽ về.”

Bà Tô đang trong bếp bận rộn chuẩn bị bữa trưa, nghe thấy thế lập tức vác cái xẻng đảo thức ăn chạy lại, hỏi: “Bạn nào, ở đâu? Sao phải vội thế?...”

Bà vẫn muốn hỏi tiếp thì Tô Cẩn vội vàng ngăn lại: “Mẹ, con chỉ đi hai ngày. Bố mẹ yên tâm. Con sẽ nhanh chóng bắt xe rồi gọi điện về cho mẹ.”

Cô vừa nói vừa xỏ giày, giọng càng lúc càng xa dần.

.

Lắc lư một đoạn đường cũng đến được ga tàu, xếp hàng, mua vé, chờ lên tàu. Tô Cẩn trước nay vẫn sợ nắng nóng, cứ đến kỳ nghỉ hè là cô lại ru rú trong phòng điều hòa chẳng mấy khi ra ngoài. Lúc này, đột ngột ra ngoài trời nắng, cô nhất thời chưa thích ứng được ngay nên cảm thấy đau đầu, chóng mặt.

Nhưng cô vẫn một lòng kiên định, một niềm tin chắc chắn: Gặp được Nhan Bác thì sẽ ổn thôi, thấy anh không sao là được rồi.

Trên tàu rất đông người, cô may mắn mua lại được chiếc vé của một người không muốn đi nữa, dù sao cũng không phải chen chúc ở lối đi của toa tàu như mọi người.

Đến ga thì thành phố đã bắt đầu lên đèn. Lần đầu tiên Tô Cẩn bước chân đến quê hương của Nhan Bác, hít thở bầu không khí nơi đây, không hiểu sao cô thấy rất thân quen.

Cô theo đoàn người bước ra ngoài, trong lòng lo thấp thỏm, càng lúc càng thấy xao động hơn.

Ra khỏi ga, người càng đông, kẻ vào người ra, người tiền, tất cả đều tập trung ở đây, ai cũng vội vàng. Chỉ có cô ngó nghiêng bốn phía, không biết phải đi về đâu.

Sợ Nhan Bác phản đối, Tô Cẩn thậm chí cũng không nói cho anh biết là mình đến, đến giờ phút này cô mới cảm thấy có chút hối hận. Cô không biết nhà anh ở đâu, cũng không biết hiện nay anh đang ở nhà hay trong bệnh viện, có nên gọi điện cho anh, hỏi anh địa chỉ không?

Tô Cẩn bỏ ba lô xuống, mở khóa, còn chưa lấy điện thoại ra, vai đã bị người ta va vào một cái.

Cô loạng choạng rồi lùi lại vài bước, ngây ra hồi lâu mới phát hiện ra không còn gì trong tay.

Cô đột nhiên bừng tỉnh, hơi kiễng chân, cố gắng nhớ lại dáng dấp tên cướp đó, nhưng xung quanh người đông như kiến, người nào người nấy đều thờ ơ, cô không sao phân biệt được, cũng không còn cách nào tìm kiếm.

Cô vừa chân ướt chân ráo đặt chân lên mảnh đất này, đã bị cướp đi mọi thứ trên người, giờ một mình thân cô thể cô trên thành phố xa lạ.

Những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Từ nhỏ đến lớn, cô thấy mình không có gì là không thể làm, mỗi bước đi, cô đều kiên định tin rằng, thành công sẽ gần hơn một bước.

Nhưng giờ đây, cô thu mình ngồi một góc, lặng lẽ khóc thút thít, không cách nào đứng lên được.

Cô không muốn Nhan Bác nhìn thấy vẻ thảm hại của mình lúc này, cô muốn mang đến cho anh niềm vui, hạnh phúc, chứ không phải rắc rối. Nhưng bây giờ, cô đã trở thành gánh nặng của anh mất rồi.

Khóc một hồi cũng mệt, Tô Cẩn đứng dậy, xoa xoa đầu gối đã mỏi nhừ, đi đến trạm điện thoại công cộng, giọng điệu tha thiết cầu xin: “Cô ơi, có thể cho cháu gọi điện thoại được không? Cháu bị cướp mất ví rồi, đợi bạn cháu đến, cháu sẽ gửi tiền cô, được không ạ?”

Người phụ nữ ngồi bên trong đưa mắt nhìn, thấy cô nước mắt nước mũi vẫn chưa kịp khô, đầu tóc rối bời thì thấy tội nghiệp, liền chỉ vào chiếc điện thoại và gật gật đầu.

Tô Cẩn bấm những con số mà cô đã thuộc lòng, một hồi chuông, hai hồi chuông... cho đến khi giọng nói của tổng đài truyền đến: “Số điện thoại bạn vừa gọi hiện không có ai trả lời, xin vui lòng gọi lại sau.”

Liên tục gọi lại, cũng không có ai trả lời.

Người phụ nữ trực ở trạm điện thoại nói: “Hay là cháu cứ ngồi đây đợi, biết đâu cậu ấy sẽ gọi lại.”

Tô Cẩn, khuôn mặt nhợt nhạt, cố gắng nở nụ cười. “Cháu cảm ơn!”

Chờ một lúc lâu, chuông điện thoại bất ngờ vang lên. Chỉ là tiếng chuông điện thoại rất bình thường, nhưng với cô lúc này lại là niềm hy vọng lớn.

Tô Cẩn vô thức nhảy ra, cầm lấy ống nghe, vừa nghe thấy tiếng “a lô” đầu bên kia, cô đã khóc không thành tiếng.

Suốt chặng đường dài mệt mỏi trên tàu, đồ đạc bị cướp sạch, lo sợ không tìm thấy anh, một thời gian dài nôn nóng chờ đợi, tất cả như tuôn trào trong thời khắc này.

“Tô Cẩn? Em đang ở đâu?!” Giọng nói của anh đầy vẻ quan tâm, lo lắng, anh cố kìm nén cảm xúc của mình. “Em đừng khóc nữa, bên cạnh có ai không? Đưa điện thoại cho người ấy đi.”

Tô Cẩn bối rối đưa điện thoại cho cô trực điện thoại, sau đó nghe thấy một loạt tiếng địa phương mà cô nghe chẳng hiểu gì.

Cô ấy gác máy, dịu dàng nói với cô: “Cô nương à, đừng khóc nữa, bạn trai cháu bảo cứ đợi ở đây, cậu ấy sẽ đến ngay thôi.”

Chưa đầy nửa tiếng, Tô Cẩn đã thấy Nhan Bác chạy như bay về phía cô. Anh là người duy nhất trong đám đông chạy đến đây, cô nhìn thoáng là nhận ra anh ngay.

Hơn một tháng nay, cô rất nhớ anh, nhưng lại thường xuyên không hình dung được dáng hình anh. Thời khắc này, anh thực sự đã hiện hữu trước mặt cô, cô được ôm trong vòng tay.

Vòng tay anh thật quen thuộc, nó khiến cô yên lòng, cuối cùng cô cũng không sợ gì nữa.

.

Chuyến đi này hóa ra lại đáng giá biết chừng nào.

Tô Cẩn nép vào ngực anh, nghe tiếng trống ngực đập liên hồi sau một hồi chạy thực mạng, bất giác nắm chặt lấy vạt áo anh, khóc nức nở nói: “Em sợ anh lo... nên không nói gì với anh... Nhan Bác, đồ của em bị mất hết rồi, em nhớ số điện thoại của anh, vẫn may là còn nhớ số điện thoại của anh...”

“Anh biết rồi...” Anh vỗ nhẹ lên vai cô, muốn xoa dịu tinh thần cô, nhưng anh chợt nhận ra mình cũng đang rối tung lên, không sao trấn tĩnh lại được.

Trên đường đi, nhất định đã có rất nhiều chuyện xảy ra phải không? Cái tên liều mạng này, nhất định phải vất vả lắm mới tới được bên mình. Nghĩ đến đây, Nhan Bác thấy tim mình đau nhói, cứ thế ôm lấy cô, mãi mãi ôm cô trong vòng tay, nhất định không để cô rời khỏi tầm mắt mình nữa.

Cô cuối cùng cũng đã gặp được anh.[alobooks.vn]

Chỉ cần gặp được anh, cho dù phải chịu bao nhiêu gian nan, vất vả, cô cũng có thể vượt qua.

Cô lợi suối băng rừng cũng chỉ vì muốn được trông thấy anh một khắc, chỉ vì muốn mang lại cho anh tất cả niềm vui và hạnh phúc.

12. Chương 21 - 22

Chương 21

Nếu có thể, cô hy vọng mãi được ở bên anh như thế này, cho đến khi đầu bạc răng long.

.

Nhan Bác nói: “Anh đưa em về nhà.”

Về nhà, cái từ đó thật dễ khiến người ta liên tưởng đến bao hàm ý. Anh tự nguyện đưa cô về nhà, như vậy phải chăng anh đã thừa nhận, người anh sẽ chung sống suốt cuộc đời này là cô?

Tô Cẩn lúc này mới cảm thấy mình thật bạo dạn. Cô vội vã đến đây mà chẳng chuẩn bị gì, lại còn nhếch nhác thế này, với bộ dạng này mà đến nhà anh, chắc sẽ bị mất điểm nhiều lắm.

Tô Cẩn còn đang lo lắng thì Nhan Bác đã dẫn cô vào trong khu nhà. Nhà anh ở tầng một, đi đến cửa, Nhan Bác mới chịu buông tay cô, lấy chìa khóa mở cửa.[alobooks.vn]

Cánh cửa sắt đã hơi gỉ, mở ra kêu cọt két.

Tô Cẩn thận trọng theo sau anh bước vào nhà. Trong phòng không bật đèn, vừa từ ngoài bước vào, một khoảng tối hiện ra khiến mắt cô chưa thích ứng ngay được.

Trong phòng hình như có người đang nói, Tô Cẩn vô thức kéo tay Nhan Bác, cùng anh bước lên trước hai bước.

Phòng bên phải mở cửa, âm thanh phát ra từ đó. Cô nghe không hiểu, chỉ biết là tiếng của một phụ nữ, giống như của một người già ốm yếu rên rỉ.

Tô Cẩn nhanh chóng chào một tiếng: “Cháu chào bà!” Thận trọng để chiếm được cảm tình của người nhà anh càng sớm càng tốt.

Nhan Bác vừa bật đèn vừa ghé vào tai cô thì thầm nhắc nhở: “Bà nội ở phòng khác, đó là phòng mẹ anh.”

Tô Cẩn kìm nén nỗi lo sợ trong lòng, hướng khuôn mặt ứng phó sang bên, lễ phép nói với người phụ nữ đang nằm trên giường: “Cháu chào cô ạ!”

Nhan Bác đi vào trong phòng, nhìn xuống mép giường, giúp mẹ kéo kéo một góc chăn lên, nhẹ nhàng hỏi: “Mẹ có lạnh không?”

Tô Cẩn đang do dự không biết nên vào hỏi thăm hay không thì bỗng nghe thấy mẹ anh kêu lên: “A... ai da, ai da...”

Một loạt các câu khác nữa nhưng Tô Cẩn nghe chẳng hiểu gì, chỉ thấy Nhan Bác nghiêm túc trả lời: “Vâng ạ, con về rồi, còn dẫn một người đến thăm mẹ đây.”

Tô Cẩn vẫn mơ hồ chưa hiểu rõ.

Một lúc sau, Nhan Bác mới ra khỏi phòng, nói: “Mẹ anh ngủ rồi, anh đưa em sang thăm bà nội.”

Đi qua phòng khách, vào một căn phòng khác, ti vi đang phát chương trình kịch cổ trang trên kênh TVB.

Nhan Bác bước nhẹ đến, nói: “Bà nội, có bạn học của cháu đến chơi.”

Động tác của người già có chút chậm chạp, một lúc sau bà mới kịp phản ứng, quay đầu sang nhìn Tô Cẩn. “Ồ, bạn học hả? Bảo cô ấy ở lại chơi...”

Tô Cẩn thận trọng, vừa định mở miệng thì bị tiếng động đằng sau làm cho giật mình. Ngoài cửa phòng xuất hiện một người phụ nữ trung niên, người ấy nhìn nhìn Tô Cẩn, hỏi Nhan Bác: “Có ăn cơm không? Có muốn làm chút gì cho hai đứa không?”

Nhan Bác hơi mỉm cười nói: “Không cần đâu ạ, chúng cháu tự làm được. Giúp bà cháu ngủ sớm đi ạ!”

Đợi người phụ nữ ấy đi khỏi, Tô Cẩn mới hỏi: “Người đó là ai thế?”

“Cô giúp việc nhà anh.” Nhan Bác nói một câu rồi đi vào bếp. “Em ngồi đây một lát, anh vào làm cái gì đó cho em ăn.”

.

Sau khi ăn qua loa bữa tối xong, Nhan Bác nói: “Em ngủ trong phòng anh nhé, hôm nay anh ngủ ở sofa.”

Tô Cẩn có chút e ngại, không ngờ anh lại nhường phòng cho cô.

Khi cô đặt lưng xuống giường, cũng đã là rạng sáng, rõ ràng rất mệt mỏi, nhưng trở mình mãi, cũng không sao ngủ được. Cô vốn nghĩ, lần đầu tiên đến nhà Nhan Bác sẽ phải gặp rất nhiều khó khăn, gặp phụ huynh của đối phương luôn là một thử thách rất lớn.

Nhưng không có chuyện gì xảy ra cả.

Ở đây cứ lạnh lẽo, thanh tịnh làm sao, chẳng giống một gia đình. Cô có hàng tá những thắc mắc muốn hỏi, nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

Sự vui mừng bỗng dịu đi đôi chút. Mong muốn sâu xa nhất của cô là được gặp người ấy, giờ phút này người ấy đang nằm trên sofa ngoài phòng khách, nhưng cô đột nhiên cảm thấy hai người như cách xa nhau nghìn trùng, chứ không phải chỉ một cánh cửa...

Đang mơ màng thì có người đẩy cửa bước vào, cô mắt nhắm mắt mở thấy khuôn mặt quen thuộc của Nhan Bác, lập tức vui mừng kéo lấy tay anh.

“Không ngủ được à? Mau nghỉ đi, cả ngày đã mệt rồi.” Anh nằm xuống cạnh cô, hơi thở đều đều.

Tô Cẩn lờ lịm, cuối cùng không nhịn được, dè dặt hỏi: “Mẹ anh...”

“Bị tai biến mạch máu não, lần thứ ba rồi.” Nhan Bác quay lưng về phía cô, nhẹ nhàng nói: “Lần thứ hai là bị vào năm ngoái. Lần đó, anh suýt nữa đã bỏ cuộc, may thay bà đã vượt qua được...” Giọng nói của anh xa xăm, như bông bèo trong đêm tối. “Mẹ anh rất kiên cường. Bác sĩ nói, đã phẫu thuật cắt bỏ một phần của một dây thần kinh trong não, nên bà không nhận ra ai cả. Nhưng anh biết, bà chắc chắn nhận ra anh...”

Tô Cẩn thấy sống mũi cay cay, cô ôm lấy anh từ phía sau: “Mẹ anh nhất định nhận ra anh.”

“Người ta đều nói, bố anh là một tham quan, ôm rất nhiều tiền của nhà nước trốn ra nước ngoài, sống ung dung, sung sướng, giờ vẫn chưa bị bắt. Bố anh đi rồi, họ hàng thân thích trước đây không còn muốn dính líu, quan hệ gì với nhà anh nữa. Lại thêm bệnh tình của mẹ anh ngày một nặng... Anh thực sự rất sợ, một ngày, mẹ sẽ bỏ anh mà đi, vậy thì anh sẽ chẳng còn gì nữa...”

Lần đầu tiên, giọng nói của Nhan Bác nghẹn ngào, trầm lắng như thế. Trái tim Tô Cẩn như bị ai đó bóp chặt gần như nghẹn thở. Cô càng ôm anh chặt hơn, thì thầm vào tai anh: “Anh sẽ không mất hết đâu, còn có em mà, em sẽ mãi mãi ở bên anh...”

Nước mắt cô chảy xuống cổ, nóng bỏng như muốn thiêu đốt cơ thể.

Nhan Bác trở mình, kéo cô nép vào ngực anh thì thầm: “Để anh ôm em một lúc.”

Cô dựa đầu vào ngực anh, nằm gọn trong vòng tay, từ từ nhắm mắt lại. “Em ở bên anh, chúng mình sẽ cùng ngủ...”

Nếu có thể, cô hy vọng mãi được ở bên anh như thế này, cho đến khi đầu bạc răng long.

Chương 22

.

Khi yêu ai đó, người ta sẽ mơ ước một cuộc sống tương lai dành cho hai người.

.

Ban ngày, khi Nhan Bác ra khỏi nhà, Tô Cẩn ở lại giúp dọn dẹp nhà cửa hoặc đưa bà nội anh đi tản bộ, chuyện trò, đôi lúc lại ngồi bên giường mẹ anh, nói chuyện với bà.

Có lần, Tô Cẩn sáng sớm tỉnh dậy, nghe thấy bà Nhan ở trong phòng la hét gì đó, liền chạy vội sang xem, thấy cô giúp việc đang đứng dựa ở cửa không vào, vẻ mặt chán ghét và thản nhiên như không, nói: “Rên, rên cái gì? Cả ngày không biết rên cái gì nữa?!”

Tô Cẩn nghe thấy thế, những giọt nước mắt cứ thế chảy xuống, cô đẩy cô giúp việc ra khỏi phòng. Hóa ra bà Nhan tiểu tiện, Tô Cẩn bê một chậu nước, lau rửa sạch sẽ rồi thay cho bà một chiếc quần mới.

Tô Cẩn còn nhớ Nhan Bác đã từng nói với cô: “Bây giờ tìm một người chăm sóc người bị liệt toàn thời gian rất khó, cô ấy là người trụ được lâu nhất đấy.”

.

Trước khai giảng vài hôm, bố mẹ Tô Cẩn đưa ra một tối hậu thư, yêu cầu cô nhanh chóng quay về nhà. Tô Cẩn vì thế mới chịu rời khỏi nhà Nhan Bác.

Nhan Bác giúp cô mua vé tàu, tiễn cô ra ga, suốt dọc đường im lặng không nói gì.

Tô Cẩn tức giận nhìn anh. “Anh có thể làm gì đó có chút ý nghĩa hơn được không?”

Nhan Bác ngậy ra một hồi, rồi nhanh chóng hiểu cô muốn nói gì, liền tủm tỉm cười. “Việc có ý nghĩa là việc gì?”

Tô Cẩn nhanh chóng kiễng chân, hôn một cái lên má anh, nghiêm túc nói: “Phải nhớ em, không được quá mệt mỏi, không được quá vất vả, em gọi điện anh không được không nghe máy.”

Nhan Bác gật đầu đồng ý.

Cô làm nũng nói: “Anh còn gì để nói với em không?”

“Còn mấy hôm nữa là vào năm học mới, đến lúc đó lại ngày ngày được gặp nhau rồi.”

Cô ngúng nguẩy không chịu đi, giọng ngoan cố nói: “Anh không nói, em sẽ không đi!”

Nhan Bác ghé vào tai cô thì thầm. Tô Cẩn lập tức đỏ bừng mặt, lườm anh một cái rồi nhanh chóng lên tàu.

Ngồi trên tàu, Tô Cẩn thấy mắt mình cay cay, nhớ lại lời Nhan Bác vừa nói, cô bất giác mỉm cười.

Anh nói: “Bà nội anh bảo, rất thích cô cháu dâu nhỏ này, bảo anh mau mau cưới em về.”

Giọng của anh dịu dàng, khi nói còn mang theo hơi thở rất gần, thổi vào tai cô buồn buồn, nhưng cảm giác thật ngọt ngào.

Về đến nhà, Tô Cẩn biết không thể giấu được bố mẹ, đành phải mở một cuộc họp gia đình long trọng, khai báo rõ ràng mấy ngày nay đi đâu, quan hệ giữa cô và Nhan Bác là thế nào, hoàn cảnh gia đình anh ra sao.

Bà Tô vừa nghe, đã tức giận đến tím tái mặt mày. “Con nói với mẹ là đi thăm mẹ của bạn học thì ra là chạy đến nhà người ta! Con mới lớn bằng tuổi này, đã biết lên lút thề non hẹn biển rồi...”

“Mẹ, mẹ đừng nói khó nghe như thế...” Cô lầm bầm.

Ông Tô cúi đầu, rút ra một điều thuốc, chậm chậm châm lửa rồi mới quay sang nói với bà Tô: “Đừng ngắt lời con, cứ để nó nói hết đã.”

Sau khi nghe Tô Cẩn kể tròng giang đại hải xong, ông nhả ra một hơi khói thuốc, chau mày hỏi: “Con cũng biết, bố trước nay chưa từng can dự vào quyết định của con. Trước đây, mỗi lần con làm việc gì không đúng, bố đều để sự việc xảy ra rồi mới dạy bảo con, con có biết tại sao không?”

Tô Cẩn cúi đầu, không nói gì.

“Đó là bởi vì bố hy vọng con nhớ kỹ những lời dạy đó, lần sau sẽ không tái phạm. Nhưng có một số chuyện không đơn giản như con nghĩ. Có những sai lầm không phải cứ sau khi con phạm phải thì có thể nhận được những lời dạy bảo, có thể gánh vác được hậu quả, con có biết không?”

Tô Cẩn cứng cổ nhìn bố. “Con không làm việc gì sai trái... Tình yêu là cái gì, có thể bây giờ con thực sự chưa hiểu hết, nhưng con muốn ở bên anh ấy, mỗi ngày đều ở bên anh ấy, nhìn thấy anh ấy. Con biết tương lai còn có nhiều chuyện xảy ra, cũng có nhiều điều không được như mong muốn. Nhưng con đã hạ quyết tâm, cho dù phải chịu bao nhiêu cay đắng, tủi hờn, con cũng nguyện đi theo anh ấy.”

Ông Tô nghe xong thì thở dài một tiếng: “Đúng là con gái lớn thì không giữ được nữa!” Ông nói với hàm ý sâu xa: “Con bây giờ đã là một cô gái có chính kiến riêng, đây là việc của con và con cũng đã quyết định. Vậy thì sau này hậu quả thế nào con phải tự gánh chịu, con rõ chưa?”

Bà Tô hơi nổi cáu, nói: “Cái ông này, nói cái kiểu gì thế? Kiểu đâu mà chuyện nhỏ thì nghiêm khắc, chuyện lớn lại dung túng?!”

Ông Tô trấn an vợ, nhẹ giọng nói: “Nha đầu này nó lớn rồi, sao tôi có thể đánh nó như hồi còn bé nữa? Những việc này cứ để nó tự quyết định đi! Con nó cũng vừa nói đấy thôi, có việc gì sẽ tự gánh vác. Bà đừng lo lắng, bận tâm nữa.” Sau đó, ông lại quay sang Tô Cẩn nói: “Con yêu ai, bố đều tôn trọng, nhưng trước khi tốt nghiệp nghiêm cấm không được làm điều gì sai trái. Đó là quy định của bố mẹ, nghe rõ chưa?”

Tô Cẩn mặt đỏ tía tai gật đầu. Buổi tối, cô gọi điện kể cho Nhan Bác nghe mọi chuyện, anh nghe xong, tủm cười nói: “Anh sẽ thay mẹ giám sát và đốc thúc em, nhất định không để em làm việc gì xấu đâu.”

.

Những ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, Tô Cẩn ngoan ngoãn ở nhà theo bà Tô học nấu ăn. Cô tiến bộ rất nhanh, ngay cả ông Tô cũng hết lòng ca ngợi tài nghệ của cô con gái rệu: “Đúng là hậu sinh khả úy! Đáng tiếc, lại nấu cho người khác ăn thôi!”

Về mặt e thẹn, cô đến bên ông nũng nịu: “Sao lại thế được? Nếu bố thích, ngày nào con cũng nấu cho bố ăn.” Thế rồi cô đắc ý kể lại cho Nhan Bác nghe, như thể mình đang là cô gái hạnh phúc nhất.[alobooks.vn]

Cô đã bắt đầu mơ ước và tưởng tượng đến mái ấm nhỏ dành cho hai người, có thể sẽ có nhiều khó khăn, nhưng chắc chắn sẽ tràn ngập hạnh phúc.

Khi yêu ai đó, người ta sẽ mơ ước một cuộc sống tương lai dành cho hai người.

13. Chương 23 - 24

Chương 23

Trong lòng cô nghĩ gì, anh đều hiểu rõ; còn anh muốn làm gì, cô cũng sẽ ủng hộ, giúp đỡ.

.

Vào năm học mới không lâu, Nhan Bác cùng một người nữa thuê một căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng làm việc ở khuôn viên bên ngoài trường học, thuận tiện cho việc ra ngoài thực tập và làm thêm.

Lúc này, Tô Cẩm và Nhan Bác sớm đã trở thành một đôi được cả trường biết đến. Nói là một đôi kim đồng ngọc nữ thì nghe có vẻ hơi lỗi thời, nhưng quả thực, ai ai cũng mong muốn có một tình yêu như họ.

Có lần sau khi cãi nhau với bạn trai, Hà Dao đã nói với Tô Cẩm: “Cậu thật may mắn, ai ngờ lúc đầu vợ chàng vợ đại lại trúng người có cung thiên tử. Mọi người đều nói, tình yêu sinh viên chỉ có năm phần trăm là thành công, sau khi ra trường, mỗi người mỗi ngả, đến lúc chết cũng chưa chắc đã gặp lại nhau. Cậu và Nhan Bác đúng là một kỳ tích!” Giọng điệu của cô ấy có chút chua chát.

Kỳ thực, Tô Cẩm không hề may mắn, chẳng qua cô chỉ kiên trì hơn người khác một chút mà thôi.

.

Một hôm, Lý Đan vội vàng chạy về ký túc, lòng nóng như lửa đốt nói với Tô Cẩm: “Có việc gì xảy ra thế? Mình vừa ăn cơm ở ngoài kia, gặp hai người bên khoa Luật, họ nói Nhan Bác từ bỏ việc học nghiên cứu sinh. Lúc đầu mình không tin, nhưng nghe họ nói thông báo đã dán rồi, có lẽ không phải là giả đâu!”

Tô Cẩm đứng dậy, làm đổ cốc nước của Hà Dao, bình tĩnh nói: “Thế à, mình cũng như cậu, bây giờ mới biết.”

Trước đó, Nhan Bác không hề nói với cô về việc sẽ từ bỏ học nghiên cứu sinh, nhưng kết cục này cô đã sớm đoán định được. Nhìn thấy hoàn cảnh gia đình anh lúc ấy, cô biết chắc chắn anh sẽ quyết định như vậy.

Cô biết, anh muốn về nhà, muốn được ở bên mẹ nhiều hơn.

Những điều này, cô đều có thể lý giải được. Cô tự nhủ, cho dù thế nào, cô cũng tôn trọng quyết định của anh.

.

Khi Nhan Bác nói lời “xin lỗi”, cô đang ngồi trên lớp làm bộ đề mẫu cấp sáu. Đã rất lâu rồi anh không cùng cô ngồi học ở lớp tự học, vì có chuyện muốn nói với cô nên mới đến đây.

Cô quay đầu, cười hỏi: “Xin lỗi vì cái gì?”

Giọng của Nhan Bác rất nhẹ. “Chắc em đã biết anh từ bỏ học nghiên cứu sinh rồi. Anh biết em vẫn luôn hy vọng anh có thể ở bên em cho đến khi tốt nghiệp, nhưng anh còn có trách nhiệm phải gánh vác. Với anh, có nhiều việc còn quan trọng hơn học nghiên cứu sinh.”

Tô Cẩm đặt chiếc bút xuống, nói: “Anh hãy trả lời em một câu đã. Việc của anh sao không bàn bạc với em trước? Sợ em phản đối à?”

Nhan Bác nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của cô, đột nhiên không nói nên lời.[alobooks.vn]

“Thì ra em trong lòng anh lại là một người không biết phải trái như thế. Mấy ngày nay, em cũng có chút tức giận, không phải là vì anh từ bỏ học nghiên cứu sinh, mà là khi quyết định điều này, anh đã gạt em sang một bên. Anh nghĩ rằng em sẽ không ủng hộ quyết định của anh sao?” Tô Cẩm mỉm cười hỏi anh.

“Nhan Bác, em không phải là một người tham lam. Anh có thể cho em bao nhiêu thì em sẽ nhận bấy nhiêu. Điều em mong muốn chỉ là hãy cho em một vị trí bé nhỏ trong trái tim anh, chỉ một góc thôi cũng được. Có lẽ em không đủ để anh thay đổi quyết định, nhưng ít nhất anh còn có thể nhớ tới em, để em cùng anh chia sẻ...”

Cô vẫn chưa nói xong thì Nhan Bác đã ôm lấy cô thì thầm: “Anh nhớ rồi, em còn điều gì sai bảo nữa không?”

Tô Cẩm nhẹ nhàng nói: “Anh phải hứa với em, sau này bất luận anh quyết định việc gì, cũng đều phải nói cho em biết, những quyết định đó đều phải có em.”

Nhan Bác mỉm cười, thấp giọng trả lời: “Được.”

Cô yên tâm nắm lấy tay anh, nở nụ cười rạng rỡ: “Lần này anh đã phạm sai lầm, phải đền bù mới được. Cuối tuần, bốn đứa trong phòng ký túc bọn em muốn đi mua sắm, anh phải đi theo hộ tống đấy!”

Thứ Bảy, từ sáng sớm, Nhan Bác đã đứng đợi trước cổng ký túc xá nữ. Anh không thích cảnh ồn ào náo nhiệt ngoài phố xá, cũng không thích chỗ lộn xộn đông người, anh thích đi cùng cô, được ngắm cô nhiều hơn, khiến cô cười nhiều hơn.

Tô Cẩm chạy như bay đến bên anh, cười rạng rỡ. “Đợi lâu rồi hả?”

Cô thở hổn hển, tóc tai lộn xộn. Nhan Bác giúp cô vuốt lại mái tóc, rồi tự nhiên kéo tay cô, nhẹ nhàng nói: “Không phải vội, vẫn còn sớm mà.”

Phía sau, ba cô gái lục tục kéo đến, ngại làm phiền hai người nên chỉ đứng từ đằng xa, nhìn nhau cười bối rối.

Một lúc sau, Tô Cẩm mới quay sang, vẫy vẫy tay về phía bọn họ. “Sao không lại đây, xuất phát thôi!”

Một nhóm các cô gái ăn mặc hợp thời, dắt tay nhau, chuyện trò ríu ra ríu rít tiến về phía trước, còn Nhan Bác thì đứng như một vệ sĩ lẽo đẽo theo sau. Tô Cẩm thỉnh thoảng lại ngoái lại, nhìn thấy anh rồi cô mới yên tâm.

Các cô gái khi đi mua sắm sinh lực thật dồi dào, không chỉ miệng la hét không biết mệt mỏi mà ngay cả chân cũng không muốn dừng, gặp được thứ gì ưng ý là hai mắt sáng lên, không thử đến tận tận nguyên là không chịu từ bỏ.

Hà Dao, Lý Đan và Trương Xuyên Văn, ba người họ gia cảnh đều khá giả, mua sắm thì chỉ vào các cửa hiệu cao cấp, mua đồ có thương hiệu với thái độ vô lo vô nghĩ của những người với tay là có cả trời xanh.

Khi thử đồ, mỗi bộ quần áo, mỗi chiếc váy, ưu khuyết điểm khi mặc lên người, có hợp với phong cách của họ không, Tô Cẩm đều có thể đưa ra những ý kiến thích hợp nhất, ngay cả người bán hàng cũng không ngớt lời khen ngợi: “Cô bé này thật có mắt thẩm mỹ.”

Nhan Bác rất kiên nhẫn đứng đằng sau Tô Cẩm, một tay xách đồ bọn họ vừa mua, tay kia bị Tô Cẩm kéo chặt.

Anh thấy cô không ngừng nhận xét, đánh giá hộ ba người kia, còn mình thì không mua gì, nhẹ giọng hỏi: “Không thích cái nào à? Đã đi rồi thì mua một cái đi.”

Tô Cẩm lắc lắc đầu thì thầm: “Quần áo ở đây vừa không đẹp vừa đắt, mua một bộ bằng bọn mình tiêu nửa tháng đấy, không đáng.”

Anh siết chặt những túi đồ trên tay mình, trong lòng không biết tại sao thấy trống rỗng.

Đúng thế, thật quá đắt.

Cô nói: “Thôi, không thử đâu, lằng nhằng lắm!”

Cô nói: “Bộ này không hợp với em.”

Cô nói: “Em không thích.”

Tất cả chỉ là những lời bào chữa. Không phải vì không đẹp, không phải tại không hợp, càng không phải là lằng nhằng, rắc rối. Chỉ vì nó quá đắt, đủ để bọn họ tiêu nửa tháng trời.

Cô không thể chịu đựng được, không phải vì không có tiền, mà vì không chịu được khi nhìn thấy anh khổ, khi nhìn thấy anh không có cái ăn, cái mặc, sống không được tốt.

Nhan Bác bỗng dừng bước, kéo tay cô quay vào trong cửa hiệu.

Tô Cẩn nghi hoặc nói: “Sao thế? Quên cái gì à?”

Anh vội vào trong, ngửa mặt kiên định nói: “Quay lại mua quần áo, anh vừa lĩnh lương, đủ mua mà.”

“Em đã nói rồi em không thích, không thích thật mà. Anh làm thế để làm gì?”

Nhan Bác quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt nghiêm trọng vì lo lắng và có chút xấu hổ. Tiểu nha đầu ngang ngược không ai bì nổi, thẳng như ruột ngựa, có gì nói vậy này, từ lúc nào đã trở thành một tiểu cô nương ản nhặn, khổ cực trước mặt anh thế này?

Tô Cẩn chơi xấu, ghé sát người anh, nói: “Anh muốn mua quần áo cho em hả? Được thôi! Nhưng đồ ở đây chẳng có gì đặc sắc, em không thích. Lúc này đứng ở bên ngoài cửa hàng kia ngó vào, em thấy có một chiếc áo phong, chúng mình qua đó xem, được không?”

Nhan Bác không đấu lại với cô, đành phải để cô dẫn đi. Giờ đang là thời điểm nóng nhất của tháng Chín, ánh nắng mặt trời rất có hại, nhưng cô đã bắt tội mọi người rẽ phải quẹo trái, phải đến hơn hai mươi phút mới tới được cửa hàng mà cô nói.

Cửa hàng tuy nhỏ nhưng trang trí rất tinh tế. Hà Dao cường điệu hóa nói: “Đúng là không lừa bọn mình, mặc dù hơi nóng và xa, nhưng cũng đáng. Cậu phát hiện ra khi nào thế? Sao không nói sớm!”

Cũng chẳng cần đợi cô trả lời, cô ấy đã bị màu sắc và kiểu dáng của mấy đôi giày treo trên tường kia làm cho hoa mắt, đi tới ngó nghiêng, thử đi thử lại.

Khi một người đang không có tiền đi ngắm nghía ở những cửa hiệu cao cấp, tự nhiên sẽ rất dễ dàng chú ý tới những cửa hàng nhỏ có thể chọn những đồ đẹp dễ như thế này.

Tô Cẩn trong lòng thầm nghĩ, mỉm cười kéo tay Nhan Bác, nhìn ngó xung quanh. Cô nghĩ quần áo ở đây cũng đắt nhưng có thể mặc cả được, nếu không đồng ý, nhiều nhất thì không cần mua nữa.

Nhan Bác quyết tâm mua quần áo cho Tô Cẩn, thấy cô không nói gì, liền gờ hết cái này đến cái khác ra cho cô xem: “Cái này được không?” Nhưng thực tế, thẩm mỹ của anh chẳng ra sao.

Tô Cẩn vừa cười vừa kiên nhẫn lắc đầu hết lần này đến lần khác.

Sau đó, nghe thấy Hà Dao ở phía bên kia gọi cô: “Tô Cẩn, Tô Cẩn, ở bên này, bên này! Cái này! Chính là cái này!”

Cô quay đầu lại, thuận theo hướng Hà Dao chỉ, nhìn thấy một chiếc áo sườn xám màu tím nhạt treo trên tường. Từng bông từng bông bách hợp màu trắng đua nở trên nền chiếc áo tím, điểm xuyết một hàng bướm màu hồng phấn cài chéo xuống phía dưới, đơn giản nhưng vừa không mất đi vẻ sang trọng, dễ thương, tinh khiết.

Chiếc sườn xám này rất đẹp, cầm trên tay thấy rất trơn và mát mẻ. Tô Cẩn nghĩ, cô chưa từng mặc sườn xám, nhưng chiếc áo này, cô vừa nhìn đã thấy thích, nên muốn mặc thử cho Nhan Bác xem.

.

Ra khỏi phòng thử đồ, cô kéo tóc lên, búi nghiêng về bên trái, mấy lọn tóc bên phải tự nhiên rủ xuống bên tai.

Quay đầu lại cười một cái rất quyến rũ, cô như đóa hoa bách hợp trong nắng hè tỏa hương thơm tinh khiết, trông đáng yêu vô cùng. Cô tiến đến bên Nhan Bác, thận trọng hỏi: “Có đẹp không?”

Hà Dao vội cướp lời: “Đương nhiên là đẹp rồi! Anh Nhan Bác nhìn thấy không thốt nên lời ấy chứ.”

Hai người kia cũng chạy lại nói thêm vào: “Đúng thế, đúng thế, đẹp đến mức không thể đẹp hơn được nữa!”

Tô Cẩn, mặt đỏ bừng, không nói gì, nhìn Nhan Bác chờ đợi, người khác nói chẳng tính làm gì, chỉ có anh nói thì mới là thật.

Nhan Bác cười cười, không nói gì, quay sang hỏi người bán hàng: “Chiếc áo này bao nhiêu tiền?”

Cô bán hàng chăm điều thuốc, thờ ơ đi đến, nhìn Tô Cẩn một cái đã tấm tắc khen: “Chiếc áo này của tôi đã treo ở đây lâu lắm rồi, cứ như may là để cho cô đấy. Cô nương thật hợp mắt tôi, nên sẽ bán cho cô với giá thấp nhất! Ba trăm hai mươi tệ, không nói hai lời.”

Tô Cẩn lập tức lắc đầu quầy quậy. “Đắt quá, chúng tôi không mua.”

Cô ta cười nói: “Chiếc áo sườn xám này làm bằng lụa tơ tằm xịn đấy. Nếu là giả, cô cứ đem trả lại.”

Tô Cẩn vẫn lắc đầu, nói: “Tôi không cần nữa. Hơn nữa sắp mùa thu rồi, cũng chẳng mặc được.” Cô ngược nhìn Nhan Bác: “Em thật sự không cần. Anh xem, bình thường sao mà mặc đi ra ngoài được! Chúng mình mua cái khác đi.” Nói xong, cô kéo Nhan Bác chạy sang quầy bên cạnh, tiện tay chỉ một chiếc vòng đeo tay, nói: “Em muốn cái này.”

Nhan Bác nhìn sang, thấy trên móc có đề giá: Giá đặc biệt sáu mươi lăm tệ.

Anh kéo người Tô Cẩn đang muốn đi mua thứ khác lại, xị mặt, chau mày, nói dứt khoát: “Không được thay đổi, mặc cái này đi.”

Tô Cẩn ngây người, rốt cuộc cũng kệ cho anh trả tiền cả chiếc vòng nữa.

Sáu mươi lăm tệ này tiêu thật không đáng, sớm biết thế này thì chẳng chỉ nữa.

Ra khỏi cửa hàng, mặt Tô Cẩn vẫn buồn buồn, nhưng trong lòng lại rất hạnh phúc.

“Anh thích em mặc như thế này.” Lời nói của Nhan Bác khiến Tô Cẩn thấy tai mình nóng bừng, bất giác nắm tay anh chặt hơn.

Trên xe buýt, người tự nhiên lại đông lạ thường, thật không dễ chen lên, lại do cô mặc đồ không thuận tiện, nên đứng cũng không vững.

Nhan Bác nói: “Ôm eo anh là được.”

Cô giơ tay, ôm lấy người anh. Trong lòng cô nghĩ gì, anh đều hiểu rõ; còn anh muốn làm gì, cô cũng sẽ ủng hộ, giúp đỡ.

Chương 24

.

Can đảm không có nghĩa là không sợ hãi, nỗi sợ hãi vẫn còn ở phía trước.

.

Với điều kiện gia đình Tô Cẩn, sinh hoạt phí hằng tháng không phải thiếu thốn gì, cần mua vài món đồ xa xỉ cũng không có gì khó khăn, nhưng cô quyết định góp tất cả tiền của mình vào tài khoản chung cùng Nhan Bác, như vậy có thể phần nào giảm bớt gánh nặng cho anh. Nhưng cô không ngờ, điều đó lại làm tổn thương lòng tự trọng của anh.

Không biết ai đó đã từng nói, khi bạn tự nhiên muốn tiết kiệm tiền cho một người đàn ông, chứng tỏ bạn đã coi người đó là chồng tương lai rồi.

Khi Tô Cẩn đỏ mặt giải thích câu này cho Nhan Bác nghe, anh day day cầm cô, nói hết sức nghiêm túc: “Đừng có vì anh mà tiết kiệm tiền. Kể cả sau này lấy nhau, anh cũng không hy vọng em vì anh mà làm như thế.”

Tô Cẩn lúc đó không kịp phản ứng gì, sau mới từ từ hiểu ra, thấy câu nói này có một ẩn ý: Anh không hy vọng sau khi kết hôn, cô vì anh mà tiết kiệm tiền. Như vậy có thể nói, anh đã coi cô là vợ tương lai rồi sao?

Thì ra, hai người đã sớm coi đối phương là một nửa của đời mình.

Thời điểm cuối năm này, cậu út của Tô Cẩn đến thành phố B dự hội thảo, nhân tiện ghé thăm cô. Nhưng Tô Cẩn biết, đối tượng cậu quan tâm không phải cô mà là đứa cháu rể tương lai Nhan Bác.

Cho nên, nửa tháng trước cô đã sớm đánh tiếng với anh: “Thật ra cậu út là một người rất tốt, từ nhỏ cậu đã hết mực yêu thương em. Tính cách của anh và cậu ấy rất giống nhau, rất dễ hòa hợp, đến lúc đó, anh chỉ cần thể hiện một tí thôi, chắc chắn cậu sẽ thích anh!”[alobooks.vn]

Nhan Bác sau khi trầm ngâm suy nghĩ một lúc, trình trọng gật đầu đồng ý.

Trước hôm hẹn gặp một ngày, anh bỗng gọi điện, nói: “Ngày mai sợ là không cùng em đi đón cậu được rồi. Anh vừa nhận điện thoại ở nhà, tình hình mẹ anh không được tốt. Anh đang ở ga rồi, phải về gấp, cũng không biết khi nào mới quay lại được.”

Cô sốt ruột nói: “Vậy anh đợi em một lát nhé, em sẽ về cùng anh.”

Anh vội vàng ngăn cô, giọng rất nghiêm khắc: “Đừng làm loạn lên nữa. Em đi thì cũng có ích gì?!” Thấy cô không nói gì, anh liền chuyển giọng nói: “”Mẹ anh sẽ không sao đâu. Em ở lại đón cậu đi, đợi anh quay lại.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì nữa, em đi cùng, anh lại phải chăm cả em nữa. Với lại, không phải tuần sau em phải thi sao?”

Tô Cẩn bị nói cho không thốt được lời nào. Nghĩ đi nghĩ lại, thấy mình đúng là cũng chẳng giúp được gì, cô nói: “Được rồi, nhưng nếu có chuyện gì, anh phải báo ngay cho em biết đấy nhé.”

.

Hôm sau, Tô Cẩn đưa cậu đi ăn cơm.

Cậu út không ngừng gấp thức ăn cho cô, cười cười hỏi: “Sao không thấy bạn trai của cháu? Cậu nghĩ cháu đi cùng cậu ấy đến đây chứ?!”

“Nhà anh ấy có chuyện nên anh ấy phải về nhà rồi.”

“Hả? Cậu còn tưởng cháu không muốn cho cậu gặp cậu ấy đấy!” Cậu út tùm tùm, vẫn hay nói đùa như mọi khi.

Nhưng Tô Cẩn không sao cười được.

Cậu út hỏi: “Sao thế? Cãi nhau à?”

Cô lắc lắc đầu, tiếp tục ăn cơm.

Cậu út lại liếc nhìn cô, nói: “Có biết là bố cháu sắp chuyển tới đây không?”

Cô khẽ gật đầu, im lặng.

“Có nghĩ đến chuyện ở lại trường không? Tình hình của cháu cậu cũng đã nắm được chút ít. Bố mẹ cháu mặc dù ngoài miệng nói mặc kệ, nhưng trong lòng lại rất lo lắng đấy. Cháu nghĩ xem, làm cha mẹ, có ai muốn con mình phải ở bên ngoài chịu khổ chứ?”

Tô Cẩn vẫn im lặng, đầu cúi xuống, sợ cậu nhìn thấy mũi mình đỏ lên.

“Thực ra cháu có thể thương lượng với cậu ấy xem sao, cậu ấy về quê chưa hẳn sẽ có cơ hội tốt thế này. Bây giờ cậu ấy đang học ở khoa nào?”

Nghe đến đây, Tô Cẩn đột nhiên ngẩng lên. “Không cần, mọi người không cần phải can thiệp. Cứ cho là sau này anh ấy ở lại trường, cũng là do nỗ lực của bản thân. Nếu có một ngày, để anh ấy biết mọi người giúp anh ấy, anh ấy sẽ hận cháu.”

“Nha đầu ngọc, kiêu ngạo có đáng giá không?” Cậu nhìn cô, ánh mắt đầy hàm ý.

Ánh mắt cô kiên định, cô nói: “Kiêu ngạo không đáng giá, nhưng không có lòng kiêu ngạo thì không phải là Nhan Bác. Cậu út, cháu biết mọi người đều vì muốn tốt cho cháu, nhưng cháu thích anh ấy, thích trí tuệ của anh ấy, thích tính trầm tĩnh, sự nghèo túng của anh ấy và thích cả sự kiêu ngạo của anh ấy nữa.”

Sau khi quen anh, cô mới biết, anh chỉ là một con người bình thường như bao người khác, khi vui thì cười, khi buồn thì khóc, chỉ là anh hay che giấu mà thôi. Người như vậy thường cô đơn hơn những người khác. Cô thương anh. Có lẽ chỉ có cô ở bên, anh mới không che giấu cảm xúc của mình. Trước đây cô đã không biết thì ra yêu một người là như thế.

Cậu Tô Cẩn mỉm cười. “Tiếc là cậu không có cơ hội gặp cậu ta.”

Tô Cẩn cũng cười. “Nếu chúng cháu có thể kiên trì đi đến cùng, sẽ có nhiều cơ hội gặp thôi. Mọi người không nên vì cháu mà lo lắng. Có anh ấy ở bên, cháu thấy mình nhận được nhiều hơn là mất. Cho dù sau này chúng cháu có không đến được với nhau, cháu cũng sẽ bình thản mà chấp nhận.”

“Có vẻ như đối với cậu ta, cháu vẫn chưa đủ tự tin.” Cậu út trêu cô.

“Không phải cháu không tin anh ấy...” Tô Cẩn biện hộ, nhưng nghĩ ngợi một lúc, cô liền cúi đầu.

Cô không phải không tin tưởng anh, mà là không tin chính bản thân mình. Bởi vì tình yêu của cô lớn hơn anh rất nhiều, cuộc đo sức này ngay từ đầu đã không công bằng.

Tô Cẩn không màng đến chuyện thắng thua, nhưng cô vẫn thấy sợ...

.

Buổi tối hôm đó, sau khi tiễn cậu út về, Tô Cẩn gọi cho Nhan Bác, nhưng không có ai nghe máy. Cô gọi lại mấy lần đều tắt máy.

Tô Cẩn có uống chút rượu nên thấy hơi buồn ngủ, trong đầu nghĩ sẽ gọi lại cho anh, nhưng rất nhanh, cô buông điện thoại xuống và ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Tô Cẩn bây giờ không giống như trước đây, cả ngày dính lấy anh. Cô muốn đợi anh xong việc, chủ động đến tìm cô.

Anh đã từng đồng ý với cô, bất luận xảy ra chuyện gì nhất định sẽ lập tức báo cho cô biết.

Mấy hôm nay anh không ở đây, Tô Cẩn nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của hai người. Bọn họ sắp phải chia tay, làm thế nào để duy trì tình cảm trong khoảng thời gian xa cách, cô vẫn đang tìm cách. Liệu hai năm nữa, cô có thực sự còn muốn ở bên anh như thế này?

Hai người còn có quá nhiều điều chưa hiểu hết về nhau, cô cảm thấy hoang mang, lo lắng. Nỗi hoang mang này lúc nào cũng đeo bám cô.

Tô Cẩn đã nửa tháng không được gặp Nhan Bác, hộp thư nháp trong chiếc di động của cô vẫn còn một loạt tin nhắn chưa được gửi đi. Tin nhắn nào cô cũng viết rất lâu nhưng cuối cùng không có đủ can đảm gửi đi.

Đã từng có thời, cô làm gì cũng không cần suy nghĩ, chỉ cần theo ý của mình. Nhưng bây giờ, cô sợ anh sẽ phiền chán, sợ anh không quay lại, sợ anh không yêu cô nhiều nữa...

Chờ đến khi anh gọi điện, chỉ một câu: “Anh quay lại rồi” cũng khiến cô như choàng tỉnh. Cô nhảy ra khỏi giường, vội vàng lao xuống lầu, vẫn đi đôi dép bông đi trong nhà, từng bước, từng bước chạy trên bậc cầu thang lạnh buốt dường như hòa nhịp với nhịp đập con tim.

Cuối cùng cô cũng gặp được anh.

Chỉ nửa tháng không gặp mà trông anh gầy xẹp hẳn đi, đặc biệt là khuôn mặt, trong mắt đầy những tia đỏ ngầu, mắt thâm quầng ẩn giấu những cảm xúc mà cô không sao chạm tới được.

Vòng đai đen quần trên cánh tay anh sao mà chướng mắt, màu sắc u ám khiến người ta thoát nhìn đã không cầm nổi nước mắt.

Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp anh, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, không tì vết, trên người như tỏa ánh hào quang rực rỡ khiến cô không sao mở mắt được.

Bây giờ, cô cũng không cách nào mở được mắt, nhưng sao lại đau đến thế, như xát muối vào lòng.

Nụ cười của anh thật thê lương, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên lạnh lẽo.

Bộ dạng này cô trước nay chưa từng thấy. Người cô lạnh toát khi nhìn thấy anh như thế. Nhưng không được, cô phải giữ lại chút hơi ấm cuối cùng để sưởi ấm cho anh, dù chỉ một chút, một chút thôi cũng được.

Tô Cẩn ôm lấy anh, thật chặt, một giây cũng không rời, nước mắt chứa chan, miệng không ngừng líu ríu, nghe không rõ. Phải một lúc lâu sau, Nhan Bác mới nghe ra cô nói: “Anh vẫn còn có em... còn có em... Em mãi mãi ở bên anh...”

14. Chương 25 - 26

Chương 25

Anh nói chúng mình sẽ cùng nhau đi hết cuộc đời này, nhưng em lại không nhìn thấy mình trong mắt anh.

.

Gần đến kỳ nghỉ đông, Tô Cẩn thăm dò ý kiến của anh, hỏi: “Có muốn cùng về nhà em đón năm mới không?”

Giọng anh nhàn nhạt: “Không, anh muốn ở lại xem có cơ hội tìm được công việc nào thích hợp không. Trước khi hết năm, anh còn muốn về nhà một chuyến, phải đưa bà nội về quê.”

Lý do của anh hợp tình hợp lý khiến cô không có cách gì ngăn cản, nhưng trong lòng lại vô cùng bất an. Ngay cả khi ôm anh thật chặt, cảm giác đó cũng không vơi đi chút nào.

Nỗi sợ hãi đeo bám cô như hình với bóng, cổ vùng vẫy cũng không sao thoát ra được.

Không biết từ khi nào, cô đã trở nên mất cảm, mềm yếu như thế?

Không biết từ khi nào, cô đã trở thành một con người hoàn toàn xa lạ, ngay cả với chính bản thân mình?

Khi về nhà, mẹ cô hỏi: “Con xem con kìa, sao lại gầy thế kia?”

Nước mắt cô lăn chầm rơi, bà Tô vội vàng lau nước mắt cho cô, hỏi: “Sao thế, sao thế? Không phải nói con gầy thật sao? Về nhà là tốt rồi, mẹ bồi dưỡng cho, nhất định sẽ béo lên thôi.”

Phải rồi, sao lại ra nông nổi thế này? Hèn yếu, tủi thân, nhút nhát, trốn chạy, sợ tổn thương...

Đêm Giao thừa, Lâm Tiêu ở bên Tô Cẩn, nói: “Có còn nhớ, giờ phút này năm ngoái, cậu đã từng nói gì không?”

Tô Cẩn mắt nhắm lại. Cô đương nhiên là nhớ, thời khắc này năm ngoái, cô đã ở đây, dùng hết sức lực mà hét thật to: “Tôi yêu Nhan Bác, bất kể khi nào cũng sẽ không từ bỏ.”

Tinh thần bất chấp tất cả, lòng dũng cảm khiến người khác phải ngưỡng mộ đó của Tô Cẩn nay đã biến đâu mất rồi.

.

Vẫn chưa hết học kỳ một năm thứ ba, Tô Cẩn lại một lần nữa một mình đến thành phố Nhan Bác sinh sống.

Khi Nhan Bác nhìn thấy cô, kinh ngạc nhiều hơn là mừng rỡ, vẫn cái giọng nhàn nhạt: “Sao em lại đến đây?”

Cô mỉm cười, bước vào nhà. “Em đến thăm bà!” Cô vừa ngó nghiêng tìm kiếm vừa hỏi: “Bà đâu?”

“Về quê rồi...” Nhan Bác giúp cô để chiếc va li căng phồng xuống, chau mày nói: “Sao lại mang lăm thế?”

Tô Cẩn cười ngượng ngịu: “Toàn những thứ định biếu bà. Mẹ muốn em mang đến. Nặng lắm!”

Giọng Nhan Bác dịu xuống một chút: “Lẽ ra anh phải đến thăm bác mới phải.”

Cô cầm lấy tay anh. “Cũng thế thôi. Lần sau anh không được phép từ chối đâu đấy.”

Tô Cẩn bước vào phòng mẹ Nhan Bác trước đây, ngẩng lên nhìn thấy bức di ảnh khung đen nền trắng, chân dung một phụ nữ đang mỉm cười nhẹ nhàng, lặng lẽ mà đôn hậu. Tô Cẩn thấy sống mũi cay cay, Nhan Bác đứng bên cô, giọng trầm lắng: “Như thế này cũng tốt. Có lẽ bà đã thực sự mệt mỏi rồi. Phải để bà nghỉ ngơi thôi.”

Tô Cẩn nghẹn ngào lau những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cô dùng bàn tay phải còn đầm nước mắt của mình nắm lấy tay anh, nói cho anh nghe nhưng cũng là nói với chính mình: “Sẽ tốt thôi, chúng ta rồi sẽ tốt cả thôi.”

Tất cả mọi thứ rồi sẽ tốt.

Sau khi vào năm học, Nhan Bác bắt đầu đi tìm việc. Tất cả đều trong một chuỗi các thủ tục có trật tự, có vẻ thực sự đang theo chiều hướng tốt. Cuối tháng Ba, Phương Lạc Dịch đến thành phố B làm visa đi nước ngoài. Cô may mắn có được học bổng của hai trường đại học ở Mỹ. Mặc dù là học bổng bán phần, nhưng cô vẫn muốn đi, sớm đã chuẩn bị mọi thứ mà không cần ngoái đầu nhìn lại.

Hôm nhận được visa, Phương Lạc Dịch gọi cho Nhan Bác, nói muốn mời anh và Tô Cẩn một bữa cơm.

Tô Cẩn không biết Phương Lạc Dịch nghĩ về mình như thế nào, nhưng cảm giác lần đầu tiên gặp Phương Lạc Dịch vẫn còn rất rõ nét. Tô Cẩn cảm thấy khó xử. Mặc dù Nhan Bác không phải do cô cướp về, nhưng không thể phủ nhận, lúc đó quả thực cô cũng đã nghĩ như vậy.

Đúng hôm đó, Nhan Bác lại có một cuộc phỏng vấn, nên anh bảo cô đến chỗ hẹn trước. Để tránh lúng túng khi phải một mình nói chuyện với Phương Lạc Dịch, Tô Cẩn cố ý đến muộn mười lăm phút, nghĩ sẽ cùng lúc xuất hiện với Nhan Bác.

Khi Tô Cẩn đến chỗ hẹn, quả nhiên Nhan Bác đã đến rồi. Anh ngồi quay lưng lại phía cô nên cô chỉ nhìn thấy vóc dáng rần rỏi của anh từ phía sau.

Về mặt Phương Lạc Dịch rất chăm chú, như thể đang cùng Nhan Bác thảo luận một vấn đề gì đó rất quan trọng.

Bước chân cô tự nhiên lùi lại một cách vô thức, lặng lẽ lui vào phía sau chậu cây cảnh lớn, những tán lá xum xuê che khuôn mặt cô. Có lẽ bọn họ đang mải chuyện trò nên không chú ý tới cô.

“Anh nghĩ gì thế? Lúc đầu muốn bỏ học nghiên cứu sinh là vì ở nhà còn có mẹ anh, giờ bà đã mất rồi, anh nên suy nghĩ cho rõ ràng, phải trù định cho cuộc sống tương lai chứ. Với hoàn cảnh hiện nay của anh, muốn ở lại thành phố B làm công việc anh thích có lẽ là không thể cho dù anh có nỗ lực đến đâu, có ưu tú đến mấy! Anh có từng nghĩ, con đường tốt nhất cho anh là gì không?”

Đối với con đường phía trước, Nhan Bác không phải chưa từng nghĩ đến. Hai tháng nay, anh đã lặn lội khắp nơi, gần như lần lượt chạy hết các tòa án, viện kiểm sát của thành phố B, nhưng những người phỏng vấn đều nhìn hồ sơ của anh bằng con mắt thờ ơ, lạnh nhạt. Nói ngay như người phỏng vấn sáng nay, chánh án tòa án cũng chỉ hỏi anh một câu: “Bố cậu là Nhan Khanh?”

Năm đó, bố Nhan Bác mắc tội tham nhũng. Sự việc này đã gây xôn xao dư luận, không chỉ vì đó là một khoản tiền kếp sù, mà còn bởi vì chưa đầy một tuần sau khi bị điều tra, cả người và tiền đã không cánh mà bay. Có người nói ông đã trốn ra nước ngoài, cũng có người nói ông đã tự tử. Dẫu sao thì người cũng đã biến mất, muốn điều tra cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Hai năm bố trốn đi đó, Nhan Bác đi đến đâu cũng bị người ta chê cười và xúc phạm, nhưng anh không hề cúi đầu. Sau này anh chọn học ngành Luật là vì anh cảm thấy pháp luật là để duy trì công lý. Cho dù bố anh có phạm pháp hay không, anh chỉ muốn làm một người đường đường chính chính bảo vệ công lý.

Nhưng cái biệt danh “con trai một kẻ tham ô” khiến anh sau khi bước vào đời, mỗi bước đều vô cùng gian nan. Say cho cùng, hiện thực luôn tàn khốc hơn lý tưởng.

Thấy anh trầm tư, Phương Lạc Dịch lại nói: “Em biết, chỉ cần anh muốn, anh có thể làm tốt hơn em gấp bội phần. Anh muốn ở lại thành phố B là vì Tô Cẩn phải không? Thực ra em có thể bàn bạc với cô ấy, em

thấy cô gái này là một người rất hiểu chuyện, chưa chắc đã không đồng ý đợi anh. Hoặc là đợi cô ấy tốt nghiệp, anh cũng có thể để cô ấy đến tìm anh...”

“Không liên quan gì đến cô ấy.” Nhan Bác đột nhiên ngẩng lên ngắt lời Phương Lạc Dịch. “Không có gì liên quan cả. Đây là việc của anh, tự anh giải quyết. Lựa chọn của anh không liên quan đến bất cứ ai.”

Giọng nói của anh vô cùng mạnh mẽ, Tô Cẩm ngưng ngác đứng từ xa nhìn. Cô có dồn hết sức lực cũng không đủ can đảm bước nổi một bước, chỉ có thể lùi lại phía sau, lùi thêm bước nữa, rồi vội vàng bước nhanh ra ngoài, một giây cũng không dám ở lại.

Cô không đủ can đảm nghe anh trả lời, càng không đủ can đảm phỏng đoán lựa chọn của anh. Anh ở lại cũng được, mà ra đi cũng tốt. Cô rút cuộc cũng chẳng ảnh hưởng gì đến quyết định của anh.

Tô Cẩm lang thang ngoài đường đến tận tối mới quay về ký túc, đúng lúc Nhan Bác gọi.

Cô nói với anh: “Em xin lỗi, buổi chiều Hà Dao tự nhiên bị đau bụng, em phải ở lại ký túc với cô ấy.”

Nhan Bác biết giữa cô và Phương Lạc Dịch có chỗ khó xử, nên cũng không truy hỏi đến cùng, chỉ hỏi: “Đã ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, thế còn anh?” Giọng của cô tự nhiên thấp xuống. “Hai người... nói chuyện có vui không?”

“Cũng vui, Lạc Dịch sắp ra nước ngoài, coi như đến để tạm biệt.”

Thế còn anh? Không phải anh đã có quyết định rồi sao? Em chiếm vị trí gì trong quyết định của anh? Tô Cẩm sợ mình sẽ nói ra câu đó. Cô cố hết sức nhưng không sao ngăn được những giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi, vội vã ngắt điện thoại.

Anh nói chúng mình sẽ cùng nhau đi hết cuộc đời này, nhưng em không thấy mình trong mắt anh.

Chương 26

.

Cho nên cô chỉ có thể để mặc họ càng lúc càng xa.

.

Tối hôm đó, Tô Cẩm trần trọc không sao ngủ được, cứ suy nghĩ miên man, không tập trung vào điều gì cả.

Cô có cảm giác cô và anh đang ngày một xa hơn.

Bây giờ, có lẽ cô chỉ biết rằng, cô không muốn từ bỏ.

Cô không quên những gì anh đã chấp thuận, không quên anh đã từng đối xử tốt với cô. Giữa hai người đã có không biết bao nhiêu kỷ niệm. Nó như khắc sâu trong tâm trí cô, cho dù cả đời này, cô cũng không sao quên được.

Do vậy, cô không cam tâm. Cô đã từng nói muốn cùng anh đi hết cuộc đời này, mãi mãi bên anh, cô sẽ không dễ dàng từ bỏ lời hứa của mình.

Trốn chạy một cách tiêu cực không phải là điều mà cô muốn. Dù có thua, cô cũng phải thua một cách quang minh chính đại.

Chiều hôm sau, Tô Cẩm mua đồ ăn ngon đến căn hộ Nhan Bác ở, rồi nấu một bữa tối thịnh soạn.

Ăn cơm xong, cô ngúng nguẩy làm nũng không chịu về. Nhan Bác gằn bướng không lại với cô, chau mày nói: “Thế thì tắm rửa sớm đi rồi đi ngủ. Mai em còn phải đi học đấy!”

Sau khi tắm rửa xong, Tô Cẩm để trần, đứng trước gương tập cười.

Bất luận tập thế nào, cô vẫn thấy mình cười thật cứng nhắc. Người trong gương dường như là một kẻ xa lạ, chứ không phải là một người hay cười như cô.

Nhưng cô vẫn bị sự quyết tâm và lòng can đảm lộ ra trong ánh mắt mình làm cho cảm động. Đây chỉ có thể là ánh mắt của Tô Cẩm, ánh mắt càng khó khăn càng quyết tâm, chỉ là có chút ảm đạm mà thôi...

.

Nhan Bác đang đọc sách, cô rảo bước đến, ôm lấy anh.

Tóc cô vẫn còn hơi ướt, nước rơi xuống cổ và gáy anh, cảm giác lạnh lạnh, man mát.

Nhan Bác quay đầu, trong tiếng quở trách có chút nuông chiều: “Sao không ngủ đi?”

Cô kéo anh quay người lại, bắt anh nhìn thẳng vào mình, sau đó thả tay ra, lùi lại sau vài bước, mỉm cười duyên dáng: “Có đẹp không?”

Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của anh bao bọc lấy cơ thể gầy gò của cô. Có chút quyến rũ.

Nhan Bác ngẩng lên nhìn cô nói: “Đẹp!” sau đó cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Tô Cẩm dẫu môi, gờ hai tay khều khều cổ anh. “Anh không hề nhìn em một cách nghiêm túc, sao biết được em đẹp hay không?” Cô chỉ mỉm cười, hai tay vẫn không an phận tiếp tục trượt xuống cổ anh, quần lấy người anh, cứ như đang cùng anh chơi trò chơi, cảm giác lo sợ bất an, nhưng lại không biết chán.

“Em làm cái gì thế? Bây giờ anh không thể. Tô Cẩm, anh...” Nhan Bác nói không thành tiếng, đẩy Tô Cẩm ra, sau đó đứng dậy, vội vã quay người trốn chạy.

Cô không hề túm anh lại, ngay cả vạt áo cũng không, hai tay trống rỗng, trong lòng lạnh lẽo.

Anh không thể, là ý gì vậy?... Rốt cuộc, vẫn không thể cùng nhau sao?

Nếu như anh nhìn cô kỹ hơn một chút, sẽ thấy trong ánh mắt cô là những giọt nước mắt bất lực, sợ hãi, yếu mềm...

.

Nhan Bác đứng ngoài ban công, gió thổi mát lạnh. Cho đến khi thấy mình bình tĩnh trở lại, anh mới bước vào phòng.

Tô Cẩm đang ngồi ở mép giường, hai tay ôm mặt, thầm khóc.

Nhan Bác đi đến, ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhẹ nhàng kéo tay cô. Khuôn mặt đầm nước mắt của cô thật khiến người khác đau lòng.

Tô Cẩm nghẹn ngào hỏi: “Em không đủ hấp dẫn sao?”

Đây không phải là cách nói của Tô Cẩm. Cô trước nay chỉ thích hung hăng áp đảo anh, nhưng toàn bộ khí thế đó giờ bỗng không còn nữa. Tô Cẩm bây giờ đang khiêm tốn cầu xin anh yêu mình.

Nhan Bác im lặng, nắm chặt tay cô.

Cô đột nhiên thả lỏng người, ôm chầm lấy anh, càng lúc càng chặt, không dám buông, nói trong nước mắt: “Anh đừng bỏ rơi em!”

Tô Cẩm không ngừng nhắc đi nhắc lại câu này, nước mắt từng giọt, từng giọt chảy dài xuống ngực anh, khiến cơ thể anh nóng bỏng, đau đớn.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xõa trên vai và cổ cô... Anh biết cô đang sợ điều gì, càng biết mình chính là nguyên nhân khiến cô sợ hãi.

Nhìn thấy cô đau khổ thế này, lòng anh rối như tơ vò. Có một số chuyện cần phải nói với cô.

.

Tô Cẩm cúi gập người, thỏn thức, thấp giọng cầu xin: “Cứ cho là em cầu xin anh, hãy ôm em thật chặt, mãi mãi không rời xa, được không? Có được không?”

Khi không còn cách nào khác, cô chỉ có thể cầu xin anh.

Cô trước đây không biết, mình lại có ngày phải cầu xin người khác như thế. Vứt bỏ sự tự tôn, lòng kiêu hãnh sang một bên mà cầu xin một người đừng bỏ rơi, đừng chia tay mình.

Đây là cách ngu ngốc nhất, nhưng cũng là duy nhất cô có thể làm. Cô lấy chính bản thân mình ra làm tài sản cuối cùng để đặt cược, như con bướm lao vào ngọn lửa, biết rõ là đường chết, nhưng vẫn liều mạng.

Tiếng khóc đó từng chút, từng chút thấm vào trái tim Nhan Bác. Anh chỉ sợ sau này cả đời sẽ bị tiếng khóc đó thao túng, không sao thoát được.

Không phải anh muốn bỏ rơi cô, chỉ là anh không biết phải ở bên cô như thế nào.

Anh có nhiều cách làm cho cô ngừng khóc, nhưng anh đã tuyệt đối không dùng, chỉ im lặng nhìn cô khóc, nhìn cô đau khổ.

Anh không dám làm gì, anh không có dũng khí để liều lĩnh như cô. Anh không có gì, không có gì cho cô cả. Vì vậy anh không có tư cách có được cô.

Nhan Bác thở dài. “Tô Cẩn, hãy nghe anh nói. Anh bây giờ không có gì xứng đáng với em. Anh sợ mình không mua nổi chiếc áo mà em thích, sợ sẽ phải tiêu tiền của em để sống qua ngày, càng sợ chúng ta có một ngày sẽ giống như thế này mà đánh mất nhau.”

“Không đâu, Nhan Bác, anh ở lại đây... Em chưa nói với anh, thực ra bố em, ông... Anh sẽ có việc làm, chúng ta nhất định sẽ tốt thôi...” Tô Cẩn nói ngắt quãng.

“Em vẫn không hiểu...” Giọng anh như một tiếng thở dài.

Cô không hiểu, tại sao yêu một người lại không thể thỏa hiệp? Cô có thể vì yêu anh mà vứt bỏ lòng tự trọng, thậm chí đánh mất cả chính mình. Tại sao anh không thể vì cô mà vứt bỏ nguyên tắc của mình?

Nói cho cùng, có lẽ là vì anh không yêu cô, hoặc tình yêu ấy không đủ lớn.

Anh nói: “Chúng ta sẽ cùng từ từ nghĩ lại...”

Sau đêm đó, quan hệ giữa hai người lại thêm phần lạnh nhạt, giống như sợi dây đàn bị kéo căng, chỉ cần một tác động nhỏ cũng có thể khiến nó bị đứt, làm tổn thương mình, tổn thương cả đối phương.

Cả hai đều cẩn thận, dè dặt, không để chạm vào đường biên giới cuối cùng đó.

Trong trường dần dần có tin đồn Nhan Bác từ bỏ học nghiên cứu sinh là bởi vì có cơ hội nhận được học bổng đi du học nước ngoài. Nhưng tại sao lại có cơ hội này thì mỗi người nói một cách khác nhau.

Có người tìm đến Tô Cẩn để xác định rõ thực hư. Cô chỉ cười, không trả lời, bởi vì cô không biết phải trả lời thế nào. Bản thân cô cũng không biết gì cả. Tin tức cô biết được so với bất kỳ ai bên ngoài có hơn nhau là mấy.

Anh đã từng đồng ý với cô, trong mỗi quyết định của anh sau này sẽ đều có cô, khi quyết định bất kỳ điều gì, anh cũng sẽ nói cho cô biết.

Nhưng rốt cuộc anh vẫn chưa làm được điều đó.

Tô Cẩn sẽ không đuổi theo, hỏi anh ở đâu, làm gì. Cô chỉ đợi, chỉ có đợi mà thôi. Đợi anh nghĩ thông, hay đợi chính mình nghĩ thông.

Cô cũng không nói với ai, giữa họ đang có vấn đề. Bởi vì con đường này là do cô chọn, giống như bố cô từng nói: “Dù hậu quả có thế nào, con phải tự mình gánh chịu.”

Cho nên cô chỉ có thể để mặc họ càng lúc càng xa.

15. Chương 27 - 28

Chương 27

Thời hoàng kim của bạn, năm đối kém của tôi. Đối với anh, cô rốt cuộc là cái gì đây?

.

Chờ đợi là đau khổ, Tô Cẩm không còn nhớ đã bao ngày rồi cô không nhìn thấy bóng dáng Nhan Bác, không được nghe anh nói. Cho nên, khi điện thoại bỗng nhiên đổ chuông, cô tự nhiên quên mất câu đầu tiên phải nói gì.

Giọng nói của Nhan Bác có chút trầm xuống: “Tối nay lớp anh tổ chức tiệc chia tay, bọn họ hỏi em có muốn cùng đi không?”

Với tính cách của Tô Cẩm, dù đi đâu cô cũng rất hào hứng. Hai năm ở bên Nhan Bác, quan hệ giữa cô và lớp anh cũng rất thân mật. Điều này khiến nhiều người khó mà tưởng tượng được.

Cô biết, đây là cơ hội tốt để hàn gắn những rạn nứt giữa hai người. Cô lại cùng anh vui vẻ chuyện trò, hỏi han anh rốt cuộc định thế nào.

Nhưng liệu đây có phải là thời điểm tốt nhất? Cô không muốn lúc này lại xuất hiện trước mặt bạn bè anh. Bởi vì cô không biết che giấu, cô không có ý định phơi bày vấn đề giữa hai người trước bàn dân thiên hạ. Đây chỉ là vấn đề của hai người bọn họ mà thôi.

Cô suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Tối nay em có chút việc, không thể đi được, anh đi ăn về thì gọi điện cho em.”

Đêm đó, cô ngồi suốt bên bàn học, nắm chặt chiếc điện thoại, đợi rồi lại đợi, ngay cả những ngôi sao ngoài kia cũng đã yên giấc, Nhan Bác vẫn không gọi điện cho cô.

Khi đồng hồ điểm một giờ sáng, Tô Cẩm ủ rũ tắt đèn, lên giường đi ngủ.

Tô Cẩm ốm, tâm bệnh không thuốc nào chữa được, chỉ có tự mình từ từ mà chữa. Nhan Bác vẫn không gọi cho cô lấy một lần. Cô không muốn tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cả ngày chỉ ở trong phòng ngủ, cơ hồ như đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài.

Cô nghĩ, anh sẽ đến tìm cô, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Cô sẽ chờ đợi.

Cứ thế vài ngày trôi qua, cuối cùng cũng có người đến tìm cô. Người đến tìm không phải là Nhan Bác mà là một cô gái tên Ninh Đình. Đây là một cô gái rất bình thường, nếu như không phải vì bố cô ta là trưởng khoa Luật thì có lẽ cô ta đã dễ dàng chìm ngập trong dòng người. Tô Cẩm không có ấn tượng gì sâu sắc với cô ấy, cho nên sau khi cô ấy tự giới thiệu, Tô Cẩm chỉ khẽ “ờ” một tiếng.

Đối phương có vẻ không để ý đến sự thờ ơ của cô. “Có thể em không có ấn tượng gì với chị, nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là em phải hiểu rõ hơn chị, Nhan Bác, anh ấy rốt cuộc là người như thế nào?”

Tô Cẩm thấy nực cười. Thì ra những tin đồn trước đây không phải hoàn toàn không có cơ sở. Cô chẳng đi ra ngoài thì người ta cũng mang đến tận cửa. Đây chẳng phải là cô con gái rệu rã của ông trưởng khoa Luật, người đã vì một lòng yêu Nhan Bác mà tình nguyện đem suất học bổng của mình nhường cho anh sao?

Tô Cẩm cười đau khổ. Ninh Đình có thể cho anh những gì, cô cũng có thể cho, chỉ là anh thà lựa chọn Ninh Đình, lựa chọn lòng tự tôn và sự kiêu ngạo, chứ tuyệt đối không để cô nhúng tay vào việc của mình.

“Chị à, em sợ là chị đi lần này phí công rồi. Bởi vì em biết Nhan Bác là người như thế nào. Chị phải hiểu là, chị đến tìm em cũng chẳng có ích gì. Thực sự người có thể lựa chọn không phải là em, mà là Nhan Bác.”

Ninh Đình hơi nhúm mày. “Chị biết, mình đã muộn rồi. Chị yêu anh ấy trước em, một lòng thích anh ấy đã tròn ba năm, nhưng trước nay không hề có can đảm nói cho ai biết. Chị đã chứng kiến cảnh em theo đuổi anh ấy, thấy hai người yêu nhau, thấy ánh mắt anh ấy nhìn vào mắt em ngày càng nồng ấm. Đôi lúc, chị rất ngưỡng mộ em, có được lòng dũng cảm và quyết tâm không lùi bước.” Cô ấy nói rất chân thành. “Chị lúc nào cũng nghĩ, nếu như năm đó mình cũng dũng cảm được như em thì liệu anh ấy có chấp nhận chị không? Tô Cẩm, niềm tự hào của em có được là nhờ chính bản thân mình, còn niềm tự hào của chị là do người khác mang đến. Cho nên mãi mãi chị cũng không thể dũng cảm được như em. Càng ngày chị càng thấy mình tự ti hơn, em không thể biết được cảm giác đó đâu. Có những ngày, những đêm, chị bị niềm khao khát vô vọng, tình yêu, lòng đố kỵ và sự oán hận trong lòng giày vò đến mức chỉ muốn lập tức rời khỏi thế giới này.

Suy nghĩ nhỏ mọn ấy từng chút, từng chút một gặm nhấm trái tim chị, khiến chị thấy mình càng ngày càng xấu xa, nhưng lại không sao kiểm soát nổi.”

Ninh Đình cười cay đắng. Tô Cẩn nhìn cô ấy, chăm chú nghe cô ấy bộc bạch tình cảm của mình đối với Nhan Bác, đột nhiên cảm thấy cô ấy còn thâm hại hơn mình. Chỉ ít, cô cũng đã từng được yêu và từng hối hận.

Ninh Đình tiếp tục: “Chị biết lúc này chen vào thì thật là một việc chẳng đạo đức gì. Có thể sau này tự chị cũng cảm thấy khinh thường hành vi của mình. Nhưng mà Tô Cẩn, chị yêu Nhan Bác, không hề kém gì em. Chị bây giờ đã không cam tâm, lại có cơ hội thế này, sao chị không thể không tranh đấu cơ chứ?”

Tô Cẩn lặng lẽ nghe. Thật lạ, cô không cảm thấy đau lòng mà chỉ thấy mệt mỏi. Cô nghĩ, có lẽ Ninh Đình cũng đúng, vậy thì ai mới là người sai?

Tô Cẩn thở dài. “Chị cho rằng Nhan Bác là người đàn ông dễ chấp nhận sự an bài của người khác sao? Hôm nay, cứ coi như chị thuyết phục được em, cũng chưa chắc đã thuyết phục được anh ấy.”

Ninh Đình kiên định trả lời: “Chị biết. Nhưng chị muốn thử xem. Đây là cơ hội cuối cùng của chị. Rời bỏ em, anh ấy sẽ có nhiều lựa chọn hơn.”

“Chị à, chị còn ngây thơ hơn cả em đấy!”

“Thật sao? Chị ngây thơ, nhưng chị tin rằng ngây thơ cũng chẳng có hại gì.” Ninh Đình lại nói: “Tối hôm đi ăn tiệc chia tay, là chị đưa anh ấy về nhà. Một người con trai đã uống rượu say mềm và một người con gái đã yêu người đó suốt ba năm, em nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Cẩn đột nhiên ngẩng lên, cô cảm thấy lạnh cả sống lưng. Một người con gái đã lấy danh dự của mình ra mà đặt cược thì cô không thể nào bì kịp. Ninh Đình dừng cảm hơn cô, bạo dạn hơn cô là vì cô ấy chẳng có gì để mất.

Nhưng Tô Cẩn thì khác, cô đã từng mất, mất tất cả.

Anh không cần cô, cô cầu xin anh như thế, anh vẫn không cần. Thế nhưng anh lại dễ dàng để một người phụ nữ khác đưa về nhà.

Anh không cần sự giúp đỡ của cô. Cô cứ nghĩ anh làm thế là vì lòng kiêu ngạo của một người đàn ông. Nhưng khi nghe thấy mọi người đều nói, có một người con gái đã vì yêu anh mà đấu tranh để anh được nằm trong danh sách những người được đi du học...[alobooks.vn]

Thì ra anh không cần cô, không muốn chấp nhận món quà của cô.

Đối với anh, cô rốt cuộc là cái gì đây?

Chương 28

.

Trong giấc mộng của mình, cô đã quên đi cả thời gian, đánh mất những năm tháng đẹp đẽ nhất.

.

Đến cả sinh nhật của cô, Nhan Bác cũng không xuất hiện.

Hôm đó, Tô Cẩn ra khỏi ký túc từ rất sớm, mua một chiếc bánh ga tô, rồi vô thức đến trước cửa nhà Nhan Bác. Thời khắc chạm vào tay nắm cửa, cô dường như cảm thấy mình đã không còn đủ can đảm bước qua cánh cửa này nữa.

Nhưng cuối cùng cô vẫn bước vào. Chỉ ít, cô cũng muốn được cùng anh vui vẻ tổ chức sinh nhật lần cuối.

.

Khi Nhan Bác quay về, Tô Cẩn đã ngủ gục trên bàn làm việc. Cô có vẻ rất mệt mỏi, ngay cả trong lúc ngủ cũng không xóa được hết nét u sầu trên khuôn mặt.

Anh nhẹ bước đến, định bế cô vào phòng ngủ. Cô ngủ không sâu, hơi động một tí là choàng tỉnh. Nhìn thấy anh, cô mỉm cười nói: “Về rồi à? Em đi hâm nóng thức ăn, anh đợi nhé.”

Nhan Bác nhìn thấy chiếc bánh ga tô trên bàn. “Chúc mừng sinh nhật” - hàng chữ tiếng Anh màu đỏ khiến trong lòng anh có cảm giác thê lương, cô tịch.

Cô tự mình đi mua bánh sinh nhật, cảm giác ấy thế nào? Sinh nhật này của cô, liệu có vui vẻ không?

Anh quay lưng lại phía cô, khẽ nói: “Xin lỗi, anh đã không thể tổ chức sinh nhật cho em.”

“Không có gì, năm nào chẳng có sinh nhật.”

Cô cắt một miếng bánh đưa cho anh. “Anh có muốn thử một miếng không? Là vị hoa quả mà anh thích đấy.”

Đã rất lâu rồi, anh không nhìn thấy nụ cười của cô. Mỗi lần lấy hết can đảm đến tìm cô, anh lại sợ kết quả càng tồi tệ.

Cô cười, nụ cười yếu ớt chứ không còn rạng rỡ như trước đây. Anh chỉ cảm thấy nụ cười này rất đẹp, nhưng cũng rất buồn.

“Tô Cẩm, anh có chuyện muốn nói với em...” Anh nghĩ một số chuyện cần phải nói thật với cô.

Không đợi anh nói hết, Tô Cẩm đã ngắt lời: “Em mệt rồi, muốn đi ngủ. Ngày mai nói được không?”

Tô Cẩm vừa nói vừa dọn dẹp đồ đạc trên bàn thì bị Nhan Bác giữ tay lại.

Anh nói: “Em đừng trốn tránh nữa được không?”

Cô vùng vẫy muốn rút tay ra, nhưng rốt cuộc vẫn không sao thoát được. Cô đành bất lực, ngồi xuống, lẩm bẩm: “Em đã nói ngày mai hãy hay, anh còn muốn gì nữa...”

Nhan Bác muốn cúi xuống để an ủi. Cô hình như đã nhận thấy điều này, cánh tay dịch dịch chuyển, đụng phải một chiếc bát trên bàn.

“Choang” một tiếng, chiếc bát rơi xuống đất vỡ tan.

Tô Cẩm vội vàng khom lưng. Nhan Bác cũng ngồi xổm xuống, muốn chìa tay ra nhưng lại sợ cô phản kháng mà làm tổn thương mình.

“Để anh dọn cho, em đi ngủ đi.”

Tô Cẩm dường như không nghe thấy, tiếp tục nhặt những mảnh vỡ.

Nhặt hết mảnh vỡ, cô ngẩng đầu, đôi mắt tuyệt vọng nhưng kiên định nhìn anh, nói: “Anh muốn nói gì với em?”

Nhìn thấy ánh mắt của cô, Nhan Bác bỗng hoảng sợ, vội vàng né tránh.

Tô Cẩm một khi trong lòng đã xác định thì tuyệt đối sẽ không trốn tránh. Đây là niềm kiêu hãnh cuối cùng của cô.

Cô ngẩng cao đầu, tiếp tục nói: “Không phải anh có điều muốn nói sao? Em đang đợi đấy.”

Nhan Bác muốn giữ tay cô, nhưng bị cô đẩy ra. Cô đứng lên, lùi lại hai bước, hai tay chống lên bàn, nhìn thẳng vào mắt anh cho đến khi những giọt nước mắt ấm nóng khiến mắt nhòe đi. Hình ảnh người đứng trước mặt cô càng lúc càng mờ nhạt, không còn chân thực nữa.

“Anh không nói nữa sao? Vậy để em nói.” Cô lau nước mắt, cố gắng kìm nén tiếng khóc: “Nhan Bác, tình yêu không phải là một điều rất vui sao? Nhưng tại sao bây giờ em lại không có một chút cảm giác vui vẻ nào? Những lời đồn đại, anh chưa bao giờ muốn giải thích cho em. Bởi vì anh chưa từng nghĩ tới cảm nhận của em phải không? Cho dù đi đường nào, cho dù anh đi đến đâu, anh chưa bao giờ nghĩ tới em, đúng không? Em muốn biết rốt cuộc trong lòng anh em là cái gì? Em không nỡ nói lời chia tay, bởi vì em biết anh sẽ đau lòng. Đến tận lúc này, em thực sự vẫn sợ anh bị tổn thương...”

Cô nói từng câu từng chữ, trái tim không chỉ đau, mà dường như còn có một chút khoái cảm khi tự ngược đãi mình, cũng không biết từ khi nào nước mắt đã chứa chan.

Cô đã dùng hết sức lực, ngay cả đứng cũng không vững nữa, uể oải ngồi xuống, giọng nói yếu ớt chỉ đủ hai người nghe thấy. [alobooks.vn]

“Cho nên Nhan Bác, chuyện của chúng ta thế là hết thật rồi! Sau này cho dù có đổi mặt, anh hãy cứ xem như không nhìn thấy em; cho dù em có khóc lóc, có mặt dạn mày dày cầu xin anh quay lại thì anh cũng đừng quan tâm đến em. Coi như em xin anh, hãy vì em mà làm điều đó.”

Tô Cẩn cạn kiệt sức lực, chỉ để đổi lại một hồi ức nửa đời mình. Trong đường tình duyên, có lẽ có vô số con đường bằng phẳng đưa người ta đến bến bờ hạnh phúc, nhưng cô lại lựa chọn con đường gian khổ nhất.

Vì thế bất luận có bất kỳ phân vân, do dự nào, đau lòng, thất vọng ra sao, cũng đều do cô chọn lựa, cô không có quyền trách cứ ai.

Bất luận đau đớn thế nào, cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

.

Ký ức về đêm cuối cùng thật mơ hồ. Ngoài cảm giác đau khổ, cô không còn nhớ một chút gì về biểu cảm cũng như phản ứng của anh.

Tô Cẩn đứng trước cửa nhà, nước mắt chứa chan, vừa gõ cửa vừa gọi lớn: “Mẹ ơi, con đau... đau lắm...”

Tô Cẩn được đưa đến bệnh viện. Nhập viện, kiểm tra thì ra bị viêm ruột thừa mãn tính. Tiếp vài chai nước, nhưng vẫn không thuyên giảm, đành phải phẫu thuật.

Mặc dù bác sĩ lúc nào cũng nhấn mạnh, cắt ruột thừa không có hại gì cho sức khỏe, nhưng hôm đó, sau khi phẫu thuật, cô chỉ khóc.

Một phần máu thịt trong cơ thể miễn cưỡng bị lấy đi, cô chẳng có cách nào khác.

.

Khi cô quay trở lại trường, mọi thứ đã thay đổi.

Khuôn viên trường náo nhiệt lạ thường. Cô đi trên đường, có một vài tân sinh viên lễ phép hỏi: “Chị ơi, làm ơn cho em hỏi, tân sinh viên đăng ký ở đâu ạ?”

Nhưng anh đã không còn ở đây nữa. Anh cuối cùng cũng không ra nước ngoài, nhưng cũng có khác gì nhau đâu.

Hai từ Nhan Bác đối với cô đã không còn ý nghĩa gì nữa... Không có ai còn nhắc đến anh trước mặt cô. Con người này từ đó như đã biến mất rồi.

Những con đường hai người đã từng đi qua, những năm tháng công khai và đã từng là thời gian đẹp nhất đó, tất cả đã trở thành ký ức, đã khép lại ngay từ cái đêm cô rời khỏi đó.

Tình yêu cứ như vậy mà tan biến sao?

Cuộc sống và thời gian cứ thế mà trôi đi. Đồ ăn ở căng tin vẫn cứ khó nuốt, các cô gái vẫn ưa mua sắm, các chàng trai vẫn muốn đổ mồ hôi trên sân vận động...

Đây có lẽ là diện mạo thời thanh xuân của mỗi người.

Chỉ là thời thanh xuân của cô đã qua rồi.

Trong lòng cô bỗng nhẹ nhõm hơn, khi ra khỏi lớp học, bầu trời thoáng đảng như đang đầu xuân, màn sương mờ trên đỉnh đầu đang dần dần bị ánh mặt trời xua tan.

Cuối cùng, cô thở phào nhẹ nhõm. Quay về ký túc, cô lấy từng cuốn, từng cuốn sách chuyên ngành đã phủ đầy bụi từ rất lâu xuống, chạy đến phòng tự học.

Những ngày tháng bình lặng trôi đi theo đúng quy luật của nó. Một nơi nào đó trong trái tim cũng dần lắng xuống. Cô kiên nhẫn chờ đợi, tin rằng một ngày nào đó vết thương lòng sẽ không còn dấu vết.

Tô Cẩn không biết tại sao mọi người đều nói nghiên cứu là một việc vô cùng khổ sở, ít nhất cô cũng cảm nhận được trong quá trình này một sự phong phú và thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Cô cũng giống như những người phấn đấu trên con đường nghiên cứu khác, một cái giường, một hộp cơm, một phòng học, đi đi về về một cách lặng lẽ.

Nghiên cứu không giống như tình cảm, lợi ích lớn nhất của nó chính là bạn bỏ ra bao nhiêu thì sẽ nhận được bấy nhiêu, cho nên cô có thể yên tâm mà gặt hái những thành quả đã đạt được.

Đợi đến ngày nhận được tờ thông báo nhập học, Lâm Tiêu đến thăm cô, nói: “Nha đầu, có vẻ như đang làm lại cuộc đời rồi đây!”

Cô cười cười. “Đúng thế, mình lột xác rồi!”

Đúng là trong suốt thời gian qua, cuối cùng cô cũng học được cách đối mặt, học được cách chấp nhận và bình tĩnh.

Có lẽ đó là dấu hiệu của sự trưởng thành.

Song cái giá phải trả là... cô không còn đủ dũng cảm để đối mặt với anh. Giống như trong cái đêm chúc mừng những người thi đỗ nghiên cứu sinh đó, rõ ràng nhìn thấy anh, nhưng cô chỉ có thể lặng lẽ rút lui vào trong đám đông.

Trên đường về, cô đột nhiên bật khóc, mọi người đều nghĩ rằng cô cảm thấy buồn vì sắp phải ra trường, hoặc là vì muốn trút hết những gian khổ trong năm cuối cùng này.

Chỉ mình cô biết, không phải thế.

Cô khóc là vì người kia không còn ở đây nữa. Người đã từng nói sẽ đi cùng cô đến hết cuộc đời này, không còn ở đây nữa.

Họ thực sự đã trở nên như thế, có chạm mặt, cũng xem như không nhìn thấy.

Sau một hồi khóc lóc đau khổ, cô lại trở về với vòng quay của cuộc sống yên bình, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Sáu năm, trong những năm tháng như những đám mây trôi đi, trong những tháng năm như những cơn gió tản đi tứ bề, cô quên anh, quên cả chính mình.

Trong giấc mộng của mình, cô đã quên đi cả thời gian, đánh mất đi những năm tháng đẹp đẽ nhất.

Nếu không gặp lại anh, có lẽ cô sẽ cứ thế này mà sống đến cuối đời!

Nhưng trước nay cô chưa từng tự hỏi, nếu như có một ngày gặp lại anh thì sẽ thế nào đây?

16. Chương 29 - 30

Chương 29

“Đã tới thì an tâm ở lại.”(1) Chẳng qua cũng chỉ là “binh đến thì tướng ngăn, nước đến thì đất chặn” (2).

.

(1). Một câu thành ngữ. Nguyên ý là đã chiêu an người ta rồi thì phải bố trí ổn thỏa cho người ta. Sau đó còn có nghĩa là đã đến rồi thì yên tâm ở lại thôi.

(2). Một câu thành ngữ. Ý nói dùng biện pháp hợp lý để đối phó, việc đến đâu thì giải quyết đến đó.

.

Nếu như có một ngày gặp lại anh thì sẽ thế nào đây?

Vì trước nay chưa từng nghĩ đến, cho nên trong giây phút ở trước lối đi đó, cô mới nhận ra mình không do dự, cũng chẳng vùng vẫy, cứ thản nhiên gọi anh: “Viện phó viện Kiểm sát Nhan.”

Câu nói đó cuối cùng cũng vẫn để lộ ra cảm xúc của cô.

Dù suốt bao năm qua, Tô Cẩn luôn tự nhắc nhở mình: Không có gì, thua thì cũng đã thua rồi, trách ai được chứ?!

Trong cái trò chơi tình ái đó, chấp nhận dần thân thì cũng đồng nghĩa với việc phải biết chấp nhận thất bại. Bất kỳ ai có phong độ cũng đều sẵn sàng đặt cược, sẵn sàng chịu thua.

Nhưng khi gương mặt quen thuộc của anh gần sát trong tầm tay, sáu năm qua, biết bao nhiêu uất ức, bao chua xót, bao đau khổ, dần vật... trong nháy mắt như dồn dập kéo đến, mạnh như vũ bão.

Vì thế cô gọi anh là “viện phó viện Kiểm sát Nhan”, mang theo bao nỗi oan ức, không cam tâm.

Người nghe có cảm giác thế nào, cô cũng chẳng rồi mà đi lý giải. Cô chỉ biết mình rất vui sướng và thoải mái, bao năm qua đã không được hả hê thế này.

Nhưng anh cười nói: “Hình như em cầm nhầm ly của người khác rồi.”

Giọng nói rất nhẹ, ngữ khí lạnh lùng, vẫn như bao năm trước đây, anh nói với cô: “Cái này, em lại làm sai rồi.”

Sai rồi, sai ở đâu?

Rốt cuộc là sai ở ngã rẽ nào, ngã đường họ gặp nhau, quen nhau, thân nhau, rồi quên nhau?

.

Tiệc rượu vẫn chưa kết thúc, nhưng Tô Cẩn đã đứng dậy cáo lui. Cô mỉm cười với đôi tân lang tân nương trai tài gái sắc, nói những lời chân thành nhất: “Chúc mừng hai bạn, hai hôm nữa tôi phải đi rồi. Vì ở nhà vẫn còn bao nhiêu đồ đạc chưa thu xếp xong nên tôi phải quay về trước. Chúc hai người sống đến đầu bạc răng long, trăm năm hạnh phúc!”

Chú rể vỗ mạnh vào vai cô, cười nồng nhiệt: “Được, đi Mỹ lấy được bằng vàng trở về, lúc đó đừng quên anh hai đấy nhé!”

Cô mỉm cười, khiêm tốn nói: “Sao có thể thế được?”

Cô dâu cũng cười, huých nhẹ một cái vào chú rể. “Chỉ thích nói đùa thôi!” Rồi quay sang nói với Tô Cẩn: “Lát nữa còn màn tung hoa, hay cậu đợi một chút nữa đi!”

Cô xua xua tay, cười lớn đáp: “Thôi, thôi, để cho người khác đi!”.

Tô Cẩn đứng một lát ở trước cửa nhà hàng, đợi cho mặt bớt đỏ, tinh thần cô cũng tỉnh táo hơn nhiều.[alobooks.vn]

Cô vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung sang hai bên, tiếng giày cao gót kêu lộc cộc. Sau đó, cô nhìn thấy Nhan Bác, anh đang nhàn nhã tựa vào chiếc xe hơi.

Tô Cẩn dáng vẻ thanh thản tiếp tục đi về phía trước, coi như không nhìn thấy anh.

Nhưng rất dễ nhận thấy Nhan Bác không có ý lơ cô đi. Khi cô đi tới chỗ anh đang đứng, anh nắm lấy cánh tay phải của cô, giọng trầm xuống nói: “Anh tiễn em.”

Có lẽ đã trút hết những gì cần trút nên Tô Cẩn phản ứng rất bình tĩnh. “Không cần đâu, Nhan Kiểm, nhà em ở gần đây.”

Từ “viện phó viện Kiểm sát Nhan” đến “Nhan Kiểm”, từ những hoảng loạn lúc đầu đến sự bình tĩnh tại thời khắc này, những điều anh làm được, có một ngày, cô cũng có thể làm được.

Cô muốn rút tay về, không ngờ, anh lại không chịu buông: “Từ đây về đến nhà em phải qua bảy ngã tư, rẽ chín chỗ ngoặt... Đoạn đường này, thực sự gần sao?”

Cô bây giờ rốt cuộc không còn là Tô Cẩn của thời đôi mươi nữa. Cô từ từ ngẩng mặt lên: “Đúng thế, đi tàu điện ngầm bốn mươi phút là đến.”

Nhan Bác không để ý đến cô, nhất định kéo cô lên xe.

Tô Cẩn nghĩ đi nghĩ lại, thôi được rồi, “đã tới rồi thì an tâm ở lại”. Chẳng qua chỉ là “binh đến thì tướng ngăn, nước đến thì đất chặn”.

.

Tô Cẩn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng mỉm cười. Cô hỏi anh: “Nhan Bác, chúng mình như thế này có thú vị không?”

Rõ ràng là nhìn thấy, nhưng lại giả vờ như không; rõ ràng là đã gặp, nhưng lại vờ không quen biết. Anh đưa một nhát dao, tôi chặn bằng thanh kiếm... Như thế có thú vị không?

Thông thường, những người yêu nhau rồi chia tay khi gặp lại thì sẽ thế nào?

Phải chăng nên hỏi một câu: Những năm qua anh sống có tốt không?

.

Những năm qua anh sống có tốt không?

Tôi không muốn biết, bởi vì tôi sống không tốt chút nào.

Nếu anh nói tốt, tôi sẽ buồn lắm. Nếu anh nói không tốt, tôi sẽ càng buồn hơn.

Hay là không cần hỏi, cũng chẳng cần trả lời?

Anh sống có tốt hay không, tôi sống có tốt hay không, cũng đều không liên quan đến nhau.

Nhan Bác nhìn thẳng con đường phía trước, rất lâu sau mới thấp giọng hỏi: “Đi Mỹ à?”

Có chút rượu trong người, Tô Cẩn lim dim mắt, dựa vào sau thành ghế, thuận miệng “ừm” một tiếng.

“Đi bao lâu?”

Cô hơi chau mày: “Không biết.”

Đúng là không biết thật. Cô đã quyết định vô cùng gấp gáp, có lẽ chỉ là một phút bốc đồng. Đợi đến khi hoàn toàn bình tĩnh trở lại, mọi việc dường như đã an bài.

Không nói gì nữa, cô có vẻ đã ngủ thật rồi. Nhưng đến khi xe dừng, cô nhanh chóng mở bừng mắt, ánh mắt sáng lên.

Tô Cẩn lịch sự nói: “Cám ơn anh đã đưa em về.”

“Vậy... Bao giờ em đi?”

Tô Cẩn khẽ trả lời: “Tháng sau.”

Phía sau truyền đến một tiếng thở dài đầy hàm ý.

Tô Cẩn bước xuống xe rồi quay người gọi anh: “Nhan Bác...”

Anh cao giọng nói: “Ồi?”

Cô rút cuộc chỉ mỉm cười, sau đó lắc lắc đầu, nói: “Không có gì.”

Chỉ là muốn gọi anh thôi.

Chỉ là muốn nói với anh câu “tạm biệt”.

Nhưng tự nhiên lại không muốn nói nữa bởi vì không muốn gặp lại. Người mà cô thực sự muốn nói lời tạm biệt là Nhan Bác của sáu năm về trước chứ không phải người đang đứng trước mặt.

Cô mỉm cười quay người, tao nhã bước về phía trước... Hình ảnh phía trước mặt và hình ảnh của sáu năm về trước dần dần hợp lại thành một.

Những ký ức trong anh bỗng ủa về. Đêm đó, cô cũng không ngần ngại quay người bỏ đi như thế này, sau đó biến mất khỏi thế giới của anh.

Những năm qua, cô cứ thế quay lưng lại với anh, tiến lên phía trước, chưa từng quay đầu nhìn lại.

Cho đến khi gặp lại cô, anh mới phát hiện thì ra cô đã đi xa như vậy rồi, xa đến mức anh không biết làm thế nào để đuổi kịp.

Hai tiếng “Tô Cẩn...” thốt ra từ miệng Nhan Bác một cách hoàn toàn vô thức. Tô Cẩn đã bước vào lối rẽ của tòa nhà, nghe thấy tiếng gọi, liền quay người nghi hoặc nhìn anh.

Nhan Bác dừng lại, nhìn về phía cô, cười hỏi: “Có thể mời anh lên nhà ngồi chơi không?”

Tô Cẩn vô thức chau mày, nhưng vẫn giữ thái độ lịch sự nói: “Hôm nay muộn rồi, để hôm khác đi!”

Nếu như vẫn còn có cơ hội...

Nhan Bác cũng không ép cô, khẽ gật đầu, rồi vẫy tay ra hiệu cô đi vào đi.

Thật ra, anh rất muốn hỏi cô một câu: “Những năm qua em sống có tốt không?”

Bởi vì em sống có tốt hay không đối với anh rất quan trọng.

Chương 30

.

Vết thương lại một lần nữa rỉ máu, nhưng bạn có thể giấu đi, chỉ cần bạn đủ nhẫn tâm với chính bản thân mình.

.

Khi Tô Cẩn vừa vào đến nhà, đúng lúc nhận được điện thoại của bà Tô. Giọng điệu của bà vẫn giống mọi khi, vừa oán trách vừa xót xa: “Con xem, người ta ít tuổi hơn con mà đã kết hôn rồi! Con ấy à, rốt cuộc đến bao giờ mới khiến mẹ bớt lo đây?”

Cô biết, bố mẹ rất đau lòng vì cô một mình cô đơn lẻ bóng. Năm đó, cô đau đến chết đi sống lại, là mẹ đã luôn nắm tay cô, nói: “Đừng khóc nữa, đau ở đâu? Nói cho mẹ nghe, mẹ sẽ xoa cho...”

Nếu như không phải vì còn có một mái ấm gia đình như vậy cho cô ẩn náu thì có lẽ cô đã sớm không trụ được rồi.

Cho nên cô mới ngày càng hiểu biết hơn. Ngoài việc không tìm được một người đàn ông tốt để cưới làm chồng như kỳ vọng của bố mẹ, có lẽ cô đã làm được tất cả những việc mà bố mẹ nào cũng kỳ vọng nhất ở con cái mình.

Mẹ vẫn còn cần nài trong điện thoại: “Hành lý đã sắp xếp xong hết chưa? Xem lại xem, đừng để quên thứ gì. Con là chúa hay vứt bừa vứt bãi... Vé thì sao? Đã đặt chưa, gọi để người ta mang đến... À phải rồi, hôm nay mẹ đi cửa hàng bách hóa, mua được một chiếc áo lông cho con mang đi...”

Tô Cẩn vừa nghe vừa trả lời, đột nhiên không kìm chế được nữa, cô bật khóc.

Bà Tô lo lắng, vội vàng hỏi: “Sao thế, sao thế? Không phải mới nói con có hai câu sao?”

Sau đó, cô nghe thấy một tiếng bước chân vội vã ở đầu máy bên kia, lại nghe mẹ cô cao giọng nói: “Tôi sao mà biết được, tự nhiên nó lại khóc!”

Điện thoại được chuyển sang tay bố cô, giọng ông nhẹ nhàng: “Nha đầu, đang yên đang lành, lại khóc gì thế?”

Tô Cẩn lau nước mắt nhưng vẫn nghẹn ngào: “Không có gì, con chỉ sợ đi Mỹ rồi, không được gặp bố mẹ nữa thì sẽ nhớ nhà...”

Rốt cuộc vẫn là ông Tô tâm lý, khéo léo hỏi: “Con gặp chuyện gì phải không?”

Cô lau nước mắt, tiếp tục nói dối: “Không có chuyện gì đâu ạ! Con chỉ tự nhiên hơi buồn một chút thôi. Không biết tại sao mình phải đi xa như thế...” Bên đó cái gì cũng không có, nhưng cô lại cứ khẳng khẳng đòi đi.

Bố cô ở đầu máy bên kia trầm ngâm một lúc rồi thở dài, nói: “Nếu không muốn đi thì đừng đi nữa, không nên ép buộc mình. Có bố mẹ ở đây, vẫn có thể nuôi được con vài năm nữa...”

Nước mắt lại lăn chã rơi, cô ậm ờ vài tiếng rồi vội vàng cúp máy.

.

Tô Cẩn một mình ngồi trên sofa, lúc nào cũng một mình, một mình ăn cơm, một mình xem ti vi, một mình học bài.

Có phải khi yêu quá mãnh liệt thì kết cục sẽ thê thảm thế này?

Cô không thể tưởng tượng được khi đó mình lại cởi mở như thế. Cho dù cô có thể gọi anh là “Nhan Kiềm”, có thể mỉm cười trước mặt anh thì cô cũng không có cách nào đối mặt với những hồi ức giữa cô và anh.

Sự xuất hiện của anh khiến vết thương của cô lại một lần nữa nhói đau.

.

Cuối tuần, một vài đồng nghiệp đặt chỗ ở nhà hàng để chia tay cô. Vì phải đi lấy vé trước nên Tô Cẩn đến muộn một chút. Khi bước vào nhà hàng, cô đã nhìn thấy các đồng nghiệp túm tụm ở chiếc ghế dài ngoài cửa, cãi lộn với người phục vụ.

Cô đi đến hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Nhà hàng làm láo, nhường phòng mình đặt cho người khác, lại còn không trả lại.”

Mọi người tụ tập ở ngoài cửa làm ầm ĩ khiến Tô Cẩn đau cả đầu. “Thôi không cần nữa, hay chúng ta ngồi ở đại sảnh cũng được!”

Lập tức có người phản đối: “Không được, dựa vào cái gì chứ? Chúng ta đã đặt trước, bọn họ phải ra đây ngồi thì có.”

“Đúng thế, bảo bọn họ ra đây ngồi.”

Tranh luận một hồi mà sự việc vẫn chẳng tiến triển gì, hai bên càng lúc càng to tiếng. Cuối cùng, những người ngồi ở bên trong không kìm được nữa, một người đẩy cửa bước ra, chau mày hỏi: “Chuyện gì thế?”

Có thể do người đó khí thế mạnh mẽ nên mọi người bỗng nhiên im bật.

Phải đến vài giây không ai nói gì, người đó bước lên trước hai bước, đứng trước mặt Tô Cẩn, hỏi: “Sao lại là em?”

Lạ thật, trước đây có thể nào cũng không gặp mặt. Bây giờ, một tuần lại gặp phải hai lần.

Tô Cẩn ngẩng đầu, hơi chau mày, cười khổ. “Chẳng sao cả, là các anh đã chiếm chỗ bọn em đặt trước.”

Nhìn điệu bộ này, ai cũng biết là hai người bọn họ quen nhau. Giám đốc, nhân viên lập tức thở phào nhẹ nhõm, đi đến hòa giải: “Hóa ra hai vị biết nhau, vậy thì tốt quá! Hai người thử thương lượng xem, muốn cùng ngồi hay thế nào đây? Hôm nay là do chúng tôi tiếp đãi không chu đáo, thành thực xin lỗi. Khi thanh toán, sẽ giảm cho các vị hai mươi phần trăm!”

Hai người đồng nghiệp của Tô Cẩn nghe thấy giảm giá thì lập tức vui mừng. “Tất nhiên là quen biết rồi, vậy ngồi cùng nhau đi! Dù sao chúng ta cũng phải có một bữa tiệc chia tay Tô Cẩn chứ...”

Nhan Bác sau khi nghe thấy, sắc mặt thay đổi, nhưng vẫn lịch sự quay người lại, nói với cô với giọng dứt khoát: “Đi vào đi!”

Tô Cẩn nhìn thẳng vào anh. “Thôi, chúng em ngồi ngoài cũng được.” Anh dựa vào cái gì mà nghĩ cô vẫn còn như trước đây, chỉ cần là anh nói, cô đều không ngần ngại mà làm theo?

.

Bữa ăn diễn ra thật buồn tẻ, ai cũng có thể nhận ra tâm trạng của cô không được tốt, nhưng cô vẫn khách khí nói: “Cảm ơn mọi người hôm nay đã đến dự tiệc chia tay với tôi. Suốt thời gian qua, được cộng tác với mọi người, tôi cảm thấy rất vui.”

Giữa bữa ăn, Tô Cẩn đi ra nhà vệ sinh. Cô rửa mặt rồi nhìn mình trong gương. Bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu, dạ dày cứ cuộn lên không chịu nổi, cô nôn ra, bụng dạ trống rỗng nhưng vẫn thấy nôn nao.

Cô ở trong nhà vệ sinh một lúc mới bước ra, rồi đứng trước cửa lấy lại dáng vẻ tự nhiên.

Đi được hai bước thì cô nhìn thấy Nhan Bác, vẫn dáng vẻ thanh lịch và lạnh lùng như trước, chỉ có hai mắt đỏ ngầu. Anh nói: “Em thật sự muốn đi?”

Tô Cẩn giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục bước đi, nhưng đột nhiên cánh tay cô bị anh kéo lại. Anh nói cục cằn: “Anh không cho em đi...”

Cô đứng lại, ngẩng cao đầu nhìn anh. “Anh dựa vào cái gì chứ?”

Đôi mắt cô lạnh thấu xương, có chút bướng bỉnh không chịu khuất phục, giống như năm đó cô đứng trên bục giảng, nói: “Em yêu anh, Nhan Bác!”

Bây giờ cô cũng dùng chính ánh mắt ấy nhìn anh mà hỏi: “Anh dựa vào cái gì chứ?”

Anh còn có thể dựa vào cái gì được đây? Anh sớm đã không còn tư cách gì rồi. Sáu năm qua, anh đã để mặc cô tự lo cho bản thân mình là vì anh luôn biết cô vẫn ở nơi này.

Nhưng bây giờ, cô muốn bay tới một nơi mà anh không thể nào tới được. Anh phải làm sao đây, phải làm sao đây?

Bàn tay anh thả lỏng, yếu ớt từ từ trượt khỏi cánh tay cô, giọng khản đặc, như cầu xin: “Anh phải làm gì thì em mới không đi?”

.

Sáu năm trước, khi cô không muốn đi, anh đã đẩy cô ra, hết lần này đến lần khác.

Sáu năm sau, cuối cùng cô muốn đi thì anh lại đứng chặn trước mặt cô, cầu xin cô đứng lại.

Thật nực cười.

Tô Cẩn bĩu môi, lạnh lùng nói: “Nhan Bác, có lẽ anh đã đánh giá quá cao bản thân mình rồi. Tôi đi hay ở lại cũng không liên quan gì đến anh.”

Yên lặng, ngay cả không khí xung quanh cũng như ngưng tụ.

Cuối cùng, Nhan Bác đứng dựa vào tường, đôi mắt khép lại, nói: “Anh thực sự... chưa bao giờ từng nghĩ là sẽ rời xa em... Sáu năm qua, anh rất đau khổ, nhưng càng đau khổ, anh càng phải chịu đựng để sống. Chính là mong có một ngày, được đứng trước mặt em, nói với em rằng, anh chưa từng có ý muốn rời bỏ em. Tô Cẩn, hãy tha thứ cho anh, có được không?”

Anh nói, tha thứ cho anh, có được không?

Anh nói, anh chưa từng muốn rời xa cô.

Vậy thì sáu năm qua, tại sao cô phải sống những tháng ngày như thế? Tại sao mỗi sáng thức dậy, đều thấy chiếc gối ướt đầm nước mắt?

Anh đã sống rất khổ sở. Vậy cô thì sao?

Sáu năm qua, cô đã sống một cuộc sống thế nào, phải chịu đựng ra sao?

Tô Cẩn vẫn không thay đổi sắc mặt, chậm rãi nói: “Được, tôi tha thứ cho anh.” Cô tha thứ cho anh không có nghĩa là cô sẽ quên hết, càng không có nghĩa hai người có thể quay lại.

Nhan Bác, là anh đã khiến tôi vứt bỏ tất cả niềm tự hào, sự tự tôn và lòng can đảm trong những tháng năm đó. Tôi một khắc cũng không thể nào quên.

“Em vẫn còn oán hận anh?” Giọng nói của anh không còn chút sức lực nào nữa.

“Tôi không oán hận anh, thật đấy...”

Nhan Bác, những năm qua, anh làm rất tốt, cuối cùng anh đã thành công, không phải sao?

Tôi luôn nghĩ rằng, chỉ có tôi ở bên cạnh, anh mới có thể làm được tốt nhất. Nhưng anh xem, không có tôi, anh làm còn tốt hơn.

Nhan Bác, chuyện của chúng ta thế là hết thật rồi! Sau này cho dù có đổi mặt, anh hãy cứ xem như không nhìn thấy em; cho dù em có khóc lóc, có mặt dạn mày dày cầu xin anh quay lại thì anh cũng đừng quan tâm đến em. Coi như em xin anh, hãy vì em mà làm điều đó.

Ngày hôm đó, là tôi đã nói như vậy sao?

Và cả khóc lóc, cầu xin, vất vả chút sức lực cuối cùng.[alobooks.vn]

Nếu như khi đó anh bất chấp tất cả mà ôm lấy tôi thì bây giờ chúng ta đâu đến nỗi như thế này...

Nhan Bác, tôi muốn nói cho anh biết, vết thương của tôi lại một lần nữa rỉ máu, nhưng tôi có thể giấu nó, chỉ cần tôi đủ nhẫn tâm với chính bản thân mình.

17. Chương 31 - 32

Chương 31

31

.

Mình muốn rũ bỏ quá khứ để hướng tới một tương lai mới.

.

Những ngày sau đó, tiệc tùng khiến cô bận túi bụi, đồ ăn thức uống ở nhà hàng chui vào bụng mà không có chút cảm giác gì. May thay, lúc đó Lâm Tiêu hẹn cô, nói: “Biết là cậu cũng chẳng thích đi, hay qua nhà mình, hai đứa làm một bữa.”

Cô đi cùng mẹ ra công ty bách hóa ngó nghiêng một vòng trước, chọn mua cho con gái Lâm Tiêu một món quà.

Khu vực bán đồ cho trẻ con có đủ các kiểu mẫu mã khiến Tô Cẩm hoa hết cả mắt. Ngược lại, mẹ cô có vẻ rất hứng thú, nói: “Con xem, trẻ con bây giờ, đồ ăn đồ mặc còn đắt hơn cả người lớn, một chiếc áo phải trên dưới một trăm tệ chả giống như ngày xưa...”

Tô Cẩm thấy mẹ lại bắt đầu than nghèo kể khổ thì lập tức khều khều tay bà, làm nũng: “Mẹ, thế hồi bé con mặc thế nào?”

“Con ấy à, quần áo toàn là mặc thừa của các chị con. Ông ngoại con nói, tiết kiệm là đức tính tốt đẹp! Nhưng con mặc đến năm năm, sáu tuổi thì kiên quyết không chịu mặc nữa, còn nói nếu không con sẽ bỏ nhà đi.” Nghĩ lại đáng về Tô Cẩm hồi còn nhỏ, mẹ cô vừa tức vừa buồn cười nói.

Tô Cẩm cũng thấy vui, cười hỏi: “Mẹ, hồi còn nhỏ con có nghịch ngợm không?”

Bà lập tức mặt mày rạng rỡ trả lời: “Nghịch chứ sao không. Con có còn nhớ hồi con sáu tuổi, lấy trộm nghiền mực mà ông ngoại thích nhất mang ra sân chơi trò nấu nướng, làm cháy nghiền mực không nói làm gì, suýt nữa còn gây ra hỏa hoạn... Lại nữa, khi con tám tuổi, bắt bằng được anh chị đưa đi bơi, nhân lúc bọn họ không để ý thì nhảy xuống nước, may là có một người tốt đã cứu con lên bờ... À, vẫn còn, vẫn còn chuyện này nữa, năm con mười sáu tuổi, có một chàng trai viết một bức thư tình gửi cho con, bị bố con phát hiện, ông ấy đánh lần mông con vẫn không chịu nói ra tên cậu ta bởi vì con nói con đã đồng ý với người ta là không được nói...”

Thì ra, tất cả những chuyện đó, mẹ đều nhớ.

Tô Cẩm hai mắt rưng rưng, ôm tay mẹ chặt hơn. “Mẹ, bố mẹ có muốn con ở lại không?”

Bà nhìn Tô Cẩm, nói: “Con gần đây lạ thật đấy! Có phải có việc gì không vừa ý không?”

Tô Cẩn cười cười, có chút nịnh bợ nói: “Không có chuyện gì cả, là con phát hiện ra con thật sự rất yêu bố mẹ.”

Mẹ cô cười, khoe mắt đã hằn những vết chân chim.[alobooks.vn]

Bà gí gí đầu Tô Cẩn, vỗ mặt âu yếm. “Con ấy à, chỉ có nói mồm thôi... Mẹ và bố chỉ mong con được sống vui vẻ. Mấy năm nay, con như biến thành một người khác. Mặc dù con đã khôn ngoan, trưởng thành hơn trước đây, nhưng vẫn khiến bố mẹ lo lắng. Nếu như thay đổi môi trường giúp con tốt hơn, vậy cứ đi đi. Nếu ở đó không thấy vui thì lại quay về, nhà của con ở đây mà!”

Tô Cẩn thấy sống mũi cay cay. Cô gật gật đầu rồi nói: “Vâng, con biết rồi.”

.

Tô Cẩn mua hai bộ quần áo rất đáng yêu cho con gái Lâm Tiêu. Ai mà biết được cô ấy không những không cảm kích, lại còn lầu bầu: “Mua quần áo làm cái gì, bây giờ trẻ con nó lớn nhanh lắm, hôm nay cậu mua, có lẽ chỉ tháng sau là lại không mặc được nữa rồi!”

Con gái của Lâm Tiêu - Khương Hiểu Hiểu - năm nay hai tuổi, vẫn còn ở giai đoạn bập bẹ. Nhìn thấy quần áo mới, Hiểu Hiểu nói: “Đẹp đẹp, đẹp đẹp!”

Tô Cẩn ngậy ra nhìn Hiểu Hiểu, không biết nó nói cái gì. Khương Hiểu Thần mỉm cười giải thích: “Là cháu muốn mặc thử quần áo đẹp đây. Anh đi thay đồ cho cháu, hai người nói chuyện đi nhé!”

Sau đó, anh ta bế Hiểu Hiểu lên rồi đi vào phòng ngủ. Lâm Tiêu đứng một bên, mỉm cười nhìn theo hai bố con.

Tô Cẩn nửa như thèm muốn nửa như trêu đùa, nói: “Nhìn không ra Khương Hiểu Thần lại là một người cha tốt thế.” Lâm Tiêu nghe thấy vậy, đôi mắt ánh lên nụ cười hạnh phúc.

Thật không ngờ, bà chị Lâm Tiêu lại có ngày trở thành một bà nội trợ, làm vợ, rồi làm mẹ, suốt ngày bận rộn việc bếp núc, rồi dần dần mang dáng vẻ một bà Tô thứ hai.

Đây đã từng là hạnh phúc mà Tô Cẩn kỳ vọng nhất. Cô cũng từng ước mơ được như thế, vì một người mà chuẩn bị những món ăn đặc biệt, đợi người ấy trở về, mua cho con của hai người những bộ quần áo thật đẹp, kể cho con nghe truyện cổ tích mỗi tối trước khi đi ngủ.

Hạnh phúc này cô đã từng nghĩ rằng chỉ cần không từ bỏ là có thể đạt được.

Song đã nhiều năm trôi qua, cô sắp quên hết rồi, quên bản thân đã từng có giấc mơ đẹp đẽ đó, hy vọng được cùng một người sống đến đầu bạc răng long.

Đều là đã từng... Chỉ là đã từng...

.

Sau bữa tối, Khương Hiểu Thần tự giác đi rửa bát. “Hai chị em cứ nói chuyện vui vẻ, hôm nay để anh dọn dẹp nhà bếp cho.”

Thế là Lâm Tiêu kéo Tô Cẩn ra ngoài ban công, mỗi người một cái ghế dựa, ngồi ngắm sao, chuyện trò lan man.

“Khi cậu đi, mình không tiễn đâu. Cậu biết không, mình sợ nhất là cái cảnh đó. Đến lúc ấy, cậu khóc lóc, mình nhìn cũng thấy buồn.” Lâm Tiêu tủm tỉm cười.

Tô Cẩn cũng dẩu dẩu môi, nói: “Được, vậy thì không tiễn nữa!”

Sau đó, hai người cùng trở nên trầm mặc, lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời. Đêm nay, ánh trăng tròn vành vạnh, bầu trời tuy ít sao nhưng vẫn vô cùng rạng rỡ.

Rất lâu sau, Tô Cẩn đột nhiên thì thầm: “Mình đã gặp lại anh ấy.”

Lâm Tiêu mỉm cười: “Ồ, thế à? Anh ta nói muốn giữ cậu ở lại chứ?”

Tô Cẩn gật gật đầu. “Chẳng biết vì sao, sau khi gặp anh ấy, mình thấy rất buồn. Có những lời, mình vốn không muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không kìm chế được. Có phải mình quá vô dụng không?”

“Cậu không phải là vô dụng, chỉ là không nỡ từ bỏ anh ta.” Lâm Tiêu nói theo cách nghĩ của mình.

Tô Cẩn chỉ cười: “Cũng không phải mình không từ bỏ được anh ấy, chỉ là mình không từ bỏ được quá khứ. Cậu biết không, nhìn thấy bộ dạng của anh ấy, trong lòng mình bỗng có chút hả hê, ít nhất là trong sáu năm qua, không chỉ một mình mình đau khổ.”

“Cậu thay đổi quyết định?”

Tô Cẩn lắc đầu. “Không! Ngược lại, mình càng quyết tâm. Mình biết, trước đây đã không hề hỏi anh ấy lấy một câu, chẳng phải là một kiểu ích kỷ sao? Vì lúc đó mình muốn trốn chạy nên ngay cả cơ hội để giải thích, mình cũng không cho anh ấy nói. Mình luôn tự hỏi, rốt cuộc mình làm thế là đúng hay sai? Mình đã từng nghĩ, mình cần phải cắt đứt hoàn toàn quá khứ của hai đứa thì mới có thể có được một tương lai mới.”

“Sao không thử đi?”

“Không thử nữa. Mình mệt mỏi rồi, không muốn mỗi khi quay đầu, lại không nhìn thấy hình dáng của người đó. Mình thật sự không đủ can đảm.” Tô Cẩn nhắm mắt lại. “Còn nhớ năm đó, cậu đã nói với mình, yêu một người, bất kể khi nào cũng sẽ không từ bỏ... Cậu làm được, nhưng mình thì không. Từ nhỏ tới lớn, dường như lúc nào mình cũng thua cậu một chút.”

Mình muốn rũ bỏ quá khứ, để hướng tới một tương lai mới.

Tô Cẩn tự nói với lòng mình.

Chương 32

.

Thì ra cô chỉ có thể nhấn tâm với chính bản thân mình, chứ mãi mãi không có cách nào nhấn tâm với anh.

.

Hà Dao trên MSN nói: “Vẫn may là cậu còn biết làm thế nào để nhìn về phía trước.”

Tô Cẩn mỉm cười: “Mình lúc nào cũng muốn được đi nước ngoài, xem thế giới bên ngoài ra sao.”

Hà Dao tán đồng: “Biết đâu đến lúc ấy, cậu lại nhận ra thế giới trong suy nghĩ của mình khác xa với những gì tận mắt chứng kiến. Mình luôn nghĩ, chỉ cần cậu muốn là có thể làm được.”

Tô Cẩn nhìn vào màn hình cười, bạo dạn trả lời: “Mình cũng luôn nghĩ vậy.”

Hà Dao gửi một hình mặt người ra vẻ như đang lau mồ hôi, cố chọn từ rồi hỏi: “Khi nào thì cậu bay? Mình sẽ đi đón cậu, bọn mình cũng lâu lắm rồi không gặp nhau.”

“Chẳng phải gần đây cậu bận lắm sao? Hơn nữa, chỗ cậu cách New York cũng xa.”

“Đến gặp cậu một lúc thì không sao. Thôi được rồi, giờ mình phải ra ngoài có việc, lần sau nói chuyện tiếp nhé! Đừng quên gọi cho mình đấy!”

Tô Cẩn gửi một biểu tượng “tạm biệt” rồi chuẩn bị out thì hộp thoại đột nhiên sáng lên, một hàng chữ nhanh chóng hiện ra trước mắt. “Ồ bên đó giờ muộn lắm rồi, sao em vẫn còn trên mạng?”

Cô mỉm cười, thuận thực gõ bàn phím: “Vâng, nhưng giờ này còn thấy anh trên mạng, cũng thật hiếm đấy.”

“Chẳng có cách nào khác, gần đây bận tới mắt tới mũi. Khi nào em sang?”

“Có thể vài hôm nữa, muốn đi xem bên đó có chỗ nào đẹp để tham quan không?”

Bên kia không thấy trả lời, Tô Cẩn đoán là anh ấy đã out, hay có khi lại bị một cô xinh đẹp nào đó quấy rầy cũng nên.

Hứa Dực Ninh vào một số trang web, tìm kiếm địa điểm tham quan có phong cảnh đẹp của những thành phố gần New York, một lúc sau lại nói tiếp: “Đúng lúc bận rộn, giờ xong việc cũng muốn nghỉ ngơi, hay là

để anh dẫn em đi? Chẳng phải em luôn muốn đi Disney sao? Anh sẽ giúp em thực hiện ước mơ thời thơ ấu.”

Cô mỉm cười, hỏi: “Hiếm khi mới có một kỳ nghỉ, anh không phải đưa mấy cô bạn gái đi chơi à?”

Anh ấy đùa nói: “Em đến rồi, các cô ấy phải xếp hàng dài đợi thôi.”

Từ trước tới nay, tuy anh ấy chưa bao giờ nói ra, nhưng cô biết, anh ấy luôn đợi cô, cũng như cô vẫn luôn chờ đợi.

Cô có thể tưởng tượng bộ dạng anh ấy vừa mới chau mày, không biết phải làm thế nào trước màn hình máy tính, nói nặng thì sợ cô từ chối, nhẹ thì sợ cô không hiểu ý.

Cũng cẩn thận, bất an như tâm trạng của cô ngày trước. [alobooks.vn]

Con người trên thế gian này đều gốc gác quê nhà.

Cơ hồ đã một lúc lâu, mà cũng như chỉ trong khoảnh khắc, cô bỗng hít một hơi thật sâu, gõ nhẹ một chữ “được”, dừng lại vài giây rồi mới gửi đi.

Hứa Dục Ninh trả lời rất nhanh, có vẻ trịnh trọng: “Tin anh đi, cảnh quan ở đây không tệ hơn bên em đâu.”

.

Đi qua phòng đọc sách, thấy cửa vẫn còn hé mở, một ánh đèn le lói rọi qua khe cửa. Tô Cẩm dừng lại, nhẹ nhàng bước đến, đẩy cửa ra, ngó vào hỏi: “Bố vẫn chưa ngủ à?”

Người trong phòng đang ngồi trước bàn làm việc, dường như đang suy nghĩ điều gì rất nghiêm trọng, nghe thấy tiếng cô mới định thần lại, hỏi: “Con cũng chưa ngủ à? Có muốn vào đây ngồi với bố một lát không?”

“Có gì mà không được ạ? Nói chuyện cả đêm cũng được ấy chứ.” Tô Cẩm đẩy cửa bước vào.

Cô kéo một chiếc ghế sang ngồi cạnh bố, sau đó đồng dài bắt đầu câu chuyện, càng nói càng hưng phấn, đến tận khuya cũng chưa thấy buồn ngủ, vẫn muốn nói chuyện tiếp.

“Bố, bố phải nhanh chóng học vi tính đi, như thế sau này con có đi du học, bố con mình vẫn có thể nói chuyện với nhau.”

Ông cốc vào đầu cô, thở dài cười nói: “Bố già rồi, không nhớ được nữa. Con xem, bố đã đi học máy tính mấy lần ở trung tâm rồi, đến giờ cũng chỉ biết bật máy. Nói ra thật xấu hổ!”

Tô Cẩm nhìn ông vẻ quở trách, không chịu thua nói: “Bố già cái gì chứ? Con thấy tinh thần bố ngày nào cũng rất phấn chấn, còn hơn cả thanh niên ở trên phố. Bố cứ yên tâm, trước khi đi, con nhất định sẽ dạy bố.”

Ông Tô nói với vẻ mặt âu yếm: “Nha đầu này cũng biết nói chuyện đấy! Từ nhỏ, ngoài việc gây rắc rối, con chỉ biết khua môi múa mép nịnh mọi người để không bị rầy la.”

Tô Cẩm giả vờ tức giận nói: “Đâu có? Con toàn nói thật thôi.”

Thấy ông có vẻ không tin cô trịnh trọng nhấn mạnh một lần nữa: “Con không nói đùa đâu. Trong lòng con, bố lúc nào cũng oai phong凛冽, mãi mãi trẻ trung.”

Ông Tô khẽ thở dài nhưng vẫn mỉm cười. “Con gái đã lớn thế này rồi, cũng sắp bay đi rồi, bố còn chưa già sao?”

Tô Cẩm vẫn bướng bỉnh, khẳng khái nói: “Thế thì con không đi nữa, ở bên bố mẹ mãi mãi.”

“Lại nói gốc gác quê nhà gì thế? Con ấy à, lúc nào cũng chỉ xem gió là mưa, ngày trước ném mìn đau khổ vẫn chưa đủ sao?” Ông Tô chau mày, nhẹ nhàng quở trách: “Con cứ thế này, bố sẽ không yên tâm để con một mình đi Mỹ đâu.”

Tô Cẩm bỗng thấy mắt mình ươn ướt. Cô cúi đầu, nhẹ nhàng kéo tay ông, nói: “Con không muốn xa bố mẹ.”

Ông vỗ vỗ nhẹ vào tay cô, buồn bã nói: “Không nên thế. Đã quyết định rồi thì phải nhìn về phía trước, không nên quay đầu nhìn lại vì càng quay đầu lại, đường càng khó đi.”

“Sao lại có kiểu bố cứ nằng nặc đuổi con gái đi thế cơ chứ?”

Ông Tô mỉm cười. “Bố không đuổi con đi, chỉ hy vọng con có thể vui vẻ hơn, đi ra ngoài, quen biết nhiều người hơn, được thấy nhiều thứ hơn. Nếu cứ giậm chân tại chỗ thì sẽ không tiến bộ được.”

Tô Cẩm không nói gì, ông Tô tiếp tục căn dặn: “Sau này, một mình ở bên ngoài, bất cứ việc gì cũng phải cẩn thận, có thể tranh cãi, nhưng tuyệt đối không được hiếu thắng. Đôi lúc phải để cho mình thanh thản, không được suy nghĩ nhiều thì tâm trạng mới thấy vui lên được.”

Tô Cẩm không ngừng gật đầu. “Vâng. Bố mẹ cũng phải giữ gìn sức khỏe...”

Ông cười. “Coi bố già thật rồi hả? Nhưng đúng là gần đây bố thấy mình không còn được như hai năm trước nữa... Đợi qua giai đoạn này, bố và mẹ con sẽ nghỉ hưu sớm, sau đó sang Mỹ cùng con, nghỉ ngơi, tận hưởng cuộc sống yên bình, hạnh phúc. Nhưng mà con phải nhanh chóng đi làm kiếm tiền, nếu không thì tìm cho bố mẹ một cậu con rể cũng được.”

Tô Cẩm hét khóc lại cười. “Bố nói phải giữ lời đấy nhé, con nhất định sẽ thực hiện được!”

“Kiếm một cậu con rể à?” Ông Tô cười hỏi.

Tô Cẩm dẩu dẩu môi, cười nói: “Kiếm việc...”

.

Tô Cẩm nằm một mình trên giường, cảm giác vui vẻ, phấn khích còn đọng lại khiến cô không sao ngủ được. Một mình nghiền ngẫm, lúc thấy thương cảm, đau lòng, lúc lại thấy mừng vui, thanh thản.

Mặc cho đã trải qua bao cay đắng, tủi hờn, tất cả đều có thể làm lại từ đầu.

Hạnh phúc cũng có rất nhiều kiểu. Ai có thể nói cô thế này không phải là hạnh phúc?

Điện thoại bên gối bỗng rung lên.

Mấy năm nay, để điện thoại bên gối đã trở thành thói quen không thay đổi được của cô. Đã từng có một thời mong đợi. Cho đến tận khi hai người chia tay, sự mong đợi đó vẫn không hề tan biến. Chỉ là dường như ngay cả bản thân cô cũng đã quên mất, quên mình đang mong đợi điều gì.

Là một số lạ. Tô Cẩm nghe máy: “A lô, ai đấy ạ?”

Tô Cẩm trở mình, giọng rất bình tĩnh: “Nhan Bác! Muộn thế này rồi, có việc gì thế?”

Nhan Bác ngừng lại một lát, sau đó nói, giọng rất kiên định, mạnh mẽ: “Chúng ta gặp nhau đi.”

Tô Cẩm khẽ cười, giọng khách khí: “Bây giờ e là không được. Sau này có cơ hội, em nhất định sẽ ghé thăm anh.”

Có lẽ sẽ không còn cơ hội, cho nên khẩu thị tâm phi(1) cũng chẳng sao.

(1). Miệng nói một đằng, đầu nghĩ một nẻo.

“Anh đang ở gần nhà em, ra gặp một lát đi.” Nhan Bác trả lời rất nhanh, như thể sớm đoán được cô sẽ lấy lý do này để từ chối.

Tô Cẩm thở dài. Cô thật sự không muốn tranh luận với anh thêm nữa, sẽ rất mệt mỏi.

Nhưng anh việc gì mà phải căng thẳng thế?

Tô Cẩm nghiêng người, thông thả nói: “Anh phải biết là em không muốn gặp anh nữa. Mỗi lần phải cố làm ra vẻ thế này, quả thật là không hợp với em.”

“Thì em đừng làm thế nữa.”

Tô Cẩn thấp giọng nói: “Em không có lựa chọn nào khác. Nhan Bác, anh trước nay chưa hề cho em có cơ hội lựa chọn, không phải thế sao? Phải nói rằng, em đã nói với anh rất rõ ràng rồi, em tôn trọng anh, vậy xin anh cũng hãy tôn trọng em.”

Bên kia một lúc lâu không thấy động tĩnh gì. Căn phòng đột nhiên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ trên đầu giường kêu tích tắc tích tắc.

Có phải thời gian cứ vô tình ngừng trôi?

Đã bao lần cô muốn thời gian ngừng lại, dừng lại ở thời khắc đẹp nhất của đời mình, để sau đó khỏi phải nếm trải những đau đớn, tủi hờn. Nhưng thời gian không bao giờ chờ đợi, chẳng phải cô cũng đã nếm đủ rồi đó sao?

Đến bây giờ, cô chỉ muốn thời gian trôi đi thật nhanh, thật nhanh, để cô không ngần ngại tiến về phía trước.

Cô đang chuẩn bị cúp máy thì bên tai truyền đến giọng nói trầm mặc của anh, nặng trĩu đến đau lòng: “Nhưng anh vẫn chưa nói xong. Tô Cẩn, anh vẫn... còn có điều muốn nói với em. Lần cuối cùng... chỉ lần này thôi, có được không?”

Trái tim lại quặn thắt, là đau lòng sao?

Không, tại sao cô phải đau lòng vì anh? Anh có gì đáng để cô đau lòng chứ?

Nhưng anh đang cầu xin cô, cầu xin cô gặp anh lần cuối, cô có thể lại nhả tâm được không?

Cô gơ tay vuốt nhẹ lên trán. Sau khoảnh khắc ấy cuối cùng cô cũng nhẹ giọng hỏi: “Ở đâu? Gặp nhau ở đâu?”

Thì ra cô chỉ có thể nhả tâm với chính bản thân mình, chứ mãi mãi không có cách nào nhả tâm với anh.

18. Chương 33 - 34

Chương 33

Không yêu được không phải là việc thảm thương nhất, mà thảm thương nhất là mình không biết nhìn về phía trước.

.

Tô Cẩn mất một ngày để thu dọn lại kỷ vật. Cô đã không ngần ngại mà đem tất cả ra, lật giở từng thứ một, sau đó phân loại, hoặc là cất giấu, hoặc là vứt bỏ.

Mấy hôm nay, bố mẹ cô đều rất bận, nên cô có thể yên tĩnh ngồi giữa mớ ký ức hỗn tạp này. Cô bình tĩnh, nhận thấy năm đó mình thật dũng cảm, đã đi xa đến vậy rồi, giờ tất cả đều mờ nhạt đến mức chỉ còn là hình bóng.

Không ai dừng lại một chỗ, bởi vì ngay cả khi bạn không đi, thời gian cũng sẽ kéo bạn đi.

Tuổi xuân đẹp dễ đã trôi qua. Những hồi ức đó, ngọt ngào có, khổ đau có, tất cả đã chôn vùi trong những tháng năm ấy, đã trở thành quá khứ không thể lật giở lại xem được nữa.

Chiếc điện thoại trên giường đổ chuông, Tô Cẩn phúi phúi bụi trên tay, nắn bóp đôi chân đã hơi mỏi, rồi mới đi đến lấy điện thoại.

Vừa nhìn thấy số điện thoại hiển thị trên màn hình, Tô Cẩn đã nở nụ cười trên môi. “Sao thế, cuối cùng cũng phát hiện ra cậu không nở rời xa mình hả?”

Đầu dây bên kia, Lâm Tiêu trầm mặc một lúc rồi mới nói: “Quả nhiên là cậu chẳng biết gì.”

Khi Tô Cẩn đến nhà Lâm Tiêu, Khương Hiểu Thần cũng ở đó. Anh ấy đang ngồi trên sofa, hơi chau mày, không hề để mắt đến Tô Cẩn.

Tô Cẩn cũng không quan tâm, đến bên Lâm Tiêu đang đứng trước cửa hỏi: “Cậu nói rõ cho mình nghe xem nào!”

“Mình cũng mới biết... Trong cái xã hội này, thật chẳng giấu giếm được chuyện gì, có một chút thông tin là mọi người ai cũng biết cả. Chuyện của bố cậu, bây giờ mới chỉ là tin đồn, sự việc không xấu như cậu nghĩ đâu.”

Tô Cẩn ngồi xuống trước mặt Khương Hiểu Thần, giọng nghiêm túc. “VẬY anh nói đi!”

Khương Hiểu Thần kéo vợ đến bên ngồi, sau đó giải thích: “Lâm Tiêu nói cũng đúng. Em không nên lo lắng, để anh từ từ phân tích cho em nghe.”

“Nghe nói là vì một tai nạn giao thông cách đây mấy năm trước, đương sự tình cờ phát hiện ra bố em và can phạm có mối quan hệ với nhau. Họ nghi ngờ năm đó ông lạm dụng chức quyền với thân phận là cục trưởng Cục Công an, cố ý gây ra sự cố này, đáng lẽ phải lập hồ sơ nhưng lại không lập. Bây giờ đương sự yêu cầu viện Kiểm sát địa phương lập hồ sơ điều tra... hành vi không làm tròn trách nhiệm của bố em.”

“Không thể nào!” Tô Cẩn nói chắc như đinh đóng cột.

Lâm Tiêu lo lắng nhìn cô, đang định nói gì đó thì bị Khương Hiểu Thần ngăn lại, anh ấy bình tĩnh nói: “Tạm thời bây giờ chúng ta không nói đến chuyện rốt cuộc bố em có làm thế hay không. Khách quan mà nói, với thân phận của bố em bây giờ, muốn che giấu chuyện này, thật sự cũng không phải là khó. Vấn đề là bố em không giải thích, cũng chẳng tranh cãi. Trong con mắt của người ngoài, chẳng khác nào ông đã ngầm thừa nhận. Anh nghe nói trong viện Kiểm sát, không ai chịu nhận điều tra sự việc rất khó giải quyết này, ngoài...”

“Nhan Bác, là Nhan Bác phải không?!” Tô Cẩn đột nhiên ngẩng lên, nhìn thẳng vào hai người hỏi: “Người tiếp nhận án kiện này là Nhan Bác, phải không?”

Lâm Tiêu thật thà, gật đầu hỏi: “Sao cậu biết?”

“Anh ấy đã đến tìm mình.” Tô Cẩn nói lạnh lùng.

“Vì việc của bố cậu à?”

Cô lắc đầu, khẽ mỉm cười: “Anh ấy nói anh ấy cần mình.”

Thì ra anh cần cô thế này đây.

Không khí như ngưng đọng, ba người cùng trầm mặc, Tô Cẩn lại hỏi: “Vậy rốt cuộc tình hình bây giờ như thế nào?”

Khương Hiểu Thần nói với tư cách là một người trong ngành: “Nếu chỉ đơn giản là phạm tội lơ là trách nhiệm thì không có gì nghiêm trọng, nhưng nếu thêm tội nhận hối lộ thì khó mà nói trước. Em cũng biết đấy, chuyện này có thể to mà cũng có thể nhỏ, quan trọng là bây giờ chúng ta không biết trong tay họ có bằng chứng gì rõ ràng.”

Tô Cẩn ngừng lại một lát mới gật gù đầu, đứng lên nói: “Em hiểu rồi, cảm ơn hai người. Vậy em xin phép.”

Khi bước ra đến cửa, Lâm Tiêu không yên tâm, đột nhiên gọi giật lại: “Tô Cẩn!”

Cô quay đầu, bộ dạng như sắp khóc nhưng vẫn kiên cường nói: “Mình không sao, đừng lo lắng cho mình.”

.

Tô Cẩn đứng ở sảnh tiếp khách của viện Kiểm sát đợi từ chiều đến tận tối mới nhìn thấy Nhan Bác đẩy cửa phụ bước ra. Cô vội vàng đứng dậy, bước nhanh về phía trước.

“Nhan Bác, em có chuyện muốn nói với anh.”

Nhan Bác nhìn cô, vẻ mặt mệt mỏi nhưng vẫn cố nở nụ cười, hỏi: “Đi ăn rồi nói chuyện, anh đang đói quá!”

Sau khi ngồi trong căng tin, Nhan Bác gỡ quyền thực đơn hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Tô Cẩn lắc đầu, dừng lại nửa giây mới nói: “Em không đến tìm anh để cùng ăn cơm, em có chuyện muốn hỏi anh”.

Nhan Bác không ngẩng đầu, tiếp tục nhìn vào quyển thực đơn. “Cả ngày nhịn đói rồi, ăn súp thịt bò Hồ Tây nhé, được không?”

Xem ra, hôm nay anh đã quyết cùng cô ăn bữa cơm này. Tô Cẩn thở dài, giật lấy quyển thực đơn trong tay anh, cúi đầu nói: “Em không thích!”

Nhan Bác có chút ngạc nhiên, nhìn cô nói: “Anh còn nhớ trước đây em hay làm món này.”

Tô Cẩn cười cười, tiếp tục lật từng trang, nói: “Là bởi vì anh đã từng nói em làm món này rất ngon.”

Thật ra anh trước nay chưa từng để tâm đến việc cô thích gì, cũng chưa từng biết cô cần gì.

Cô đã dùng tất cả thời gian và tâm tư của mình để làm thử, chỉ vì anh thích.

Nhan Bác có chút áy náy trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, anh không biết...”

“Không có gì phải xin lỗi...” Tô Cẩn không biết làm sao đành cười nhạt: “Là do em quá ngây thơ thôi.”

“Không phải như thế đâu...” Nhan Bác vội vàng giải thích.

Tô Cẩn ngắt lời anh: “Anh biết không, hôm đó em đã tin rằng anh sẽ đến tìm em, anh không muốn em ra đi.” Cô cười cay đắng. “Thì ra không phải thế, anh đến tìm em căn bản không phải vì em, mà vì bố em, đúng không?”

Dù chỉ là suy đoán, nhưng giọng điệu của cô lại vô cùng kiên định, khiến người khác không thể phản bác.

“Nhan Bác, nếu anh thật sự muốn xin lỗi em thì xin anh hãy điều tra một cách công bằng và khách quan sự việc này.”

“Em nghĩ anh tiếp nhận vụ kiện này là vì cái gì?” Nhan Bác ngừng lại một lát, hơi chau mày.

“Em không cần biết anh vì cái gì. Em chỉ muốn nói, bố em tuyệt đối không phải là loại người như vậy. Nếu anh thật sự muốn chứng minh năng lực của mình thì xin anh hãy điều tra mọi việc cho rõ ràng, ông vô tội.”

Giọng của cô kiên quyết, mạnh mẽ mà lạnh lùng, xa cách. Nhan Bác gượng cười: “Vậy trong lòng em, anh là loại người như thế nào?”

Tô Cẩn ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Anh là loại người gì cũng không liên quan đến em.”

.

Anh là loại người gì cũng không liên quan đến em.

Nếu không liên quan đến em, vậy thì liên quan đến ai đây?

Anh đứng ra nhận vụ kiện này là để phòng ngừa bị thua kiện, lẽ nào không phải vì người đó có quan hệ với cô sao? Chính vì liên quan đến cô, anh mới phải quan tâm vất vả ngược xuôi, thậm chí chấp nhận mạo hiểm. Nhưng cô lại nói, không liên quan gì đến em.

Anh cố gắng hết sức để bù đắp cho cô, nhưng cô lại cố đẩy anh càng lúc càng xa. Rốt cuộc anh phải làm gì mới có thể khiến cô bớt căng thẳng hơn với chuyện quá khứ?

.

Nhan Bác không có cách nào giải thích. “Anh biết rồi, việc của bố em, anh sẽ điều tra.”

Tô Cẩn nhìn khuôn mặt anh, gầy hơn so với sáu năm trước rất nhiều, có dấu vết của sự mệt mỏi.

Giọng cô có chút lắng xuống: “Cảm ơn anh, Nhan Bác. Việc của em và anh coi như đã kết thúc! Em đã không còn trách anh nữa. Ai chẳng có lúc thất tình, có lúc bị tổn thương? Cơ hội yêu bất cứ ai là như nhau, sau này chúng ta cũng sẽ gặp được những người tốt. Bao năm qua, em cũng đã hiểu ra, không yêu được không phải là việc thảm thương nhất, mà thảm thương nhất là mình không biết nhìn về phía trước...”

Nói xong, Tô Cẩn đứng lên, rời đi. Nhan Bác muốn nói gì đó để giữ cô lại, nhưng cuối cùng vẫn không sao thốt được thành lời.

Khi bước ra đến cửa, Tô Cẩn mới dám lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má, sau đó bước từng bước tiến về phía trước.

Trước khi nói những lời làm tổn thương người khác thì đã làm tổn thương chính mình rồi.

Chương 34

. Một khi cô đã nhận định rõ được sự việc thì dù thế nào cũng không quay đầu lại, trừ phi cô cảm thấy không còn cách nào khác.

Từ rất lâu rồi, Tô Cẩn cứ nghĩ mình đã quen với việc một mình trong dòng người ngược xuôi, quen đối mặt với đám đông xa lạ. Nhưng đêm nay, cảm giác cô đơn, không ai giúp đỡ lại một lần nữa xâm chiếm cõi lòng cô, không kịp che giấu, cũng không chỗ nào để giấu cho được.

Con đường này dài hun hút, cô nghĩ một mình cô sẽ không cách nào đi hết được.

Cô luôn cho mình đã có đủ kiên cường, đủ sức lực, nhưng hóa ra không phải vậy. Khi gặp phải vấn đề, khi cảm thấy không xoay sở được, cô vẫn như trước, muốn trốn chạy, không biết phải đối mặt thế nào.

Cô nghĩ mình tính được những bước đi của mình, có thể bắt đầu một tương lai mới.

Nhưng cô bỗng nhận thấy mình quay tới quay lui, cuối cùng vẫn không thoát khỏi vị trí ban đầu.

Hễ gặp anh, cô lại thấy mệt mỏi, cảm giác trống rỗng.

Cô nói với anh rằng cô muốn từ bỏ, đã tha thứ, vì nếu không nói vậy, cô cũng không biết phải làm gì.

Chuyện của bố, cô biết nhất định có uẩn khúc, nhưng tại sao lại là anh điều tra?

Đúng, cô hơn ai hết tin tưởng vào năng lực của anh, hiểu rõ tính tình của anh. Nhưng cô không muốn một lần nữa dính líu đến anh, càng không muốn nhận sự giúp đỡ của anh. Vì như vậy sẽ khiến cô một lần nữa rơi vào thế giới đầy phân vân, do dự.

Tuy nhiên, cô không có lựa chọn.

Về đến nhà cũng đã khuya rồi, bố mẹ cô vẫn chưa đi ngủ.

Mẹ đợi cô ở phòng khách. “Đi đâu đấy, sao muộn thế này rồi mới về?”

“Con đi gặp bạn học cũ, lâu quá không gặp nên nói chuyện hơi lâu một chút.”

“Cái con bé này, lúc nào cũng khiến cho người khác lo lắng.” Giọng bà Tô có chút quở trách, nhưng không hề có ý trách móc hay mắng nhiếc gì: “Sau này đi ra ngoài phải để ý, ít nhất cũng phải báo về nhà một tiếng.”

Tô Cẩn lặng lẽ gật đầu, bố cô cũng từ trong phòng đi ra. “Về là được rồi. Đã lo lắng suốt mấy hôm, đi ngủ sớm đi! Ngày mai xem lại đồ đạc một lần nữa, đừng để quên thứ gì.”

“Bố, con tạm thời không định đi Mỹ nữa.” Tô Cẩn cố gắng bình tĩnh nói.

Nhưng câu nói này là một cú sốc quá lớn khiến mẹ cô nhất thời không kịp phản ứng, hết nhìn cô lại nhìn sang bố cô.

“Nói linh tinh! Đang yên đang lành sao lại nói không đi là không đi ngay thế?”

“... Con không muốn đi nữa.”

“Việc này con nói đi là đi, nói không đi là không đi được sao?” Ông Tô tức giận nói: “Con nhất định phải đi, trừ phi con đưa ra được một lý do thích đáng.”

Tô Cẩn cúi đầu, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Bố, bố đã từng nói, có thể nuôi con thêm mấy năm nữa... Bố từng nói, nếu con không muốn đi thì có thể không đi mà...”

“Đó là trước đây, bây giờ...”

“Bây giờ thì sao ạ? Có gì không giống như trước nữa?” Tô Cẩn ngẩng đầu, tiến lên trước mấy bước. “Bố, bố vẫn không muốn nói cho con biết sao?”

Bố mẹ cô choáng váng, không biết phải giải thích thế nào.

Tô Cẩn tiếp tục: “Bố, con biết cả rồi, bố không cần phải giấu con nữa. Bố muốn con đi lúc này, lẽ nào không phải vì bố đang xảy ra chuyện?”

Bố cô chau mày trầm mặc, mẹ cô lập tức đứng lên giảng hòa: “Con gái, bố con không nói với con là vì...”

“Con biết rồi, muốn con không phải nặng gánh khi đi Mỹ, muốn con có một khởi đầu mới, muốn con có một tương lai tươi sáng... Nhưng bố đã từng bao giờ hỏi con, lựa chọn của con là gì chưa?” Cô xúc động nói, nước mắt chực trào ra, nhưng vẫn cố gắng kìm chế: “Không sai, con thật sự rất muốn đi. Nhưng đối với con, tất cả những cái đó đều không quan trọng. Quan trọng nhất là bố mẹ, là mọi người trong gia đình mình đều bình yên!”

Bố cô thở dài, đổi giọng nói: “Bố chỉ hy vọng con muốn ở lại là do thực lòng con muốn, ở lại sẽ giúp con vui hơn, chứ không phải vì bố. Con yên tâm, sóng to gió lớn gì bố cũng đã trải qua, sẽ không vì việc nhỏ nhặt này mà bị làm khó dễ đâu. Cơ hội đi nước ngoài rất khó mới có được, con không nên vì bố mà từ bỏ.”

Tô Cẩn lắc lắc đầu. “Bố, con gái trong lòng bố chỉ như thế thôi sao? Nhận sự bao bọc, tình yêu thương của bố, đến khi bố có chuyện thì bỏ đi?” Cô không kìm chế được nữa, nước mắt cứ thế tuôn rơi. “Bố, con không phải là con gái của bố à? Chúng ta không phải là người một nhà sao?”

Ông vỗ nhẹ vào vai cô, giọng dỗ dành: “Sao con cứ bướng bỉnh mãi thế, con ở lại thì cũng có giải quyết được gì không?”

“Có lẽ là không giải quyết được gì, nhưng như vậy con sẽ thấy yên tâm hơn.” Cô vừa lắc đầu vừa ghen ngào nói không nên lời. “Con không đi... Bố... Bố đừng đuổi con đi...”

Một khi cô đã nhận định rõ được sự việc thì dù thế nào cũng không quay đầu lại, trừ phi cô cảm thấy không còn cách nào khác.

Mẹ cô đau lòng đứng bên dỗ dành: “Không có ai đuổi con cả. Nha đầu ngốc, khóc cái gì chứ?”

“Bố, con và mẹ luôn ở bên bố, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua cửa ải này được không?”

Ông Tô bắt lực nhìn hai mẹ con, cuối cùng cũng mỉm cười nói: “Được, đợi việc này giải quyết xong, bố mẹ sẽ cùng con sang Mỹ.”

19. Chương 35 - 36

Chương 35

.Cô nói sẽ từ bỏ, sẽ tha thứ, chẳng qua chỉ để lừa dối mình. Cho đến hôm nay, anh vẫn còn nợ cô một lời giải thích.

.Từ đường quốc lộ rẽ xuống, một con đường nhỏ lầy lội vì trời mưa, dù có đi cẩn thận thế nào, ống quần cũng không tránh khỏi lấm tẩm những vết bùn.

Tô Cẩn giữ chặt tờ địa chỉ trong tay, phải loay quanh hỏi không biết bao nhiêu người cô mới tìm ra được ngôi nhà ghi trên địa chỉ. Đó là một ngôi nhà gạch cũ kỹ, cánh cửa gỗ ọp ẹp chỉ khép hờ. Cô đứng ngoài cửa một lúc lâu mà vẫn chẳng thấy ai bước ra.

“Xin hỏi có ai ở nhà không?” Cô gõ cửa, ngó nghiêng vào bên trong.

Không ai trả lời.

“Có ai ở nhà không?”

Cô lại cao giọng, hỏi thêm vài lần nữa. Vẫn chẳng có một ai trả lời.

“Cô tìm ai?”

Một giọng nói cất lên từ sau lưng Tô Cẩn. Cô giật mình, quay đầu lại, chỉ thấy một cậu bé tầm mười tuổi.

“Đây có phải nhà của Trần Lượng không?” Tô Cẩn lúc này đã hoàn hồn, cô cúi người hỏi một cách lịch sự.

“Cô tìm bố cháu sao? Bố cháu đã mất rồi!”

Tô Cẩn lập tức nhận ra mình vừa mắc phải sai lầm lớn, không thể nào sửa chữa. Cô lo lắng nhìn khuôn mặt của cậu bé, chỉ sợ câu hỏi của mình khiến nó không vui. Nhưng ngoài sự tò mò, khó hiểu ra, vẻ mặt của cậu bé dường như không có chút biểu cảm gì khác lạ.

Trong khoảnh khắc, một cảm giác xót xa dâng trào, nhưng cô đã nhanh chóng điều chỉnh lại được tâm trạng của mình, tiếp tục hỏi: “Cậu bé, mẹ cháu có nhà không?”

“Mẹ chắc đang ở ngoài đồng làm việc. Nhưng giờ cháu đang nấu cơm, không thể dẫn cô đi được.” Cậu bé trả lời rất thành thực.

Tô Cẩn giơ tay nhìn đồng hồ, mỉm cười nói: “Không sao, vậy cô ở đây đợi, được không?”

Cậu bé gật đầu, bắt đầu bận rộn ở trong bếp. Cô muốn giúp cậu bé, nhưng chợt nhận ra mình không thể nhúng tay vào. Cô chỉ có thể ngồi ngay ngắn ở đây, nhìn cậu bé tất bật, tâm tư ngổn ngang trăm mối.

Cô vẫn biết là không nên đi chuyến này. Dù có lấy thân phận gì, cô cũng không thích hợp để xuất hiện ở đây lúc này. Nhưng nếu cứ bắt cô phải bình chân như vại chờ đợi thì cô thật sự không làm được.

Từ lâu cô đã biết, trên thế gian này không có việc gì thụ động bằng chờ đợi. Cô thực sự không muốn phải một lần nữa bị giày vò, dằn vặt vì cảm giác lo lắng, có khi hốt hoảng, sợ hãi trong lúc đợi chờ kết quả.

Nhưng cách làm của cô bây giờ liệu có đúng đắn không? Cô cũng không sao phân biệt được, cũng không muốn bất cứ ai đến giúp cô làm sáng tỏ điều này.

“Lạc Lạc, mẹ về rồi đây!”

Tiếng nói từ ngoài cửa vọng vào, Tô Cẩn vô thức đứng lên, người mới về có chút bối rối hỏi: “Cô là...?”

Đó là khuôn mặt điển hình của phụ nữ nông thôn, thêm nét thẳng thắn trầm vất vả, khi nhìn thấy người lạ, ánh mắt lộ rõ vẻ rụt rè, lo lắng.

Tô Cẩn nhanh chóng bước đến bên cửa, mỉm cười vẻ khách khí: “Tôi tên là Tô Cẩn, là...”

“Cô là người nhà ông Tô à?” Trong chớp mắt, khuôn mặt người phụ nữ hần lên vẻ đầy thù địch và phòng bị.

Tô Cẩn hơi giật mình, nói: “Tôi là con gái ông ấy. Lần này, tôi đến đây là muốn hỏi một chút về chồng chị...”

Cô còn chưa nói xong, người phụ nữ đã buông dụng cụ làm đồng xuống, đẩy mạnh cô một cái. “Cô đi ngay cho tôi. Các người đều cùng một giuộc với nhau cả!”

Người phụ nữ rất khỏe, Tô Cẩn nhanh chóng bị dồn ép phải quay người, đẩy lùi ra đến cửa. Nhưng cô vẫn kiên nhẫn giải thích: “Tôi chỉ muốn hiểu rõ chân tướng sự việc...”

“Chân tướng cái gì?! Chồng tôi chết rồi, để lại hai mẹ con tôi phải sống những ngày tháng khổ sở. Dựa vào cái gì mà các người vẫn có thể sống ung dung, tự tại? Cô cút ngay đi cho tôi...”

Tô Cẩn từng bước, từng bước lùi lại. Do đứng không vững, gót chân vấp phải ngưỡng cửa, ngã ngửa ra sau. May nhờ một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy từ đằng sau, cô mới không ngã nhào xuống đất.

Nhan Bác đỡ cô đứng vững rồi buông tay ra một cách rất tự nhiên, cũng chẳng liếc nhìn cô. Anh quay người lại, hỏi người phụ nữ kia: “Có chuyện gì thế?”

Khí thế của người phụ nữ kia lập tức chùng xuống, lại có chút không cam chịu, nhỏ giọng nói: “Là cô ấy đến gây phiền trước. Cô ấy là con gái tay họ Tô!”

Nhan Bác quay lưng lại với cô, nói: “Em rời khỏi đây ngay.”

Tô Cẩm kinh ngạc. Cô hơi do dự, cuối cùng cũng cắn răng, quay người bỏ đi.

.

Cô đứng đợi ở bên đường, nhìn những chiếc xe buýt từng tuyến, từng tuyến đi lên thành phố nhưng vẫn nán nã không lên xe, bởi cô biết anh sẽ đến tìm cô.

Khi Nhan Bác đến, người cô đã lạnh cóng. Anh khoác chiếc áo của mình lên người cô. “Đi thôi! Anh sẽ đưa em về!”

Cô không cần nhìn cũng biết anh đang tức giận. Mỗi khi Nhan Bác tức giận, anh không bao giờ nhìn cô, vì anh sợ mình sẽ mềm lòng, sợ mình sẽ dễ dàng tha thứ cho cô. Như vậy, cô sẽ mãi mãi không biết mình sai ở chỗ nào.

Thì ra xa cách lâu như vậy, mà thói quen của anh vẫn không thay đổi. Cũng giống như cô, biết rõ là mình sai, nhưng không biết làm thế nào để thừa nhận khuyết điểm.

Những con đường ở thị trấn không có đèn giao thông, Tô Cẩm theo sau Nhan Bác đi sang đường, bao cảm xúc lại ào ạt tràn về.

Anh vẫn không thèm để ý đến cô, thản nhiên bước về phía trước. Tô Cẩm chau mày, nhẹ nhàng đi lên kéo áo anh. Trong khoảnh khắc anh quay đầu nhìn cô, thời gian dường như quay trở lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thời khắc đó không biết là năm nào tháng nào, cũng không biết là ở đâu, chỉ biết có hơi thở của người kia, rõ ràng như mới ngày hôm qua, gần gũi như trước nay chưa từng chia cách.

Nhưng tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt. Tô Cẩm lại một lần nữa buông tay, họ bỗng chốc quay về với thực tại.

Ánh mắt Nhan Bác từ mê mẩn chuyển sang kiên định. Anh đi đến bên Tô Cẩm, nắm chặt lấy tay cô. Cô muốn giãy giụa, nhưng cảm thấy bàn tay anh nắm càng lúc càng chặt, lòng bàn tay càng lúc càng ấm áp.

Cuối cùng, cô đã bị cảm giác ấm áp đó khuất phục, thôi giãy giụa.

Trên đường quay trở lại thành phố, cả hai đều dè dặt không dám nói gì. Kể từ khi họ gặp lại nhau, dường như mỗi lần gặp mặt là một lần cãi cọ. Lần này, không ai muốn phá vỡ sự ấm áp hiếm hoi này.

Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà Tô Cẩm, bầu không khí trầm lắng tạo nên chút bối rối. Tô Cẩm bỏ chiếc áo khoác trên người xuống, miễn cưỡng mở lời: “Hôm nay thật cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh về cái gì?”

Cảm ơn anh vì đã giúp em thoát khỏi rắc rối, cảm ơn vì đã nắm tay em, cảm ơn anh đã đưa em về.

Cô chỉ cần môi không nói gì. Nhan Bác biết cô sẽ không trả lời nên thở dài, nói: “Tô Cẩm, em có biết không, hành động của em hôm nay có thể bị người ta buộc tội cản trở công lý đấy.”

“Em biết.”

“Biết sao còn làm?” Nhan Bác có vẻ hơi thiếu kiên nhẫn. “Anh biết là em muốn giúp bố mình, nhưng em có thể lý trí một chút được không?”

Tô Cẩm có chút đuối lý nhưng vẫn tỏ ra ngang bướng, cúi đầu im lặng.

Nhan Bác bắt lực dựa lưng vào ghế, thấp giọng nói: “Nói tóm lại là em vẫn không tin tưởng anh. Em không tin anh có thể giúp bố em đúng không? Tô Cẩm, anh là người như thế nào, đến giờ em vẫn không hiểu sao? Sáu năm trước, em không tự tin vào chính bản thân mình nên em đã ra đi. Bây giờ, em không tin anh nên không muốn chấp nhận anh. Anh rốt cuộc phải làm gì đây? Hãy nói cho anh biết. Chỉ cần anh làm được, bất kể là việc gì, anh cũng nguyện làm cho bằng được.”

Tô Cẩn quay đi, cố gắng không để nước mắt trào ra, chỉ nghe thấy anh vẫn còn lẩm bẩm: “Em còn nhớ không, chính em đã từng đứng trên bục giảng, bày tỏ tình cảm với anh trước mặt mọi người? Em có còn nhớ lần đi Vân Đài Sơn, em nói muốn cùng anh leo đến đỉnh núi để nhìn ra thế giới? Còn nữa, em một mình ngồi suốt bảy, tám giờ tàu hỏa đến thăm anh, pha trà, làm điểm tâm cho anh... Tất cả những điều đó em đã quên rồi sao? Tại sao, tại sao anh cứ cố quan tâm đến em thì em lại càng tỏ ra xa cách? Tô Cẩn, anh luôn tin rằng, có một ngày em sẽ quay về bên anh. Anh mong ước quãng đời về sau của mình luôn có em bên cạnh, cho dù là hạnh phúc hay đau khổ, chúng ta sẽ cùng nhau chia sẻ. Vì thế, em có thể cho anh thêm một cơ hội nữa, tin tưởng anh một lần nữa, thử yêu con người hiện tại của anh một lần nữa có được không?...”

Những giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay Tô Cẩn mát lạnh, như thể làm dịu đi cõi lòng cô. Cô không dám lau nước mắt, chỉ sợ không kiềm nén được lại khóc to hơn.

Cô đau lòng vì anh. Cho dù đã bao năm trôi qua, cô vẫn còn đau lòng vì anh. Nhưng cô không biết liệu mình còn có thể tin tưởng anh, tin tưởng chính bản thân mình nữa hay không?

Cảm giác không thể chịu nổi được nữa, cô nhanh chóng đẩy cửa xe, lao nhanh ra ngoài như thể muốn trốn chạy.

Lời nói của anh vẫn văng vẳng bên tai, cô cố gắng chạy thật nhanh, muốn gạt bỏ tất cả; không muốn nhắm mắt, bởi hễ nhắm lại, nước mắt lại chực trào ra.

Cô không thể quên được, đã từng có một người con gái đứng trước mặt mình, nói rằng cô ấy đã yêu bạn trai mình và hai người đã quan hệ với nhau.

Cô hận anh. Trong khi cô băn khoăn, lo lắng, anh đã phản bội lại tình yêu của hai người, để cô trở trối một mình không ai giúp đỡ.

Cô nói sẽ từ bỏ, sẽ tha thứ, chẳng qua chỉ để lừa dối mình. Cho đến hôm nay, anh vẫn còn nợ cô một lời giải thích.

Chương 36

.

Cuối cùng em cũng biết, cho đến lúc này, em vẫn muốn tin anh.

.

Đêm đó, Tô Cẩn nằm mơ, thấy cảnh vật xung quanh không ngừng xoay chuyển, anh luôn ở bên cô, như thể trước nay chưa từng rời bỏ.

Thức dậy, cô đưa tay lên ôm lấy ngực, cảm giác bị thương và mềm yếu khiến cô ngạt thở. Cô thực sự cảm thấy đau xót, thất vọng xen lẫn nhớ nhung.

Ký ức là một chuỗi những mệt mỏi. Tất cả yêu thương, hạnh phúc hay đau khổ trong thời khắc đó giờ lại một lần nữa hiện hữu, rút kiệt sức lực của cô. Cho nên trước nay cô không dám nhớ về quá khứ, bởi cô thừa biết mình không sao quên được, bởi cô biết rất rõ một khi đã quay đầu nhìn lại thì sẽ chỉ dừng lại chứ không thể tiến lên.

Cô đã không còn sự mạnh mẽ của năm đó, không còn dũng cảm đánh đổi tất cả vì tình yêu. Cô không biết hai người còn có thể bắt đầu lại từ đầu hay không.

Tô Cẩn bật đèn ngủ, mở chiếc ngăn kéo cuối cùng của chiếc tủ ở đầu giường ra. Trong ngăn kéo có một xấp ảnh.

Đó là những bức ảnh Tô Cẩn năm hai mươi tuổi, bức nào vẽ mặt cũng phấn khởi, nụ cười rạng rỡ, nhưng dường như những niềm vui đó đã là chuyện của kiếp trước. Lẽ nào khi tình yêu không còn thì ngay cả niềm vui cũng biến mất? Cô lật giở từng tấm, từng tấm một, hóa ra Tô Cẩn ở bên Nhan Bác lại hạnh phúc, vui tươi đến mức bản thân cũng không thể tưởng tượng nổi.

Tô Cẩn lật qua lật lại, rồi dừng lại trước một tấm ảnh rất đặc biệt, bởi vì trong tất cả các bức ảnh, chỉ có bức này là cô đang khóc.[alobooks.vn]

Đó là lúc từ trên đỉnh Thù Du leo xuống, xung quanh đều là những vách đá thẳng đứng, cộng thêm quẻ bói bắt được trước đó đã khiến cô sợ hãi, không dám đi xuống. Nhan Bác cho là cô thích ồn ào, nên đứng bên pha trò: “Em vẫn tự cho mình là không sợ trời không sợ đất, ngọn núi nhỏ này mà cũng phải sợ sao?”

Cô lúc đó cũng không biết tại sao, nhìn thấy những bậc thang uốn lượn ngoằn ngoèo bên dưới, trong lòng bỗng thấy sợ hãi, nước mắt cứ thế tuôn rơi, đành phải đứng yên một chỗ, tiến không được, lùi cũng chẳng xong.

Nhan Bác đến lúc ấy mới tin là cô sợ, tìm cách dỗ dành cô, cố ý chụp cho cô một tấm ảnh, nhưng cô khóc to hơn.

Nỗi sợ hãi mà ngay cả bản thân mình cũng không giải thích nổi mới thực sự khiến người ta sợ hãi, bởi cái cảm giác không biết gì về con đường xa xăm, mù mịt phía trước.

Cuối cùng, Nhan Bác không biết làm thế nào, bèn đi đến trước mặt cô, cương quyết nói: “Anh công em xuống nhé!”

Con đường núi này rất hẹp, một người đi cũng đã nguy hiểm rồi, huống hồ lại công thêm người nữa. Rõ ràng là đang đùa giỡn với sinh mạng của mình.

“Em không phải đang sợ sao? Anh công em. Nếu có chuyện gì thì chúng ta cùng gánh chịu.”

Đó có lẽ là câu nói khiến cô cảm động nhất trong số những lời nói ngọt ngào, âu yếm mà Nhan Bác dành cho cô. Bất luận con đường phía trước thế nào, dù có nguy hiểm hay không, cũng luôn có một người tự nguyện cùng bạn đi xuống dưới.

Cô rút cuộc vẫn còn một chút lý trí, chỉ đưa tay ra, nhẹ nhàng nói: “Anh không phải công em, chỉ cần giữ chặt tay em, chúng mình cùng từ từ đi xuống, được không?”

Nhan Bác gật đầu, sau đó nắm chặt tay cô, từng bước, từng bước cẩn thận đưa cô xuống núi. Thật ra cô vẫn rất sợ, nhưng vì có anh ở phía trước nên cô tự nguyện giao phó mình cho anh, sẵn lòng tin tưởng anh vô điều kiện, cùng anh đi tới một con đường không rõ ràng phía trước.

Thật sự lúc đó, ngay cả mạng sống của mình cô cũng sẵn lòng giao phó cho anh, cô đã từng tin tưởng anh như thế, từng đánh cược cả sinh mệnh mình.

Vậy thì rốt cuộc vì lẽ gì, bây giờ cô lại không thể làm được?

Có lẽ không phải không làm được mà là không muốn làm.

Cô cũng muốn thử xem, bản thân còn có thể lấy lại được sự tự tin và lòng can đảm của năm đó nữa hay không.

.

Khi Lâm Tiêu gọi điện cho Tô Cẩm, cô đang cùng bố mẹ đi dạo trong vườn hoa.

“Mình đã tìm được nhân chứng của vụ tai nạn năm đó. Cậu có muốn đi hỏi xem sao không?”

Tô Cẩm ngập ngừng vài giây mới trả lời: “Không cần đâu, mình sẽ không can thiệp vào chuyện này nữa. Cậu cũng không cần vì mình mà bận tâm đến chuyện này.”

Sau khi cúp máy, cô thở phào một cái, nói với bố mẹ: “Bố mẹ, chúng ta cùng đi du lịch hai ngày được không? Bố hiếm khi mới được nghỉ lâu như vậy, nhân cơ hội này chúng ta cùng đi chơi một chuyến cho thay đổi không khí.”

Bà Tô mỉm cười nhìn ông Tô như muốn thăm dò ý tứ, cố gắng không để lộ vẻ mong chờ.

Ông Tô nhẹ nhàng ôm lấy vợ, mỉm cười nói: “Được thôi, con thử hỏi xem thích đi đâu?”

“Tôi thì đi đâu cũng được, hai bố con quyết định là được rồi.” Về mặt bà Tô rạng ngời hạnh phúc.

Tô Cẩm nói là làm. Về đến nhà, cô liền lên mạng tìm hiểu các địa điểm tham quan, cuối cùng chọn Quê Lâm. Khi đến hỏi ý kiến mẹ, bà Tô cười khúc khích hồi lâu mới nói: “Mười mấy năm trước, mẹ và bố con lần đầu tiên đi du lịch với nhau cũng chính là nơi này.”

“Vậy có cần đổi chỗ khác không? Bố mẹ đã từng đi rồi.” Tô Cẩn nói mà không khỏi luyến tiếc.

“Không cần, không cần, mẹ cũng rất muốn quay lại đó lần nữa.” Bà Tô sắc mặt ửng hồng, vội vàng xua tay.

Nơi đó nhất định đã để lại cho hai người những hồi ức đẹp.

Tô Cẩn bỗng muốn được biết nhiều hơn về quá khứ của bố mẹ, muốn được cùng họ tham dự vào những kỷ ức đó, nên cũng không thay đổi địa điểm nữa.

Trong suốt chuyến đi Quế Lâm, Tô Cẩn luôn bắt mẹ kể chuyện của hai người cho cô nghe, nhưng bà Tô chỉ cười nói: “Bảo bố con kể cho mà nghe!”

Cô sao dám bắt bố kể chứ, đành hậm hực cho qua.

.

Đêm cuối cùng trước khi quay về nhà, Tô Cẩn và bố ngồi trong quán bar của khách sạn, vui vẻ chuyện trò.

Tô Cẩn nói đùa: “Bố, sao bố không đi cùng mẹ mà lại một mình ra đây ôn lại chuyện cũ thế?”

“Mẹ con ngủ rồi. Thấy con không ở trong phòng nên bố mới đi xuống tìm con.” Ông Tô ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng nói: “Con có điều gì khó nghĩ sao?”

Hóa ra cô càng muốn che giấu thì lại càng không thể giấu được.

Thấy cô không trả lời, ông Tô khẽ thở dài, nói: “Nhan Bác đã đến tìm bố...”

Tô Cẩn ngẩng lên, bối rối nhìn ông Tô, nghe ông nói.

“Con gái, bố biết cậu ấy là một vết sẹo trong trái tim con, nhưng có những vết sẹo sẽ theo con đến suốt cuộc đời. Nếu như con không để ý đến nó, nó mãi mãi sẽ không lành được. Bố không hy vọng con chỉ biết trốn tránh, mà hy vọng con có thể làm cho nó lành lại. Con đã luôn can đảm, bố tin con có thể làm được.”

Nghe những lời bố nói, những do dự, bất lực, tủi hờn cùng lúc hiện lên trong tâm trí cô. “Bố, con thật sự không biết phải làm thế nào. Gặp anh ấy, con thấy vẫn còn rất oán hận. Con luôn tự nhủ với lòng mình rằng sẽ từ bỏ, con cũng nghĩ là mình có thể làm được điều đó. Nhưng càng tiếp xúc với anh ấy, con càng thấy khó khăn. Con biết anh ấy luôn cố gắng để hàn gắn, nhưng tại sao phải bắt con đợi lâu đến thế rồi mới muốn bù đắp, mới nói yêu con? Con sợ mình không làm được. Con rất sợ, sợ một lần nữa phải chịu tổn thương, sợ cuối cùng chúng con vẫn không thể đến được với nhau...”

Ông Tô đau lòng nhìn con gái, vỗ nhẹ vào vai cô. “Không phải con luôn muốn nghe chuyện của bố mẹ sao? Bây giờ bố sẽ kể cho con nghe.”

.

Ông ngoại Tô Cẩn không đồng ý cho mẹ lấy bố, nhưng mẹ quyết một lòng đi theo bố. Vì vậy, ông ngoại đã lợi dụng chức quyền điều bố đi huấn luyện quân sự, để mẹ dần dần từ bỏ. Khi đó, bố cô chẳng có gì. Ông không muốn thấy mẹ cô lại một lần nữa đau khổ vì mình, nên ông đã nghĩ, nếu mẹ cô từ bỏ thì ông sẽ tôn trọng quyết định của bà.

“Từ bỏ không có nghĩa là không yêu. Chính vì yêu, nên mới cho đối phương cơ hội chọn lựa. Năm đó, không phải con cũng vì điều đó mà rời xa Nhan Bác sao? Như vậy, con dựa vào cái gì mà nghĩ cậu ấy không phải vì nguyên nhân đó mới khiến con phải từ bỏ? Con và mẹ con có điểm giống nhau, đó là không đến phút cuối thì không bao giờ chịu thừa nhận thất bại. Lần cuối cùng đến doanh trại tìm bố, mẹ con nói: “Nếu như lần này anh còn không cần em thì sau này em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.” Tình yêu luôn cần sự kiên trì của cả hai người, bố thấy mẹ con đã quyết như thế thì nhất định mẹ con đã nghĩ như vậy sẽ tốt cho cả hai người. Không phải vì Nhan Bác mà bố nói những điều đó. Cậu ấy không giống bố, bố và mẹ con trước nay không hề phản đối cậu ta, chỉ vì cậu ta không thể vượt qua được chính mình. Sự việc năm đó, con có thực sự lưu tâm không? Nếu thật sự quan tâm, tại sao con không để cậu ta có cơ hội giải thích? Đã nhiều năm như vậy rồi, sao con không thể từ bỏ? Với tính cách của hai đứa thì cho dù năm đó không xảy ra chuyện ấy thì các con cuối cùng cũng chưa chắc sẽ có được kết cục tốt đẹp. Nói cho cùng, hai đứa vẫn chưa thực sự hiểu nhau. Bố hy vọng con có thể hiểu ra, yêu một người không phải chỉ có sự nhiệt huyết và lòng can đảm mà còn cần sự khoan dung, tha thứ. Bố mẹ luôn hy vọng con đạt được những hạnh phúc

mà mình mong muốn, có được những niềm vui thực sự. Nếu con không còn yêu cậu ấy thì hãy xem nó như những ký ức đã qua và bắt đầu một cuộc sống mới. Còn nếu con vẫn còn yêu cậu ấy, vậy thì đừng ngại mà tự hỏi lòng mình, nếu cứ thế buông tay, liệu con có cam tâm, có thấy hạnh phúc không?”

Nghe xong những lời nói thấm thía của bố, Tô Cẩn gật đầu. “Bố, con sẽ suy nghĩ về những gì bố nói.”

Ông Tô mỉm cười nói: “Bố có thể nhìn ra, cậu ấy đối với con tình sâu nghĩa nặng. Con không thấy sao? Hôm đó, ở phòng làm việc của bố, cậu ấy đã nói: “Cháu sẽ không trở thành công cụ của bất cứ ai, cháu thụ lý vụ án này chỉ vì bác là bố của Tô Cẩn.”

Cô nhìn lên, hơi bối rối. “Nha đầu ngọc, con nghĩ vụ án này đơn giản lắm sao? Đang yên đang lành, tự nhiên ai lại lôi vụ tai nạn xảy ra rất lâu rồi ra nói? Thủ phạm năm đó là người chiến sĩ chính tay bố đưa về, đương sự trong vụ án này sao lại biết được điều đó?” Ông Tô cười cười.

“Bố, con không hiểu. Vậy liệu bố có sao không?”[alobooks.vn]

“Tất cả những điều đó đều không quan trọng. Quan trọng là bố không làm gì có lỗi. Mỗi việc bố làm đều xứng đáng với lương tâm, với danh hiệu bố mang trên vai. Nhưng việc này đối với Nhan Bác mà nói không biết là phúc hay họa, cậu ấy hoàn toàn không nên vì bố mà để tuột mất tương lai của mình.”

“Anh ấy là người như thế.” Tô Cẩn nói như đinh đóng cột. “Con tin anh ấy nhất định sẽ tìm lại được sự công bằng cho bố.”

Cuối cùng em cũng biết, cho đến lúc này, em vẫn muốn tin anh.

20. Chương 37 - 38

Chương 37

Cô đợi lâu như vậy, nghĩ là anh sẽ không bao giờ quay trở lại. Mờ mắt ra mới thấy thì ra anh vẫn luôn đứng đó.

.

Trở về chưa được mấy ngày, Lâm Tiêu đã gọi điện nói: “Chả trách cả nhà lại ung dung đi du lịch như thế thì ra trong lòng đã có dự tính cả rồi! Ủng hộ công minh vì cậu mà chạy ngược chạy xuôi. Cuối cùng thì hết mưa trời lại sáng, cậu cũng phải có chút lễ tạ đi chứ nhỉ?”

Cái gọi là lễ tạ đó chính là bắt chẹt Tô Cẩn khao một bữa lẩu Trùng Khánh chính cống. Công việc kinh doanh của nhà hàng này trước nay rất phát đạt. Nghe nói trên mạng còn có người viết bài bình luận khen ngợi món ăn ở đây, do vậy mà khách khứa lúc nào cũng đông nườm nượp, ngoài cửa vẫn còn một đoàn người xếp hàng đợi.[alobooks.vn]

Mãi mới có chỗ ngồi, Lâm Tiêu tất nhiên sẽ không tha cho ví tiền của Tô Cẩn, nên hết thịt dê, tôm hùm lại đến đậu phụ rong biển... món mặn, món chay đủ kiểu. Chỉ cần trên thực đơn có gì là cô ấy gọi tuốt.

Tô Cẩn mỉm cười nói: “Cậu không cần phải làm như thế. Ăn không hết chẳng phải là lãng phí lắm sao?”

Lâm Tiêu vừa cho viên chả cá vào nồi lẩu vừa giơ tay hét gọi: “Anh ơi, mang cho em một đĩa nước chấm hải sản!”

Bận rộn một lúc, Lâm Tiêu mới nhớ ra phải trả lời Tô Cẩn: “Cậu phải tin tưởng vào sức chiến đấu của hai đứa mình chứ. Cậu sắp đi Mỹ rồi, không biết đến bao giờ mới được thưởng thức món lẩu tê tê, cay cay chính cống này!”

Thấy Tô Cẩn có vẻ không muốn ăn, Lâm Tiêu dú cái muỗng vào tay cô, nói: “Ngồi ngây ra đấy làm gì, sao không ăn đi?”

“Mình...”

Mấy ngày nay, hề nghĩ tới chuyện đi du học, cô lại muốn né tránh. Cô vẫn không quên, lúc đó chính cô đã tuyên bố như đinh đóng cột là muốn nhanh chóng rời khỏi đây, tìm đến một chân trời mới, nhưng sao bây giờ lại thấy mênh mông, mù tịt thế?

Như hiểu được tâm tư của cô bạn, Lâm Tiêu cười cười. “Sao thế? Tự nhiên lại không muốn đi nữa hả? Vì cái gì, bố cậu à? Hay là vì Nhan Bác?”

Chuyện lần này, đương sự cuối cùng đã rút đơn kiện. Quá trình đó ra sao, Tô Cẩn vẫn chưa tìm hiểu kỹ. Chỉ nhớ hôm đó khi về nhà, bố đã nói với cô một câu: “Con gái, đúng là con không nhìn nhầm người.”

Câu nói này phải chăng là một lời hai ý?

Cô cũng không biết mình có nhìn nhầm hay không. Nếu không nhầm, tại sao hai người đến giờ vẫn còn lạc vào tình cảnh thế này? Nếu nhầm, vậy tại sao cô vẫn còn tin tưởng anh đến thế?

Tô Cẩn thấy lòng rối như tơ vò, vô phương cứu chữa, nên quyết định gạt nó sang một bên, không nghĩ tới nữa.

Sau khi chuyện của bố cô kết thúc, Nhan Bác không hề đến tìm cô, khiến cô ngay cả muốn nói một câu “cảm ơn” cũng không có cơ hội.

Có phải anh đã cam tâm rời xa cô rồi chăng?

Nồi nước lẩu bốc hơi che mất tầm nhìn của cô, Tô Cẩn hơi cúi đầu, thấp giọng nói: “Mình thật sự không biết mình nghĩ thế nào. Gần đây mình rất hay nghĩ đến những chuyện trước kia, mình sợ mình chỉ là nhất thời bị kích động, mình... không chắc chắn...”

Lâm Tiêu nuốt một viên chả cá, đặt đũa xuống nói, giọng trêu chọc: “Tô Cẩn mà mình quen không phải là một người thiếu quyết đoán như thế. Nhưng cậu có để ý không, chỉ cần việc gì liên quan đến Nhan Bác, cậu đều do dự. Cậu có bao giờ nghĩ là vì cái gì không?”

Đúng thế, sao cô lại có thể trở thành một người thiếu quyết đoán mà ngay cả bản thân cũng không nhận ra thế này?

Rất lâu sau, Tô Cẩn mới ngẩng lên hỏi: “Nhan Bác... Anh ấy dạo này thế nào?”

“Chẳng thế nào cả!” Lâm Tiêu chỉ chỉ vào mấy món ăn, ra hiệu cô hãy ăn đi.

“Có lẽ tạm thời chưa thể thăng chức. Nhưng cũng không sao, anh ấy còn trẻ, vẫn còn nhiều cơ hội.”

Tô Cẩn biết, câu nói này chính là muốn kể lại cho cô nghe. Cô không thể hiểu nổi nha đầu này, mặc dù không tiết lộ nửa lời, nhưng bên trong lại cứ hừ hừ thực thực, hại cô đoán già đoán non, cũng chỉ biết đại khái mà thôi.

Cơ hội? Đến giờ anh ấy còn cơ hội gì nữa...

Bữa ăn này, Tô Cẩn không cảm thấy thoải mái, lòng dạ gổn ngang. Mặc dù Lâm Tiêu luôn tìm cách làm cho bầu không khí trở nên vui vẻ, nhưng cũng không khiến cô ngừng suy nghĩ.

Hết cách, Lâm Tiêu cuối cùng cũng phải lắc đầu, thở dài nói: “Tô Cẩn, sao cậu mới lành sẹo đã vội quên đau thế?”

Thì ra, cô đánh lừa được bản thân chứ không thể lừa dối được người khác. Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra, bố cô, Lâm Tiêu, và cả Nhan Bác... nhưng cô cứ nghĩ mình đã quên nỗi đau đó rồi, phải chăng vết thương đã liền sẹo?

Vừa bước ra khỏi nhà hàng đã thấy ô tô của Khương Hiểu Thần đỗ trước cửa, Lâm Tiêu lập tức lao về phía trước, kéo tay anh ấy, hờn dỗi nói: “Đã bảo anh không phải đến đón em rồi cơ mà.”

Khương Hiểu Thần không nói gì, khuôn mặt ánh lên nụ cười rạng rỡ. Đó chính là hương vị của niềm hạnh phúc.

Tô Cẩn cảm thấy như một nơi nào đó trong sâu thẳm trái tim mình bị kích động, êm ái pha lẫn xót xa.

Lâm Tiêu vẫy vẫy tay về phía cô, nói: “Đưa cậu về nhà trước.”

Cô lắc đầu, mỉm cười nói với bọn họ: “Mình muốn đi bộ một mình cho thư giãn. Hai người về trước đi!”

Lâm Tiêu cũng không ép buộc, chỉ dặn đi dặn lại: “Đi đường cẩn thận đấy!”

.

Chớm hạ, những cơn gió đầu mùa mang theo hơi nóng, giống như tâm trạng của Tô Cẩn lúc này.

Trong suốt những năm qua, đây là lần đầu tiên cô có cảm giác mong chờ ngày mai. Cảnh tượng khi này dường như đọng lại trong tâm trí cô. Sự ấm áp và hạnh phúc đó, ngay cả Tô Cẩn như cũng bị cảm hóa.

Một mớ những suy nghĩ hỗn độn trong cô dần dần lắng lại, từng chút, từng chút, tựa như tấm màn mây mù vừa được xua đi. Tô Cẩn đã hiểu ra, đó mới chính là cuộc sống hạnh phúc mà cô hằng mong muốn, được ở bên người mình yêu, nắm tay nhau sống đến bách niên giai lão.

Ở một nơi nào đó mà ngay cả bản thân không thể biết được, có một người luôn đứng đợi, rồi gặp gỡ, chắc hẳn phải vui mừng và kinh ngạc lắm?

Cõi lòng cô đột nhiên rộng mở, những băn khoăn, do dự trước kia dường như đã biến mất. Cô không biết mình thật sự có thể ngừng suy tính hay không. Trong thời khắc này, cô chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái và bình tĩnh. Việc đã qua, hãy để nó qua đi, cô tha thứ cho anh chẳng phải cũng là tha thứ cho chính mình hay sao?

Tha thứ cho bản thân đã từng vì tình yêu mà mê muội, những lời giải thích anh nợ cô giờ cũng không còn quan trọng nữa. Đêm đó, đã xảy ra những gì, tự nhiên cô không còn muốn quan tâm.

Nếu có thể, cô thật sự hy vọng, thật lòng muốn nói với anh lời cảm ơn.

Cảm ơn anh mặc dù đã phụ tình cô, nhưng cuối cùng cũng không phụ niềm tin của cô đối với anh.

Đang tùm tùm cười trên đường trở về nhà, cô bỗng nhìn thấy dáng người dong dỏng cao đang đứng tựa dưới cột đèn đường, cái bóng trải dài trên đường.

Cô đợi lâu như vậy rồi, nghĩ là anh sẽ không bao giờ quay trở lại. Mở mắt ra mới thấy, thì ra anh vẫn luôn đứng đó, trước nay chưa bao giờ rời xa

.

Chương 38

.

Cho dù vết thương đã lành, cơn đau đã quên, thì sao chứ?

.

Nhiều năm trôi qua, không biết bao nhiêu lần chần chừ và mất phương hướng, đau buồn và thất vọng, cuối cùng cô cũng giữ được một chút can đảm, vừa đủ để cô lấy lại sự bạo dạn trước đây, đối diện với tất cả.

Tô Cẩn từng bước, từng bước tiến đến.

“Nhan Bác, chúng ta tìm một chỗ nào yên tĩnh nói chuyện đi.”

Hai người đi vào một quán trà sữa. Giờ này, trong quán chỉ có lác đác vài người. Tô Cẩn tìm được một chỗ rồi ngồi xuống, từ phía cô nhìn ra, có thể thấy ngay Nhan Bác đang đứng đợi lấy đồ uống ở quầy phục vụ.

Thái độ điềm tĩnh, cử chỉ ung dung.

Giống như ngày đầu cô gặp anh.

Đó đã là chuyện của nhiều năm trước, nhưng cô vẫn nhớ như in, dáng dấp của anh, nụ cười của anh.

Sáu năm qua, cô đã quen với việc tự lừa dối bản thân. Những tưởng nói quên là sẽ quên, không nhớ thì sẽ không nhớ nữa. Nhưng giờ đây, một nơi nào đó trong trái tim lại như hồi sinh, cô không thể tiếp tục lừa dối bản thân được nữa.

Khi Nhan Bác quay lại, cô đang ngậy người ra như thế.

Không biết tại sao, anh lại không muốn làm phiền cô. Có lẽ là do không đành lòng.

Anh đặt cốc trà sữa lên bàn rồi ngồi xuống cạnh cô, lặng lẽ ở bên cô, giống như năm đó cô cũng lặng lẽ ở bên anh.

Anh không biết phải làm gì, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian trôi qua, những người xung quanh đến rồi lại đi, vạn vật xoay tròn, chỉ có anh vẫn luôn bên cô, chưa bao giờ rời xa.

Cuối cùng Tô Cẩm cũng ngẩng lên, mỉm cười với Nhan Bác, ánh mắt ân cần mà tha thiết. “Cám ơn anh!”

Từ lúc gặp lại nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên cô thật lòng mỉm cười với anh, không còn khúc mắc, cũng chẳng còn xa lánh. Là nét hồn nhiên, trong sáng rất thân quen với anh, đã từng rất thân quen...

Nhưng nụ cười ngày ấy và bây giờ dường như cách nhau cả một thế kỷ. Cho nên, khi một lần nữa được nhìn thấy, anh chỉ dám nghĩ rằng đó không là sự thực.

Anh không dám nói gì, chỉ sợ hễ thốt ra lại để lộ tâm trạng đang như muốn nổ tung của mình, lặng lẽ đặt bàn tay hơi run run ra đằng sau.

Tô Cẩm vẫn cười: “Nhan Bác, thật sự cám ơn anh. Em biết, lần này anh đã vì em, vì bố em mà làm rất nhiều việc. Em không biết, anh cũng có thể vì em mà vứt bỏ một vài thứ.”

Trước đây em cứ nghĩ, năm đó chúng ta chia tay là vì tình yêu anh dành cho em chưa đủ lớn, cho nên em luôn oán hận anh, trách anh không cho em nhiều kỷ niệm đẹp hơn nữa khi chúng ta còn ở bên nhau, không níu kéo em khi em rời xa anh, không xuất hiện trước mặt em trong suốt những năm em chờ đợi...

Anh biết đấy, em luôn là người không hiểu chuyện, nên khi gặp nhau, em mới đối xử với anh như vậy. Bởi vì em vẫn chưa buông tay, nên cũng không muốn anh buông tay. Em biết rõ làm như vậy sẽ khiến anh khó chịu, nhưng em vẫn cứ làm...

“Nhan Bác, em xin lỗi...” Cô nói rất nhẹ, nhưng anh biết, cô thốt ra những lời này thật chẳng dễ dàng gì.

Nhan Bác nghẹn ngào, không dễ mở lời: “Người phải nói lời xin lỗi là anh...”

Tô Cẩm lắc đầu, ngắt lời anh: “Không phải thế. Bây giờ em mới hiểu, chia cách chúng ta không phải là thời gian, không phải là cái gì khác, mà chính là chúng ta. Thời gian đầu em không tìm hiểu rõ ràng đã vội nghi ngờ anh, còn anh đã không kiên trì khi em chùn bước, cho nên chúng ta chẳng thể trách ai được. Ngày ấy chúng ta không thích hợp để ở bên nhau, chia tay cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

“Vậy bây giờ em thấy chúng ta thích hợp ở bên nhau rồi phải không?” Nhan Bác thấy căng thẳng. Giấy phút này, khi đáp án chưa được thốt ra, hơi thở của anh như ngưng lại.

Anh đang chờ đợi một lời phán quyết, còn cô đang chờ đợi kết quả.

Án đường của Tô Cẩm từ từ nhú lại, điều đó cho thấy cô đang nghiêm túc suy nghĩ. “Em không biết. Em có thể cảm nhận được tấm lòng của anh, cũng biết anh đối xử tốt với em. Em thậm chí không thể phủ nhận mình vẫn còn tình cảm với anh, ngay như một khắc trước đây, em vẫn còn thấy rung động trước anh. Nhưng anh biết không? Mỗi khi gặp anh, tâm trạng của em lại trở nên phức tạp, mâu thuẫn. Nó khiến em không sao phân biệt được rõ ràng, khiến tư tưởng của em hỗn loạn. Em không thích cảm giác ấy. Nhan Bác, trước đây chúng ta không thích hợp, bây giờ cũng chưa chắc đã phù hợp. Dẫu sao cũng đã sáu năm rồi... Cho nên...”

Cô biết mình nhất định phải vượt qua được cửa ải này. Dù thế nào, cô cũng phải đối mặt với nó, không thể trốn chạy thêm lần nữa. Không biết vì lẽ gì, cô cảm thấy anh sẽ hiểu cô.

Nhan Bác chăm chú lắng nghe, rồi nghiêm túc trả lời: “Em từng nói sáu năm qua, chúng ta đều đã thay đổi. Em không chắc chắn có thể yêu được con người của anh bây giờ. Anh cũng chưa dám khẳng định sẽ yêu con người của em bây giờ. Nhưng chính vì không chắc chắn nên chúng ta mới cần phải thử, đúng không? Em không thử thì sao có thể biết được bây giờ chúng ta không thích hợp? Khi thử rồi, trường hợp xấu nhất cũng chỉ là em không còn yêu anh nữa. Như vậy, sau này em có thể yên lòng mà đi bất cứ nơi nào em muốn, tìm cho mình một hạnh phúc mới. Đó chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Nếu bây giờ rõ ràng em vẫn còn yêu anh,

mà ngay cả thử em cũng không dám thì liệu sau này em có cam tâm không? Tô Cẩn, anh không cam tâm. Cho dù là em của ngày trước hay bây giờ thì anh vẫn yêu em. Vì thế, dù em không yêu anh, anh cũng muốn em hãy thử yêu anh thêm lần nữa!”

Nhan Bác của lúc này càng có vẻ độc đoán và kiêu ngạo.

Một Nhan Bác như thế cô còn muốn yêu không?

Cô trước nay đều không tranh cãi lại được với anh, anh nói câu nào cũng trúng tâm can cô.

Cô không cam tâm, như sáu năm trước không cam tâm dễ dàng rời xa. Bao năm qua, cô không khi nào dám tự hỏi mình có hối hận hay không, bởi cô sợ câu trả lời sẽ khiến cô đau nhói.

“Cả đời này, anh chỉ muốn được thấy em ở bên anh, dù chỉ là nhìn thấy em. Cho nên, xin em đừng rời xa anh quá...”

Xin em đừng rời xa anh quá!

.

Đêm đó, Tô Cẩn vừa bồn chồn trằn trọc, vừa có cảm giác kỳ lạ không giống như trước đây.

Nghĩ lại những lời Nhan Bác nói, khóe môi cô bắt đầu hơi nhếch lên. [alobooks.vn]

Nếu đúng là vết thương vừa lành đã quên cảm giác đau. Nhưng chỉ vì sợ đau, mà không cho hạnh phúc của mình một cơ hội, một con đường thì liệu có đáng không?

Nhan Bác, em muốn biết, nếu như em liều mình để yêu anh thêm lần nữa, liệu chúng ta có được kết cục khác không?

21. Chương 39 - 40

Chương 39

Nghe nói, tình yêu đang trở lại.

.Khi Tô Cẩn nói với bố mẹ quyết định không đi Mỹ nữa, hai người cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Họ dường như đã sớm đoán định được điều này.

Bố cô chỉ nói một câu: “Bố vẫn muốn nói câu này, tự mình quyết định thì phải tự mình gánh chịu.”

Điều này ít nhiều cũng khiến Tô Cẩn an lòng. Bởi ít nhất phản ứng của bố mẹ sau quyết định này khiến cô cảm thấy việc đó không phải quá sai trái.

Song vẫn luôn có một người, cô còn nợ anh ấy một câu giải thích, một lời xin lỗi.

Khi cô gọi điện cho Hứa Dực Ninh, anh ấy hình như vẫn còn đang ngái ngủ. Nghe cô nói không đi Mỹ nữa, anh ấy mơ mơ màng màng, chỉ nói một từ: “Được!” Sau đó, thời gian giữa họ như ngừng lại.

Anh ấy nói muốn đưa cô đi tham quan những nơi đẹp nhất, cô nói “được”, sau khi đã suy nghĩ kỹ càng, thực sự không muốn để anh ấy chờ đợi, cảm thấy anh ấy xứng đáng để mình giao phó cả cuộc đời.

Nhưng sau đó, biết bao chuyện xảy ra đã khiến cô cuối cùng cũng hiểu rõ, trên thế gian này có những chuyện mãi mãi không thể miễn cưỡng.

Anh ấy nói: “Tô Cẩn, em đúng là ngốc.”

Cô cố không để anh ấy nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của mình. “Xin lỗi, đã để anh phải đợi lâu, cuối cùng lại không sang. Em thật sự xin lỗi.”

Hứa Dực Ninh cười vẻ bất lực. “Không cần phải xin lỗi, anh chờ đợi cũng không sao, dù sao cuối cùng cũng có câu trả lời, anh có thể tìm cho mình một lối thoát. Nhưng Tô Cẩn, em chắc chắn lần này mình sẽ không hối hận chứ?”

“Em không biết, nhưng trái tim em không cho em đi. Cho dù thế nào, em cũng muốn một lần nữa chờ đợi, xem kết cục có như trước đây không.”

Sau đấy, Tô Cẩn ngày càng bận rộn. Cô vốn định đi Mỹ nghiên cứu đề tài đó, bởi trong nước không tìm được giáo sư hướng dẫn thích hợp. Nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định quay trở lại trường, học lên tiến sĩ. Như vậy, sau này cho dù cô tự làm đề tài hay cần cơ sở thực nghiệm thì cũng dễ dàng hơn.

Năm đó, vì muốn rời khỏi đây ngay, nên ngay cả đi học, cô cũng chọn một nơi xa hàng ngàn dặm. Trốn chạy lâu thế rồi, giờ đây, cô không thể trốn chạy thêm được nữa. Cô quyết định lựa chọn nơi này để bắt đầu cuộc sống mới.

Do được giáo sư hướng dẫn cô thời còn làm nghiên cứu sinh tiến cử, hơn nữa lại là trường cũ, nên Tô Cẩn đã được một vị giáo sư có tiếng nhất khoa Môi trường của trường đại học B lựa chọn, trở thành nữ tiến sĩ đầu tiên dưới sự hướng dẫn của ông.

Lần đầu tiên, khi gặp Tô Cẩn trên danh nghĩa là giáo viên hướng dẫn chính thức của cô, ông đã nói đùa: “Tô Cẩn à, khoa của chúng ta nghe nói em quay lại học, đã đánh nhau vỡ đầu vì em đấy! Tuy em đã tốt nghiệp mấy năm rồi, nhưng tên tuổi vẫn nổi như cồn trong khoa đó!”

Tô Cẩn mỉm cười. Sau khi ra khỏi khoa, đi men theo con đường lớn có hàng cây râm mát, nhìn hai tòa nhà cũ kỹ mà quen thuộc hai bên đường, mọi thứ vẫn như trước khi rời khỏi trường, cô mới cảm nhận được mình đã thật sự trở lại mái trường xưa.

Lần đầu tiên sau bốn năm, cô mới quay trở lại nơi này, quay lại nơi chứa đựng biết bao kỷ niệm, tất cả những ngọt ngào và cay đắng đều lần lượt hiện ra, như vừa được tái sinh, để lộ ra một mầm sống mới.

Sau cái đêm gặp nhau ở quán trà sữa, Nhan Bác bỗng như biến mất khỏi thế giới của cô. Anh không nói với cô hướng đi của mình, cô cũng chẳng nói cho anh biết mình đã quyết định ở lại. Nhưng lần này, cô có một niềm tin chắc chắn, anh nhất định sẽ đến tìm cô, nhất định sẽ một lần nữa xuất hiện trước mặt cô. [alobooks.vn]

Đến lúc đó, liệu hai người sẽ có một bắt đầu mới tốt đẹp không?

.

Trên đường quay trở về, đúng lúc đi qua cổng khoa Luật, bước chân cô như vô thức tiến vào bên trong.

Cô theo dòng hồi tưởng, rẽ trái, lên tầng trên, rồi tiến về bên phải. Phòng học thứ hai, là nơi bắt đầu tình yêu của hai người.

Cô nhẹ nhàng bước đến cửa lớp, như thể sợ làm phiền người bên trong đang học bài, mặc dù hôm nay là cuối tuần, chắc chắn không có ai ở trong phòng học rộng lớn này.

Tô Cẩn đứng ở cửa một lúc, hồi ức cứ thế kéo về. Cô như nghe thấy tiếng giáo sư đang giảng bài trên bục giảng, tiếng sinh viên cười đùa bên dưới. Tất cả đều rất quen thuộc, đến mức cô có ảo giác như mình đang trở về quá khứ.

Cô nhẹ nhàng đưa tay ra, chỉ một cú hích nhẹ, cánh cửa đã mở ra.

Phòng trống rỗng, không có giáo sư giảng bài trên bục, cũng chẳng có sinh viên bên dưới cười đùa, chỉ có một người... Anh ngồi ngay chính giữa phòng học, người anh gần như cứng đờ, chắc từ nãy đến giờ vẫn luôn giữ cùng một tư thế, đợi chờ một ai đó đến đây.

Và cô, cuối cùng cũng đến.

Nhan Bác ngẩng đầu, nhìn cô cười. “Thật trùng hợp, em cũng đến đây à?”

Tô Cẩn cũng cười. “Em đến đây là chuyện bình thường, vì giờ em đang học ở đây. Thế còn anh, sao lại đến đây?”

Nhan Bác nói: “Anh cũng từng học ở đây, em không nhớ sao?”

Anh chìa tay ra hiệu cho cô đến gần. “Nếu... không vội thì qua đây ngồi với anh một lát, được không?”

Ngữ điệu như dò hỏi, nhưng không có ý để cô quyết định.

Tô Cẩn đi đến, ngồi xuống cạnh anh. Nhan Bác ngồi ngay ngắn, nhìn cô nói: “Khi đến đây, anh không nghĩ là sẽ gặp em. Vậy mà vẫn gặp... Em nói xem, đây chẳng phải là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng sao?”

Tô Cẩn bật cười. “Anh học Luật, tất nhiên phải biết mê tín là gì rồi chứ?!”

“Cho dù em không tin, nhưng hôm nay không gặp em ở đây thì anh cũng đang định đi tìm em. Khi vừa mới ngồi xuống, anh thậm chí đã nghĩ rằng, nếu em đi Mỹ rồi, anh cũng sẽ bay sang đó. Tô Cẩn, tình cờ gặp em ở đây, nhất định anh sẽ không để em ra đi lần nữa.” Nhan Bác nói rất tự tin.

Tô Cẩn mỉm cười. “Không phải anh không cho em đi, mà là em không muốn đi nữa.”

Nhan Bác nhìn cô vẻ bối rối, Tô Cẩn tiếp tục cười nói: “Em không định đi Mỹ nữa, nhưng không phải vì anh, mà vì tự em thấy không muốn đi. Em đã xin học tiến sĩ ở đây. Em ở lại không có nghĩa là giữa chúng ta vẫn còn có cơ hội. Em chỉ cảm thấy chúng ta nên giải quyết hết tất cả những vướng mắc trong quá khứ. Ai biết được sau này sẽ ra sao? Cho nên chuyện tương lai để sau này hãy nói.”

Nhan Bác có lẽ đã hiểu được ý tứ trong câu nói của cô, liền gật gật đầu. “Ý của em, anh đã hiểu rồi. Cho nên giữa chúng ta sẽ không còn cơ hội nào nữa, đúng không? Cách đây không lâu, anh đã không đến tìm em là vì muốn em có thời gian suy nghĩ cho thấu đáo, cũng là muốn bản thân có thời gian suy nghĩ về tương lai của chúng ta. Vì thế, anh càng thêm chắc chắn tình cảm của mình đối với em. Sau khi chúng ta gặp lại nhau, có một số chuyện đã xảy ra, khiến anh bỗng hiểu ra rốt cuộc cái gì là quan trọng nhất, cái gì là thích hợp nhất đối với mình. Cho nên, anh hy vọng em có thể cho anh thêm thời gian, để anh làm xong những việc muốn làm, giải quyết những vấn đề cần giải quyết. Đến lúc đó, anh nhất định sẽ quay lại. Em phải tin ở anh!”

Tô Cẩn cũng chẳng hỏi là việc gì. Cô nghĩ, có lẽ bọn họ đã thay đổi. Cô đã trưởng thành hơn, còn anh cũng tự tin hơn. Hai người không còn là trẻ con nữa.

Đúng thế, chuyện sau này ai mà biết được?

Người ta có thể lừa dối người khác và chính bản thân mình, chứ con tim thì không thể.

Khi hai người ở bên nhau, những con đường đã từng đi qua, những lời đã từng nói, cảm giác ấm áp thân quen đó cũng không thể lừa dối được bản thân mình.

Đó phải chăng là tình yêu. Nếu như yêu, vậy thì bọn họ sẽ không thể để hạnh phúc trượt khỏi tầm tay thêm lần nữa.

Nghe nói, tình yêu đang trở lại.

Chương 40

.Nếu đây không phải là tình yêu, vậy thì có gì đau buồn chứ?!

.Nhan Bác quay lại thành phố D. Thỉnh thoảng, anh gọi điện cho cô, toàn nói những điều không quan trọng. Nhưng từ lời nói của anh, Tô Cẩn có thể dễ dàng đoán được hôm nay anh vui hay buồn, công việc có thuận buồm xuôi gió không.

Cô phải thừa nhận, ngay cả khi hai người xa cách sáu năm trời, cô đối với anh vẫn quen thuộc như một con người khác của mình năm xưa.

Vào năm học được một thời gian, cuộc sống của cô dần đi vào quỹ đạo, bận rộn liên miên. Ngoài việc nghiên cứu đề tài tiến sĩ, cô còn dạy thêm một vài môn bắt buộc và tự chọn cho sinh viên chính quy. Nhờ trước đây nỗ lực học hành, nên những kiến thức cơ bản cô nắm khá vững, lên lớp dạy cũng thấy nhẹ nhàng hơn. Sinh viên bây giờ cũng không cần phải giảng quá kỹ một vấn đề, chỉ cần cô lên lớp đúng giờ, hoàn thành bài giảng của mình là được.

Tiết học tự chọn hôm đó, cô vốn đang bị cảm, nhưng sợ phiền hà, đã cố gắng giảng cho hết bài. Không biết tại sao, bình thường lớp trật tự là thể mà tự nhiên hôm nay lại có chút ồn ào. Cô đã mệt, vốn định mắt

nhắm mắt mở cho xong chuyện, không ngờ giữa buổi lại xảy ra chuyện rắc rối. Một nữ sinh đột nhiên khóc lóc chạy ra khỏi lớp, những sinh viên còn lại thì không kiêng nể gì cười ầm ĩ cả lên.

Lúc này cô mới biết, đại khái là cô nữ sinh đó chủ động viết một bức thư gửi cho cậu nam sinh nào đó, nói là có tình cảm với cậu ấy và hy vọng có cơ hội tiến xa hơn. Nhưng trong lúc gửi đi thì bị lộ, bức thư bị lan truyền khắp cả lớp. Cô gái đó nghĩ là cậu nam sinh kia không thích mình, cố ý làm khó, cho nên mới xảy ra chuyện như vậy.

Thật ra, việc này hoàn toàn không thuộc quyền giải quyết của Tô Cẩn, cô dạy xong là có thể đi ra. Nhưng khi nghe xong đầu đuôi câu chuyện, cảm thấy không thể phớt lờ, cô hỏi nữ sinh kia: “Tại sao em lại làm như thế? Lẽ nào lúc đó em không suy nghĩ đến hậu quả mà mình phải gánh chịu hay sao? Em có thể bị người ta cười nhạo, không dám ngẩng đầu lên trước mặt ai.”

Cô gái tỏ ra hơi nhút nhát, sau đó trả lời: “Quyết định của em đã quá vội vàng. Em có thể chọn một thời điểm khác thích hợp hơn, nhưng em luôn nghĩ rằng, có một số việc, khi còn trẻ không làm, khi bị kích động không làm thì có thể cả đời này sẽ không làm được. Em chỉ không muốn sau này mình sẽ hối hận. Làm rồi, bất luận kết quả ra sao, ít nhất em cũng có thể坦然 nhiên đối diện với chính mình.”

Tô Cẩn có chút ngạc nhiên, sau đó mỉm cười. “Em nói không sai. Không ngờ cuối cùng cô vẫn cần một em sinh viên thức tỉnh, khơi dậy cái lối tư duy ban đầu của cô ngày ấy. Nay cô bé, không nên thất vọng và ân hận, cô tin là việc gì cũng sẽ có cách giải quyết, bất luận là tốt hay xấu.”

Nói chuyện xong với cô học trò nhỏ thì cũng đã quá giờ ăn tối, cơm trong nhà ăn không còn, Tô Cẩn mời cô bé cùng ăn mì bò ở cổng trường.

Lúc này, hai người cũng đã khá thân nhau, nên cô bé cũng không sợ hỏi: “Nghe nói cô cũng từng chủ động theo đuổi một nam sinh rất giỏi phải không? Bây giờ thế nào ạ? Hai người có lấy nhau không?”

“Em nghĩ sao?” Cô mỉm cười hỏi.

“Em nghĩ... là không, nếu không cô đã không xúc động như vậy. Chẳng phải cô đã nói với em, thật lòng yêu một người thì bất kể khi nào cũng không dễ dàng buông tay sao? Cô vẫn yêu người đó chứ?”

Cô vẫn còn yêu anh chứ?

Cô cũng đã từng cố gắng thực hiện, cũng từng buông tay. Hai chữ “tình yêu” trôi đi thật nhẹ nhàng. Nhưng đến nay, chỉ có thể nói, xa cách là một cái gì đó thật diệu kỳ, nó khiến cô có đủ thời gian, đủ dũng khí để đối mặt với vấn đề của hai người.

Trong tiểu thuyết, gương vỡ lại lành luôn là kết thúc được yêu thích nhất. Nhưng không có cuốn tiểu thuyết nào nói cho cô biết, những chiếc gương đã rạn, cho dù được lành, liệu có bền vững với thời gian?

Cô nghĩ, cô và anh đều không chịu nổi. Vậy thì, lấy gì đảm bảo giữa họ sẽ lại không phát sinh những rạn nứt?

Cô sẽ không cho phép mình một lần nữa mắc cùng một sai lầm, cũng sẽ không cho phép anh phạm lỗi.

.

Một mình trên đường trở về, Tô Cẩn nhớ lại lần trước khi cùng Nhan Bác sánh vai đi trong vườn trường. Anh nói: “Anh bây giờ, không thể cho em bất kỳ một sự đảm bảo nào, bởi anh cảm thấy có thể non hèn biến thì cũng chỉ có ý nghĩa nhất thời, chứ không thể nào là mãi mãi, bởi vì chúng ta không thể nắm chắc được tương lai. Nhưng ít nhất, anh thật sự đang ở bên cạnh em. Chỉ cần em muốn, bất kể khi nào, chúng ta cũng có thể cùng nhau đi dạo trong vườn trường này, giống như năm đó. Có lẽ cách nghĩ của cả hai bây giờ không còn giống khi ấy, nhưng anh nghĩ, cảm giác hạnh phúc thì vẫn không thay đổi. Sự thật anh yêu em cũng không thể nào thay đổi.”

Nếu có thể, cô muốn đợi anh lần sau quay lại, sẽ cùng anh một lần nữa đi dạo trên con đường này.

Cô có lẽ đang rất nhớ anh. Một mình sẽ không cô đơn, nhớ nhưng một người mới thật sự cô đơn.

.

Gần về đến nhà, Tô Cẩn mới nhớ ra mình để quên bản báo cáo ở khoa. Bất luận thế nào, tối nay cô cũng phải chỉnh sửa cho xong để ngày mai còn kịp gửi đi.

Lấy được bản báo cáo, cô thấy nhẹ cả người. Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc cô phát hiện thấy bóng dáng người ấy đang đứng trước khoa. Trong khoảnh khắc, cô nghĩ đó chỉ là ảo giác, bởi chỉ một giây trước đây, cô rất rất muốn anh xuất hiện trước mặt mình.

Người đó dường như linh cảm được điều gì, từ từ quay người lại, sau đó nở nụ cười xa vắng.

Giống như bao năm trước, anh vẫn luôn nhẫn nại chờ đợi cô dưới ký túc xá, dù cô có chậm bao lâu, anh vẫn mỉm cười ở bên cô.

Anh nói: “Tự nhiên lại muốn cùng em đi dạo trong vườn trường, có được không?”

Cô lặng lẽ giấu bản báo cáo ra sau lưng, rồi đi tới, cười nói: “Được thôi! Đúng lúc em cũng muốn đi dạo.”

.

Khi cô nghĩ đến anh, anh lập tức xuất hiện trước mặt cô. Khi cô muốn anh đưa cô đi dạo, anh lập tức đứng bên cạnh cô.

Giữa họ dường như có một sợi dây liên kết ngầm mà người ta gọi đó là thần giao cách cảm.

Hóa ra hai người vẫn luôn nhớ về nhau.

Nếu đây không phải là tình yêu, vậy có gì phải đau buồn chứ?

22. Chương 41 - 42

Chương 41

Bỏ lại quá khứ phía sau, phía trước là tương lai của hai người.

.

Nhan Bác lái xe đến, nhưng ra khỏi cổng trường, anh vẫn không có ý định đi lấy xe.

Đường về nhà Tô Cẩn không xa, hai người đã đi bộ rất lâu, nhưng không thấy mệt.

Trước khi lên lầu, Tô Cẩn nói một câu: “Đi về cẩn thận nhé, tạm biệt!”

Cô biết, tối nay anh bỗng nhiên xuất hiện, có lẽ đã gặp rắc rối gì đó hoặc cũng có thể chỉ vì nhớ nhung.

Giây phút cô quay đi, Nhan Bác với tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, dù không chặt nhưng cũng đủ làm trái tim cô ấm áp.

Tô Cẩn ngẩng lên, ánh mắt mơ màng nhìn anh. “Gì thế?”

“Tô Cẩn, hãy cho anh thêm chút thời gian.” Giọng anh rất nhẹ, nhưng mang một sức mạnh không dễ gì cự tuyệt. “Anh hy vọng em có thể đợi anh thêm một thời gian nữa, anh nhất định sẽ cho em cuộc sống mà em muốn.”

Tô Cẩn như chợt hiểu ra điều gì, ngẩng đầu hỏi: “Anh vẫn không biết em muốn gì sao?”

“Anh muốn em nói thật cho anh biết em nghĩ gì, em đang làm gì? Có thể anh không giúp gì được em, nhưng ít nhất anh cũng biết được em đang gặp phải khó khăn gì.”

Cô khẽ mỉm cười. “Nhan Bác, em nghĩ rằng, điều duy nhất giúp chúng ta có cơ hội bắt đầu lại từ đầu đó là chỉ có chúng ta mà thôi. Chúng ta đều phải thỏa hiệp và thay đổi sao cho thích hợp, anh nói thế có đúng không?”

Nhan Bác cúi đầu trầm tư, dường như đang cân nhắc xem nên nói gì. Người con trai luôn tỏ ra điềm tĩnh này chỉ ở trước mặt cô mới để lộ vẻ suy tư.[alobooks.vn]

Trong lúc anh suy nghĩ, cô nhẹ nhàng xoay cổ tay, kéo kéo tay áo anh, hỏi: “Anh còn gì để nói với em nữa không?”

Nhan Bác không trả lời ngay, ánh mắt cô nhìn anh chân thành mà kiên định. Cô kiên nhẫn chờ đợi. May mà lần này anh đã không để cô phải chờ đợi quá lâu.

“Lúc trước, chuyện của bố em đã cho anh rất nhiều gợi ý. Trong quá trình điều tra, anh cảm thấy mình bỗng có được can đảm đối mặt với vụ án của bố anh năm xưa.”

Bố của Nhan Bác? Tô Cẩm chăm chú nhìn anh. Anh hiếm khi đề cập đến cha mình. Đó là nỗi đau của anh. Vậy mà lúc này, anh lại muốn mở lòng ra với cô, tất cả, thẳng thắn, không che giấu điều gì sao? Tô Cẩm bỗng cảm thấy run sợ. Sự chân thành này, anh đã để cô phải chờ đợi quá lâu.

“Chuyện của bố anh, trước đây anh không muốn đối mặt, là vì bất luận chân tướng thế nào, bản thân anh cũng không cách nào chịu đựng được. Nhưng bây giờ, anh nghĩ, chỉ có vạch trần được chân tướng sự việc năm đó, anh mới có thể cảm thấy tự do, sống đúng với con người mình. Lần này quay về, chủ yếu cũng là vì chuyện này. Nhưng càng điều tra kỹ, anh càng cảm thấy không đơn giản như anh nghĩ... Có lúc, anh cảm thấy bất lực và bất an. Nhưng lần này, anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Cho nên, xin em hãy cho anh thêm thời gian, anh muốn điều tra cho rõ chân tướng sự việc, sau đó sẽ quay lại, sẽ quay về bên em.”

Thời gian dường như ngừng lại, vạn vật xung quanh cũng như hóa đá. Tô Cẩm nhìn anh, nhận thấy rõ vẻ mệt mỏi của anh.

Cô bước tới, đứng sát gần anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh. Cô gục đầu vào ngực anh thì thầm trong hơi thở: “Em sẽ đợi anh.”

.

Nghe anh nói, trong chớp mắt cô đã quyết định, cho dù thế nào cô cũng sẽ đợi anh.

Bởi vì cô vẫn còn yêu anh, có lẽ lúc nào cũng yêu, hay trong một giây nào đó cô lại yêu anh thêm lần nữa. Nhưng tất cả những điều đó không quan trọng. Quan trọng là cô yêu anh, không hề ít hơn trước.

Vì vậy, cô bằng lòng để hai người có cơ hội yêu nhau lần nữa.

Bàn tay Nhan Bác run run, nhất thời không biết phản ứng thế nào. Anh chỉ biết đứng im, sau đó mới giờ tay ôm lấy cô. Rồi dường như không chắc chắn, anh lại hỏi thêm một câu: “Em nói lại một lần nữa được không?”

Tô Cẩm kiên nhẫn nhắc lại một lần nữa. Lần này, cô nói lưu loát, rõ ràng thành tiếng: “Nhan Bác, em sẽ đợi anh, đợi anh quay lại.”

Giây phút đó, cô ở trong vòng tay anh, vẫn ấm áp như trước kia. Tất cả đều đẹp đến mức anh không thể tin đó là sự thực, chỉ biết ôm cô thật chặt, cảm nhận hương vị tỏa ra từ cơ thể cô, như muốn chắc chắn cô đang ở bên mình.

Anh không muốn buông tay. Cả đời này, anh cũng sẽ không buông tay lần nữa.

Anh muốn nói điều gì đó, nhưng khi mở miệng, mới thấy cổ họng như bị chặn lại, không sao thốt nên lời.

Còn Tô Cẩm dường như biết được anh muốn nói gì, không ngừng gặt đầu trong vòng tay anh. “Em biết rồi, em biết cả rồi...”

Nhan Bác nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Nụ hôn này không mang một chút ham muốn nào, chỉ có tình yêu thương và sự âu yếm.

Nụ hôn này như lời hứa của anh đối với tương lai của hai người.

.

Trở về nhà, Tô Cẩm nhận được điện thoại của Lâm Tiêu. Cô biết Lâm Tiêu đã kìm nén từ lâu, cho nên không đợi cô ấy hỏi, cô trả lời ngay: “Đúng thế, mình quyết định trở về bên anh ấy.”

“Chuyện trước đây thì sao? Cậu không định hỏi anh ấy à?”

Cô trả lời rất dứt khoát: “Điều đó không quan trọng, mọi chuyện cũng đã qua rồi. Hơn nữa, trong trái tim mình vẫn luôn có câu trả lời, mình không phải không tin anh ấy, mà là không tin chính bản thân mình. Lúc này, điều mình muốn nghĩ tới chính là tương lai của hai đứa, chứ không phải quá khứ.”

Lâm Tiêu mỉm cười. “Quả nhiên cậu vẫn là Tô Cẩm mà mình biết, dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, rất quyết đoán!”

Cô gượng cười. “Cậu không thấy mình rất dễ thay đổi sao? Rõ ràng đã quyết định, vậy mà nhanh chóng bị anh ấy làm cho thay đổi.”

“Mình cảm thấy cậu bây giờ mới thực sự là Tô Cẩm. Hai năm trước, cậu chẳng khác gì chiếc xe tăng cố lao lên phía trước, không do dự, mình thấy rất đau lòng. Từ trước đến nay, mình luôn coi cậu như chị em ruột. Chỉ cần thấy cậu hạnh phúc, những cái khác đều không quan trọng. Mình hy vọng cậu sẽ vui vẻ, dù người đó đã từng làm cậu bị tổn thương, nhưng cũng chỉ có người đó mới khiến cậu hạnh phúc, đúng không?”

“Tô Cẩm, mình muốn được nhìn thấy cậu hạnh phúc như trước đây, thậm chí còn hạnh phúc hơn thế, cho dù là bắt buộc phải yêu một người, hay bị người ta toàn tâm toàn ý yêu mình.”

Tô Cẩm nước mắt chứa chan, khẽ nói: “Mình nhất định sẽ hạnh phúc!”

.

Cô có lẽ đã thay đổi rất nhanh, nhưng chẳng phải khi yêu một người là phải hết lần này đến lần khác do dự, tranh đấu sao?

Chỉ trách cô hận anh không đủ sâu, yêu anh không đủ đậm, cho nên cô không muốn một lần nữa giầy vò người khác, giầy vò chính mình.

Hãy can đảm hơn một chút, khi anh còn bên cô, yêu cô thêm lần nữa, trả lại cho nhau những gì đã mất sáu năm qua.

Cô sẽ không trốn chạy, không sợ bị tổn thương nữa.

Bỏ lại quá khứ phía sau, phía trước là tương lai của hai người.

Chương 42

.

Em vẫn đứng ở nơi bắt đầu tình yêu của chúng mình, đợi anh quay lại.

.

Đêm đó, Tô Cẩm ở trong phòng chỉnh sửa bản báo cáo, tuy mệt mỏi nhưng tinh thần vô cùng phấn chấn. Cô vừa đánh xong chữ cuối cùng thì Nhan Bác gọi điện, nói anh đã về đến thành phố D an toàn để cô yên tâm.

Cô lười biếng vươn vai, đứng dậy vỗ vỗ vào đôi chân đã tê cứng, rồi từ từ bước về phía cửa sổ. Cửa mở ra, ánh trăng sáng chiếu rọi vào trong phòng, khuôn mặt cô cũng tràn ngập ánh trăng, ấm áp đến an lòng.

Tiến lên trước một bước không phải là quá khó, cũng giống như việc cô dang tay ra ôm lấy anh. Một khi đã thật sự quyết tâm thì con đường phía trước cũng không còn gian khó.

Nửa tháng sau, nhờ bản báo cáo có cái nhìn độc đáo, đề tài nghiên cứu của Tô Cẩm đã được thông qua.

Giáo sư hướng dẫn hào phóng cho Tô Cẩm nghỉ ba ngày. “Đợi khi thành lập xong nhóm dự án, thầy sợ đến ngủ một giấc ngon lành em cũng chẳng có thời gian, hay là nhân cơ hội này tranh thủ nghỉ ngơi vài ngày đi.”

Cô muốn đi thăm Nhan Bác, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy không nên.

Ngày nào anh cũng bận đến mức gọi điện cũng phải tranh thủ thời gian, cô thật sự không muốn làm phiền anh lúc này, nên dứt khoát không nói cho anh biết là cô được nghỉ.

Nhưng ba ngày nghỉ phép, ở nhà cũng tiếc mà đi du lịch thì không đủ thời gian, Tô Cẩn chẳng có cách nào, đành gọi cho Lâm Tiêu hẹn cùng đi ăn trưa, cô ấy có nhiều ý tưởng hơn nên cô muốn tham khảo ý kiến.

Không ngờ Lâm Tiêu đưa ra một ý kiến vô cùng giật gân.

“Ba ngày à? Cậu biết không, ba ngày cũng đủ thời gian làm đám cưới rồi đấy?! Không phải cậu nói sau khi thành lập nhóm nghiên cứu, cậu sẽ bận đến mức ngủ cũng không có thời gian sao? Vậy hãy nhanh chóng bàn chuyện này đi. Cậu cũng nhiều tuổi rồi chứ ít gì, còn định kéo dài đến bao giờ nữa?”

Tô Cẩn trở mắt nhìn Lâm Tiêu, không thể hiểu nổi tại sao trí tưởng tượng của cô ấy lại phong phú đến vậy.

Tô Cẩn bị Lâm Tiêu dẫn đến khu trung tâm thương mại, chọn nhẫn cưới như thật, khiến cô đỏ khóc đỏ cười.

Xem ra việc kết hôn giữa Lâm Tiêu và Khương Hiểu Thần năm đó cũng không bình thường. Cho dù muốn kết hôn thì người mua nhẫn cưới cũng không phải là cô ấy chứ!

Nhưng Lâm Tiêu cứ thế kéo Tô Cẩn đi lòng vòng khắp khu thương mại. Đến khi đã thấm mệt, cô ấy mới nghĩ đến chuyện ngồi uống cốc cà phê nghỉ ngơi một lát.

Không ngờ, vừa ngồi uống được mấy phút thì gặp người quen.

Tô Cẩn không nhận ra cô ấy, là Ninh Đình đang đứng trước mặt cô, mỉm cười chào hỏi: “Tô Cẩn!”

Tô Cẩn ngó người ra một lúc rồi mới gượng gạo mỉm cười. “Trùng hợp thế, cũng đi mua sắm à?”

Ninh Đình chỉ chỉ cậu bé khoảng ba, bốn tuổi đang chạy nhảy ở bên cạnh, mỉm cười trả lời: “Ừ, đi mua cho con chị ít đồ chơi.”

Đối với Ninh Đình, Tô Cẩn chỉ có ấn tượng duy nhất trong buổi tối hôm đó. Ninh Đình kiêu hãnh ngẩng cao đầu, nước mắt chưa chan hỏi Tô Cẩn: “Một người con trai đang say rượu với một người con gái yêu anh ấy suốt bốn năm ở bên nhau, em nói xem sẽ xảy ra chuyện gì?”

Giờ nghĩ lại, Tô Cẩn chỉ thấy thật buồn cười. Một người vẫn luôn giữ tiết tháo cao thượng, tác phong chính trực ngay cả đối với người mình yêu như Nhan Bác, làm sao có thể nảy sinh quan hệ với cô bạn cùng lớp không thân thiết này.

Cho dù anh có say xỉn thì cũng không...

Tô Cẩn lúc đó đã bị nỗi sợ hãi và lo lắng làm cho mờ mắt, cho rằng Nhan Bác sẽ bỏ mình. Cho nên, cô đã vội quyết định mà không suy xét.

Ngay cả khi cô hoài nghi sự chân thành của anh thì trong lòng cô cũng không bao giờ nghĩ có một ngày anh sẽ phản bội cô. Nhưng về sau, cô rất cần một lý do để hận anh, cần một cái cớ để nhẫn tâm không quay đầu lại...

Nói cho cùng vẫn là Tô Cẩn cô đã quá yêu Nhan Bác.

Tô Cẩn cười nói với Ninh Đình: “Con trai chị dễ thương quá!”

Ninh Đình nhìn con âu yếm, khuôn mặt đầy vẻ cưng chiều. “Thằng bé này nghịch lắm.” Nói xong, cô ấy quay sang Tô Cẩn. “Vừa thấy em đi chọn nhẫn cưới, sắp kết hôn à?”

Lâm Tiêu đang định trả lời thay Tô Cẩn thì cô đã mỉm cười thừa nhận: “Em và Nhan Bác đang chuẩn bị cho hôn lễ.”

Dù cho Ninh Đình trang điểm khéo đến đâu cũng khó có thể che giấu được vẻ mặt đang biến sắc. Nhưng cô đã rất nhanh mỉm cười như không có chuyện gì.

“Lấy được người mình yêu, thật chúc mừng hai người.”

Tô Cẩn cười vô tư, lịch sự đáp: “Cảm ơn!”

Lúc sắp đi, Ninh Đình chợt quay lại, nói: “Tô Cẩn, đêm đó chị rất muốn được biến thành em. Bởi vì anh ấy vừa chạm vào chị đã nói chắc chắn rằng chị không phải là Tô Cẩn. Sau đó, chị chăm sóc anh ấy cả đêm,

chỉ nghe thấy anh ấy nhắc đi nhắc lại một câu ‘Chúng mình sẽ cùng nhau đi đến tận cùng.’ Cô ấy ngừng lại, mỉm cười: “Chúc mừng hai người, cuối cùng cũng được ở bên nhau.”

Tô Cẩn, mắt ngấn lệ.

Lâm Tiêu hấy hấy mấy cái, cô mới phản ứng trở lại, quay đầu mỉm cười, nước mắt long lanh nơi khóe mi. “Đôi nhẵn cưới vừa nãy, đưa mình đi xem lại nhé!”

Ăn tối xong, Tô Cẩn quay về phòng, một mình lặng lẽ ngồi trước bàn làm việc, tự nhiên cảm thấy rất ấm áp và thư thái.

Cô cho tay vào túi áo, bên trong là “cặp nhẵn cưới” cô vừa mua lúc chiều.

Kỳ thực, cô chưa hề nghĩ đến chuyện kết hôn.

Mặc dù cô đã quyết tâm cùng anh hướng tới tương lai, nhưng vẫn cần thời gian để hai người tìm hiểu, chấp nhận con người hiện tại của nhau.

Trước mắt vẫn còn nhiều việc cần giải quyết, cô không muốn nghĩ nhiều đến tương lai xa vời.

Cô nhớ lại những lời giải thích của Ninh Đình, trong lòng cảm thấy đau xót.

Khi đó, hai người đều bị tổn thương sâu sắc. Cô nghĩ anh sẽ từ bỏ, nên mới buông tay trước. Nhưng thực tế, anh chưa bao giờ muốn từ bỏ cô.

Anh chỉ vì không muốn cô khổ, không muốn cô buồn, nhưng không ngờ đã chọn nhầm hướng, khiến hố sâu ngăn cách giữa hai người ngày một lớn.

Vì vậy, mới lỡ mất sáu năm bên nhau.

.

Khi mua nhẵn, người bán hàng nói: “Ý nghĩa của đôi nhẵn cưới là chấp thuận và gìn giữ lẫn nhau, nó bắt nguồn từ một truyền thuyết. Thực ra con người vốn là một thể thống nhất, sau đó bị yêu ma quỷ quái đồ kị làm cho chia tách. Thế nên con người phải dùng cả đời để tìm kiếm một nửa kia của mình. Cũng giống như chiếc vỏ sò bị chúng ta tách ra vậy, trong cuộc đời luôn phải tìm kiếm một nửa còn lại duy nhất để khớp lại mới có thể toàn vẹn được. Sự kết hợp giữa con người với con người, bản thân nó là một niềm hạnh phúc. Nhưng làm thế nào để duy trì hạnh phúc đó thì phải phụ thuộc vào sự nỗ lực cả đời, tình cảm chân thành của đôi bên, tạo nên một tương lai tươi sáng, hạnh phúc, chấp cánh cho một tình yêu bền vững.”

Nghe xong câu chuyện, cô đã rất xúc động, bởi cô đã tìm được một nửa của mình.

Cho dù hai người đã từng xảy ra chuyện gì, cho dù bọn họ có từng bị chia cách, nhưng ít nhất hai người cũng có thể trở về vị trí ban đầu, có thể tìm thấy nhau.

Đây đã là một niềm hạnh phúc rồi.[alobooks.vn]

Đột nhiên Tô Cẩn rất muốn đi Vân Đài Sơn một lần nữa. Nơi đó là nhân chứng cho tình yêu của hai người, cũng là nơi anh đã chấp thuận tình yêu của cô.

Cô muốn đến đó để tìm lại những kỷ niệm của hai người, đợi anh quay lại.

23. Chương 43 - 44

Chương 43

Anh hôn cô bằng cả tình yêu chân thành, quyến luyến không rời, như thể muốn cô đắm chìm trong cảm giác tuyệt diệu đó.

.

Trước tiên, Tô Cẩn đi tàu đến Lạc Dương, sau đó chuyển sang xe buýt đi Tiêu Tác. Đường đi lắc lư, trông tràn trề, nhưng cô vẫn thấy hưng phấn lạ thường.

Sau khi đến Vân Đài Sơn, cô vào một quán trọ dưới chân núi, quyết định nghỉ lại một đêm, hôm sau mới lên núi.

Chủ quán trọ là một đôi vợ chồng, có một cô con gái tám tuổi. Cô trọ luôn trong nhà họ đang ở nên giá cả cũng rẻ hơn một chút. Thời điểm này không phải là mùa du lịch, cũng không có nhiều khách, nên cô càng có cảm giác như đang ở một gia đình ở nông thôn chứ không phải quán trọ.

Vợ chồng chủ quán mặt mũi có vẻ hiền lành, lại rất nhiệt tình, khi ăn tối, còn bảo cô con gái đến mời Tô Cẩn cùng ăn cơm. Cô bé í ới gọi chị, nhiệt tình đến mức khiến cô ái ngại. Trong lúc nói chuyện mới biết thì ra ông chủ không phải là dân gốc ở đây. Năm đó, khi bị đơn vị cử đến đây, ông đã rơi vào lưới tình của bà chủ, cộng thêm ông cũng thích sống ở nơi này, thế nên mới quyết định ở lại đây.

Ông chủ dịu dàng nhìn vợ con, ánh mắt lộ rõ vẻ mãn nguyện. Ông nói với Tô Cẩn: “Khi còn trẻ, tôi đã từng có rất nhiều khát vọng và lý tưởng hạnh phúc. Bây giờ quay đầu nhìn lại, mới thấy đó chỉ là những suy nghĩ bốc đồng của tuổi trẻ. Hạnh phúc chân chính không phải là chạy theo cái được và cái mất, mà là cảm giác. Đôi khi, tiền bạc và danh lợi không thể mang lại cho con người ta cảm giác hạnh phúc, mà bản thân sự yên ổn, hòa hợp mới chính là hạnh phúc.”

Ông ấy mỉm cười rồi lại nói: “Tôi sống ở đây đã lâu, cũng từng gặp rất nhiều hạng người, tôi không nhìn nhầm người đâu. Cô là một cô gái thông minh, sẽ biết làm thế nào để tìm thấy hạnh phúc.”

Tô Cẩn vừa giúp bà chủ dọn dẹp mâm bát vừa mỉm cười, nói: “Cảm ơn ông đã khen ngợi. Tôi cũng hy vọng mình có thể làm được điều đó.”

.

Ngày hôm sau, Tô Cẩn một mình đi bộ lên núi. Trên núi sóng điện thoại rất yếu, vừa lên trên, điện thoại đã không còn một vạch sóng nào.

Trước khi lên núi, cô đã gửi tin nhắn cho Nhan Bác: “Hai ngày nay em có việc phải đi một chuyến, tối mai sẽ về. Anh đừng lo lắng nhé! Đợi anh quay lại.”

Nhan Bác đã không hỏi cô đi đâu, cô thấy hơi thất vọng. Thực ra, cô rất muốn được cùng anh đến đây, anh cũng đã đồng ý sẽ đưa cô đến đây lần nữa.

Chỉ là lần này, cô có quyết định của riêng mình, không muốn nói cho anh biết.

Cô cho điện thoại, ví tiền và máy ảnh vào ba lô, buộc tóc đuôi sam, ăn mặc giản dị như sinh viên năm thứ nhất rồi lên đường.

Năm đó, khi hai người đến đây là vào tháng Năm. Bây giờ đã vào thu, phong cảnh đương nhiên không giống như ngày ấy.

Tô Cẩn muốn chụp lại những cảnh đẹp ở đây mang về cho anh xem, để anh khỏi tiếc không được đi lần này. Vì thế, đến chỗ nào cô cũng đi thật chậm, từ từ ngắm cảnh. Cô vẫn còn một ngày để đi thăm thú mùa.

Khó khăn nhất vẫn là leo lên đỉnh Thù Du. Lúc này đã đi bộ khá lâu, toàn thân cũng nóng lên. Tô Cẩn cởi áo khoác ngoài, buộc vào thắt lưng, nghỉ ngơi một lúc, sau đó hít một hơi thật sâu, rồi từ từ leo lên.

Con đường này cô đã từng cùng Nhan Bác đi qua. Mỗi bậc thang cô bước qua, quá khứ như hiện về ngay trước mắt. Cô nhớ lại mình khi đó, cứ vô tư mà chẳng có chút sợ sệt.

Cô nhớ về Tô Cẩn của trước đây, với tâm trạng của cô bây giờ, không sao thốt ra được những điều cô đã nói năm đó.

Ai cũng phải đến lúc trưởng thành.

Cũng may, cũng may năm đó cô đã can đảm như thế.

.

Lên đến đỉnh núi, Tô Cẩn bước vào trong miếu thờ làm lễ trước. Vị đạo sĩ trong miếu hỏi: “Thí chủ có muốn rút một quẻ thẻ không?”

Cô mỉm cười rồi lắc đầu, nói: “Tôi vẫn tin ở bản thân hơn.”

“Vậy thí chủ có muốn ở đây cầu nguyện gì không?”

Cô định bước đi nhưng chạm phải chiếc nhẫn trong túi, đi được vài bước lại quay lại hỏi: “Cầu nguyện ở đâu?”

Vị đạo sĩ lôi từ trong ngăn kéo ra một quyển sách dày, cô lật giở từng trang, bỗng thấy tên mình trong một trang ở khoảng nửa đầu của cuốn sách.

.

Nhan Bác và Tô Cẩn mãi mãi bên nhau.

.

Đề tên Nhan Bác. Thời gian là tháng Năm năm 2002.

Bàn tay cô dừng lại trên trang giấy đó, trái tim như bị chấn động mạnh, cảm giác đau nhói.

Cô nói mình không tin vào số mệnh, vậy việc cô phát hiện ra trang giấy này ở đây, rốt cuộc là sự ngẫu nhiên hay do số mệnh đã an bài?[alobooks.vn]

Hóa ra từ rất lâu rồi, anh đã ở đây cầu nguyện cho cô mãi mãi bên anh, cầu nguyện cho tương lai của hai người.

Cô còn nhớ, hôm đó, sau khi hai người bị lạc, cô quay đầu lại thì nhìn thấy anh giữa đám đông.

Thời khắc đó, trong mắt người này chỉ có người kia, yêu thương vô hạn.

Cô đã từng yêu anh như thế, anh cũng từng yêu cô sâu đậm, như vậy chưa đủ để hai người mãi mãi bên nhau sao?

Tô Cẩn vô cùng xúc động.

Cô cầm bút, trịnh trọng ký tên mình cạnh tên Nhan Bác, rồi viết ngày tháng bên dưới.

Khi ra khỏi miếu thờ, Tô Cẩn lập tức lấy điện thoại, muốn gọi điện cho Nhan Bác, nói với anh quyết định của mình.

Cô không muốn đợi thêm nữa, cô và anh nhất định phải kết hôn, phải mãi mãi ở bên nhau.

Vẫn không có một tí sóng nào, cô cũng chẳng muốn đi loanh quanh nữa, lập tức lao thẳng xuống núi, quên cả sợ hãi khi đi qua những vách núi thẳng đứng.

Vừa xuống chân núi, cô lập tức gọi cho Nhan Bác. Còn anh dường như vẫn luôn đợi cuộc điện thoại này, chưa đến vài giây đã bắt máy. “Tô Cẩn...”

“Nhan Bác, chúng ta kết hôn đi!” Cô bình tĩnh nói, không chút hoang mang, do dự, rất kiên định.

Bên kia dừng lại một lát rồi hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Hà?” Cô hơi bối rối, nhìn ngó xung quanh, trả lời: “Ở Vân Đài Sơn... Bao giờ anh quay lại?”

“Là anh hỏi em bao giờ quay lại mới đúng! Bây giờ anh đang đứng ở quán trọ em ở.”

Tô Cẩn choáng váng. “Anh nói anh đang ở đâu?”

“Đang đi bộ ra bến xe buýt, anh sẽ đợi em ở đó.”

Ngắt điện thoại, Tô Cẩn bình tĩnh trở lại, cảm thấy đúng là anh không nói đùa.

Anh đang ở rất gần đây đợi cô, cuối cùng anh cũng đã quay về bên cô.

Vui quá, nhưng Tô Cẩn chợt nhận ra vấn đề. Cô vừa cầu hôn anh sao?

Chúa ơi, đầu cô đột nhiên nóng bừng bừng. Vốn nghĩ hai người đang ở xa nhau như thế, cô chỉ định thăm dò ý tứ của anh, rồi đợi anh quay lại hăng hay.

Nhưng sắp gặp anh rồi... Lát nữa nếu như anh có hỏi, lẽ nào cô lại cầu hôn anh lần nữa?

.

Từ núi Vân Đài Sơn đến quán trọ chỉ mất mười phút ngồi ô tô, nhưng Tô Cẩn cảm thấy rất dài, cứ như đang ngồi trên đồng lửa. Cô hy vọng nhanh chóng được gặp anh, lại không biết phải đối mặt với anh như thế nào, cứ như quay lại cái thời yêu đương năm đó.

Cô cảm thấy hơi buồn cười. Thì ra bất luận khi nào, bất luận tuổi tác, khi yêu một người tâm trạng đều mâu thuẫn như vậy.

Cuối cùng xe cũng dừng lại. Từ cửa sổ xe nhìn ra, cô thấy Nhan Bác mặc bộ đồ màu đen, tuy có dính bụi nhưng vẫn lịch sự và phong độ.

Đó là Nhan Bác, người mà cô yêu thương. Anh đang đợi cô.

Tô Cẩn nhìn anh cười, sau đó ra khỏi xe.

Nhan Bác chìa tay ra. Một cách rất tự nhiên, cô cũng đưa tay phải ra cho anh nắm lấy. Bàn tay anh ấm áp mà vững chắc hơn bao giờ hết.

Trên đường trở về quán trọ, Nhan Bác vẫn nắm tay cô, vừa đi vừa nói: “Anh có chuyện này muốn bàn với em.”

“Hả?” Cô ngẩng lên, bối rối nhìn anh.

“Anh định từ chức. Ở viện Kiểm sát những năm qua, anh đã hiểu ra được nhiều điều. Anh cảm thấy chốn quan trường không thích hợp với anh, những gì anh cần làm cũng đã làm xong, bây giờ là lúc anh muốn làm những việc mình thật sự thích. Em nói xem có được không?” Anh cũng nhìn cô, trịnh trọng như đang muốn trưng cầu ý kiến.

Tô Cẩn nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Vậy việc anh thích làm là gì?”

Anh mỉm cười nhìn cô: “Ví dụ như cùng em kết hôn.”

Lại một lần nữa, anh khiến cô ngẩn người.

Vài giây sau, hai má cô bỗng nhiên đỏ ửng, cô cúi đầu vào cổ áo anh thổ thề: “Không có nhẫn cũng chẳng có hoa, sao có thể gọi là cầu hôn được?”

Nhan Bác kéo tay kia của cô vòng qua eo mình, giữ nguyên như vậy rồi mỉm cười nói: “Vừa nãy trong điện thoại em cầu hôn anh cũng làm gì có nhẫn và hoa, đúng không?”

Nghe Nhan Bác nói thế, mặt Tô Cẩn càng đỏ hơn. Cô nắm chặt tay anh, miệng lú lú rú rú cãi lại: “Ai nói em không có nhẫn?”

Nhan Bác nắm lấy vai cô, nhìn vẻ nghi hoặc.

Tô Cẩn lấy từ trong túi ra một đôi nhẫn cưới. “Đây, nhẫn em có rồi, anh nói xem có kết hôn với em không hả?”

Không chút do dự, Nhan Bác cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Anh hôn cô bằng cả tình yêu chân thành, quyến luyến không rời, như thể muốn cô đắm chìm trong cảm giác tuyệt diệu đó.

Tô Cẩn bị nụ hôn bất ngờ làm cho luống cuống, hai mắt mở to, chỉ thấy hàng mi anh hơi hấp háy.

Cô giơ tay bám chặt lấy tay áo anh, hơi thở như ngừng lại, có chết ngạt cũng không muốn anh rời xa một khắc.

Khi nhắm mắt lại, cô nghĩ, cuối cùng anh cũng đã học được cách cùng cô bàn bạc mọi chuyện, để suy nghĩ của cô có trong tất cả các quyết định của anh.

Chương 44

Năm tháng trôi đi, năm tháng hạnh phúc nhất của cuộc đời.

Khi Tô Cẩn nói cho Nhan Bác nghe ý nghĩa của đôi nhẫn cưới, anh nói: “Thực ra nhẫn cưới vẫn còn ý nghĩa khác nữa.”

“Là gì thế?”

Anh mỉm cười: “Trong đúng thời điểm gặp được đúng đối tượng, đó mới là hạnh phúc, giống như chúng ta bây giờ vậy.”

Đám cưới của Tô Cẩn và Nhan Bác được ấn định hai tháng sau đó. Vì thời gian gấp rút nên toàn bộ kế hoạch đám cưới đều do công ty dịch vụ cưới hỏi của bạn Khương Hiểu Thần đảm nhiệm. Nghe nói người tên Ngô Tiểu Đồng này là một con rùa biển, mặc dù trẻ tuổi, nhưng đã mở rất nhiều chi nhánh ở một số tỉnh thành trong cả nước.

Nhờ có Khương Hiểu Thần giới thiệu, bọn họ không những mời được người nổi tiếng trong lĩnh vực phục vụ cưới hỏi mà giá cả lại còn phải chăng.

Nhưng cái cô Ngô Tiểu Đồng này đúng là có thể làm cho người ta khổ sở, ý tưởng nhiều đến mức khiến bọn họ suýt chút nữa không biết đường nào mà xoay sở.

Trước khi kết hôn, Nhan Bác chính thức lấy danh nghĩa là chồng sắp cưới của Tô Cẩn đến thăm Tô gia, bị các bà các cô hỏi han tới bến.

Trước khi đi, Tô Cẩn cứ ngập nga ngập ngừng, Nhan Bác nhận thấy cô có điều gì muốn nói nhưng hỏi thế nào cũng không chịu nói ra.

Cho đến khi gặp cậu của Tô Cẩn, anh mới lập tức hiểu ra mọi chuyện. Suốt bao năm, khi còn là thầy giáo của anh, ông ấy đã luôn đề bạt, giúp đỡ anh.

Khi bắt đầu vào bữa, thầy giáo vỗ vỗ vào vai anh, nghiêm túc nói: “Ngay từ đầu, thầy chú ý đến em là vì cái tên của em. Thầy nghĩ không biết đây có phải là cái tay Nhan Bác mà Tô Cẩn luôn miệng nhắc đến không, ha ha. Nhưng thầy cân nhắc, đề bạt em không phải vì em là Nhan Bác. Thầy hiểu rõ năng lực của em, nhưng lần này em có thể giải quyết được vụ án của tay họ Trương, thật sự thầy rất ngạc nhiên. Xem ra, thầy đã đánh giá thấp em rồi, tiếc là cuối cùng em lại xin từ chức.”

Nhan Bác mỉm cười: “Cảm ơn cậu đã nhiều năm dạy dỗ và nâng đỡ cháu.”

“Tên tiểu tử này, thay đổi cách xưng hô nhanh thật đấy.” Cậu Tô Cẩn cười cợt mở.

Vì biểu hiện của Nhan Bác rất hoàn hảo nên anh được đánh giá rất cao. Ngay cả ông Tô thời gian qua vẫn luôn chỉ trích gắt gao giờ cũng phải cho anh chín điểm.

Hôm đó, Tô Cẩn có uống chút rượu. Trên đường về nhà, cô nheo mắt nhìn Nhan Bác suốt đoạn đường không nói câu gì. “Giận à?”

Nhan Bác giữ tay lái, nhẹ nhàng nói: “Đâu có.”[alobooks.vn]

Cô dẫu môi, dựa vào anh. “Anh đúng là đang giận. Em biết cậu em luôn giúp đỡ anh, nhưng đó là việc của cậu ấy. Cậu ấy luôn làm như vậy đối với những người trẻ tuổi có năng lực. Em trước nay không hề nói với cậu ấy điều gì! Nhan Bác, anh đừng có hẹp hòi như thế, chúng ta sắp kết hôn rồi đấy.”

Cô vừa nói vừa đổ gập người xuống, làm ảnh hưởng đến việc anh lái xe.

Nhan Bác quát âm lên: “Ngồi cẩn thận vào! Không thấy anh đang lái xe à?”

Bị anh quát, cô quả nhiên không làm ồn nữa, không khí trong xe cũng im ắng hẳn.

Nhan Bác biết cô đang hiểu lầm, nghĩ là mình đang giận. Anh dừng xe, kiên nhẫn giải thích cho cô hiểu.

“Không phải anh giận em, mà nên cảm ơn em mới phải. Cảm ơn vì tất cả những gì em đã làm vì anh. Anh biết, tất cả đều là vì em yêu anh. Vợ yêu à, anh cũng yêu em.”

Cuối cùng anh cũng gọi cô là vợ. Thậm chí trong hai năm bọn họ thân mật nhất, anh cũng chưa từng gọi cô một tiếng “vợ yêu”.

Hai người đều đã thay đổi. Trước đây, anh sẽ không bao giờ chấp nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào của cô. Nhưng bây giờ, anh không chỉ nói lời cảm ơn mà còn nói yêu cô.

Thời gian quả là huyền diệu, hai người đã trải qua biết bao thử thách, dù là đối với bản thân hay công việc thì cũng đều khiến họ trưởng thành hơn.

.

Trước khi kết hôn một tuần, Tô Cẩn và Nhan Bác xin nghỉ phép, về quê đón bà nội của Nhan Bác.

Bà cụ đã hơn tám mươi tuổi, nhưng vẫn còn khỏe mạnh, trí nhớ cũng rất tốt, đã lâu thế rồi mà vẫn còn nhận ra Tô Cẩn.

Khi nhìn thấy Tô Cẩn, bà cụ liền kéo tay cô, cười tươi đến mức nếp nhăn nơi khóe mắt xô cả lại. “Cháu xem, bà bảo Tiểu Nhan sớm cưới cháu về nhà, vậy mà đến giờ nó mới chịu làm, thế có đáng bị phạt không chứ?”

Tô Cẩn cười, nắm chặt tay bà. “Anh ấy đúng là đáng bị phạt. Bà nội, bà nói phạt thế nào thì sẽ phạt như thế!”

Nhan Bác vẫn đứng bên cạnh mỉm cười. “Được, hai bà cháu muốn phạt thế nào thì phạt.”

Hoàng hôn buông xuống, gió thổi nhẹ, mang đến sự ấm áp hiếm hoi trong những ngày đông giá rét. Tất cả đều trở nên tốt đẹp và tràn ngập niềm hạnh phúc.

Theo kế hoạch của Ngô Tiểu Đồng, hôn lễ diễn ra giản dị nhưng cũng không qua quýt, cuốn hút mà cũng không giả tạo.

Chủ đề của buổi hôn lễ là “Năm tháng yêu thương”, kể lại cả quá trình từ khi hai người quen biết nhau, rồi yêu nhau, chia tay rồi lại quay lại với nhau. Tình yêu của họ đã cảm hóa tất cả mọi người tham dự buổi lễ.

Ngô Tiểu Đồng nói với tất cả khách mời tham dự: “Không phải cuộc tình nào cũng có thể đơm hoa kết trái, nhưng để tình yêu đơm hoa kết trái nhất định phải coi tình yêu là điều kiện tiên quyết. Tôi tin Tô Cẩn và Nhan Bác cũng thế. Hai người đã trải qua những năm tháng đẹp nhất, thuần khiết nhất, nhưng cũng gian nan nhất. Tuy nhiên, tất cả những điều đó đều không quan trọng. Năm tháng trôi qua là những năm tháng của tình yêu, nhất định sẽ là những năm tháng yêu thương hạnh phúc nhất, viên mãn nhất của hai người...”

.

Nhan Bác ghé sát tai Tô Cẩn nói: “Cái cô Ngô Tiểu Đồng này nói nhiều quá!”

Tô Cẩn ngẩng đầu nhìn anh, cười rạng rỡ. “Giờ thì em đã rõ, người mà Khương Hiểu Thần từng chờ đợi thế nào rồi, em nghĩ là Lâm Tiêu cũng biết. Em chỉ thấy tò mò, không biết câu chuyện của bọn họ rốt cuộc như thế nào.”

Nhan Bác ghé càng sát hơn, môi chạm vào tai cô. “Lại một câu chuyện thăng trầm mà đẹp đẽ nữa đây, nhưng đó là chuyện của người khác. Từ nay về sau, em chỉ cần nghĩ đến chuyện tương lai của hai đứa mình thôi. Vợ yêu, em có hối hận vì năm đó chúng ta chia tay không?”

Cô cười mãn nguyện, nói: “Thế anh thì sao? Em chỉ cần chúng ta sau này mãi mãi được bên nhau, bù đắp cho những năm tháng mình đã mất.”

.

Những năm tháng hoàng kim khắc ghi trong cuộc đời bọn họ. Những đóa hoa nở rộ rõ đó, những tháng năm xanh tươi nói cười nhàn nhã đó, tất nhiên sẽ làm nên những hồi ức tốt đẹp nhất, theo họ suốt cuộc đời.

Để rồi một ngày nào đó trong tương lai không xa, lại được hai người nhắc tới, nhớ lại từng chút, từng chút một.

Còn những năm tháng đã vì tình yêu mà đánh mất đó, những lầm lỡ, đau khổ, dằn vặt... cũng nhất định sẽ được gột sạch, chỉ còn lưu lại những ngọt ngào, bởi vì họ được nhiều hơn là mất.

.

Quá khứ đã qua đi, không bao giờ trở lại.

Cũng may, họ vẫn còn tình yêu để bù đắp, vẫn còn tình yêu gắn kết hai người. Nhờ vào sức mạnh kiên cường và vĩ đại của bản thân, sau một thời gian dài bị đánh mất, sau những rối ren giữa yêu và hận, nó vẫn giữ lại được sự chân thành và cảm động của buổi ban đầu, để những tháng năm của hai người mãi mãi bền lâu.

Cho nên, ngày mai nhất định sẽ đến. Và sau này, nhất định họ sẽ ở bên nhau.

24. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1 - Nhan Bác

.

Uống không nhiều lắm nhưng không hiểu sao đầu đau kinh khủng, từng cơn, từng cơn không ngớt, cũng may là đã quá quen rồi.

Từ nhà hàng đi ra, một đám người đang cao hứng ngút trời, sống chết cũng không muốn tản ra, nhất mực kêu gào đòi tìm chỗ khác chơi tiếp, cho nên đành phải dắt họ đi vào quán karaoke gần đây.

Rõ ràng người thắng cược là tôi, nhưng dường như bọn họ còn vui mừng hơn tôi nữa.

Còn tôi? Có vui mừng không? Ai mà để ý chứ!

Ánh đèn mờ ảo phản chiếu trên khuôn mặt mọi người trong hành lang, sắc màu sắc sỡ kỳ quái. Người bước vào, kẻ bước ra, tất cả đều là hư ảo.

Thì ra khi bạn nhớ một người, nhớ đến một mức độ nhất định, sẽ xuất hiện ảo giác. Nếu không, sao tôi có thể nhìn thấy cô ấy?...

Người phục vụ bưng trên tay chiếc khay, đẩy cửa bước vào phòng. Có lẽ là hai giây, cũng có thể là ba giây, tôi đã nhìn thấy cô ấy.

Cô ấy cầm micro, đứng ở trong phòng, dường như cách ly với sự huyền ảo thông thường, hát bài hát mà không hề bị sự náo nhiệt của người khác khuấy rầy, yên lặng và hờ hững.

Khi cánh cửa một lần nữa khép lại, liền nghe thấy có tiếng người gọi tôi: “Nhan Kiểm, ở bên này!”

Tôi như bừng tỉnh, nhưng không sao bước đi được. “Mọi người vào trước đi, tôi hút thuốc đã.”

Phòng hát ở đây cách âm không tốt, đứng bên ngoài, có thể nghe rõ những âm thanh ồn ào bên trong. Nhưng dần dần, tất cả đã bị tiếng hát dịu dàng và mềm mại của cô ấy át đi.

Sáu năm qua, đây là lần đầu tiên được nghe thấy giọng của cô ấy. Giọng cô ấy không đặc biệt nhưng rất trong sáng, tôi có thể dễ dàng phân biệt được giữa đám đông cho dù trong giọng nói của cô ấy bây giờ đã chất chứa nhiều những thăng trầm trong cuộc sống mà tôi không biết rõ. Bởi cô ấy đã từng nói với tôi rất nhiều.

Nghĩ rằng thời gian có thể

Giống như bãi biển và thủy triều

Xóa đi dấu vết trong ký ức

Chúng ta nếu chưa từng phân ly

Anh sẽ không phát hiện thấy
Cuối cùng trở lại chốn xưa vẫn là yêu em nhất
Em là cảnh quan đẹp nhất trong cuộc đời này
Khiến trái tim anh tan nát nhưng lại say mê vô cùng
Cho dù thế giới có đảo điên
Dù tuyệt vọng cũng vẫn can đảm mỉm cười
Em là cảnh quan đẹp nhất trong cuộc đời này
Mới khiến anh đến giờ còn nhớ
Đã từng yêu một người như thế
Là một điều hạnh phúc biết bao.
Khi ký ức một lần nữa dội về, tôi bỗng cảm thấy mình như kiệt sức.

Tô Cẩn, Tô Cẩn... Khi bặm môi phát ra hai từ đó, đầu đã đau lại càng đau.

Cô ấy đã từng rất tự hào nói với tôi: “Tên của em nghe rất hay đúng không? Rất tiêu biểu cho phong cách của Giang Nam. Là bố em đã mất cả tháng trời nghiên cứu trong bệnh viện mới tìm ra đó. Ý nghĩa là một viên ngọc quý.”

Những lời nói trong sáng, vẻ mặt rạng rỡ đó, tôi chỉ có thể tìm thấy trong hồi ức.

Cô ấy vẫn luôn cười như thế, từng chút, từng chút dựa sát vào người tôi, nắm lấy tay tôi, khiến tôi không thể rời xa.

Thỉnh thoảng, có lúc cô ấy cũng làm những điều sai trái, nhưng không bao giờ tôi nữ trách mắng, cũng giống như năm đó, cô ấy không cẩn thận đã xóa mất bài luận văn còn một ngày nữa phải nộp của tôi trong USB.

Cô ấy vừa khóc vừa hỏi: “Phải làm sao đây? Không kịp nữa phải không?”

Tôi chau mày nói: “Em về trước đi, để anh xử lý!”

Nhưng cô ấy vẫn cứ đầu nhìn tôi, nói: “Em không về. Dù có muộn thế nào em cũng ở bên cạnh anh. Cho dù không giúp được gì, em cũng sẽ ở bên anh.”

Quả nhiên hôm đó cô ấy chẳng làm gì, chỉ ngồi ở thư viện tìm thông tin và tư liệu, một bước cũng không rời khỏi tôi.

Trong phòng máy, cô ấy chuyển chiếc ghế sang ngồi cạnh tôi, nhìn tôi gõ từng chữ, từng chữ một, một lời cũng không nói.

Đợi tôi đánh xong toàn bộ, cô ấy mới kéo tay tôi, nắm chặt rồi cười nói: “Em biết là anh sẽ làm được mà!”

Cô ấy lúc nào cũng tin tưởng tôi như thế, nhưng thật sự tôi không giống như cô ấy tưởng tượng, tin tưởng vào chính mình.[alobooks.vn]

.

Tôi vẫn nhớ chuyện cách hôm sinh nhật tôi vài ngày. Cô ấy giấu tôi ra ngoài phát tờ rơi, ngày nào cũng đi đi về về mất hai tiếng, đứng trên đường mất năm, sáu tiếng, có khi còn lâu hơn, chỉ vì muốn có tiền mua cho tôi một chiếc đồng hồ đeo tay để tôi kịp đi phỏng vấn.

Đến ngày thứ tư thì cô ấy không thể tiếp tục được nữa, vì không chịu được nên đã ốm. Tôi đưa cô ấy đi viện truyền nước, nhưng cô ấy vẫn cứ nhấp nhồm không yên.

Tôi hỏi: “Sao thế?”

Ánh mắt cô ấy có vẻ tránh né, ngập ngừng một lúc mới nói: “Nhan Bác, anh có thể giúp em đi lấy tiền được không?”

“Tiền gì?”

“Em nhận phát tờ rơi, ba mươi tệ một ngày. Hôm nay là ngày cuối cùng, nếu không đi lấy thì sẽ bị mất.”

Nhất định cô ấy đã do dự rất lâu mới quyết định nói cho tôi biết. Bởi cô ấy biết nếu không nói ra, tôi sẽ không chịu đi lấy giúp cô ấy.

Trong mắt cô ấy có chút sợ sệt, có chút tủi thân, che đậy rất nhiều chua xót, tôi không dám nhìn vào đôi mắt ấy.

Cô gái có đôi mắt biết cười đó đã đi đâu mất rồi? Rốt cuộc là từ khi nào, cô ấy đã cẩn thận, dè dặt chuẩn bị cho tương lai mờ mịt của chúng tôi, không dám lơ là?

Trong giây phút ấy, tôi cảm thấy hoài nghi chính bản thân mình, tôi không thể chắc chắn, tôi sợ mình sẽ không đủ khả năng để cô ấy có được nụ cười rạng rỡ như sao sáng trước đây.

.

Sau đó, Phương Lạc Dịch đến tìm tôi, hỏi: “Cậu có từng nghĩ, con đường tốt nhất của mình là gì không?”

Tôi chưa từng nghĩ con đường tốt nhất của mình là gì, chỉ nghĩ, đối với chúng tôi, con đường tốt nhất là gì.

Thời gian đó, tôi luôn suy nghĩ. Tôi muốn biết, chúng tôi phải làm thế nào mới có thể cùng nhau bước tiếp.

Nhưng tôi không muốn cho cô ấy biết, không muốn để cô ấy ngày càng phải suy nghĩ nhiều, để cô ấy lại phải cẩn thận, dè dặt, cũng không muốn để cô ấy phải chờ đợi khổ sở như vậy.

Cho nên tôi nói: “Lựa chọn của anh không liên quan gì đến người khác.”

Có lẽ cô ấy đã nghe thấy câu nói đó...

Cho nên ngày hôm sau, cô ấy mới có những hành động khác thường như thế, vội vàng muốn chứng minh vị trí của mình trong trái tim tôi.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đó là nỗ lực cuối cùng của cô ấy, dốc toàn bộ sức lực, thậm chí cả chút can đảm đã lụi tàn.

Thì ra lúc đó, tôi đã không mang lại cho cô ấy cảm giác an toàn.

Nhưng cuối cùng, tôi lại một lần nữa đẩy cô ấy ra xa. Cô ấy khóc đến khản cả tiếng, cầu xin tôi yêu cô ấy, nhưng tôi vẫn nhẫn tâm đẩy cô ấy đi.

Bởi tôi sợ, giờ có thể cho qua, nhưng sau này thì sao?

Con đường này vừa đi đã khó đến như vậy rồi. Liệu sau này cô ấy có phải khóc thảm thương hơn thế? Liệu tôi có khiến cô ấy đau khổ hơn thế?

Tôi không dám chắc, tôi chưa bao giờ có cảm giác mình không chắc chắn đối với một việc gì như lúc đó, không phải đối với tình cảm của chúng tôi, mà là đối với bản thân. Tôi sợ mình không thể mang lại cho cô ấy cuộc sống tốt đẹp hơn, sợ cô ấy phải chờ đợi không biết đến bao giờ, lại càng sợ có một ngày chúng tôi sẽ sống cuộc sống như thế này rồi đánh mất nhau.

Tôi biết cô ấy sẽ sẵn sàng chờ đợi, tôi biết chỉ cần là con đường tôi chọn lựa, cô ấy sẽ không ngần ngại mà hỗ trợ tôi, ở bên tôi. Nhưng đó không phải là con đường của một mình tôi, đó là con đường của cả hai người, cô ấy cũng có quyền được lựa chọn.

Tôi nói: “Chúng ta hãy suy nghĩ cho kỹ...”

Chúng tôi đều phải bình tĩnh để suy nghĩ kỹ càng, tôi phải đi như thế nào, cô ấy phải đi ra sao, chúng tôi phải làm sao để đi tiếp con đường mình đã chọn?

.

Buổi tiệc chia tay hôm đó, tôi cố tình mượn cớ, muốn cô ấy đến tham dự, vì đã rất lâu rồi tôi không được gặp cô ấy, nhưng cô ấy lại có việc không thể đến được.

Tôi sợ chúng tôi ngày càng trở nên xa lạ, mối quan hệ vì thế lại càng xấu đi.

Thời điểm đó, tôi có rất nhiều chuyện phải lo lắng. Tìm việc không thuận lợi, trong trường lại có rất nhiều tin đồn vô căn cứ, khiến tôi thấy ngay bản thân mình cũng chẳng lo được. Trong khi ăn tiệc, cô bạn cùng lớp Ninh Đình mấy lần tìm tôi, muốn nói chuyện. Tôi biết cô ấy muốn nói gì, nhưng tôi cảm thấy thật ngớ ngẩn khi nhắc đến chuyện đó, nên cố tình tránh né.

Cho nên hôm ấy, tôi đã uống rất nhiều, cuối cùng cũng không biết ai đã đưa mình về nhà.

Ngày hôm sau, tôi không còn can đảm đi gặp Tô Cẩm nữa, bởi khi đó tôi không còn tư cách gì.

Hôm sinh nhật cô ấy, tôi vừa mới đi phỏng vấn ở một công ty luật quy mô nhỏ, tôi cũng đã do dự, nhưng cuối cùng vẫn thử xem sao.

Mục tiêu chính của tôi không phải là ở đó.

Sau khi xảy ra chuyện của bố tôi, xung quanh tôi đã có rất nhiều tin đồn.

Tôi học luật, muốn vào viện Kiểm sát làm việc cũng chính là hy vọng có một ngày chứng minh với tất cả mọi người rằng, Nhan Bác tôi đội trời đạp đất, cũng xứng đáng như bất cứ ai.

Đây chính là giao ước của tôi, trước nay chưa bao giờ bị lung lay.

Nhưng sau này, trong lòng tôi lại do dự, một bên là cô ấy, một bên là mục tiêu theo đuổi của mình.

Bởi cô ấy không bao giờ để tôi phải lo lắng về tất cả những mục tiêu mà tôi muốn theo đuổi, nên tôi đã giả vờ không quan tâm đến nỗi tủi thân, oan ức của cô ấy.

Tôi rất muốn tìm được sự cân bằng, để cả hai cùng tồn tại, nhưng thực tế không dễ dàng như vậy.

Tối hôm đó, khi tôi về đến nhà, giây phút nhìn thấy cô ấy, cán cân mà tôi muốn cân bằng đó đã lệch hẳn sang một bên, quyết định của tôi đã rất rõ ràng.

Không được vào làm trong viện Kiểm sát, không thể vượt lên trên người khác cũng chẳng sao, chỉ cần có cô ấy ở bên, chúng tôi sẽ cùng nhau cố gắng, đó cũng là cuộc sống mà tôi mong muốn.

Quan trọng nhất là tôi còn yêu cô ấy nhiều hơn mình tưởng tượng.

Tôi muốn hỏi cô ấy: “Có đồng ý cùng anh như thế này mà đi tiếp không, dù có khổ một chút nhưng anh sẽ cố gắng để cuộc sống của chúng ta ngày một tốt hơn.”

Nhưng cô ấy nói: “Nhan Bác, chuyện của chúng ta hết thật rồi! Sau này cho dù có đối mặt, anh hãy cứ xem như không nhìn thấy em; cho dù em có khóc lóc, có mặt dạn mày dày cầu xin anh quay lại thì anh cũng đừng quan tâm đến em. Coi như em xin anh, hãy vì em mà làm điều đó.”

Cô ấy lại một lần nữa cầu xin tôi, lòng can đảm và chút sức lực cuối cùng cũng không còn nữa, toàn thân run rẩy.

Tôi rất muốn ôm cô ấy, nhưng cô ấy bắt lực nhìn tôi như thế, nước mắt giàn giụa khiến tôi bỗng nhận thấy thì ra mình không biết phải yêu cô ấy như thế nào.

Vậy thì, cho dù bây giờ tôi có níu kéo cô ấy thì cũng có ích gì?

.

Cô ấy đã lựa chọn, đó không hẳn là sự lựa chọn tốt nhất cho cả hai chúng tôi.

Giữa hai người sớm đã có rạn nứt. Tôi không chắc chắn, cô ấy cũng không có lòng tin để tiếp tục bước đi.

Chúng tôi như thế, cho dù có ở bên nhau thì cũng có thể kiên trì được bao lâu?

Cô ấy chất vấn, cầu xin, bắt lực, vô vọng như vậy, trong khi cái mà tôi muốn mang lại cho cô ấy không phải là như thế.

Cho nên, cứ vậy đi! Cứ thế chấm dứt thôi, trả lại cho cô ấy một tương lai tươi sáng, cũng là để cho mình một con đường sống.

Tôi nghĩ rằng mình có thể làm được, tôi thật sự nghĩ rằng mình có đủ khả năng làm được.

.

Sáu năm qua, dù có khổ sở đến đâu, dù không biết bao lần chìm ngập trong suy tư, tôi cũng không quên được lời thỉnh cầu cuối cùng của cô ấy trong đêm đó.

Nếu như không thể hoàn toàn nắm bắt được tương lai, không thể khiến cô ấy khôi phục lại lòng tin đối với tình yêu của hai người, vậy thì tôi không nên đi tìm cô ấy.

Cuối cùng, tôi cũng chấp nhận công việc đó, bởi tôi muốn bắt đầu từ đây, bắt đầu từ nơi tôi quyết định tương lai của hai người.

Khi mới vào làm, tôi chỉ giúp mọi người các công việc lặt vặt trong công ty luật sư, nhận gửi văn kiện, tài liệu in ấn, tìm kiếm tư liệu về các vụ án.

Học được nhiều điều, mất đi càng nhiều hơn, những lúc rảnh rỗi hiếm hoi, tôi lại lén về trường, đến các phòng tự học mà chúng tôi đã từng ngồi, đi trên con đường mà hai đứa đã từng đi.

Năm sau, tôi tham gia một cuộc thi tư pháp. Cả ngày đi làm, buổi tối mới có thời gian yên tĩnh ngồi trong phòng đọc sách.

Đó là thời gian yêu thích nhất trong ngày, có thể không nghĩ đến bất cứ điều gì, chỉ tập trung ghi nhớ những điều luật. Mỗi ngày chỉ ngủ bốn, năm tiếng, ngày nào cũng thế trong một thời gian dài, cho nên khi thi xong, có lẽ trong một thời gian ngắn không thể thích nghi ngay được, tôi đã ốm rất nặng.

Chỉ là bị cảm nhưng cứ ho ho, sốt sốt, kéo dài hơn nửa tháng.

Nhớ lại cô ấy đã từng pha trà chữa cảm, nấu súp trứng gà... Khi rảnh rỗi, tôi cũng đã thử làm, nhưng làm thế nào cũng không giống với hương vị cô ấy đã từng làm.

Thôi vậy, đó là hương vị chỉ thuộc về cô ấy, cả đời này tôi cũng không tìm ra được?

Sau khi thi đỗ tư pháp, tôi liền xin nghỉ việc.

Ngày hôm đó, tôi đã gặp cô ấy.

Cô ấy lẫn vào giữa đám đông, cố gắng lẫn trốn, nhưng sao tôi có thể không nhìn thấy cô ấy được?

Cho dù đám người có lộn xộn, cho dù có ồn ào, náo nhiệt, chỉ cần liếc một cái tôi cũng có thể tìm thấy cô ấy.

Tôi sắp phải đến một thành phố khác, bận rộn với cuộc sống mới. Tôi cố tình đi qua cửa sổ, nghiêng đầu sang, chỉ để được nhìn thoáng qua khuôn mặt của cô ấy, như thế cũng đã đủ lắm rồi.

Tôi chọn làm việc ở thành phố D là vì nhà của cô ấy ở đó. Cô ấy đã nhiều lần nói với tôi về quê quán và gia đình của mình.

Tôi không có gia đình, vậy ít nhất cũng có thể đi đến quê hương của cô ấy, nơi cô ấy trưởng thành để bắt đầu cho sự trưởng thành của mình.

Nhưng vẫn còn một lý do nữa, tôi tin rằng, dù chúng tôi có chia tay bao lâu, cô ấy có đi xa đến đâu, cũng sẽ có ngày cô ấy quay trở về bên tôi.

Biết đâu tôi vẫn còn có thể gặp lại cô ấy.

Ở thành phố này, sự nghiệp của tôi tiến triển rất thuận lợi. Tôi may mắn gặp được một người thầy tạo cho tôi rất nhiều cơ hội. Người ta hay hỏi tôi: “Cậu cố gắng như vậy, không thấy vất vả sao?”

Đương nhiên là rất vất vả, nhưng tôi đã quên mình bao đêm không ngủ nghỉ, bao lần say sưa trong các buổi tiệc tùng, cũng quên luôn cả thực tại mình đang sống.

Đã rất nhiều lần tôi tự hỏi: Có khi nào mình hối hận không?

Hối hận đêm đó đã không kéo tay cô ấy, đã không ôm chặt cô ấy khi cô ấy nức nở trong tuyệt vọng, không nói với cô ấy rằng tôi thật sự rất yêu cô ấy?

Nhưng chưa đưa ra được đáp án thì tôi đã bị đánh bại rồi.

Tôi đã không ngừng nói với bản thân mình, đó là lựa chọn tốt nhất cho hai người.

Mặc dù vậy, tôi vẫn không sao thuyết phục được bản thân rằng đó chính là kết cục cuối cùng của hai chúng tôi.

Cô ấy đã mang đến cho tôi rất nhiều những điều tốt đẹp, đến mức tôi muốn quên cũng không thể.

Cô ấy khiến tôi cảm thấy, tôi đã mất đi một Tô Cẩm tuyết vời nhất trên cõi đời này, mãi mãi không thể tìm thấy người thứ hai.

Rất lâu trước đây, cô ấy mê mẩn một bộ phim truyền hình Đài Loan, trong căn hộ nhỏ bốn mươi mét vuông mà chúng tôi đã thuê, cô ấy bắt tôi cùng cô ấy xem hết tập này đến tập khác.

Tôi nghĩ là cô ấy thích nhân vật nam chính kia. Cô ấy từng nói, ngôi sao điện ảnh đẹp trai đó chính là diễn viên cô ấy thích nhất. Cô ấy thậm chí còn cho dừng màn hình lúc anh ta cười. Khi đó tôi đã rất ghen tị hỏi cô ấy: “Em thích anh ta đến vậy sao, thích hơn cả anh sao?”

Ban đầu cô ấy ra sức lắc đầu, sau đó bật khóc. Cô ấy nói: “Em chỉ thấy cảm động, bởi vì nhân vật nam chính trước đây rất lạnh lùng, anh ta chưa bao giờ thật sự cười, nhưng nhân vật nữ chính đã gõ cửa trái tim bằng giá của anh ta, cố gắng hết lần này đến lần khác, dù bị thương tích đầy mình. Bây giờ, tất cả những nụ cười, những vui buồn của anh ta đều là vì cô ấy. Em cứ nhìn thấy nụ cười của anh ta là lại nghĩ đến công lao của cô gái đó. Nếu họ có thể đến được với nhau thì đó là điều hạnh phúc nhất...”

Khi nhân vật nam chính gọi nhân vật nữ chính quay lại, cô ấy đã nở nụ cười rất đẹp, khiến người ta có cảm giác ấm áp.

.

Nhiều năm sau, bộ phim đó nhận được nhiều góp ý nên đã cải biên chút ít và công chiếu lần hai. Một mình tôi xem hết từ đầu đến cuối, rõ ràng là có nhiều tình tiết nực cười, nhưng tôi vẫn chăm chú xem đến toét nhoen cả mắt mũi.

Bởi vì tôi không biết, sau này ai sẽ là người ở bên cô ấy, khiến cho cô ấy luôn tươi cười rạng rỡ?

.

Những năm qua, tôi luôn sợ nghĩ về quá khứ, bởi vì sợ bản thân không còn sức lực để tiếp tục kiên trì. Nhưng nếu ngay cả quá khứ cũng không có thì con đường này, một mình tôi đi tiếp còn ý nghĩa gì?

Bao năm qua, thỉnh thoảng tôi vẫn nghe được tin tức về cô ấy. Chính nhờ những tin tức đó, những ký ức đó, tôi mới có thể tiến xa đến vậy.

Là vì tôi biết cô ấy vẫn luôn ở đây.

Là vì tôi luôn đợi cô ấy quay trở lại.

Là vì tôi vẫn còn yêu cô ấy.

Rất nhiều lần, tôi lái xe đỗ ngay dưới tòa nhà cô ấy ở, nhìn ánh đèn trong phòng cô ấy bật rồi lại tắt, tắt rồi lại bật.

Khi tất cả mọi thứ đã trở thành thói quen, nó tự nhiên và rõ ràng đến thế.

Chính là quen với việc lúc nửa đêm, lái xe đến trước tòa nhà cô ấy sống, ngắm nhìn cô ấy từ xa, sau đó rời đi; quen với việc không có cô ấy ở bên mình.

.

Khi quay lại phòng karaoke, cô thư ký mới đang hát, thấy tôi bước vào, lập tức cầm micro hét lên: “Nhan Kiểm không biết đã nhìn thấy cô gái xinh đẹp nào mà đứng ở ngoài lâu đến thế, phạt anh ấy hát thôi!”

Tôi xua tay, mỉm cười nói: “Cô sắp kết hôn rồi mà sao nói năng lợi hại thế? Biết rõ là tôi không biết hát rồi mà.”

Cô thư ký nói: “Không hát cũng được, vậy thì hãy làm người làm chứng trong đám cưới của tôi. Đến lúc ấy, tôi sẽ giới thiệu cho anh vài cô gái xinh đẹp.”

Ánh đèn quá tối, lại quá ồn ào, nên có lẽ không ai nhìn thấy mắt tôi đã đỏ, không ai nghe thấy giọng tôi nghẹn ngào.

.

Tô Cẩn, cô ấy thật sự muốn đi Mỹ sao?

Tôi phải làm thế nào?

Sau này, chúng tôi phải làm sao?

Chợt nhớ ra điều gì đó, tôi hỏi: “Bài hát chúng ta nghe thấy khi mới bước vào đây tên là gì?”

Hai thanh niên trẻ đồng thanh trả lời: “Đó là bài Em là cảnh quan đẹp nhất trong cuộc đời này!”

Hóa ra, em là cảnh quan đẹp nhất trong cuộc đời này.

Tô Cẩn, Tô Cẩn. Nếu nói tất cả lòng cam đảm và sự quyết tâm của tôi đều chỉ là vì câu nói này đã dội đến tai tôi thì bạn có tin không?

Tô Cẩn, hãy đợi anh.

25. Ngoại Truyện 2 - Part 00

Ngoại truyện 2 - Không liên quan gì đến tình yêu

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ hạnh phúc trên khuôn mặt Tô Cẩn, nhìn sang Ngô Tiểu Đồng đứng bên cạnh, Khương Hiểu Thần có chút ngẩn ngơ. Cô gái tên Ngô Tiểu Đồng đã từng là mầm mống cho nỗi bi quan trong lòng Khương Hiểu Thần, nhưng anh đã từng thấy nó thật đẹp đẽ và rực rỡ. Anh muốn cùng cô ấy đi hết cuộc đời này...

Lâm Tiêu gọi “ông xã” rất trù ẻo, rồi dựa vào vai anh, một tay kéo con gái nói: “Ngô Tiểu Đồng lợi hại thật đấy, cô ấy đã có bạn trai chưa? Giới thiệu cô ấy với Lâm Hạo Vũ cũng được đấy!”

Khương Hiểu Thần mỉm cười nhẹ nhàng: “Hạnh phúc luôn ở trong tay cô ấy rồi.”

Ngô Tiểu Đồng

.

Bốn năm không phải quá dài, chỉ là một nghìn bốn trăm sáu mươi ngày, hoặc là một phần hai mươi của sinh mệnh. Nhưng đối với Ngô Tiểu Đồng, chẳng qua chỉ là bốn năm chưa về nhà.

Đúng bốn năm.

Đã mấy lần, mua vé máy bay rồi, nhưng cô lại không đủ dũng khí để bước lên chiếc máy bay có thể đưa cô về nhà. Dũng khí của cô đã sớm mất hết trong những năm tháng đã qua.

Hôm đó, cô bỗng nhớ đến tài khoản của một hòm thư mấy năm không còn sử dụng, bên tai văng đến một giọng nói xa xôi, lúc có lúc không.

Cô nói: “Giúp em lập một hòm thư, sau này gửi thư cho anh, chỉ vài giây là có thể nhận được.”

Cô nói: “Trí nhớ của em không tốt lắm, mặt mã dùng ngày sinh của anh nhé, em nhất định sẽ không quên.”

Cô nói: “Anh nhớ, phải kiểm tra thư đúng giờ.”

Cô nói: “Còn nữa, khi em không dùng hòm thư, anh cũng phải kiểm tra đúng giờ, nếu không, sau này sẽ không thể dùng được nữa.”

Đúng vậy, chỉ là bỗng nhiên nhớ tới.

Vậy mà không ngờ cũng có thể đăng nhập một cách thuận lợi như thế.

Cô nhấn nài mở từng mẫu thư rác, sau đó xóa đi từng cái một, trong đó có cả một số mẫu quảng cáo thú vị, khiến cô không nhịn được cười.

Xử lý xong tất cả thư rác, con chuột di chuyển đến lá thư duy nhất chưa đọc trong hòm thư.

Cô im lặng, dường như đang chờ đợi sự mở đầu của ai đó.

.

Tiểu Đồng.

Anh sắp kết hôn rồi.

.

Bảy chữ, hai dấu chấm.

Tuy trên mặt cô vẫn giữ vẻ vui tươi, nhưng cơ thể đã buông thông xuống.

Không xóa, cũng không đóng cửa sổ.

Cho đến khi màn hình từ từ tối lại, cô dụi đôi mắt hơi cay vì nhìn quá lâu, nhỏ phích cắm, tắt đèn, lên giường đi ngủ. Ngày hôm sau, khi bước vào nhà tắm, cô nhìn mình trong gương, mày hơi cau lại.

Dường như vô thức, sau khi tắm rửa xong, cô sắp xếp hành lý, đi thẳng đến sân bay, quyết định về nước.

“Cô ơi, máy bay sắp cất cánh rồi, phiền cô thắt dây an toàn.”

Khi đó, cô mới ý thức được một cách rõ ràng, hóa ra mình thực sự muốn về nước. Khi ra đi, cô đã từng cho rằng, đời này kiếp này cô sẽ không bao giờ quay về nơi chôn giấu tất cả sự vui sướng và đau khổ.

Dường như không có lý do bắt buộc phải về.

Bố mẹ cô thường xuyên bay sang thăm cô, bạn bè cô ở đây càng ngày càng nhiều. Ở đó, ngoài một ngôi nhà, không có gì đáng để cô phải lưu luyến...

Có thể vì trước đây, cô đã hứa với một người, nhất định sẽ xuất hiện trong hôn lễ của anh. Cũng có thể chỉ là hiếu kỳ, xem người đứng bên cạnh anh là ai. Hóa ra, có rất nhiều việc trải qua bao nhiêu năm vẫn không hề thay đổi.

Cũng giống như Thẩm Gia Ngôn. Vào sinh nhật lần thứ hai mươi của anh, nửa đêm một mình cô ngồi trên xe lửa tám tiếng đồng hồ để đến bên anh.

Khi đó, Ngô Tiểu Đồng mười tám tuổi.

Đã lâu rồi cô không còn nghĩ đến những việc trước đây.

Khi vừa đến nước Mỹ, dường như bị nỗi nhớ bào mòn, khi những cơn đau đầu đã trở thành một thói quen thì coi như cô đã vượt qua. Cũng giống như bây giờ, không còn sóng lớn trào dâng.

Thời gian có thể xóa đi tất cả những vết thương.

Cũng giống như vết thương ở cổ tay cô, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra. Ngô Tiểu Đồng cứ ngồi suy nghĩ, mắt bắt đầu cay cay. Cô đành đeo một chiếc chụp mắt, quyết định sẽ ngủ một giấc. Đối với cô, những năm qua dường như là một giấc mộng, dài và chua xót.

Thẩm Gia Ngôn

.

Khi Thẩm Gia Ngôn bước vào văn phòng, thư ký bê một tách cà phê tiến đến, ngập ngừng hỏi: “Thưa Tổng Giám đốc Thẩm... Buổi họp sáng nay có phải hủy không ạ?”

Anh nhìn đồng hồ, hóa ra đã quá mười giờ rồi. Anh đã đến muộn.

Anh chau mày nói: “Bảo bọn họ đến phòng họp đợi một lát, tôi sẽ đến ngay.”

Vừa chuẩn bị đứng dậy đi khỏi, tiếng chuông điện thoại quen thuộc lập tức vang lên. Anh nhìn số, ấn nút nghe. “Bây giờ tôi phải đi họp, khi nào xong sẽ gọi lại cho bạn.” Trong điện thoại chuyển đến một giọng nữ sắc sảo: “Thẩm Gia Ngôn, cậu bây giờ óách lắm rồi nhỉ?”

Anh dờ ra vài giây mới kịp phản ứng, khẽ cười. “Là cậu à?! Đang ở cùng Thạch Đầu phải không?”

“Bọn mình đang thương lượng, làm thế nào để sẵn được cậu đây!”

Tiếng cười phóng khoáng của Lục Ánh Diệc khiến anh cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn. “Được thôi, vậy tối nay nhé! Các cậu đặt được địa điểm thì thông báo cho mình.”

.

Trong buổi họp, anh mấy lần lơ đãng, thư ký ở dưới liên tục nhắc nhở. Không biết là do giấc mơ đêm qua hay vì cuộc điện thoại ban nãy.

Đã bốn năm rồi thì phải?

Hóa ra đã bốn năm. Ngoài nằm mơ, anh không thể nào gặp được cô. Còn cô, cũng giống như năm đó khi ra đi, đến một giấc mơ cũng không muốn mang tới cho anh.

Trong giấc mơ, Ngô Tiểu Đồng đứng trong mưa không ngớt gọi tên anh, toàn thân ướt sũng. Nước mưa và nước mắt hòa quyện, anh không thể phân biệt rõ, chỉ nhìn thấy khuôn mặt yếu ớt và xanh xao, nhìn cô mà lòng đầy kinh ngạc. Tại sao vẫn còn mơ thấy cô?

Có thể bởi vì khi anh gửi bức thư đó cho cô, rõ ràng biết đó là hòm thư đã lâu cô không còn sử dụng. Cũng có lẽ, anh hy vọng mình sẽ gặp may.

Tiểu Đồng, Ngô Tiểu Đồng.

Cái tên này, đã bốn năm rồi anh chưa từng gọi. Một dạo, anh cho rằng mình đã quên người này, quên cái tên này.

Hóa ra, vẫn chưa quên.

Anh sắp kết hôn, cô đã từng cười và nói: “Nếu anh kết hôn, cho dù em ở đâu, cũng nhất định sẽ xuất hiện trong hôn lễ của anh. Em còn muốn tặng anh một món quà lớn.”

Chắc là không thể được! [alobooks.vn]

Cô hận anh như vậy.

Khi quay trở lại văn phòng, đã đến giờ ăn cơm, mọi người trong công ty đều ra ngoài ăn hết, chỉ còn lại mình anh.

Cảm thấy dạ dày vô cùng khó chịu, anh liền bước tới chỗ cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Phía dưới xe cộ nườm nượp, từng khuôn mặt lạ lẫm hiện ra.

Hồi ức vẫn chưa từng phai nhạt.

26. Ngoại Truyện 2 - Part 01

Ngoại truyện 2 - Không liên quan gì đến tình yêu

Phần 1

Anh đã mang hạnh phúc của chúng ta cho người khác, vậy thì từ nay về sau, em tự quyết định những việc em làm.

Sân bay là nơi diễn ra những bi hoan, ly hợp của thế gian. Hằng ngày, nơi này đều diễn ra những màn kịch, hoặc hội ngộ, hoặc chia ly, chỉ có điều là khác nhau về nhân vật.

Hoa tươi, nước mắt, những cái ôm, hôn, người qua người lại, có hội ngộ, có ly tan, không gian nhỏ bé này dường như hội tụ toàn bộ tình cảm trên thế gian.

Bốn năm trước, Ngô Tiểu Đồng mang theo một trái tim tan nát ra đi từ đây. Bốn năm sau, cô lại đứng ở đây, hít thở bầu không khí quen thuộc, xung quanh là những người có màu da giống mình, họ nói thứ tiếng Trung thân thiết. Cô thấy mình dường như chưa bao giờ rời xa mảnh đất này, trên khuôn mặt mệt mỏi cuối cùng cũng nở một nụ cười.

Một lát sau, nhìn thấy Lục Ánh Diệc hùng hùng hổ hổ bước tới, nụ cười đó càng rõ hơn. Chưa kịp để những thứ trong tay xuống, cô đã bị người khác ôm lấy cổ, trách móc: “Nha đầu ngốc, cuối cùng cậu cũng quay trở lại.”

Đúng, cuối cùng cô cũng quay trở lại.

Cô nhìn thấy Hàn Lỗi ở phía sau Lục Ánh Diệc, có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức nở nụ cười quen thuộc, gần gũi cứ như hôm qua họ còn cười đùa cùng nhau vậy. Đây chính là cảm giác của bạn bè. Ngô Tiểu Đồng vui mừng, cho dù xảy ra chuyện gì, cô vẫn có được tình bạn bao năm của họ.

Sau khi tắm rửa rũ bỏ hết những mệt mỏi, Ngô Tiểu Đồng ngồi trên sofa, lật giở một cuốn tạp chí, cứ đọc đến một câu chuyện cười nào đó, cô lại khúc khích cười.

Lục Ánh Diệc giúp cô sấy tóc, mím môi, không biết nên nói thế nào.

“Cậu định nói gì?” Ngô Tiểu Đồng lật trang tiếp theo, cười hỏi.

“Làm sao cậu biết mình định nói gì với cậu?”

“Cậu và Hàn Lỗi cả buổi tối mất to lừ mắt nhỏ, bây giờ lại không tập trung, không phải có gì định nói sao?” Ngô Tiểu Đồng nói rất tự nhiên.

Lục Ánh Diệc thăm phục tài quan sát của cô, ngượng ngùng nói: “Tiểu Đồng, mình phát hiện cậu đã trở nên thông minh rồi đó!”

Ngô Tiểu Đồng cười, không trả lời. Là do trước đây cô quá ngốc, ánh mắt và cử chỉ của một người nói lên rất nhiều điều.

Im lặng một lát, Lục Ánh Diệc mới từ từ nói: “Thẩm Gia Ngôn sắp kết hôn rồi.”

Cho dù trong lòng đã hoàn toàn có sự chuẩn bị, tay cô vẫn dừng lại mấy giây. Ngô Tiểu Đồng lật một trang sách, không ngắt đầu. “Mình biết!”

Lục Ánh Diệc có vẻ ngạc nhiên trước ngữ khí bình tĩnh của cô, nhưng vẫn nói: “Cậu ấy cũng biết cậu về rồi. Lúc tối, mình và Hàn Lỗi đang ăn cơm cùng với cậu ấy thì nhận được điện thoại của cậu. Cậu ấy nói hôm sau họ còn phải đi thử lễ phục, nên không đến đón cậu được... Mình...” Ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói ra vấn đề chính.

Tiểu Đồng đợi một lát, nhìn cô cúi đầu, cuối cùng cười nói: “Giữa chúng mình, cậu còn có việc gì mà không thể mở miệng được? Mình quay trở về chính là để tham dự hôn lễ của anh ấy... Cậu không dám nói, bởi vì cậu sẽ là phù dâu, vì thế cậu cảm thấy có lỗi với mình, phải không?”

Lục Ánh Diệc nhìn nét mặt bình tĩnh và dũng dưng của Ngô Tiểu Đồng, không giấu nổi sự nghi hoặc. “Sao cậu biết được?”

“Thực ra không khó để đoán. Bạn bè của Thẩm Gia Ngôn không nhiều, anh ấy kết hôn, phù rể nhất định là Hàn Lỗi, cho dù cô dâu là ai, cô gái gốc là cậu nhất định sẽ tranh làm phù dâu.”

Những năm gần đây, Lục Ánh Diệc tuy chưa bao giờ tâm sự thẳng thắn với cô, nhưng tình cảm của cô ấy với Hàn Lỗi, người ngoài đều nhận ra, hướng hồ là chị em tốt như Ngô Tiểu Đồng.

Đôi khi, đối đầu gay gắt không phải vì ghét, mà vì thích. Cô hiểu Lục Ánh Diệc, tuy phôi bò, nhưng đối với tình cảm, lại giữ kín như bưng. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ làm những việc không chắc chắn. Dù vậy, vẫn có một người là ngoại lệ.

Lục Ánh Diệc bị Ngô Tiểu Đồng nhìn đến nổi mặt ửng đỏ, nói: “Xin lỗi, Tiểu Đồng, lát nữa mình sẽ nói với Thẩm Gia Ngôn, mình không làm nữa, mình thực sự...”

Ngô Tiểu Đồng thở dài. Trên thế gian này nam nữ si tình rất nhiều, cô chỉ hy vọng Lục Ánh Diệc sớm giành được tình cảm thuộc về cô ấy.

“Mình đã quay về rồi, sẽ không bỏ trốn đâu. Yên tâm, cậu cứ làm tốt công việc phù dâu của cậu.” Ngô Tiểu Đồng cười, nói với cô ấy.

Lục Ánh Diệc nhìn cô, suy xét hồi lâu, cuối cùng nói: “Tiểu Đồng, cậu khác trước nhiều quá!”

Khác ư? Như vậy phải là việc tốt chứ! Nghĩ đến mình trước đây, Ngô Tiểu Đồng chỉ cảm thấy buồn cười.

Buổi sáng hôm sau, Lục Ánh Diệc đi chợ với Ngô Tiểu Đồng, bởi vì trở về vội vàng, nên hầu như cái gì cũng phải mua.

Nghĩ đến tối hôm qua khi cô gọi điện về nhà nói với mẹ là sẽ quay về, nghe giọng trách móc đau lòng của mẹ, cô thấy hơi buồn. Không phải không muốn về nhà, chỉ là cô vẫn chưa sẵn sàng. Có lẽ, trong tiềm thức, cô vẫn chưa hoàn toàn thoải mái, vì thế không thể nào đối diện.

Vẫn may, bố cô không miễn cưỡng, chỉ nói một câu: “Sống bên ngoài nhớ cần cẩn thận một chút, có thời gian thì về nhà.”

Bốn năm qua, mối quan hệ giữa cô và bố tuy không phải lạnh nhạt, nhưng cuối cùng vẫn không thân mật được như xưa. Có một số việc đã xảy ra, một số việc đã thay đổi rồi...

Sau bữa cơm trưa ở Thượng Đảo, Lục Ánh Diệc nhìn đồng hồ, gần đến giờ hẹn, liền nói: “Mình phải đi rồi, cậu chắc chắn là không muốn đi cùng mình chứ?”

Ngô Tiểu Đồng lắc đầu, nói: “Dù sao sau này cũng gặp nhau, chuyện hôm nay đừng ở đây. Mình sẽ đi dạo một lát, sau đó quay về nhà. Buổi tối, mình ăn cơm ở nhà rồi sẽ đến chỗ cậu.”

Lục Ánh Diệc cũng không miễn cưỡng, gật đầu nói: “Được, vậy cậu đi đường cẩn thận nhé!”

Ngô Tiểu Đồng một mình đi dạo trên đường. Khi cô đi, thành phố này đang được xây dựng, cải tạo. Bốn năm sau trở về, quả nhiên đã phồn hoa hơn trước đây, bởi đó là kỷ ức trưởng thành của cô. Ánh mắt cô cứ vô thức nhìn vào các tiệm áo cưới hai bên đường tìm kiếm, tuy biết cơ hội rất mờ mịt. Thành phố này có bao nhiêu cửa hàng áo cưới, làm sao mà dễ dàng gặp được?

Cô vừa đi vừa quan sát những chiếc váy cưới treo trong tủ kính. Thẩm Gia Ngôn, cô dâu của anh mặc váy cưới của họ liệu có xinh đẹp hơn em không?

Trong tiệm váy cưới Paris, Cố Thiên Lam thử xong chiếc váy, cùng Lục Ánh Diệc bước ra từ trong phòng thử đồ. Thẩm Gia Ngôn mặc bộ u phục màu trắng, thắt nơ màu đen đứng đó, nhìn thấy cô ấy đi ra, cười với anh.

Hàn Lỗi ở bên cạnh nói trước: “Cô dâu xinh quá!”

Cố Thiên Lam hơi đỏ mặt, nhìn về phía Thẩm Gia Ngôn, dường như đang muốn hỏi ý kiến của anh.

“Rất xinh.” Thẩm Gia Ngôn bước tới, nắm lấy tay cô, cười nói.

Lục Ánh Diệc có chút lơ đãng, nghĩ tới Tiểu Đồng, không biết bây giờ cô ấy đang ở đâu. Bỗng bị ai đó vỗ một cái lên vai, cô giật mình quay lại, nhìn thấy bộ mặt tươi cười nghịch ngợm của Hàn Lỗi, tức giận nói: “Làm người ta giật cả mình!”

“Không ngờ, bà con trai mặc lễ phục phù dâu cũng rất nữ tính đấy chứ!”

Khuôn mặt cô nóng bừng, lại nghe thấy cậu ta nói: “Sau này kết hôn, mình cũng muốn cậu làm phù dâu, để làm tôn thêm vẻ đẹp cho cô dâu của mình.”

Chưa đợi cô kịp phản ứng, cậu ta đã lùi lại phía sau Thẩm Gia Ngôn. Lục Ánh Diệc bước lên phía trước một bước, làm tư thế định đánh, chỉ nhìn thấy cử chỉ ngạc nhiên trên mặt cậu ta, tay chỉ ra phía sau, nói: “Tiểu Đồng!”

Lục Ánh Diệc cho rằng cậu ta giả vờ ngốc, lại càng tức giận, đâm cho cậu ta một cái. Hàn Lỗi không né tránh như trước đây, cứ đứng đó chịu một cú đâm, ôm bụng, nói một cách oan ức: “Đúng là Tiểu Đồng.”

Lục Ánh Diệc lúc đó mới cảm thấy bất thường, lại nhìn thấy biểu hiện đứng chờ ra của Thẩm Gia Ngôn, liền nhìn ra phía mặt phố đối diện. Quả nhiên cô nhìn thấy Tiểu Đồng đang đứng quay lưng về phía họ, đi chậm rãi nhìn ngắm các cửa hàng bên kia đường.

Cô lập tức chạy ra khỏi cửa, đứng gào lên từ bên này đường: “Tiểu Đồng, Ngó Tiểu Đồng!”

Ngó Tiểu Đồng quay đầu lại, sau một thoáng kinh ngạc, liền nở nụ cười, sau đó quay người bước sang đường. Con đường này không có đèn giao thông, cô đành nhìn dòng xe cộ nườm nượp, đi rồi dừng lại. Thẩm Gia Ngôn thấy cô nhìn trước ngó sau, chú ý dòng xe cộ đi lại, trong lòng tự nhiên cảm thấy căng thẳng. Khi qua đường lớn, cô luôn mất tập trung, lần nào anh cũng phải nắm chặt tay cô mới yên tâm. Tay Thẩm Gia Ngôn tự nhiên nắm chặt. Thời gian chỉ vài phút, nhưng anh lại cảm thấy dài như nửa thế kỷ. Cuối cùng cô cũng đứng trước mặt anh.

“Thật là khéo.” Ngó Tiểu Đồng cố nén sự run rẩy trong giọng nói của mình. Thẩm Gia Ngôn không nói gì, đứng thần thờ, một lát sau, cảm thấy tay phải của anh có người nắm nhẹ, dường như mang lại sức mạnh cho anh, lúc đó mới phát hiện ra mình đang mất tự nhiên, cố gắng trấn tĩnh lại, cười nói: “Em đã trở về rồi.”

Ngó Tiểu Đồng gật đầu. Đôi tân lang tân nương mặc lễ phục trước mặt nắm tay nhau, đứng dưới ánh nắng, đúng là trai tài gái sắc, khiến người khác phải ngưỡng mộ!

Không ngờ, chưa đợi đến hôn lễ, cô đã có may mắn được nhìn thấy cảnh này. Cô chưa từng hỏi Lục Ánh Diệc cô dâu là ai, nhưng khi nhìn thấy Cố Thiên Lam mặc váy cưới, cô cũng không thấy ngạc nhiên chút nào.

Đã từ lâu, cô có một dự cảm, người con gái này dường như có một sự ràng buộc nào đó với Thẩm Gia Ngôn. Cũng rất lâu trước đây, chỉ cần nhìn thấy họ đứng với nhau, cô cũng nghĩ họ rất tương xứng, vì thế khi đó, cô mới có suy tính thiệt hơn. Năm đó, anh vì cô ấy mà phải nhận một năm tình yêu của họ thực ra chỉ là một sự hiểu lầm. Khi họ chia tay, cô cố chấp nghĩ mình có cơ hội quay lại bên anh nhưng không thành.

Bao nhiêu năm trôi qua, quả nhiên, anh vẫn lấy cô ấy.

“Chúc mừng các bạn.” Muốn giơ tay ra chúc mừng, phát hiện họ không thừa tay để bắt tay, cô đành rút tay lại một cách ngượng ngập, cười nói: “Mình về nhà một chút, các cậu tiếp tục đi. Hôm nào có thời gian mọi người sẽ tụ tập một bữa. Mình đi trước đây.”

Trước đây, đều là cô nhìn thấy bóng anh rời đi. Lần này, anh lại nhìn bóng cô dần dần biến mất. Sau bốn năm, cuối cùng anh lại trải nghiệm được rất nhiều cảm giác của cô khi đó: chờ đợi, không biết làm cách nào, mâu thuẫn, đau lòng. Chúng giày vò anh trong từng giấc ngủ. Nhưng chỉ có sự đau đớn này mới khiến anh ghi nhớ, cô đã từng thực sự tồn tại trong thế giới của anh, mang lại nụ cười, ánh sáng cho anh. Những cái đó, đã đủ để khiến anh có một hồi ức đẹp đẽ, tuân theo quy luật của cuộc đời sau này.

Khi Ngó Tiểu Đồng ăn cơm ở nhà, bố mẹ hỏi về dự định của cô, cô chỉ nói trước mắt sẽ nghỉ ngơi một thời gian.

Vốn dĩ, lần này trở về nước chỉ là một quyết định tạm thời, nó cũng không ở trong kế hoạch của cô. Cho đến nay, cô vẫn chưa rõ rốt cuộc mình thuộc về nơi đâu.

Đã lâu rồi không đi trên đường một mình thoải mái như vậy, có thể nhìn thấy cây cối hai bên đường, và cả cảnh đêm đẹp đẽ của thành phố. Bốn năm trước ở nước Mỹ, đi đường đều là chạy, cô đã quen coi mình như người sắt, mà quên đi trên thế giới này còn có một từ gọi là thoải mái. Bây giờ cô lại cảm thấy mệt mỏi. Có lẽ, cô thực sự nên nghỉ ngơi một chút.

Khi mở cửa nhìn thấy Lục Ánh Diệc, Ngô Tiểu Đồng rất đỗi ngạc nhiên. Cô cho rằng hôm nay cô ấy sẽ về muộn một chút.

“Sao cậu về sớm thế?” Cô thay đôi dép lê, vừa cởi áo khoác vừa hỏi.

“Đừng nhắc đến nữa. Buổi chiều, sau khi cậu đi, không khí bỗng trở nên là lạ, không ai nói gì. Mình thực sự không chịu nổi, nên về trước.” Lục Ánh Diệc không ngừng nhấn điều khiển trong tay, chuyển kênh tivi.

Ngô Tiểu Đồng ngồi bên cạnh cô, im lặng một lát, bỗng nhiên hỏi: “Hôn lễ diễn ra khi nào?”

“Ngày Hai mươi tư tháng Mười hai.”

Bây giờ là tháng Mười, có nghĩa là còn hai tháng nữa.

Hai người ngồi xuống nói chuyện phiếm, người này nói một câu, người kia đáp một câu.

“Tiểu Đồng, Thẩm Gia Ngôn kết hôn, chúng ta nên tặng gì?” Lục Ánh Diệc hỏi. Thực ra, cô luôn suy nghĩ về vấn đề này. Từ khi biết anh sắp kết hôn, cô đã nghĩ, sẽ tặng anh một món quà như thế nào?

Cô nhớ có lần, họ thảo luận về vấn đề kết hôn qua điện thoại, cô nói: “Thẩm Gia Ngôn, nếu anh kết hôn, cho dù em ở đâu, cũng nhất định sẽ xuất hiện trong hôn lễ của anh. Em còn muốn tặng anh một món quà độc nhất vô nhị.”

Khi đó, anh cười nói: “Được.”

Cô cho đó chỉ là một câu nói đùa. Lúc đó, cô không biết trời cao đất dày, luôn cho rằng nếu anh kết hôn, cô dâu nhất định sẽ là cô, hôn lễ cô nhất định sẽ tham gia, và cô chính là món quà độc nhất vô nhị đó. Nghĩ đến cô dâu, chú rể mặc lễ phục buổi chiều nay, cổ tay cô bỗng hơi đau. Cô đã quen với sự đau đớn kỳ lạ này, nhẹ nhàng dùng bàn tay kia xoa một lát, trong lòng cũng đã định liệu.

Một tuần sau đó, Ngô Tiểu Đồng không ra khỏi nhà, hằng ngày nhìn máy tính, lúc thì mỉm cười, lúc lại nhíu mày, dường như quay lại thời kỳ viết luận văn, ngày đêm đảo lộn, ăn ngủ không yên.

Lục Ánh Diệc khuyên, cô cũng không nghe. Cho đến khi chữ cuối cùng hoàn thành, Ngô Tiểu Đồng mới nói với Lục Ánh Diệc một cách hài lòng: “Mặc kệ, chiều nay mình sẽ đi tắm nắng.”

.

Khi cô xin Lục Ánh Diệc địa chỉ công ty của Thẩm Gia Ngôn, về mặt Lục Ánh Diệc lộ vẻ ngạc nhiên: “Tiểu Đồng, cậu có ý định cướp cô dâu không vậy?”

Cướp cô dâu? Cũng may cô ấy cũng nghĩ ra, cứ cho là cô muốn cướp, anh cũng không thể đi theo cô...

“Chào cô, tôi tìm Thẩm Gia Ngôn.” Ngô Tiểu Đồng hỏi cô gái rất xinh đẹp ở quầy tiếp tân.

“Xin hỏi, cô có hẹn trước không?”

Cô lắc đầu, cười gượng, hóa ra bây giờ gặp anh phải hẹn trước.

“Xin lỗi, nếu cô không hẹn trước, e rằng không thể gặp được Tổng Giám đốc Thẩm.”

Ngô Tiểu Đồng do dự một lát, trao lại món đồ trong tay cho cô ta, nói: “Vậy có thể phiền cô đưa cái này cho anh ấy được không?”

“Được, cô tên là gì ạ?” Cô gái ở quầy tiếp tân vẫn cười hỏi rất thân thiện.

“Không cần, anh ấy nhìn là biết ngay.”

Khi Thẩm Gia Ngôn bước ra từ thang máy, trên mặt không giấu nổi sự mệt mỏi. Hẹn cả ngày, đến cơm cũng không kịp ăn, anh cảm thấy dạ dày hơi đau.

Đang định đi ra ngoài, anh bỗng nghe thấy phía sau có người đang gọi mình.

“Tổng Giám đốc Thẩm.”

Anh quay đầu, nhíu mày hỏi, thực sự không còn tâm trí để khách khí: “Có chuyện gì?”

Cô gái trực ở quầy tiếp tân rõ ràng bị hoảng sợ, nói vẻ hơi căng thẳng: “Hôm nay có một cô gái đến gặp ông, nhờ tôi đưa cái này cho ông.”

Thẩm Gia Ngôn bước tới, nhận đồ, lông mày càng nhíu lại: “Vậy cô ấy đâu?”

Tất nhiên là đi rồi, giờ đã muộn thế này.

Cô gái trực ở quầy tiếp tân trong lòng sợ hãi, cúi đầu nhẹ nhàng trả lời: “Đã đi rồi.”

Khi ngẩng lên, ông bao công mặt đen đã quay đi. Không biết vì sao, cô ta luôn cảm thấy bóng dáng đó thật cô đơn.

Ngồi trong xe, Thẩm Gia Ngôn mở món quà ra, trang đầu tiên in: Bản kế hoạch hôn lễ.

Cô ấy rất cuộc định làm gì?

Anh đi thẳng đến chỗ ở của cô, khi dừng lại mới cảm thấy liêu lĩnh, đây không phải là việc anh có thể làm. Anh lấy một điều thuốc ra hút một cách vô thức.

Bốn năm qua, cho dù trong trường hợp nào, cho dù người khác xúi bẩy thế nào, cho dù gặp phiền phức ra sao, anh đều chịu đựng được, không động vào thuốc lá, bởi cô đã từng nói: “Thẩm Gia Ngôn, đừng hút thuốc nữa.”

Bây giờ, anh lại hủy hoại bốn năm nhẫn nại.

Nhìn khói thuốc từ từ bay trước mặt, anh lấy di động ra, gọi số điện thoại nhà Lục Ánh Diệc.

“A lô, xin hỏi ai đó ạ?” Giọng nói quen thuộc, kèm thêm nụ cười nhạt.

Cô ấy lại còn cười được nữa.

“Ngô Tiểu Đồng, anh đang ở dưới nhà em, em xuống ngay đi!”

Mười phút sau, anh nhìn thấy cô từ từ đi về phía mình, chân đi dép lê, đến một chiếc áo khoác cũng không hề có. Cô vẫn vậy, không biết cách yêu quý sức khỏe mình... Anh thở nhẹ một tiếng, rất tự nhiên điều khiển nhiệt độ điều hòa trong xe.

Ngô Tiểu Đồng lên xe, chắc do ngửi thấy mùi thuốc lá, cô chau mày, hỏi: “Có việc gì vậy? Sao lại vội vàng thế?”

“Đây là cái gì?” Anh đưa tập tài liệu cho cô, giọng nói cứng nhắc.

Ngô Tiểu Đồng cầm tập tài liệu, vẻ vô tội: “Món quà hôn lễ tặng anh. Em đã nói sẽ tặng anh một món quà lớn, nhưng em lại không có nhiều tiền nên chỉ có thể làm như vậy. Nhưng anh cũng đừng coi thường em, em đã có giấy phép tổ chức hôn lễ do thành phố Las Vegas của Mỹ chứng nhận...”

Cô nói liên tục một hồi, Thẩm Gia Ngôn tức giận không lý do. “Em quay về để tặng anh một món quà lớn này? Giúp anh làm kế hoạch hôn lễ, em mong anh lấy người khác làm sao?”

Ngô Tiểu Đồng cụp mắt xuống, im lặng một lát, rồi trả lời: “Không phải em để anh lấy người khác. Là anh thông báo cho em, anh quên rồi à?” Trong xe bao trùm một không khí đặc biệt. Anh và cô đều có chút đăm chiêu. Thẩm Gia Ngôn bỗng nhiên đưa tay ra, chạm vào chiếc cầm gậy gỗ của cô, để cô đối diện với mình, ánh mắt cô vẫn trong veo như nước. Khuôn mặt này, anh đã nhiều lần mơ thấy, nhưng mỗi lần tỉnh dậy, mới phát hiện cô đã không ở bên anh nữa.

Anh nhiều lần tự hỏi chính mình: So với việc mất cô, những điều trong quá khứ còn quan trọng nữa không? Nhưng đều không có câu trả lời, anh không dám biết đáp án. Ánh mắt của anh dừng lại trên đôi môi đỏ

tươi của cô, không nén nổi tình cảm liền quay mặt sát lại. Cô hơi tránh, nhưng anh không cho cô cơ hội, môi hôn cô cuồng nhiệt.

Khi gặp phải hàm răng cắn chặt của cô, anh mới mở mắt, nhìn thấy gương mặt tủi thân của cô, lập tức tỉnh táo lại.

“Xuống xe!” Anh mệnh lệnh cho cô, giọng nói có chút phẫn nộ.

Anh rõ ràng rất buồn phiền về hành vi lỗ mãng của mình vừa nãy, nhưng lại không biết giải thích ra sao, chỉ có thể nhanh chóng trốn tránh.

Ngô Tiểu Đồng dường như bị hoảng sợ, dờ dẫm mở cửa, xuống xe, sau đó nhìn anh ta nghênh ngang phóng xe đi, để lại mình cô đứng đó, trên môi vẫn còn lưu lại hơi thở của anh.

Làm sai là do anh, tức giận phải là cô. Càng nghĩ càng giận, nhưng cô lại không hề thấy lạnh.

.

Hai ngày sau, Ngô Tiểu Đồng bỗng nhận được điện thoại của Cố Thiên Lam, hẹn cô buổi chiều gặp nhau tại sảnh uống cà phê.

Cô đến trước mười lăm phút, vì không quen để người khác đợi.

Ngồi khoảng nửa tiếng mới nhìn thấy Cố Thiên Lam bước vào. Cô ta nói: “Ngại quá, chúng tôi đến muộn rồi.”

Chúng tôi, còn ai nữa?

Quả nhiên, một lúc sau, Thẩm Gia Ngôn cũng bước vào, giọng oán trách: “Nơi này thật không dễ đỗ xe.”

Ngô Tiểu Đồng cười nói với họ, không biết mình cười cái gì.

Cố Thiên Lam bắt đầu nói: “Cảm ơn bản kế hoạch của chị, tôi và Thẩm Gia Ngôn đều rất hài lòng. Chúng tôi muốn mời chị làm người tư vấn kiêm chủ hôn, không biết có được không?”

Ngô Tiểu Đồng nghiêng đầu nhìn Thẩm Gia Ngôn, anh lấy thìa khuấy cà phê, không ngẩng đầu.

“Không phải em có giấy phép tổ chức hôn lễ gì gì đó của Mỹ sao? Không phải em muốn tặng anh một món quà đặc biệt sao? Không thể có người hiểu rõ về hôn lễ mà anh và Thiên Lam cần hơn em, có phải không?” Anh nói một hồi, đến nhìn cô cũng không, nhưng lại dùng ngữ khí hùng hùng hổ hổ, yêu cầu cô đứng ra lo toàn bộ hôn lễ của họ.

Anh cho rằng, cô không làm được, cô không dám làm hay sao?

“Được, tôi đảm bảo giúp hai người làm buổi hôn lễ độc nhất vô nhị này.” cầm bản kế hoạch trên bàn, Ngô Tiểu Đồng đứng dậy nói tiếp: “Các bạn đã mời tôi, vậy cứ theo đó mà làm. Đợi hôm khác, chúng ta sẽ bàn chi tiết. Tôi còn phải về làm một bản hợp đồng.”

Cố Thiên Lam nhìn hai người, rõ ràng đang giận hờn, cười nói với Ngô Tiểu Đồng: “Được, vậy phiền chị.”

Thẩm Gia Ngôn, em đã không phải là Ngô Tiểu Đồng năm xưa, không còn để anh thay em quyết định bất cứ việc gì. Anh đã đem hạnh phúc của chúng mình cho người khác, vậy từ nay về sau, em tự quyết những việc em làm.

27. Ngoại Truyện 2 - Part 02

Ngoại truyện 2 - Phần 2

Anh không xin lỗi em, từ khi bắt đầu, anh và em đều rất rõ quy tắc của trò chơi này.

..

“Hợp đồng có vấn đề gì không?” Ngô Tiểu Đồng nhìn Thẩm Gia Ngôn gấp lại tài liệu trong tay, cất tiếng hỏi.

Lông mày anh nhíu chặt. Cô đột nhiên có suy nghĩ muốn giơ tay giúp anh xoa để cặp lông mày đó dần ra.

“Em rất có cảm hứng với văn phòng làm việc của anh?” Thẩm Gia Ngôn nói vẻ châm chọc.

“Hả?” Trong khoảnh khắc, mặt cô hơi đỏ, đầu cũng tự nhiên cúi xuống.

Thực ra phần tài liệu này, anh không xem kỹ. Từ khi cô bước vào cửa, tuy luôn cúi đầu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy cô ngồi trước mặt, ánh mắt không an phận, ngó nghiêng nhìn văn phòng của anh.

Anh vốn không muốn làm phiền cô, nhưng bỗng nhiên có ý muốn cười nhạo cô. Đã rất lâu không nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, hóa ra, da mặt cô vẫn rất mỏng.

Mục đích đã đạt được, cũng không làm khó dễ cô nữa, Thẩm Gia Ngôn ngồi dựa vào ghế, nói: “Đại thể không có vấn đề gì, chỉ là còn hai tháng nữa là đến ngày cử hành hôn lễ, em đảm bảo có thể đạt được tiêu chuẩn như trên tờ hợp đồng này chứ?”

Thẩm Gia Ngôn, anh cũng quá coi thường em rồi. Ngô Tiểu Đồng tức giận nghĩ, trên mặt nở nụ cười.

“Thực ra, thông thường, trước hôn lễ từ năm đến sáu tháng, người lập kế hoạch đã phải bắt đầu tiến hành rồi. Người ta phải nói chuyện với cô dâu và chú rể, biết được bối cảnh và yêu cầu của họ. Nhưng không phải anh đã nói em hiểu rõ hôn lễ mà anh và cô ấy muốn nhất sao? Thế nào, bây giờ lại không tin tưởng em nữa à?”

Đúng là một kẻ mồm miệng lạnh lợi. Xa nhau bốn năm quả nhiên học hỏi được không ít. Thẩm Gia Ngôn cười phá lên, cảm giác quen thuộc trong lòng dần dần trải rộng, là cảm giác rất lâu không có được, đã từ khi nào, anh cho rằng mình đã quên.

“Vậy thì tốt, việc hôn lễ, em trao đổi với vợ chưa cưới của anh nhé, cô ấy thích là được.”

Ánh mắt Ngô Tiểu Đồng thoáng chút buồn, nhưng cô lập tức lấy lại được nụ cười. Cô gật đầu, thu dọn tài liệu trên bàn, chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Đồng!” Lúc mở cửa, nghe thấy có tiếng gọi quen thuộc phía sau, đây là giọng nói trong giấc mơ hằng đêm của cô. Đường như nhiều năm trước đây, anh đã gọi tên cô, dường như, anh vẫn yêu cô.

Bối cảnh có chút cứng nhắc, bàn tay nắm cửa khẽ buông ra, nhưng bàn tay khác lại nắm chặt lấy những văn kiện, nhắc nhở cô một cách rõ ràng: Anh ấy sắp kết hôn rồi.

“Còn có việc gì à?” Không chế giọng nói của mình, không muốn bộc lộ một chút yếu đuối nào trước mặt anh, Ngô Tiểu Đồng quay đầu, cười lịch sự hỏi.

Nụ cười đó khiến Thẩm Gia Ngôn cảm thấy sợ hãi, dường như mất đi sự tự tin và ung dung vốn có. Từ trước đến nay, cô chưa từng như vậy. Anh không còn xác định được nữa, không xác định người ở trước mắt có phải là Ngô Tiểu Đồng mà anh biết hay không.

Cảm giác không xác định đó khiến anh thấy vô cùng lạ lẫm, nhưng rất nhanh đã bị anh nén xuống.

“Bây giờ cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi, chúng mình cùng nhau đi ăn nhé!”

“Không cần.” Cô từ chối anh tức thì. Càng gần anh lâu, cô càng cảm thấy mình yếu đuối. Thẩm Gia Ngôn nhíu mày, tay phải tự nhiên ấn vào bụng.

“Sao vậy?” Chú ý đến động tác nhỏ của anh, Ngô Tiểu Đồng hỏi.

“Buổi sáng chưa ăn, bây giờ thấy hơi đau dạ dày.” Anh tiếp tục ấn bụng, đứng dậy. “Không sao, làm việc xong, anh sẽ đi ăn cơm.”

Không đợi anh đứng dậy, Ngô Tiểu Đồng liền đứng lên dìu anh, nói vẻ tức giận, trách móc. “Tại sao anh lại như vậy, vừa hút thuốc lại vừa uống rượu, còn không ăn cơm đúng giờ, bệnh dạ dày bao giờ mới khỏi? Bây giờ chúng ta đi ăn cơm.”

Thẩm Gia Ngôn không nói gì, nụ cười xảo quyệt thoáng qua, cảm giác không vui lúc này lập tức tan biến.

Ngô Tiểu Đồng nhìn Thẩm Gia Ngôn từ từ tiêu diệt hết thức ăn trên bàn, sắc mặt mới khá hơn một chút, nhưng vẫn căng thẳng hỏi một câu: “Anh còn đau không? Có muốn ăn thêm một chút nữa không?”

Ăn nữa? Lại ăn nữa e rằng bụng anh sẽ vỡ mất. Tại sao cô lại không có kiến thức cơ bản như vậy, cứ cho rằng anh đau dạ dày thật, cũng không phải ăn nhiều cơm như vậy là tốt.

Bỗng nhớ lại hồi đại học năm thứ ba, hằng ngày anh đều ngồi trong phòng làm thí nghiệm, một ngày chỉ ăn một ít trước khi đi ngủ, cũng không biết khi nào đã bị bệnh dạ dày. Lần đầu tiên khi đau đến nỗi phải đi bệnh viện, đúng lúc đó cô gọi điện, nói rằng cảm thấy bồn chồn không yên. Biết anh đang ở trong bệnh viện, cô đã tức giận mắng anh một trận. Sau này, cứ mỗi tối lại gọi điện cho anh, kể cả khi anh đã đi ngủ rồi, cũng yêu cầu anh thức dậy để ăn. Khi đó, anh thực sự bị cô làm phiền đến không chịu nổi, nhưng bây giờ nghĩ đến, lại cảm thấy ngọt ngào. Ngô Tiểu Đồng nhìn anh ăn cơm, không hiểu sao tự nhiên anh lại cười, liền hỏi: “Cười gì vậy?”

“Cười em trước đây luôn gây phiền phức, cả ngày hỏi anh, ăn cơm chưa, hoặc có muốn ăn thêm một chút không.”

Ngô Tiểu Đồng lại đỏ mặt, cúi đầu nói nhỏ: “Nhưng anh luôn không nghe em. Em bảo anh bỏ thuốc, bỏ rượu đến bây giờ anh vẫn thế.”

“Anh đã bỏ thuốc, thật đấy, không tin em đi hỏi họ.”

Ngô Tiểu Đồng định nói gì đó, nhưng lại cúi đầu im lặng.

Cũng không biết bao lâu sau, Thẩm Gia Ngôn nghe thấy Ngô Tiểu Đồng gọi: “Phục vụ, tính tiền.”

Anh vẫn tiếp tục ăn cơm. Cô đứng dậy, nói: “Anh cứ từ từ ăn, em đi trước đây.”

Đợi đến khi anh ngẩng đầu lần nữa, trước mắt chỉ còn bóng dáng của cô. Thẩm Gia Ngôn quăng đũa trong tay xuống, cơ thể không còn sức, dựa vào ghế. Cô hầu như chưa hề động đến một chút cơm nào. Trên bàn phía cô ngồi còn có một vật màu đen.

Thẩm Gia Ngôn với tay cầm lấy, hóa ra là ví của cô. Đúng là “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”. Không biết, bốn năm qua, rốt cuộc cô đã làm mất bao nhiêu thứ? Mỉm cười lần nữa, chính anh cũng không phát hiện ra, từ lúc cô trở về, rất nhiều thứ dần dần quay trở lại. Ví dụ như nụ cười của anh.

Anh cười mở ví, một tấm ảnh bất ngờ đập vào mắt, chính là tấm ảnh họ ôm chặt lấy nhau khi chơi trò bay người trong không trung vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của cô. Tấm ảnh đã từng để trên bàn học của anh, kỉ niệm hiếm hoi lưu giữ tình yêu của họ, cũng đã được cô đem đi, cùng với quá khứ đẹp đẽ và đau khổ, đến bên kia của địa cầu.

Anh cẩn thận rút tấm ảnh ra, sợ làm hỏng nó. Qua tám năm, nước ảnh đã mờ, nhưng nụ cười của họ vẫn rất tươi, cứ dần dần mở ra trong lòng anh...

Rất lâu sau, anh cho tấm ảnh vào ví. Trước khi đi, giao lại cho quầy bán hàng, nói với người phục vụ: “Lát nữa nhất định sẽ có một cô gái đến tìm ví, phiền chị đưa cho cô ấy, nói là các chị nhặt được.”

Người phục vụ có chút khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

Ngô Tiểu Đồng phát hiện ví bị mất, đó là khi cô đi taxi về nhà, không có tiền trả. Cô cười ngượng ngùng: “Chú ơi phiền chú đưa tôi quay trở lại nơi vừa này, tôi quên ví ở đó rồi.”

Tài xế nhìn thấy khuôn mặt tái xanh của cô qua gương chiếu hậu, những lời mắng mỏ ban đầu không thể nói ra thành lời.

Cô vội vàng quay trở lại căng tin, chiếc bàn vừa này đã trống không. Ngô Tiểu Đồng cúi đầu, đây là sợi hy vọng cuối cùng của cô, vì thế cô cẩn thận quỳ xuống đất để tìm.

“Cô gái, có cần giúp gì không?”

Ngô Tiểu Đồng như chết đuối vớ được cọc, kéo người phục vụ hỏi: “Chị có nhìn thấy chiếc ví màu đen không?”

“Cô đợi một chút.”

Một lát sau, nhân viên phục vụ quả nhiên cầm chiếc ví đến, đưa cho cô, nói: “Là của cô phải không, bên trong có ảnh của cô.”

Ngô Tiểu Đồng gật đầu cảm kích, nhận lấy ví, mở ra, nhìn thấy tấm ảnh đó, trong lòng mới yên tâm. “Cảm ơn!”

Sau đó, như nghĩ ra điều gì, cô hỏi lại một cách căng thẳng: “Là ai nhặt được vậy?”

“Nhân viên phục vụ nhặt được.”

Ngô Tiểu Đồng lúc đó mới nở nụ cười thoải mái, cầm chặt chiếc ví, cô không thể để mất thêm lần nữa.

28. Ngoại Truyện 2 - Part 03

Ngoại truyện 2 - Phần 2 (tiếp)

Từ sau buổi gặp mặt đó, Ngô Tiểu Đồng có ý tránh Thẩm Gia Ngôn, có vấn đề gì đều trực tiếp tìm Cố Thiên Lam thương lượng. Tiếp xúc với cô ấy, mới thực sự hiểu được tại sao Thẩm Gia Ngôn lại chọn cô ấy, thông minh, xinh đẹp, lại rộng lượng. Trong mắt Ngô Tiểu Đồng, cô ấy thực sự là một nửa lý tưởng của Thẩm Gia Ngôn.

Nếu là Cố Thiên Lam ở bên cạnh anh, chắc anh sẽ không mệt mỏi như vậy...

Vào hôm quyết định phương án, Cố Thiên Lam mời Ngô Tiểu Đồng đến nhà.

Cô ngồi trên sofa, quan sát căn phòng, sạch sẽ đến một hạt bụi cũng không có, giống như cô ấy vậy. Nơi đây liệu có vết tích của anh không? Cố Thiên Lam đang ở trong bếp pha cà phê thì có tiếng chuông cửa.

“Tiểu Đồng, mở cửa giúp em!”

Ngô Tiểu Đồng đứng dậy, mở cửa, nhìn thấy một tay Thẩm Gia Ngôn bám trên tường, tay kia cầm một chiếc áo vest màu đen, mặt đỏ gay, ánh mắt mơ mơ màng màng, chắc là uống say.

Rõ ràng không biết trước sẽ gặp cô ở đây. Thẩm Gia Ngôn nghi hoặc nhìn lại số nhà, lẽ nào anh đã uống say rồi?

Anh ngẩng lên, suýt ngã, Ngô Tiểu Đồng sầm mặt, đưa tay ra đỡ. “Anh có đi nhầm không?”

Sức nặng của anh đè lên người cô, thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh lẫn với mùi quen thuộc, cô dịu anh vào nhà, để anh ngồi trên sofa, hơi chau mày.

Khi đó, Cố Thiên Lam đã đi từ bếp ra, nhìn thấy cảnh tượng này, liền đi tới cầm lấy áo trong tay anh, nhẹ nhàng cười nói: “Uống say rồi ư?”

Anh nhắm mắt, xoa huyệt thái dương, chưa tỉnh lại, trả lời một cách hàm hồ: “Uống một ít. Tiểu Đồng, anh đau đầu, em xoa giúp anh một chút.”

Một câu nói vô thức khiến Ngô Tiểu Đồng đứng sững, như bị dội nước nóng, tiến cũng không phải mà lùi cũng chẳng xong. Cô nhìn trộm Cố Thiên Lam ở bên cạnh. Cố Thiên Lam dường như không nghe thấy gì cả, tiếp tục đập chiếc áo trong tay, khiến cô hoài nghi câu nói vừa rồi chỉ là ảo giác.

Cố Thiên Lam quay đầu, nhìn cô mỉm cười nói: “Anh ấy say rồi. Đúng là kỳ lạ, bốn năm anh ấy chưa từng đụng đến một giọt rượu.”

Câu nói này là có ý gì? Ngô Tiểu Đồng cảm thấy trong đầu mình phút chốc dường như có rất nhiều thứ trào ra như muốn vỡ ra, đầu đau như búa bổ. Nhưng người con trai nằm trên sofa đã quay mình, không nói gì nữa. Ngô Tiểu Đồng giúp Cố Thiên Lam dìu Thẩm Gia Ngôn vào phòng ngủ, rồi vội vàng rời đi, không dám nhìn thêm một phút nào. Cả buổi chiều, Ngô Tiểu Đồng đều hoảng hốt, không tập trung làm việc.

Mấy lần, những lời Cố Thiên Lam nhắc đi nhắc lại cô đều không nhớ nổi. Vốn là kế hoạch có thể hoàn thành trong vòng một tiếng đồng hồ, nhưng lại bị kéo dài đến chiều muộn mới kết thúc.

Cuối cùng, khi hoàn thành, Ngô Tiểu Đồng hít một hơi dài. Nơi này, chỉ một phút nữa cô cũng không thể đợi, cô cần thời gian để suy nghĩ, có phải tất cả đều sai không, có lẽ cô không nên đến đây.

“Tiểu Đồng, cảm ơn chị. Vốn định mời chị ra ngoài ăn cơm, nhưng Thẩm Gia Ngôn... Thế này nhé, em đi mua đồ ăn, ở nhà nấu một bữa, lần sau em và anh ấy sẽ cảm ơn chị.”

Ngô Tiểu Đồng liên tục xua tay. “Không cần đâu, tôi đi về đây.”

Bây giờ, cô chỉ muốn ngay lập tức thoát khỏi nơi này.

Nhưng Cố Thiên Lam không để cô có cơ hội từ chối, cầm ví, mặc áo khoác, nhanh chóng ra khỏi nhà. “Chị trông Thẩm Gia Ngôn giúp em, em đi mua đồ ăn, đừng đi nhé!”

Cô như ngồi trên thảm kim, ánh mắt cứ không ngừng chuyển động về phía gian phòng đang đóng kín, trong đó có người mà cô luôn nhớ đến.

Ngô Tiểu Đồng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, Thẩm Gia Ngôn vẫn đang ngủ. Cô bước tới trước giường, lông mi dường như động dậy một chút, nhưng anh không mở mắt.

Cô nhìn anh không biết chán, quay về đã lâu, nhưng không có cơ hội để nhìn anh kỹ như vậy. Lông mi của anh rất dài, giống như búp bê, cô rất ghen tị, thường xuyên nói: “Giá mà có thể đổi được thì tốt biết bao.”

Lông mày anh hơi nhíu lại, mũi rất thẳng, môi hơi khô, mặt dường như gầy hơn một chút. Những đường nét hiện lên rất rõ ràng, sự hiền hòa của bốn năm trước đã biến thành nét cương nghị hôm nay, ẩn giấu hình bóng của người cha, phải chăng những người làm kinh doanh đều trở nên như vậy?

Thẩm Gia Ngôn, anh thích cuộc sống như vậy không?

Ban đầu, để đạt được mục đích, cũng vì trốn tránh, cô cứ đi như vậy.

.

Bốn năm xa cách, dường như vì tất cả điều đó, cô đã thay đổi, chỉ muốn quay về, tận mắt nhìn thấy anh lập gia đình, sau đó có thể bỏ lại tất cả quá khứ, sống một cuộc sống đơn giản. Nhưng tại sao lại thành ra thế này?

Cô chuẩn bị hôn lễ cho anh, cô dâu không phải là cô. Cô nghĩ thêm một lần, trong lòng đau đớn thêm một lần, dường như một ngày cô dành khoảng thời gian rất lớn để suy nghĩ. Cho dù cô có cố gắng hơn nữa, cũng không còn sức để kiên trì.

Rốt cuộc cô muốn gì? Muốn anh lấy vợ, sinh con không có chút gánh nặng, quên cô đi, hay muốn anh quên đi quá khứ đau thương, chỉ nắm chặt lấy tay cô, cho dù là đau khổ hay vui sướng, nắm tay cô cả đời?

Cô đã từng oán trách anh không nói cho cô biết sự thật, lại lựa chọn thay cô, ép cô bước vào con đường không thể quay đầu lại.

Giờ đây, tại sao lại không như vậy? Cô cũng đang che giấu anh, không có cơ hội cho anh lựa chọn. Như vậy, đối với họ có công bằng không?

Anh luôn thích ép buộc mình, cân nhắc rất kỹ rồi mới nói. Cô đã từng yêu cầu anh ưng thuận: “Thẩm Gia Ngôn, anh nghĩ gì thì cứ nói ra, ít nhất là ở trước mặt em, anh không cần suy nghĩ rồi mới trả lời. Em chỉ hy vọng anh không mệt mỏi như vậy.”

Cô thể hiện sự vui mừng, giận dữ trước mặt anh, chưa bao giờ phải che giấu. Nhưng bây giờ, cô cũng phải đeo mặt nạ để đối diện với anh. Họ đều phải dùng tiếng cười để che giấu sự khổ đau, như vậy có đáng thương không?

Những điều này có thực sự là kết cục tốt nhất đối với họ?

Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, cô đã nghĩ rất nhiều chuyện, thậm chí còn muốn hỏi anh đây, nói: “Thẩm Gia Ngôn, em vẫn yêu anh. Nếu anh vẫn yêu em, chúng ta kết hôn nhé!”

Nếu là cô trước đây, có lẽ nhất thời rung động cũng có thể làm như vậy thật. Nhưng cô đã hai mươi bảy tuổi, cô không thể chỉ vì một vài phút bốc đồng mà bắt anh phải đưa ra lựa chọn khi chưa hề có chuẩn bị gì. Cứ coi như giữa họ còn tình cảm, nhưng vấn đề đã đặt ra trước mắt rồi.

Năm đó, anh lựa chọn bỏ mặc cô, bây giờ không hẳn sẽ là như vậy, cô cần cho anh thời gian, để anh dần dần hiểu rõ, rốt cuộc anh muốn gì. Cuối cùng cô cũng biết, mục đích về nước lần này của mình. Nghĩ như vậy, trong lòng dần dần sáng tỏ, cũng không còn thận trọng như vậy, cô muốn ở lại, nhìn rõ một số việc, một số người.

Cô nhẹ nhàng đi ra, đóng cửa giúp anh.

Thẩm Gia Ngôn mở to mắt, anh đã tỉnh từ lâu, cảm giác mùi hương của cô gần trong gang tấc. Anh sợ hãi, nếu mở mắt ra, giấy tiếp theo cô sẽ biến mất, không nhìn thấy nữa, vì thế, đến nhịp thở cũng trở nên rất khẽ, sợ sẽ làm cô bỏ đi. Anh không biết trong mười phút này cô nghĩ gì, chỉ hy vọng mười phút này có thể kéo dài mãi mãi, cô không bỏ đi, ở lại bên anh.

Cho đến khi Cố Thiên Lam quay lại, Thẩm Gia Ngôn vẫn chưa tỉnh. Ngô Tiểu Đồng ở trong bếp vừa làm việc vừa nói chuyện với cô. Có một vấn đề, cô vẫn chưa hỏi được, hôm nay mới có đủ dũng khí để nói ra: “Em và anh ấy bắt đầu như thế nào?”

Cố Thiên Lam vừa xào rau vừa trả lời: “Năm trước, em bận tối mắt vì chuyện mai mối, xem mặt, đúng hôm đó, anh ấy lại hẹn khách hàng nói chuyện làm ăn tại nơi em xem mặt. Nhìn thấy điệu bộ nhếch nhác của em, em đang cần một hôn lễ, anh ấy liền mang tới cho em.” Những điều trước đây, cô không muốn nghĩ lại, lời ít mà ý nhiều.

Chỉ như vậy ư? Đáp án đơn giản như vậy khiến Ngô Tiểu Đồng không phân biệt rõ. Cô nhìn Cố Thiên Lam, hy vọng nắm bắt được điều gì đó từ ánh mắt của cô ta, nhưng không có gì cả, đó không phải là biểu hiện cần có khi yêu một người.

Cô bị giật mình vì kết luận của chính mình, cũng không hỏi nữa.

Đến khi ăn tối, Thẩm Gia Ngôn mới từ trong phòng bước ra. Anh và Ngô Tiểu Đồng lặng lẽ ăn cơm, Cố Thiên Lam gấp thức ăn cho Thẩm Gia Ngôn, hỏi: “Còn đau đầu nữa không?”

Thẩm Gia Ngôn nhận ra ánh mắt của Ngô Tiểu Đồng cũng hướng về phía mình, chỉ lắc đầu. Lại để cô biết mình bị say, tại sao lần nào cũng bị cô phát hiện?

Cố Thiên Lam cười, cũng không nói gì nữa.

Ăn tối xong, Ngô Tiểu Đồng muốn tránh tình thế bối rối này, tranh thủ dọn bát đĩa: “Tôi không làm gì cả, để tôi rửa bát nhé!”

Thẩm Gia Ngôn không nói gì, ngồi trên sofa bật tivi mắt nhìn màn hình, tai lại chú ý đến những động tĩnh trong nhà bếp.

Cố Thiên Lam vỗ vai anh, cười nói: “Lấy cho em cốc nước.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn cô có chút lạ lẫm, nhưng vẫn đứng dậy, bước vào bếp. Cảm giác phía sau có người bước vào, hình dáng cao gầy đó, không phải là Thẩm Gia Ngôn thì là ai? Anh bước đến bên cạnh cô, lấy một chiếc cốc, sau đó đi lấy nước. Ngô Tiểu Đồng bị tuột tay, chiếc bát rơi xuống bồn rửa bát, gây ra một trận sóng nước. Cô vội vàng nhặt mảnh vụn, tự cảm thấy buồn phiền. Không phải đã thay đổi rồi sao? Bốn năm qua, những điều cô học được, phải chăng chỉ là những điều anh đã biết? Những lỗi nhỏ này lâu lắm không phạm phải, tại sao khi đứng trước mặt anh, cô dường như không hề thay đổi, mãi mãi vẫn là một đứa trẻ, liên tục phạm lỗi?

Đầu óc bấn loạn, Thẩm Gia Ngôn để cốc trong tay xuống, nhanh chóng bước về phía trước, thu dọn thay cô. “Em đừng động vào đó.”

Anh ấy lại coi thường cô. Ngô Tiểu Đồng không nói gì, kiên quyết đẩy tay anh ra, tiếp tục nhặt những mảnh vỡ.

Thẩm Gia Ngôn lùi lại một bên, nhìn cô.

Đầu ngón giữa bên tay trái của cô hơi đau, chắc bị mảnh vỡ cửa phải. Ngô Tiểu Đồng lập tức cho vào trong nước, rửa sạch vết máu, không để anh nhìn thấy. Hôm nay đúng là xấu hổ quá!

Thẩm Gia Ngôn đã bước tới nắm lấy tay cô, hét lên: “Em không có kiến thức cơ bản gì cả, nước rửa bát bẩn như vậy, có thể cho tay vào không?” Anh mở vòi nước, đưa tay cô lại dưới vòi nước, dòng nước ấm nóng theo tay cô chảy xuống. Rửa một lúc, anh vẫn không để cô thu tay lại. Ngô Tiểu Đồng quay đầu, nói nhỏ: “Được rồi!”

Anh dường như không nghe thấy, đứng đó không động đậy, chỉ nắm lấy tay cô, lòng vụn nát, hỗn loạn.

Cô lập tức kéo mạnh tay áo xuống, nhưng anh đã nhìn thấy vết sẹo hồng nhạt ở cổ tay trái cô. Tuy vết sẹo rất nông, nhưng Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy rất rõ. Cô đã làm thế khi nào? Trước khi đi nước ngoài hay sau đó? Tại sao anh lại không biết gì cả? Chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn, anh đã bảo vệ cô như vậy, không đành lòng để cô chịu một chút thương tổn hay tủi thân. Nhưng khi đó, anh đã làm cô bị tổn thương nhất.

Ngày hôm đó, cái ngày biết được sự thực chính bố cô là người đã gây ra tai nạn cho bố Gia Ngôn, biết được tình yêu của cô, sự cố chấp của cô chỉ đem lại cho anh sự giày vò, Ngô Tiểu Đồng bỗng cảm thấy như đi vào trong ngõ cụt, dường như không thể thoát ra.

Cô lấy một lưỡi dao lam từ trong ngăn kéo, rạch một nhát trên cổ tay mình, máu từ từ chảy ra, rất nhanh chóng đông lại, hơi đau nhức, nhưng cảm giác tốt hơn trước rất nhiều. Vì thế lại rạch một nhát nữa, chỗ máu đông lại xuất hiện những dòng máu mới, từ từ chảy ra theo cổ tay. Không sao, cô biết không thể chảy lâu được, cô cũng không muốn chết, chỉ hy vọng có thể dùng một loại đau đớn để làm giảm bớt một sự đau đớn khác, khiến cô có thể thoải mái một chút. Hóa ra, thực sự có hiệu quả. Nước mắt rơi vào chỗ máu ở cổ tay, lại càng đau buốt.

Ngô Tiểu Đồng cuối cùng cảm thấy mệt, nằm lại trên giường, ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại, trước mặt là khuôn mặt đầy lo lắng của Lục Ánh Diệc. Cảm giác đau đớn chỗ cổ tay, cô nhìn thấy tay trái mình được quấn một lớp băng trắng, khẽ cười, chắc họ đều cho rằng cô muốn tự sát!

Nghĩ đến điều gì đó, cô lập tức nắm lấy tay Lục Ánh Diệc, nói: “Không được nói cho anh ấy biết.”

Thực ra, cô không muốn chết, cũng không có dũng khí như vậy. Cô không dám chết, càng không dám khiến cho người yêu cô vì mình mà đau khổ. Anh không muốn để cô biết, cô sẽ giả vờ không biết; anh muốn cô sống một cuộc sống vui vẻ, cô sẽ cố gắng vui vẻ; anh muốn cô không yêu anh, cô sẽ không yêu anh nữa!

Ngô Tiểu Đồng vùng vẫy khỏi tay anh, vội vàng rửa nốt số bát còn lại, trở về phòng khách, cầm túi xách, nói: “Tôi về đây.”

Cô biết sự nghi vấn của anh, nhưng bây giờ không thể trả lời. Họ đều cần có thời gian suy nghĩ thật kỹ.

Cố Thiên Lam cười hỏi: “Không đi tiễn chị ấy à?”

Thẩm Gia Ngôn ngồi xuống sofa, trên mặt lộ rõ sự mệt mỏi, giọng nói khàn khàn. “Rốt cuộc anh đã làm những gì với cô ấy?”

“Vì thế, bây giờ anh đã tỉnh táo chưa?” Cố Thiên Lam nở nụ cười như hiểu rõ mọi việc. “Hôn lễ của anh và em phải hủy thôi!”. Cố Thiên Lam dùng ngữ khí rất bình thường như nói “hủy bữa tối”.

Thẩm Gia Ngôn ngơ ngác nhìn cô một lát, cuối cùng nói: “Xin lỗi!”

Cô cười. “Anh không phải nói xin lỗi em. Ngay từ đầu, anh và em đã rất rõ quy tắc của trò chơi này. Khi em cần sự giúp đỡ nhất, anh có thể đưa tay ra giúp em, em đã rất cảm kích.”

Cố Thiên Lam nhìn ánh mắt lo lắng của anh, cố mỉm cười, tiếp tục: “Không nên lo cho em, em không sao cả. Không phải là anh, cũng sẽ là người khác. Ban đầu em đã lựa chọn con đường này, không có ý định quay trở lại. Hơn nữa, anh cầu hôn em, cũng là hy vọng chị ấy quay trở về, đúng không?”

“Anh đã từng thực lòng muốn cưới em.”

“Cũng có thể, em tin. Nếu chúng mình kết hôn, có thể sống cả đời tôn trọng nhau như khách, bởi vì cuộc hôn nhân này không có tình yêu. Anh không yêu em, và em cũng không yêu anh. Không muốn không cầu,

mới không làm tổn thương lẫn nhau.” Trên mặt Cố Thiên Lam thoáng qua một chút bất lực. “Nhưng chị ấy đã quay lại rồi, nếu điều này không xảy ra, em nghĩ anh không thể để chị ấy đi.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn cô ấy có chút đau lòng, cô ấy đã nhìn sự việc suốt như vậy. “Không hổ là người học Tâm lý. Em còn muốn tiếp tục giúp anh phân tích hay không?”

“Anh biết, em luôn muốn chuyển nghề.” Trong lòng có chút cay đắng, nhưng không phải vì anh. “Có thể tự anh không phát hiện ra, anh có thể nói “chúng ta” một cách rất tự nhiên đối với chị ấy, nhưng với em, cho dù sắp cưới, anh chỉ nói “anh và em”. Trong tiềm thức, anh vẫn không muốn thừa nhận hai người đã xa cách lâu như vậy...”

Thẩm Gia Ngôn không hề phản bác.

“Gia Ngôn, năm đó anh đến tìm em, diễn màn kịch đó trước mặt Ngô Tiểu Đồng, em luôn nghĩ, rốt cuộc anh yêu chị ấy đến mức nào? Anh từng nói, cho dù thế nào, chỉ hy vọng chị ấy không bị thương tổn, bây giờ anh đã không buông tay được, chỉ bằng thử tìm lại lần nữa. Cái gì cũng có thể là giả, chỉ có cảm giác của mình mới là thật. Trong cuộc đời của một người, có thể gặp được một người mà mình yêu, người đó cũng yêu mình thật khó biết bao. Nếu còn cơ hội ở bên nhau thì tại sao lại muốn vứt bỏ?”

Thẩm Gia Ngôn dựa vào sofa, yên lặng suy nghĩ những lời nói đó, im lặng một lát, rồi nói: “Từ trước đến nay, đều là anh không ngừng bảo cô ấy “buông tay”, nhưng khi cô ấy thực sự buông tay, anh lại đau lòng hơn ai hết. Anh cần bảo vệ cô ấy, nhưng chưa bao giờ hỏi cô ấy có cần hay không. Có lẽ anh đã sai thật rồi, người thực sự cần là anh, anh cần ở bên cạnh cô ấy, nghèo khổ cũng được, giàu sang cũng được, chỉ cần hai người là đủ. Anh không đủ dũng khí đánh mất cô ấy lần thứ hai.”

Cuối cùng, Cố Thiên Lam cười hài lòng, nói: “Việc tiếp theo, tùy anh sắp xếp. Em hy vọng anh thực sự tỉnh táo, biết mình cần gì.”

Thẩm Gia Ngôn nắm tay cô, nói một câu thật lòng: “Cảm ơn!”

29. Ngoại Truyện 2 - Part 04

Ngoại truyện 2 - Phần 3

Sự gặp gỡ tình cờ này là do anh tự làm đạo diễn và tự diễn, nhưng lại không biết ý nghĩa ở đâu.

.

Không phải không mong đợi, Ngô Tiểu Đồng lại bắt đầu mâu thuẫn, vừa hy vọng anh có thể đến chất vấn sự hoảng hốt chạy trốn của cô, và cả vết sẹo kia nữa. Mặt khác, cô lại kháng cự việc gặp lại anh, không muốn một lần nữa rơi vào vũng nước này. Nếu anh lại xuất hiện trước mặt cô, liệu cô có thể làm việc mà chỉ có Ngô Tiểu Đồng của tuổi hai mươi mới làm được không?

Cô không thể trả lời.

Liên tục trong hai tuần, Thẩm Gia Ngôn không xuất hiện trong cuộc sống của cô. Cô có chút thất vọng... Tất cả những điều ngày hôm đó có lẽ chỉ là ảo giác. Hóa ra, cô thực sự không còn quan trọng nữa đối với Thẩm Gia Ngôn, những vết thương trong quá khứ có là gì đâu?

Thời gian bốn năm, những thứ có thể thực sự thay đổi quá nhiều. Có lẽ đã từng có hoài niệm với quá khứ, nhưng những điều đó không phải là nhất thời hay sao?

Đã rất lâu trước đây, anh và cô từng bước trên hai con đường khác nhau, có thể gặp nhau ở một giao lộ nào đó một cách tình cờ, nhưng cuối cùng vẫn phải quay trở về, bước tiếp con đường của mình. Nhưng cho dù nghĩ thế nào, công việc trong tay cô vẫn phải làm. Người mới cô không nói kết thúc, hôn lễ này cô vẫn phải giúp họ hoàn thành, đây chính là đạo đức nghề nghiệp tối thiểu nhất.

Ngô Tiểu Đồng bắt đầu chạy đôn chạy đáo đến các công ty tổ chức tiệc cưới, nhà hàng, khách sạn, tìm bên hợp tác thích hợp. Có rất nhiều việc, một mình cô không làm nổi. Cô làm việc rất chăm chỉ, ngay cả những việc nhỏ như thiết kế thiệp mời, kẹo bánh bày trong hôn lễ, sắp xếp chỗ ngồi... cô đều chuẩn bị cho anh.

Đây là điều cô đã nhận lời với anh, nếu anh thực sự cần, cô sẽ mang tới cho anh một hôn lễ có thể coi là hoàn mỹ.

Cô còn đau lòng không? Ban đầu vẫn rất đau, sau đó cảm giác dường như bị tê liệt, chai sạn, cô đã bình tĩnh trở lại. Huống hồ tránh được thân phận làm cô dâu, cô chỉ coi đó là một phần công việc.

Sau khi bận túi bụi, cuối cùng cô cũng có một ngày nhàn rỗi để nghỉ ngơi. Khi tỉnh dậy, đã là mười một giờ. Nếu không phải vì đói bụng, có lẽ cô sẽ còn ngủ thêm một chút. Buổi trưa, Lục Ánh Diệc gọi điện thoại nói trường có việc, cô tự lo bữa trưa. Ngô Tiểu Đồng thấy buồn cười, nghĩ tới cách nói chuyện nghiêm túc của Lục Ánh Diệc ở đầu máy bên kia, nhất định là đang dạy bảo một học sinh rất ngỗ nghịch.

Lục Ánh Diệc tốt nghiệp trường sư phạm, bố cô liền sắp xếp cho cô quay về trường cũ dạy. Ngô Tiểu Đồng chưa bao giờ nghĩ, cô nhóc khùng khùng đó có ngày lại đứng trên bục giảng, nghiêm túc giảng bài cho học sinh. Cô nghĩ nát óc cũng không tưởng tượng được khi đó sẽ ra sao.

Đây chính là ma lực của thời gian, một người thay đổi đến mức chính mình cũng không ngờ tới.

Ra khỏi nhà tìm một quán nhỏ ăn bát mì bò, nghĩ đến quay về cũng không có việc gì làm, Ngô Tiểu Đồng gọi taxi để đến hiệu sách.

Cô thích đọc tiểu thuyết, theo dõi những câu chuyện tình yêu buồn đau đến cảm động, sự bi hoan, ly hợp của người khác. Khi học đại học, cô đã từng đọc tất cả tiểu thuyết trong thư viện, sau đó đi Mỹ, không có thời gian để làm những việc này. Cô cầm mấy cuốn tiểu thuyết mới nhất, chọn một nơi tương đối vắng để ngồi xuống. Cô cảm giác mình như quay lại rất nhiều năm trước, sau buổi trưa yên tĩnh, ngồi thoải mái trên nền đất, đọc cuốn sách mình thích. Không còn ai, không có việc gì có thể gây phiền nhiễu cho cô.

Vừa mở sách ra, Ngô Tiểu Đồng như bước vào thế giới của mình.

Một buổi chiều đã trôi qua như thế.

Gập sách lại, Ngô Tiểu Đồng cảm thấy lòng mình đã được lấp đầy, rất khó diễn tả. Tuy quá trình gian khổ, nhưng kết cục viên mãn, là loại tiểu thuyết mà cô thích.

Cô đứng dậy một cách thỏa mãn, do thời gian ngồi co chân quá lâu nên cảm thấy chân hơi tê. Cô dùng sức gãi vài cái, cô bước mấy bước, cảm giác không còn đau nữa, liền mang sách để lại trên giá.

Khi để sách lại chỗ cũ, cô còn có chút do dự không dứt. Đáng tiếc, cô không thích mua sách, bởi vì cô luôn vứt đồ lung tung, những thứ tốt đẹp cô chưa bao giờ giữ lại.

Cô thở dài, quay người định bước đi.

“Ngô Tiểu Đồng?”

Giọng nói rất quen thuộc. Ngô Tiểu Đồng quay người nhìn thấy bóng một người đứng bên giá sách, trong lòng có chút run rẩy, căng thẳng.

Ngoài việc đeo cặp kính, anh dường như không có sự thay đổi nào. Ngô Tiểu Đồng nghĩ, nở một nụ cười nhìn anh từ từ đi đến trước mặt mình, khuôn mặt tiều tụy hôm tiền cô ra sân bay, và câu “đợi em quay lại” kiên định lại hiện ra.

“Anh nghe nói em về nước rồi, thật khéo khi lại gặp được em ở đây.” Cử chỉ cười đùa đó, khuôn mặt đó đã từng mê hoặc bao nhiêu nữ sinh, có lẽ bây giờ càng nhiều hơn.

“Đúng rồi, thật khéo.” Ngô Tiểu Đồng hậm hực nói.

Khi ra khỏi hiệu sách, cô mới phát hiện ra trời đã tối, bụng dạ cũng bắt đầu phản đối. Cũng chẳng trách được từ sáng tới giờ cô chỉ ăn mỗi bát mì bò.

Nhưng cái bụng cũng không nên rú ầm ỹ vào lúc này chứ! Đặc biệt là khi đứng trước mặt bạn trai cũ, như thế này thật quá mất mặt.

“Chắc chưa ăn cơm hả? Đi, muốn ăn bao nhiêu anh cũng có thể mời em.” Khương Hiểu Thần nhìn cô cười nói.

Lúc đó, nhanh chóng lấp đầy cái dạ dày là việc quan trọng nhất.

Thật kỳ lạ, trong lúc cô căng thẳng, anh luôn khiến cô phút chốc bình tĩnh lại, cho dù trải qua bao nhiêu năm cũng đều như vậy.

Ngô Tiểu Đồng không khách khí nữa, kéo tay anh rất tự nhiên, cười nói: “Hy vọng anh mang đủ tiền, nếu không, trả bằng thẻ cũng được.”

Khương Hiểu Thần cảm thấy tay mình run run, vẫn nở nụ cười, cùng cô sánh vai bước đi.

.

Khương Hiểu Thần nhìn Ngô Tiểu Đồng đang ngủ say, cởi áo khoác, khoác cho cô, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa xe, dựa vào xe một lát. Ngoài trời hơi lạnh, anh lấy ra một điều thuốc, châm lửa.

Lông mày anh càng lúc càng nhíu lại, phải cười lâu như vậy trước mặt cô, thật sự rất mệt.

Trước đó, qua tin nhắn của mấy người bạn, anh biết được thông tin cô về nước, còn chưa kịp suy tư thì phòng sự vụ nhận được một việc tại thành phố C, kế hoạch rất nhỏ, vì vậy, ai cũng có thể tiếp nhận. Anh còn vài kế hoạch lớn, nhưng khi nghe tới thành phố C, anh vẫn nhận việc đó.

Có lẽ anh hy vọng có thể gặp được cô...

Anh vẫn thầm yêu cô, kể cả khi cô và Thẩm Gia Ngôn đã thành đôi, anh cũng không thể từ bỏ được tình cảm của mình. Họ chia tay, sự đau khổ của cô lại là cơ hội của anh. Anh tình nguyện ở bên cô, trở thành cái phao cho cô trong tình yêu tuyệt vọng. Nhưng thì ra, với cô, vị trí của Thẩm Gia Ngôn không ai thay thế được.

Sau khi cô ra nước ngoài, anh ở lại Bắc Kinh, vừa học nghiên cứu sinh vừa giúp việc trong một phòng luật sư. Anh biết, bố anh luôn hy vọng anh có thể ở bên cạnh ông, nhưng anh lại một lần nữa đi ngược với ý nguyện của ông, giống như năm thi tốt nghiệp cấp ba.

Anh không muốn xa rời Bắc Kinh, bởi vì chỉ có Bắc Kinh, Ngô Tiểu Đồng mới từng thuộc về anh. Hoặc cô chưa bao giờ thực sự thuộc về anh, nhưng ít nhất, ở đó cũng có hồi ức của hai người, những hồi ức đẹp để thuộc về họ đã khiến anh tan nát cõi lòng.

Anh không thể rời khỏi nơi đó.

Sau khi quay lại, ý nghĩ muốn gặp cô ngày càng mãnh liệt, nhưng vẫn không có can đảm đi tìm cô. Khi rời xa nơi này, cô đau khổ thế nào, anh biết rất rõ. Năm đó, Lục Ánh Diệc đến tìm anh, nói hết đầu đuôi sự việc cho anh biết, hy vọng anh có thể giữ Tiểu Đồng ở lại. Không phải anh không dám, chỉ là cảm thấy không cần thiết. Anh hiểu cô, khi ấy anh không thể giữ cô lại, trong lòng cô chỉ có một mình Thẩm Gia Ngôn. Anh chỉ thấy đau lòng và hối hận, nếu sớm biết như thế này, ban đầu anh đã không để cô đi, để một mình cô đối diện với những điều này, chịu bao nhiêu khổ đau như vậy, sau đó tuyệt vọng ra đi.

Cô nói, anh có thể cứu cô khỏi biển lửa, nhưng anh lại bỏ mặc, ung dung để cô và Thẩm Gia Ngôn cùng nhau nhảy xuống.

Anh chỉ nói một câu trước khi cô đi: “Đợi em quay về.” Hôm nay, trên đường tan sở, đi qua hiệu sách Tân Hoa, anh không biết tại sao mình lại đi vào đó. Anh làm sao quên được, mỗi lần họ hẹn đi dạo phố, cô đi dạo hết chỗ này, chỗ kia rồi ngồi trong hiệu sách không ra ngoài, mua cho cô, cô kiên quyết không cần; mấy lần, cô đọc sách đến quên thời gian, cũng quên đã hẹn anh, nên anh quen với việc đi khắp các hiệu sách để tìm.

Cô đã nói: “Em sẽ không bao giờ để anh không tìm thấy em nữa.” Nhưng lần này, anh tìm lâu như vậy, đều không tìm thấy cô. Anh sợ mình sẽ không bao giờ tìm lại được cô. Nhưng anh đã nhìn thấy cô. Cô thu người trong góc, đọc sách như không có ai bên cạnh. Một tiếng đồng hồ, hai tiếng đồng hồ... Cô đọc sách, anh nhìn cô. Cho đến khi cô rời đi, anh mới có đủ dũng khí để gọi cô lại. Chỉ có mình anh hiểu rõ, khi nhìn thấy nụ cười của cô, anh căng thẳng đến mức nào. Cô đối xử với anh rất thân thiết, giống như đối với một

người bạn cũ lâu ngày không gặp, khi đi trên đường nắm lấy tay anh, khi ăn cơm nói với anh về cuộc sống ở Mỹ, nhưng từ đầu đến cuối, cô vẫn chưa hỏi bất cứ việc gì về anh.

Nghĩ đến đây, anh cảm thấy kiệt sức, mệt mỏi.

Sự gặp gỡ tình cờ này là do anh tự làm đạo diễn và tự diễn, nhưng lại không biết ý nghĩa nằm ở đâu.

Ngô Tiểu Đồng mở to mắt, thấy trên người mình có chiếc áo khoác, liền bỏ ra, rồi xuống xe. Khương Hiểu Thần đang dựa vào xe hút thuốc. Trên mặt anh là vẻ mặt cô chưa bao giờ nhìn thấy, hiu quạnh sâu xa, dường như trên thế giới chỉ có một mình anh. Khi nào anh mới có thể buông tay?

Khương Hiểu Thần quay người lại, vứt điếu thuốc lá trên tay, cười nói: “Em tỉnh rồi à?”

“Ngại quá, em ngủ quên mất. Đã làm lỡ không ít thời gian của anh phải không?” Ngô Tiểu Đồng cười xin lỗi.

“Không sao, em mau lên nhà đi. Vừa ngủ dậy, cẩn thận bị lạnh.”

Ngô Tiểu Đồng muốn hỏi, tại sao anh lại biết cô sống ở đây, nhưng do dự một lát chưa dám hỏi, chỉ lắc đầu, nói: “Anh cũng về sớm nghỉ ngơi, đi đường cẩn thận.” Khương Hiểu Thần nhìn theo bóng cô rời đi, đóng cửa, lái xe đi. Ngô Tiểu Đồng bước vào nhà, liền bị Lục Ánh Diệc kéo lại, cười và hỏi rất gian tà: “Hãy nói thật đi, gặp lại tình cũ cảm giác thế nào?”

“Chắc do cậu nói với anh ấy mình sống ở đây phải không?” Cô trợn mắt hỏi.

Lục Ánh Diệc chợt dạ cúi đầu, cũng không dám lỗ mãng trước mặt cô, nhanh chóng chuyển đề tài: “À, đúng rồi, hôm nay Thẩm Gia Ngôn gọi điện rất nhiều lần để tìm cậu. Mình bị cậu ta làm phiền đến chết mất.”

Ngô Tiểu Đồng im lặng, mang quần áo đến phòng tắm. Tại sao vẫn cảm thấy rất mệt?

Tắm xong đi ra, Ngô Tiểu Đồng ngồi trên sofa lau tóc, ánh mắt liên tục liếc sang chiếc điện thoại bên cạnh, trong lòng do dự một lát, nhưng vẫn cầm ống nghe.

Nói với mình, chỉ là vì công việc, chỉ là sự tôn trọng đối với khách hàng.

“A lô?”

m thanh đầu máy bên kia nghe rất bức bối. Cô có chút sợ hãi, dường như anh đang tức giận. Giọng nói của Ngô Tiểu Đồng tự nhiên hạ xuống: “Anh tìm em có việc gì thế? Hôm nay em ra ngoài.” Nghĩ một lát, cô lại thêm một câu: “Em đã sắp xếp xong mọi việc rồi mới đi.”

Thẩm Gia Ngôn không nói gì. Ngô Tiểu Đồng cảm thấy rất căng thẳng, muốn mở miệng định nói điều gì đó nhưng đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói chậm rãi trầm xuống: “Anh mệt rồi.”

Cô dường như mơ hồ, không biết trả lời thế nào. Hai người cứ im lặng như vậy, không ai mở miệng trước, cũng không gác máy. Trước đây cô và anh giận nhau, lần nào cũng là cô bại trận.

Cô đang buồn chán, thì anh nói: “Anh để đồ ở phòng quản lý dưới lầu, em đi lấy đi, lần sau đừng quên mang theo.”

Trong giọng nói dường như có chút bất lực, và tình cảm trong đó mà cô không thể nắm bắt.

Ngô Tiểu Đồng gác máy rồi chạy xuống dưới lầu. Cô chỉ mặc chiếc áo ngủ mỏng manh, xuất hiện tại phòng quản lý, khiến người bên trong phải giật mình. Nhân viên quản lý nhìn cô có chút thương cảm, sau đó nhanh chóng lấy ra một chiếc hộp từ trong ngăn kéo đưa cho cô, không quên dặn dò: “Cô gái, thứ để trong này tuyệt đối không được làm mất. Nhanh lên đi, trời lạnh lắm!”

Ngô Tiểu Đồng nhận lấy, tay hơi run, không biết bởi vì lạnh, hay là vì tâm trạng trong lòng.

Mở hộp ra, cô dần dần bình tĩnh lại, bên cạnh còn có giọng nói dõng dãi của nhân viên quản lý: “Thảo nào căng thẳng như vậy, chiếc điện thoại này chắc rất đắt phải không? Hôm nọ tôi vừa nhìn thấy nó được quảng cáo ...”

Cô đỡ nhìn chiếc điện thoại, khẽ cười, sau đó quay người bước đi. Cô còn có thể mong đợi điều gì?

Thẩm Gia Ngón ngồi trong xe, nhìn thấy Ngô Tiểu Đồng đi vào trong, thò tay vào túi, nắm chặt, cho đến khi tay phải bị chiếc hộp cứng làm cho đau, mới từ từ buông ra.

Nửa tháng qua, trong lòng đã quyết định, nhưng lại không biết làm thế nào để mở miệng. Nếu muốn quay đầu lại, nhất định phải mang những thứ trong quá khứ bày ra trước mặt cô.

Anh không muốn cô biết những việc đã không còn ý nghĩa nữa, anh muốn cô hoàn toàn tin tưởng anh, ở bên anh không còn bất cứ gánh nặng nào.

Vì thế anh cần chắc chắn rằng, chưa giải quyết xong tất cả mọi việc, anh vẫn chưa thể đi tìm cô. Cuối cùng, không nén nổi những nhớ nhung trong lòng, anh lại một lần nữa lấy hết can đảm đi tìm cô, trong lòng ôm một chút hy vọng, chỉ cần cô yêu anh, có lẽ cô sẽ không tính toán mọi điều trong quá khứ, không bắt anh đưa ra một đáp án.

Như vậy, họ có thể quay trở lại buổi sinh nhật khi cô mười tám tuổi, tặng cho cô món quà sinh nhật anh chưa kịp tặng, tất cả sẽ quay trở lại.

Cả ngày hôm nay, lòng dạ anh rối bời, gọi điện thoại rất nhiều lần, đến chính mình cũng cảm thấy chán ngán, cuối cùng đành lái xe đến đợi ở dưới lầu.

Cuối cùng, anh nhìn thấy Khương Hiểu Thần đưa cô về, nét mặt đau lòng của cô khi xuống xe, rồi cô mỉm cười tạm biệt anh ta, Khương Hiểu Thần cùng cô đi vào trong.

Anh thừa nhận, anh đã ghen đến phát điên. Từ lúc cô trở về đến bây giờ, cô vẫn chưa dành cho anh một nụ cười thật lòng. Những thứ nguy trang trước mặt, mỗi lần anh nhìn thấy là mỗi lần anh cảm thấy đau đớn.

Anh tàn nhẫn yêu cầu cô chuẩn bị hôn lễ cho mình, bởi vì anh phát hiện đã không có bất cứ lý do gì để ở bên cô nữa. Anh sợ cô một lần nữa đột nhiên biến mất trong thế giới của anh.

Những năm qua, đều là cô cố gắng. Cho dù anh lạnh lùng thế nào, làm tổn thương cô thế nào, cô vẫn kiên trì ở bên anh.

Anh không dám có bất cứ phản ứng nào, cũng không dám đoạn tuyệt quan hệ, để cô một mình làm loạn, để cô đau lòng đến tuyệt vọng, sau đó ra đi.

Những năm qua, những lúc cau mặt, tươi cười nhăn mày của cô, sự đau lòng vì không có chỗ dựa của cô, nước mắt và sự tủi thân của cô... đều khắc sâu trong lòng anh. Anh chưa bao giờ dám thừa nhận, anh càng ngày càng yêu cô, đến nỗi chính mình không biết làm thế nào với cô.

Khi cô ra đi, anh mới biết không thể níu kéo. Anh đã tự tay anh đẩy cô đi, và bốn năm qua chính là sự báo ứng của anh.

Anh làm việc và sống như một người máy. Người khác đều nói anh thành công, không ai làm việc tốt hơn anh, nhưng chỉ có anh mới biết, linh hồn anh sớm đã đi cùng với cô. Nhất thời anh không dám nghĩ lại những việc trong quá khứ, buộc mình không ngừng hướng về phía trước.

Anh cho rằng, cả đời này, anh sẽ sống giống như một cái xác không hồn.

Như vậy, có lẽ cũng tốt, coi như sự trừng phạt đối với anh!

Cho đến hôm anh gặp Cố Thiên Lam, cô gái đã từng thích anh, giúp đỡ anh. Cô khóc trong lòng anh, gọi một cái tên khác, anh không biết một người con gái thông minh như vậy cũng có thể trở nên như thế?

Anh nghĩ tới hôm anh nói với Cố Thiên Lam: “Nếu em cần giúp đỡ, cho dù là việc gì, anh đều tình nguyện làm cho em.” Chính vì vậy, anh đã động lòng trắc ẩn, cùng cô nói đến việc kết hôn.

Có quan hệ gì đâu? Nếu không phải là Ngô Tiểu Đồng, anh lấy ai cũng vậy. So với việc lấy một người có rất nhiều yêu cầu với anh, anh thà giúp cô một lần, cả hai đều không yêu cầu gì, cứ như vậy, tiếp tục sống một cuộc đời vô vọng.

Điều quan trọng nhất, cũng là nguyên nhân anh chưa bao giờ nghĩ sâu xa, đó là anh cần một lý do để cô quay trở về.

Cô đã trở về, là thực tế, không phải là hình bóng trong mơ mà anh không thể nắm bắt. Anh có suy nghĩ tham lam, bao nhiêu năm cố gắng, anh không còn là một đứa trẻ hoàn toàn không có chút vốn liếng, anh có mê lực của mình, anh muốn nắm chặt tay cô, không buông ra nữa.

Nhưng khi anh nhìn thấy những biểu hiện chưa từng bộc lộ trước mặt mình, anh bỗng có cảm giác không không chế nổi. Anh không phải không cảm nhận được sự thay đổi của cô, sự lạnh lùng của cô đã kích động mạnh mẽ đến anh.

Đối mặt với Ngô Tiểu Đồng như vậy, anh không thể biết cô có còn tiếp nhận tình cảm đã từng làm tổn thương sâu sắc đến cô không...

Thẩm Gia Ngôn hút hết thuốc này đến thuốc khác, bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Anh không nghe, điện thoại vẫn kêu. Cuối cùng, anh nghe máy, bằng giọng buồn bực: “A lô!”

“Điện thoại rất đẹp, tuy cung cấp để em làm việc, nhưng vẫn phải cảm ơn anh. Thực ra anh hoàn toàn không cần như vậy, em đã nhận lời với anh, những việc trong phạm vi công việc em nhất định sẽ cố gắng làm tốt.”

Cô hiểu lầm rồi, cô cho rằng bởi vì anh lo lắng cho việc hôn lễ nên mới tặng điện thoại cho cô. Cô làm sao biết được là anh chỉ muốn tìm thấy cô bất cứ khi nào.

“Em đã biết vì công việc thì từ nay về sau điện thoại không được rời khỏi người, khi anh muốn hỏi về tiến trình công việc, đừng để anh không thể tìm thấy em.” Giọng giải thích của Thẩm Gia Ngôn rất cứng nhắc.

“Được, em biết rồi, nếu không có việc gì thì em gác máy đây.”

Điện thoại truyền đi tín hiệu tút tút, Thẩm Gia Ngôn vẫn ngơ ngẩn cầm điện thoại, một lúc sau mới bỏ xuống.

Đây là tất cả những lời nói giữa họ. Hôn lễ, công việc, không còn gì khác. Từ khi nào giữa họ lại trở nên như vậy?

Và tình cảm của anh đã bị che giấu dưới ánh trăng, không ai hỏi tới.

30. Ngoại Truyện 2 - Part 05

Ngoại truyện 2 - Phần 4

Lần này, cô nhất định phải dựa vào sức mạnh của chính mình để đứng lên, không nương tựa vào bất cứ ai.

.

Buổi họp kéo dài khiến Thẩm Gia Ngôn cảm thấy mệt mỏi. Anh vừa trở lại văn phòng, thư ký liền gọi tới nói có một cô gái họ Cố đến tìm. Cố Thiên Lam chưa bao giờ gọi điện thoại đến công ty anh. Anh có chút nghi hoặc, điện thoại vẫn nằm lặng lẽ trên bàn, thì ra khi họp anh đã tắt điện thoại.

Thẩm Gia Ngôn nghe máy: “A lô, Thiên Lam, có việc gì vậy?”

“Em phải đi Hồng Kông, những việc ở đây một mình anh giải quyết chắc không có vấn đề gì chứ?”

Họ luôn thích đi thẳng vào vấn đề. Cô nói ở Hồng Kông có một hội thảo mời cô tham gia, cô vốn không định đi.

“Em quyết định rồi?”

Cố Thiên Lam khẽ cười. “Là anh khiến em không thấy tủi thân. Đôi khi, lý trí quá cũng không phải là một việc tốt.”

Thẩm Gia Ngôn nghe thấy tiếng cười của cô, cảm giác như trút được gánh nặng. Cô đã tủi thân, băn khoăn quá lâu rồi, bây giờ như vậy, thực ra rất tốt.

“Không nói chuyện với anh nữa, bây giờ em phải lên máy bay đây, đợi em về nói tiếp.”

“Thiên Lam, cẩn thận nhé! Chúc em may mắn!” Thẩm Gia Ngôn nghiêm túc nói.

“Cảm ơn, anh cũng vậy.”

Gác điện thoại, Thẩm Gia Ngôn cầm di động, mở máy, nhìn màn phản quang dần sáng lên, bỗng rất muốn gọi điện thoại cho Ngô Tiểu Đồng.

Điện thoại kêu rất lâu, đúng lúc anh cho rằng không có ai nhắc máy thì giọng nói quen thuộc vang lên: “A lô?”

Anh nghe thấy tiếng cô lật giấy, có chút hỗn loạn. Chưa đợi anh nói, giọng cô đã vang lên, nhưng không phải nói với anh.

“Không phải tôi đã nói rất nhiều lần rồi sao, cái này không được, các cậu không hiểu tiếng Trung à?”

Giọng nói nghiêm túc, có vẻ khó chịu và tức giận, Ngô Tiểu Đồng khiến anh bất giác nở nụ cười.

Vì thế, anh im lặng đợi cô làm xong việc, nghe cô nói chuyện với người bên cạnh, lúc thì vội vàng, lúc thì cười nhạt, thỉnh thoảng còn chêm vài câu tiếng Anh, anh không nói gì thêm, cũng không tắt máy.

Rất lâu sau, Ngô Tiểu Đồng mới nhớ ra trong tay vẫn đang cầm di động, lập tức đặt lên tai, giọng nói đã thay đổi: “Xin lỗi, là ai vậy?”

“Còn ai khác gọi vào số này của em?”

Ngô Tiểu Đồng đúng là bận đến hồ đồ, điện thoại là anh tặng, số cũng chưa kịp thông báo cho ai.

“Không, không có. Anh có việc gì vậy?”

“Em đang ở đâu?”

“Hiện em đang ở công ty tổ chức hôn lễ, xác định tất cả các thứ cần thiết trong hôn lễ, lát nữa sẽ đến khách sạn.”

“Em đợi anh, chúng ta cùng đi.”

Ngô Tiểu Đồng vốn định từ chối, nhưng lại nghĩ, họ mới là nhân vật chính trong buổi hôn lễ này, muốn đi cũng đúng, hoặc anh ấy không yên tâm, còn muốn kiểm tra xem có phải cô đã tìm được khách sạn ưng ý không.

Suy nghĩ này làm cho cô sợ hãi đến đổ mồ hôi. “Được thôi!”

.

Cửa kính ô tô từ từ hạ xuống. Khi nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn, Ngô Tiểu Đồng cảm thấy rất ngạc nhiên, không phải nói “chúng ta” hay sao? Tại sao lại chỉ có mình anh? Do dự một lát, nhưng cô vẫn đi ra phía sau. Vị trí bên cạnh anh chắc không phải là cô?

Cô vừa để tay lên tay nắm cửa sau, Thẩm Gia Ngôn đã mở cánh cửa bên cạnh anh trước, nói như ra lệnh: “Lên xe!”

Anh có tư cách gì mà ra lệnh em? Em sẽ không theo, Ngô Tiểu Đồng cúi đầu, chau mày, trên mặt thoáng chút bướng bỉnh, tự mình mở cửa, ngồi lên xe như đang giận dỗi. Tất cả những cử chỉ này, đều lọt vào mắt Thẩm Gia Ngôn qua gương chiếu hậu. Anh để mặc cô, đóng cửa, lái xe.

Anh luôn kiên nhẫn, cũng giống như trước đây, chỉ một bài toán anh cũng có thể giảng giải mấy lần, cho đến khi cô hiểu thì thôi. Vì thế, bây giờ anh không để ý đến những việc nhỏ nhặt, để cô làm chủ. Chỉ cần cô vẫn ở trong tầm nhìn của anh, anh sẽ không cần phải vội vàng. Anh quyết định rồi, sẽ không cho phép mình được hèn nhát lùi bước nữa. Cô đối với anh lạnh lùng, xa cách, anh sẽ từ từ khiến cô không làm như vậy với anh. Sẽ có một ngày, cô giống như trước đây, vui buồn, hờn giận đều không giấu anh.

Lần này tiếp đón họ là tổng giám đốc của khách sạn, đây là đơn hàng lớn nhất của khách sạn trong năm nay, một trăm bàn tiệc, sao dám làm qua loa được?

Sau khi nói chuyện, giải thích rườm rà một tiếng đồng hồ, tất cả mọi việc đều được thu xếp ổn thỏa. Ngô Tiểu Đồng cuối cùng có thể thoải mái. Tất cả đều đã đầu vào đó, cho dù khó đến mấy, những việc đã nhận lời với anh, cuối cùng cô cũng làm được.

Đây có lẽ là việc cuối cùng cô có thể làm vì anh.

Vị tổng giám đốc ngồi đối diện với họ, nói: “Hai vị còn có điều gì không hài lòng hoặc có yêu cầu gì đối với tiệc cưới thì cứ nói với chúng tôi, khách sạn chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để làm cho hôn lễ của hai người được tổ chức tốt nhất.”

Hóa ra ông ta đã hiểu lầm hai người là cô dâu, chú rể. Mấy ngày trước đây đều là Ngô Tiểu Đồng và giám đốc của họ trao đổi công việc, hôm nay tổng giám đốc mới ra mặt.

Ngô Tiểu Đồng bối rối đưa mắt nhìn người đứng phía sau, mặt cô cũng dần nóng lên, đang định mở miệng giải thích thì Thẩm Gia Ngôn ở bên cạnh đã ôm lấy vai cô, ung dung cười nói: “Được, chúng tôi rất hài lòng, vậy phiền các ông.”

Cô nên tức giận gạt tay anh ra, sau đó giải thích rõ sự việc, nhưng cảm giác thời khắc đó rất thật, dường như cô thực sự là cô dâu của anh, cô không nói được, cũng không muốn nói gì.

Toàn thân cứng nhắc, cô cứ thế để mặc Thẩm Gia Ngôn ôm mình, bước ra khỏi cổng khách sạn.

Một cơn gió lạnh thổi tới, Ngô Tiểu Đồng run mình, cắn môi, hai tay ôm lấy cơ thể, đầu hơi ngẩng lên.

“Có lạnh không?” Thẩm Gia Ngôn cởi áo khoác ngoài của mình, định khoác cho cô.

Ngô Tiểu Đồng bỗng tỉnh táo, lùi lại mấy bước sang bên cạnh, tay Thẩm Gia Ngôn dừng lại một chút, nhưng anh vẫn từ từ tiến lại gần, khoác áo cho cô.

Cô quay đầu, nhìn anh, mắt cứ mờ đi, như có hàng nghìn lời muốn nói với anh.

Cô bỗng ngẩng đầu, cởi áo, nhét vào tay anh, bắt xe trước cửa khách sạn. Thẩm Gia Ngôn cứ đứng vậy nhìn theo, cho đến khi chiếc xe đã khuất khỏi tầm nhìn, anh mới quay trở ra xe.

Ít ra cô ấy cũng không phải không hề có chút phản ứng như trước đây, đúng không? Đây cũng là một sự tiến bộ. Anh nói với chính mình.

Buổi tối, Ngô Tiểu Đồng nhận được điện thoại của Thẩm Gia Ngôn, khi đó cô đã bình tĩnh lại, cười hỏi: “Còn có việc gì thế?”

Có việc, có việc, dường như không có việc sẽ không được tìm cô. Lẽ nào cô đã quên trước đây là ai có việc hay không có việc đều gọi điện, nhắn tin, cũng không cần biết anh có bận hay không.

“Ngày mai chúng ta sẽ đi xem một căn nhà, sau đó mua đồ đạc trong nhà.” Giọng nói của Thẩm Gia Ngôn có chút buồn buồn.

Việc này liên quan gì đến cô, lẽ nào anh vẫn chưa đủ để cô bị kích động? Không tức giận, tuyệt đối không để anh làm cho tức giận, cô cười hỏi: “Em cũng cần đi à? Điều này đã không nằm trong phạm vi công việc của em.”

“Nếu không, em cho rằng anh gọi điện cho vui à? Tám giờ sáng mai anh sẽ đến đón em.”

Bất nạt người khác quá đáng, cô dâu của anh ta không quản lý anh ta hay sao?

“Đợi chút, việc này bọn anh đi là được rồi, em đi không tiện.” Biết rằng nói rắn với anh không được, Ngô Tiểu Đồng nén cơn tức giận, hy vọng anh có thể nghe thấy rõ sự từ chối của cô.

Nhưng rõ ràng câu nói này khiến Thẩm Gia Ngôn càng thêm tức giận, anh lại nói to hơn: “Thiên Lam đi Hồng Kông dự hội thảo, em có trách nhiệm bảo đảm buổi hôn lễ này sẽ được tiến hành như dự định, vì thế em phải đi cùng với anh.”

Nói xong, cũng không đợi cô trả lời, anh đã gác máy.

Anh đang giận cô, thêm nữa lại giận chính mình, chỉ có thể dùng phương pháp góc nhếch này để kéo cô về bên cạnh.

Mấy năm gần đây, anh tiến từng bước một, lạnh lùng, không giống như những người thanh niên bình thường khác. Chỉ có cô mới có thể khiến anh mất thăng bằng. Vì thế, thủ đoạn của anh vụng về cũng có sao? Quan trọng nhất, người cùng anh bước vào lễ đường sẽ là cô.

Khi Ngô Tiểu Đồng và Thẩm Gia Ngôn bước vào phòng, bỗng có một cảm giác kỳ diệu. Trên thực tế cảm giác này đã có từ khi cô bước vào tiểu khu này. Bây giờ, nhìn thấy thiết kế và những đồ trang bị ở trong phòng, cảm giác này càng mạnh mẽ. Phải hình dung ra sao đây? Đường như đang trở về nhà. Đúng, đây chính là cảm giác trở về nhà, vô cùng ấm áp.

Ngôi nhà hai tầng kiểu cũ, khoảng một trăm năm mươi mét vuông, nội thất không được coi là tráng lệ, thiết kế đơn giản nhưng lại khiến người ta có cảm giác ấm áp.

Vừa bước vào cửa đã nhìn thấy một bức tranh màu trù tượng lớn. Cô không hiểu lắm về hội họa, nhưng có thể cảm nhận được vẻ đẹp của nó. Phong cách của gian bếp cũng đơn giản, không gian mới mẻ, sáng sủa. Diện tích chủ yếu sử dụng màu trắng, không sử dụng màu sắc và đường nét hỗn loạn, thiết kế tủ bếp, cánh cửa, mặt bàn, và tay nắm cửa cũng vô cùng giản lược, lấy đường thẳng làm chính. Điều quan trọng nhất là nhà ăn và bếp chỉ cách nhau một lớp cửa kính, khi người bên trong đang làm việc, vừa ngẩng lên là có thể nhìn thấy người bên ngoài, giao lưu càng thuận tiện. Lầu trên và lầu dưới đều có nhà vệ sinh riêng. Trên lầu có hai phòng ngủ, một phòng khách. Dưới lầu là một phòng khách lớn và thư phòng, tuy chưa kê đồ đạc, nhưng màu sắc và bố trí chính thể khiến người khác cảm thấy ấm áp.

Trong lòng Ngô Tiểu Đồng được bao trùm bởi cảm giác ấm áp, chen lẫn một chút cay đắng, bản thân cô cũng không nói rõ được.

“Căn nhà này...” Cô tìm lời nói thích hợp để bắt đầu.

Nét mặt Thẩm Gia Ngôn khiến cô không thể nắm bắt được, chỉ nghe anh nói một cách xa xăm: “Khu nhà này được bố anh thiết kế nhiều năm trước đây, vốn có thể trở thành khu vực kiến trúc trọng điểm mới nhất của thành phố nhưng vì một số nguyên nhân nên bị gác lại. Năm ngoái, anh đã nhắc lại đề án này. Căn nhà này cũng do chính tay ông thiết kế với hy vọng anh có thể cùng với người anh yêu sống ở đây.”

Hóa ra là như vậy, thảo nào cô có cảm giác này. Ở đây kết tụ tất cả tình yêu bố anh dành cho anh. Cô hiểu hơn ai hết tình cảm của anh đối với bố anh, và ngược lại.

Ngô Tiểu Đồng cảm thấy xót xa, cô nhìn khuôn mặt u sầu của Thẩm Gia Ngôn, sát lại gần anh, muốn đem đến cho anh chút hơi ấm.

Họ ngồi xuống, Thẩm Gia Ngôn không nén nổi tình cảm, nắm lấy tay cô, cô cũng không buông tay, để cho bàn tay giá lạnh của anh dần ấm lên.

Trên thế giới này, luôn có một số người mê muội, đến chết cũng không hề hối cải. Tình cảm của Ngô Tiểu Đồng đối với Thẩm Gia Ngôn là như vậy, không biết bắt đầu từ đâu, nhưng mãi mãi không kết thúc, cũng có lúc cô đã buông tay, nhưng chỉ cần một lời nói nhẹ nhàng của anh, một cử chỉ khiến cô đau lòng, cho dù đầu rơi máu chảy, cô cũng quay đầu lại.

Lục Ánh Diệc nói: “Tiểu Đồng, cậu cần biết mình đang làm gì.”

Hàn Lỗi nói: “Bất cứ việc gì cũng không được miễn cưỡng, có một số việc có thể làm, một số việc thì không thể.”

Những năm qua, mỗi người đều đã thay đổi ít nhiều. Lục Ánh Diệc khùng khùng điên điên đã trầm tĩnh hơn, Hàn Lỗi luôn tiêu tảo cũng nghiêm túc hơn.

Thẩm Gia Ngôn thì sao? Anh thay đổi như thế nào, Ngô Tiểu Đồng không biết, dường như mỗi lần gặp mặt là một người khác, khiến cô không tài nào chống đỡ được.

Nhưng thay đổi thì sao, không phải cô cũng thay đổi hay sao? Luôn có một số thứ không hề thay đổi, ví dụ như trái tim đập mạnh khi nhìn thấy anh, thấy xót xa khi gần anh, đau lòng khi nói chuyện với anh.

Nếu tất cả những điều này đều không thể chứng minh điều gì, vậy hôm anh và cô ngồi trước bệ cửa sổ của phòng mới, nắm tay nhau nhìn ánh đèn tỏa ra từ những căn nhà, sự yên tĩnh và hạnh phúc xuất phát từ đáy lòng, chỉ tiếc không thể như vậy đến già. Đêm đó, ý nghĩ sống với nhau đến già lại lần nữa hiện ra, cô biết rõ, cuối cùng cô không thể trốn tránh.

Dường như, một năm nào đó, anh đã vẽ một vòng tròn rất lớn trên cuốn vở bài tập của cô, cô hỏi anh nó có nghĩa là gì, anh chỉ cười, không trả lời.

Bây giờ nghĩ lại, những ký ức đó vẫn rõ ràng như ngày hôm qua, có lẽ chính vòng tròn đó đã nhốt cô nửa cuộc đời.

Vì thế, sai rồi thì đã sao, chỉ cần anh và cô cùng sai, hai sai cộng lại thành đúng.

Đó là một chân lý.

.

Ngô Tiểu Đồng không cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của Thẩm Gia Ngôn, anh muốn cô cùng anh đi mua vật dụng gia đình, cô liền đi cùng anh, giả như cô là nữ chủ nhân của căn nhà đó. Mỗi kiểu sắp xếp, mỗi đồ đạc đều do cô chọn lựa cẩn thận.

Như vậy, người cuối cùng bước vào ở không phải là cô, thì cả đời anh cũng không thể xóa bỏ được những vết tích cô lưu lại.

Đôi khi anh ôm lấy vai cô, dắt tay cô, ban đầu cô tránh đi, lâu dần, cũng không kháng cự nữa.

Mỗi lần cô tìm được đồ gì hay, liền lập tức khoe với anh, anh âu yếm cười gật đầu với cô, giống như cặp vợ chồng sắp cưới bình thường đi dạo phố, tất cả đẹp đẽ đến nỗi không giống như thật.

Tương lai? Cô không biết họ sẽ đi đến đâu, cũng tuyệt đối không nhắc tới người rời xa nửa tháng kia. Cô sẽ không như trước đây, luôn bắt anh có câu trả lời, cầu mong một kết quả.

Ngày căn nhà mới được hoàn thiện, Ngô Tiểu Đồng đã sắp xếp xong vị trí bình hoa cuối cùng, cắm thêm một bó hoa tươi, quay đầu nói với Thẩm Gia Ngôn đang nằm trên sofa: “Có đẹp không?”

Anh vẫy tay ra hiệu cho cô đến, cô liền nhẹ nhàng ngồi xuống bên anh. Thẩm Gia Ngôn bỗng nhiên kéo cô vào lòng, trong đáy mắt chứa đựng tình cảm dịu dàng vô hạn, hôn tóc cô, sau đó là cổ, mặt, đến môi, rất chậm và cẩn thận, từng chút một.

Ngô Tiểu Đồng chỉ đáp lại theo bản năng, lưỡi vừa chạm vào môi anh, liền bị anh ngậm lấy, môi lưỡi họ giao hòa, dịu dàng và say đắm.

Không biết bao lâu sau, Thẩm Gia Ngôn mới buông cô ra một cách nuối tiếc, nói như đùa cợt: “Hôm nay đến đây đã, nếu tiếp tục, anh sẽ không kìm chế nổi.”

Mặt Ngô Tiểu Đồng khi đó đã đỏ bừng, như đang nói mê: “Anh làm thế, cứ như chúng ta sẽ cưới nhau, và đây là căn nhà của chúng ta vậy.”

Thẩm Gia Ngôn ôm lấy cô, dựa vào sofa, anh sớm đã có tính toán. Nhưng anh quá hiểu cô, nếu ban đầu đã giải thích cho cô nghe, chưa chắc cô đã nhận lời. Anh muốn cô tiếp nhận anh từng chút, từng chút một.

Bây giờ là lúc nói cho cô biết dự định của anh!

“Tiểu Đồng, anh và Thiên Lam...”

Điện thoại trên bàn bỗng reo lên không đúng lúc, vẫn là tiếng chuông trẻ con mà cô đã chọn cho anh ba năm trước, màn hình còn kèm theo tiếng chấn động không ngừng nhấp nháy. Thẩm Gia Ngôn không muốn nghe, nhưng nói được nửa câu bỗng dừng lại.

Ngô Tiểu Đồng đành cầm lấy điện thoại, đưa cho anh. Anh nhìn cô, nghe một cách miễn cưỡng.

“A lô? Tôi là... Ở đâu... Tôi lập tức đến ngay.”

Cô không biết đối phương nói gì, nhưng cô nhìn thấy sắc mặt Thẩm Gia Ngôn đã thay đổi. Anh lập tức đứng dậy, nói: “Thiên Lam đang ở bệnh viện, anh phải đến đó ngay bây giờ.”

Ngô Tiểu Đồng ngỡ ngàng nhìn căn phòng trống rỗng, chiếc áo khoác vẫn treo ở đó, anh thậm chí còn không kịp mặc. Cô cầm áo khoác đuổi theo anh.

Thẩm Gia Ngôn nhìn Ngô Tiểu Đồng đang gõ cửa xe, mở cửa.

“Chúng ta cùng đi.” Cô kiên quyết nói.

Anh chau mày, rồi để cô lên xe.

Hai người không nói gì suốt quãng đường đến bệnh viện. Thẩm Gia Ngôn chạy như bay vào phòng bệnh, Ngô Tiểu Đồng cũng chạy theo.

Sau đó, cô nhìn thấy Cố Thiên Lam nằm trên giường, sắc mặt tái xanh, như không còn chút máu.

Trong mơ hồ, cô nghe thấy tiếng bác sĩ nói: “Xin lỗi, đứa bé không giữ được. Bây giờ tâm trạng cô ấy quá kích động, anh nên an ủi cô ấy.”

Thẩm Gia Ngôn đứng trước mặt Cố Thiên Lam. Trông cô ấy giống như một đứa trẻ bị thương, mặt đầy mồ hôi, mấy sợi tóc bết chặt trên khuôn mặt tái xanh, trong mắt đầy vẻ bi thương và tuyệt vọng.

Cô ấy chịu quá nhiều nỗi khổ. Nếu không phải anh muốn cô ấy không cảm thấy tủi thân thì có lẽ cũng không có chuyện gì xảy ra.

Thẩm Gia Ngôn ôm chặt lấy cô ấy. Cố Thiên Lam dựa vào vai anh, miệng lẩm bẩm: “Em vẫn không giữ được con, em đúng là không còn gì, không còn gì nữa...”

Thẩm Gia Ngôn vẫn ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng an ủi, dỗ dành: “Không sao, không sao, có anh ở đây...”

Ngô Tiểu Đồng vịn vào cửa phòng bệnh, cảm thấy toàn thân không còn sức lực. Cô muốn rời khỏi đây ngay lập tức, cô đã không còn tư cách đứng ở nơi này. Ngô Tiểu Đồng đưa tay lau nước mắt, thần thờ bước ra khỏi bệnh viện. Trên đường phố, người qua kẻ lại, cô cảm thấy mỗi bước chân đều vô cùng nặng nề, cô vốn không thể nhấc chân nổi. Cứ ngồi xồm như vậy bên đường, hai tay ôm đầu gối, ban đầu chỉ là tiếng khóc nhỏ, dần dần, cô không thể nào khống chế được những giọt nước mắt, cuối cùng bật khóc như xé ruột xé gan, mệt mỏi rã rời.

Cố Thiên Lam đã có con của anh, đứa con của họ. Cô chưa bao giờ nghĩ tới việc anh có thể có con với người khác. Trước đây một tiếng đồng hồ, cô cho rằng cuối cùng anh sẽ giải thích với cô tất cả, cô cho rằng từ nay giấc mộng đó sẽ trở thành hiện thực.

Giấc mộng chưa kịp hình thành đã tan biến.

Bốn năm trước, khi ra đi cô chỉ thấy đau lòng, bởi vì lúc đó, cô mang theo tình yêu của anh. Bây giờ, cô mới biết hóa ra vẫn còn có thứ cảm giác gọi là tuyệt vọng, đó mới là sự lạnh lẽo thấu tim.

Anh nói muốn kết hôn, cô liền quay về. Anh muốn cô lên kế hoạch cho đám cưới của anh, cô liền vạch ra cho anh một hôn lễ. Những hành động mà chính cô cũng không thể nào giải thích được, đều bởi vì cô vẫn yêu anh, một khắc cũng chưa dừng lại.

Đến khi cô hiểu rõ, bỏ hết tâm sức, đau khổ, không quan tâm đến quá khứ, không để ý đến đạo đức, từng bước đến bên anh, đúng lúc cô cho rằng cô sắp làm được, cô lại lần nữa bị tổn thương. Lần này, đến tim cũng không biết rơi rụng ở nơi nào, e rằng không thể tìm lại được.

Hóa ra, tất cả đều đã được định trước, cô mãi mãi không giành được anh. Cố Thiên Lam mất đi một đứa con, nhưng lại giành được anh. Còn cô, mất tất cả, cũng mất cả anh. Có lẽ đây vốn là một sai lầm. Họ gặp nhau là sai lầm, yêu nhau là sai lầm, xa nhau là sai lầm, quay trở về cũng là sai lầm, như một vòng tuần hoàn không dừng, cô sai lầm đến phút cuối cùng.

Cuối cùng cô cũng cam chịu số phận, giữa họ đã không còn lối thoát.

Ngô Tiểu Đồng thần thờ đi trên phố, không biết mình đi đâu, không dám về nhà, cũng không dám đến chỗ Lục Ảnh Diệc. Tất cả mọi người đều nói rằng cô sai, nhưng cô vẫn cố chấp không chịu quay đầu. Vì thế bây giờ, tất cả đều là do cô tự chuốc vạ vào mình. Cô không cần sự thương xót, cũng không cần sự đồng tình.

Ngồi trong vườn hoa ở tiểu khu cho đến khi trời tối, cô nghĩ lại tất cả những sự việc xảy ra giữa cô và Thẩm Gia Ngôn. Bao nhiêu hồi ức quý giá, cô sợ mình một ngày nào đó sẽ quên đi, cô càng sợ đời này kiếp này, anh và cô sẽ như người dưng.

Một đôi giày nam tiến gần đến bên cô, cô bỗng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt lo lắng của Khương Hiểu Thần. Đường như lần nào anh cũng nhặt được cô, cô đã quen rồi.

Cô biết, anh sống ở gần đây, mấy lần cô nhìn thấy anh từ xa liền tránh đi, sợ mang lại phiền phức cho anh.

Anh nói: “Chúng ta về nhà.”

Nhà, cô làm gì có nhà để quay về? Trong lòng cô biết rõ, chỉ cần cô gật đầu, đưa tay ra, tấm lòng ấm áp kia sẽ thuộc về cô, giúp cô xoa dịu vết thương, anh vẫn trước sau đợi chờ cô.

Nhưng bây giờ, cô đã không thể nữa rồi. Lần trước, cô vẫn còn có trái tim, ít nhất có thể cố gắng. Bây giờ, đến trái tim cũng không biết ở đâu, đi theo anh đủ khiến cả hai thêm đau khổ.

Lần này, cô nhất định dựa vào sức mạnh của mình để đứng lên, không dựa vào bất cứ ai.

Ngô Tiểu Đồng lắc đầu, đứng dậy, nói: “Nhà của em, em tự về. Anh không cần phải đợi em nữa.”

31. Ngoại Truyện 2 - Part 06

Ngoại truyện 2 - Phần 5

Tình yêu của anh chính là tất cả sự mong đợi của cô.

.

Thành cổ Lệ Giang, nơi cô đã bao nhiêu lần mơ ước mình và Thẩm Gia Ngôn sẽ cùng đến, cuối cùng cô đã đến, nhưng chỉ có một mình. Một ngày nay, cô đi xe đạp đến thị trấn cổ Bạch Sa, chùa Ngọc Phong, trại Ngọc Thủy, đi trên con đường Vân Sam để du lãm phong cảnh núi tuyết Ngọc Long, im lặng ngắm mặt trời lên rồi lặn ở phía xa.

Những con đường trải đá hàng nghìn năm, ngõ ngách sâu hun hút, liễu rủ ven hồ, nước trong xanh như ngọc bích. Chỉ có cảnh nước non như vậy mới có thể khiến cho trái tim cô dần dần lắng lại. Là ai đó nói, nguyện tức giận, chịu thua. Đã là sự lựa chọn của cô thì hãy để cô gánh chịu tất cả hậu quả.

Ngô Tiểu Đồng trở về phòng, mở cửa sổ bằng gỗ của nhà trọ, đón ánh tà dương còn sót lại để tắt cả yêu hận, đại khờ mất đi cùng ánh chiều tà.

Khi cô đang chìm đắm trong không khí tĩnh lặng này, tiếng gõ cửa vang lên.

Ngô Tiểu Đồng lưu luyến ra mở cửa. Vào thời khắc cô nhìn thấy người đang đứng trước mặt, tất cả đều ngừng lại, kể cả nhịp đập của trái tim cô.

Đến khi được ôm trong lòng, Ngô Tiểu Đồng bỗng chốc tỉnh táo, ra sức vùng vẫy. “Bỏ ra, em... Thẩm Gia Ngôn... Anh bỏ ra...”

Anh vừa dùng hết sức vừa hét lên: “Ngô Tiểu Đồng, em đừng ngốc nghếch nữa. Em cho rằng em quay về rồi, anh vẫn lấy người khác sao?”

Cô vùng vẫy không được, chỉ có thể nắm chặt tay, ra sức đâm vào lưng anh như muốn trút tất cả uất ức và oán hận của mấy năm qua. Chính mình cũng không biết đã đánh bao lâu, cô chỉ cảm thấy hai tay đau và mỏi, sau đó dần dần tê đi. Cuối cùng cô mệt lả, không còn đủ sức phản kháng và giãy giụa, để mặc anh ôm chặt lấy mình, hỏi một cách kiệt sức: “Thẩm Gia Ngôn, rốt cuộc là anh muốn thế nào?”

Câu nói này tuy là câu hỏi nhưng lại mang sự kiên định đoạn tuyệt. Anh sợ hãi, càng ôm cô chặt hơn. Anh muốn xác định cô đang ở bên anh, ở trong lòng anh. Anh không dám buông cô ra, chỉ sợ buông ra, cô sẽ lại biến mất.

“Tiểu Đồng, xin lỗi, em cho anh một chút thời gian, nghe anh giải thích, được không?”

Giọng nói của anh hơi nấc nghẹn, nhưng vẫn có chút cầu xin.

Từ trước đến nay đều là cô cầu xin anh, hóa ra Thẩm Gia Ngôn cũng có ngày hôm nay? Ngô Tiểu Đồng không nói gì nữa.

Thẩm Gia Ngôn tiếp tục nói: “Tiểu Đồng, khi đó anh sợ không thể khiến cho em hạnh phúc, vì thế anh đã đẩy em đi. Bao nhiêu năm qua, anh đã nỗ lực học tập, cố gắng làm việc, một bước cũng không dám phạm sai lầm. Anh không dám đáp lại tình cảm của em, nhưng khi em ở bên anh, anh lại cảm thấy vui mừng hơn bao giờ hết. Em đi rồi, không có ai oán trách, không có ai tranh cãi ầm ĩ bên cạnh, anh không vui chút nào. Em thường nói, hy vọng anh sẽ không mệt như vậy, hy vọng anh có thể hạnh phúc. Nhưng những năm vừa rồi, không có em bên cạnh, anh cảm thấy càng mệt hơn. Không có em, anh làm sao có thể hạnh phúc được? Anh và Thiên Lam kết hôn bởi vì cô ấy đã từng giúp anh. Anh đã nhận lời với cô ấy, cho dù thế nào đều sẽ giúp cô ấy, anh chỉ muốn chăm sóc cô ấy. Sau đó em quay lại, hôm gặp lại em ở tiệm áo cưới, anh luôn nghĩ, tại sao người đứng bên cạnh anh, mặc áo cưới, cười xinh tươi với anh không phải là em? Anh muốn biết bốn năm qua em sống ra sao ở nước Mỹ, vì thế anh đã tra địa chỉ chỗ ở của em, biết được chuyên ngành và thầy hướng dẫn của em, thậm chí còn đọc luận văn của em, sợ em lại đột nhiên bỏ đi. Anh chỉ có thể để em sắp đặt hôn lễ, dùng lý do rất vớ vẩn để trói em lại. Hôm trước, anh giả vờ đau dạ dày, cùng em đi ăn cơm, em nói anh không biết nghe lời, không chịu cai thuốc, cai rượu, nhưng thực tế, bốn năm qua, anh chỉ hút thuốc một lần, uống rượu một lần, hai lần đó đều bị em phát hiện. Dạ dày anh từ lâu đã không còn đau nữa. Lần bị say đó, thực ra anh đã không ngủ được, anh biết em ngồi bên cạnh anh, khi đó anh rất muốn được ôm chặt lấy em, không bao giờ buông tay. Vì thế, anh và Thiên Lam đã hủy hôn ước. Trong cuộc đời này, người anh muốn cưới, muốn sống cả đời chỉ có em - Ngô Tiểu Đồng! Anh muốn hôn lễ này tiếp tục, anh muốn kết hôn với em, nhưng khi đó sự lạnh lùng và xa cách của em khiến anh không biết bắt đầu từ đâu. Anh chỉ còn cách từ từ lột bỏ sự phòng bị của em, để em cam tâm tình nguyện đến bên anh. Nhưng anh không ngờ Thiên Lam lại xảy ra chuyện, thực ra đứa bé đó không phải là con của anh. Anh làm sao có thể làm chuyện đó, chúng ta không phải đã nói hay sao, phải sinh hai đứa, một trai, một gái. Lời hứa với em, anh chưa bao giờ dám quên. Bởi vì sự hiểu lầm này, em lại bỏ đi. Lục Ánh Diệc nói, em chỉ để lại một mẩu giấy nói là đi Vân Nam du lịch, nhưng Vân Nam rộng như thế này, anh làm sao tìm được em? Anh sợ vô cùng, nếu em không trở lại, nếu em lại ra đi mà không từ biệt, để lại một mình anh, anh phải làm sao? Anh không thể chịu nổi việc lại mất em lần nữa. Vì thế, cho dù thế giới có rộng lớn hơn, anh cũng tìm được em, hướng hồ chỉ là Vân Nam, Lệ Giang. Anh đã tìm bao nhiêu ngày, tìm khắp các khách sạn, nhà nghỉ, cuối cùng cũng đã tìm được em.”

Thẩm Gia Ngôn dường như thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tiểu Đồng nghe xong, cảm thấy trước mắt nhòa đi, hóa ra nước mắt cô đã giàn giụa.

Cô cho rằng, nước mắt của cô đã cạn lâu rồi, nhưng hóa ra, cô vẫn có thể cảm động, vẫn bị một lời nói của anh làm cho quên hết những việc đã qua.

Có phải thực sự bắt đầu lại hay không? Anh đã từng mang lại bao nhiêu niềm vui cho cô, nhưng cũng mang đến cho cô biết bao đau khổ. Những vết thương mà anh mang lại cho cô, cho đến giờ vẫn còn hiển hiện.

Cơ thể đầy thương tích của cô liệu có thể tiếp tục tin anh, yêu anh được nữa không? Cô cũng là con người, cô biết mệt, biết sợ, không thể chịu đựng thêm bất cứ đau đớn nào khác.

Ngô Tiểu Đồng đã không còn sức lực, nhưng cô kiên trì nói tiếp: “Anh dựa vào cái gì mà cho rằng em sẽ chấp nhận tất cả sự sắp xếp của anh, anh để em đi, em phải đi ngay, anh muốn em ở lại, em phải ở lại?”

Thẩm Gia Ngôn lúc đó mới buông cô ra, nhìn cô nói: “Bởi vì anh tin em.”

Ngô Tiểu Đồng cười lạnh lùng. “Nhưng em không tin anh nữa, anh luôn cho mình là đúng. Thẩm Gia Ngôn, anh hiểu em như vậy, nhưng anh có biết không, điều em muốn, không phải là anh đứng ở phía trước che mưa che gió cho em, mà là anh và em sánh vai bước về phía trước, dù cho không có ô, toàn thân ướt đầm cũng không sao.”

Trong mắt Thẩm Gia Ngôn đau đớn, anh nhìn cô chằm chằm, nhưng không biết nói gì. “Em...”

“Anh đi đi, em rất mệt, muốn nghỉ ngơi rồi.” Ngô Tiểu Đồng xua tay, quay lại giường.

Thẩm Gia Ngôn đứng trước cửa một lát mới nói: “Anh không thể ép buộc em.” Sau đó, anh đóng cửa, lặng lẽ rời đi.

Nghe những lời nói đó của Thẩm Gia Ngôn, Ngô Tiểu Đồng không phải không cảm động. Bao năm qua, những điều cô mong muốn không phải cũng giống với anh sao?

Nhưng cô không cam tâm, nếu họ sống với nhau, vẫn không thể đối xử một cách thẳng thắn, thành khẩn, như thế cô thà vứt bỏ, không còn giày vò nhau nữa.

Thẩm Gia Ngôn quả thật không còn ép buộc cô, anh chỉ thuê phòng bên cạnh phòng cô. Ban ngày ai đi đường nấy, buổi tối ai ngủ giường của người đó, theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Tính ra cũng đã ở thị trấn cổ này được một tuần, Ngô Tiểu Đồng dự định đi Shangri-La. Tất nhiên, cô không nói cho Thẩm Gia Ngôn.

Ngày cuối cùng, cô muốn đi thăm phong cảnh địa phương. Khi ra khỏi nhà, ông chủ nhà đưa cho cô một chiếc ô. Ngô Tiểu Đồng nghi hoặc nhận lấy, đến chạng vạng tối, đúng là trời đổ mưa.

Đèn đường cũng sáng dần lên, cô mở ô đi chậm chậm trong mưa, nghĩ đến thời cấp ba cô luôn quên mang theo ô, Thẩm Gia Ngôn lúc nào cũng để hai chiếc ô trong cặp sách. Thực ra cô không vui vẻ chút nào khi anh làm như vậy, cô hy vọng họ có thể cùng đi chung một chiếc ô. Cô bỗng nhớ anh vô cùng, muốn lập tức nhìn thấy anh, cùng với anh chung chiếc ô đi hết con đường lát đá xanh này, cùng nhau nhớ lại những năm tháng tươi xanh. Bước chân vội vàng hơn, nước mưa đã ngấm ướt ống quần, cô không hề để ý, chỉ nghĩ mình có thể tìm thấy hình bóng quen thuộc trong dòng người đang vội vã đi.

Khi chạy đến bên cầu đá, cô dừng lại, quay một vòng, nhìn xung quanh, sau đó, quay đầu lần nữa, nhanh chóng nhìn thấy anh bên đầu cầu bên kia.

“Tại sao lại đứng thẩn thờ trong mưa như vậy?” Ngô Tiểu Đồng cười, cầm ô bước qua cây cầu, đến trước mặt anh.

“Sao em biết sẽ mưa?”

“Mấy tối rồi, anh cứ bị ho, cẩn thận không cảm lạnh.” Ngô Tiểu Đồng hỏi một đằng, trả lời một nẻo, dịch chuyển ô về phía đầu anh. Phòng cách âm không tốt, e rằng mấy buổi tối họ đều ngủ không ngon.

“Em cố ý đợi anh?” Thẩm Gia Ngôn hỏi một cách căng thẳng. “Anh sợ lần này, em sẽ đi không nói lời tạm biệt.”

“Em chỉ muốn nói với anh, em không định đi nữa. Cho dù anh thích hay không, đồng ý hay không, em chỉ muốn ở lại bên anh. Không phải anh đã từng nói, sẽ không ép buộc em?” Ngô Tiểu Đồng vẫn cười.

Thẩm Gia Ngôn có chút chột dạ nói: “Anh biết, bây giờ nếu em thật sự muốn đi, anh cũng không thể giữ được. Vì thế, cho dù em đi đến chân trời góc biển, cho dù phải mất bao lâu, anh cũng sẽ đuổi theo em.”

“Vậy có phải bảo em đừng đi nhanh như vậy?”

Thẩm Gia Ngôn nghi hoặc, Ngô Tiểu Đồng tiếp tục nói: “Có một số việc, bây giờ bắt đầu lại, thực ra cũng không quá muộn.”

Nét mặt của Thẩm Gia Ngôn bỗng chốc chuyển thành vui mừng. “Tiểu Đồng!”

“Sau này muốn đến đâu, chúng ta cùng đi.” Ngô Tiểu Đồng cười nói. Thẩm Gia Ngôn giơ một tay nắm lấy tay đang cầm ô của cô, tay kia ôm chặt vai cô, sau đó cùng cô sánh vai, từ từ bước trong màn mưa nhỏ.

Nhiều khi, được và mất chỉ là trong giây lát. Đối với Ngô Tiểu Đồng, tình cảm của cô và Thẩm Gia Ngôn là một loại ý nghĩ không đổi, là niềm tin vĩnh cửu duy nhất từ năm tháng nào đó. Vì thế, hà tất bởi vì sự không cam lòng nhất thời, mà bỏ đi hạnh phúc dễ như trở bàn tay?

Thẩm Gia Ngôn bị ốm. Anh đã không còn nhớ lần ốm trước là khi nào, nhưng lần này, rõ ràng là bệnh tích tụ bao năm, vì vậy mới đến như sóng lớn trào dâng như vậy.

Nửa đêm hôm đó, anh bỗng tỉnh dậy, chỉ cảm thấy xung quanh là màn đêm dày đặc, người hôn mê, họng đau, toàn thân nhức mỏi, lúc nóng lúc lạnh, không còn một chút sức lực.

Bị ốm nặng như vậy, nhưng anh nhớ rõ cô ở phòng bên cạnh. Sợ quấy nhiễu đến cô, anh cố không ho thành tiếng. Khi thực sự không nén nổi, anh đành trùm chăn, để tiếng ho nhỏ bớt.

Cứ lần qua lần lại như vậy đến hết đêm, gần sáng mới mơ mơ màng màng ngủ được, cũng không biết từ bao giờ Tiểu Đồng đã bước vào.

Anh nửa mê nửa tỉnh, chỉ mơ hồ cảm thấy có người đi lại trong phòng, dường như cho anh uống thuốc.

Anh ngủ cho đến khi trời tối, mới tỉnh táo một chút, có thể mở mắt ra.

“Anh tỉnh rồi à?” Ngô Tiểu Đồng bê bát cháo đến trước mặt anh rồi ngồi xuống.

Thẩm Gia Ngôn từ từ ngồi dậy, gương cười thoải mái nói: “Anh đã ngủ đến hồ đồ mất rồi, còn muốn dẫn em đi chơi.”

Ngô Tiểu Đồng khuấy cháo, giọng trầm xuống: “Anh nên dưỡng bệnh xong hãy nói. Đường đường là một trang nam nhi, thậm chí một trận mưa đã bị cảm rồi, ban ngày còn sốt đến ba mươi chín độ, làm em...” Nghĩ tới sự lo lắng cả ngày của mình, cô hơi đỏ mặt. Cô làm sao biết được sự bôn ba và lo lắng của anh trong mấy ngày qua.

“Khiến em làm sao?” Tâm trạng của Thẩm Gia Ngôn bỗng tốt hẳn lên, dường như bệnh cũng không làm anh mệt nữa.

Ngô Tiểu Đồng múc một thìa cháo, để trước miệng thổi, sau đó đưa đến trước mặt anh. Khi nhìn thấy cử chỉ treu ghẹo của Thẩm Gia Ngôn, cô mới cảm thấy có chút gì không thỏa đáng, muốn rút lại, nhưng lại bị anh kéo lấy tay, đưa lên miệng.

“Ừ, ngon, đây là cháo gì vậy?” Thẩm Gia Ngôn gật đầu khen.

Ngô Tiểu Đồng vừa xúc cháo, vừa giải thích: “Người dân địa phương nói, khi họ bị cảm nấu cháo đường mật đỏ xanh, ăn mấy bữa sẽ khỏi, em còn cho ít gừng và bạc hà vào đó. Anh ăn nhiều một chút.”

Thẩm Gia Ngôn kinh ngạc nói: “Là em nấu à?”

“Sao vậy, vừa mới khen ngon, nghe thấy em nấu, lại muốn nói không ngon à?” Ngô Tiểu Đồng giả vờ tức giận hỏi.

“Làm sao mà như vậy được, chỉ cần em nấu, ăn cả đời anh cũng muốn, huống hồ lại ngon như vậy.”

Ngô Tiểu Đồng cười phá lên.

Ăn cháo xong, Ngô Tiểu Đồng đặt tay lên trán anh kiểm tra, thấy anh đỡ sốt cô mới yên tâm để anh nằm xuống, đắp chăn cho anh, nói: “Anh ngủ đi, ngày mai nếu còn sốt chúng ta sẽ đi bệnh viện.”

Thẩm Gia Ngôn kéo cô lại, vội vàng hỏi: “Em đi đâu?”

Ngô Tiểu Đồng nhìn Thẩm Gia Ngôn có vẻ hơi buồn cười, anh giống như một cậu bé, nói “Em chăm sóc anh cả ngày, cũng rất mệt, cần nghỉ một chút chứ?”

“Vậy em ngủ ở đây đi, nhớ nửa đêm anh lại sốt thì sao?” Anh bắt đầu bồn chồn.

Vấn đề này đúng là Ngô Tiểu Đồng đang lo lắng, chỉ là căn phòng này có mỗi một chiếc giường, cô ngủ ở đâu?

Đang do dự, Thẩm Gia Ngôn cố sức kéo, cô lão đảo ngã vào lòng anh, bên tai thoảng qua lời nói dịu dàng: “Cũng không phải chưa từng ngủ với nhau, hơn nữa anh bị bệnh, không còn sức, còn có thể làm gì được em?”

Ngô Tiểu Đồng bỗng đỏ mặt, toàn thân tê dại, trong giọng nói của anh có chút mê hoặc, cô nhận ra không khí nguy hiểm bao quanh, nhưng lại không có sức để vùng vẫy, để mặc anh mở chăn, ôm mình trong lòng.

Cô mặc chiếc áo khoác dày, ở trong chiếc chăn vốn đã ấm này đặc biệt không thoải mái, nhưng cô vẫn không dám động đậy, sợ làm kinh động đến anh.

Thẩm Gia Ngôn giúp cô từ từ kéo khóa áo khoác, sau đó nhẹ nhàng đẩy quần áo dày nặng của cô, nói nhẹ: “Em ngủ như vậy sẽ bị cảm.”

Anh như đã quên người bị cảm là anh.

Cho đến khi chạm phải cơ thể nóng ấm của anh, ý thức mờ lung của cô mới hồi chuyển, khi đó, mới phát hiện, hóa ra anh đã cởi bỏ tất cả quần áo trên người cô, chỉ để lại lớp đồ lót.

Ngô Tiểu Đồng sợ hãi vô cùng. Cô mở mắt, nhìn thấy đôi mắt vằn những tia máu của Thẩm Gia Ngôn đang ánh lên sự ham muốn. Cô bỗng tỉnh táo, sợ hãi đập vào ngực anh, hai tay lập tức bị anh tóm chặt.

“Đừng sợ, có anh ở đây...” Thẩm Gia Ngôn vừa nói vừa nhẹ nhàng hôn lên môi cô như muốn vỗ về, an ủi cô đừng sợ...

Hai tay cô từ từ ôm lấy cổ anh, nói nhẹ nhàng bên tai anh: “Chúng mình sẽ không bao giờ rời xa nữa...”

Họ quen biết nhau mười sáu năm, đến giờ, mới thực sự hợp làm một.

.

Ngày hôm sau, hai người ngủ đến lúc mặt trời lên cao. Thẩm Gia Ngôn tỉnh dậy trước, nhìn thấy giai nhân ngủ say bên cạnh, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Ngô Tiểu Đồng không mở mắt, nhưng ngoan ngoãn cử động trong lòng anh, ôm lấy eo anh. Anh nhẹ nhàng nghịch những sợi tóc cô. Bây giờ anh mới tin, cô đã thực sự thuộc về mình, không thể chớp mắt một cái đã biến mất. Giữa họ, đã trải qua, lãng phí quá nhiều thời gian, anh không muốn mất thêm một giây, một phút nào, chỉ muốn giữa họ từ nay sẽ không còn phân ly, cũng giống như cô đã nói: “Từ bây giờ, chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa.”

Ngô Tiểu Đồng mở mắt, liền nhìn thấy tấm thân trần của Thẩm Gia Ngôn, nghĩ lại cảnh tối qua, mặt lập tức đỏ bừng, đành rúc đầu vào lòng anh. Thẩm Gia Ngôn nhẹ nhàng hôn lên trán cô, cười nói: “Em định tiếp tục mê hoặc anh thế này hay sao? Vậy hôm nay chúng ta ở trong phòng nhé!”

Ngô Tiểu Đồng không dám ngẩng đầu nhìn anh, với tay sờ khắp nơi để tìm quần áo.

“Có cần anh mặc giúp em không?” Cô nhận quần áo anh đưa, liếc nhìn anh, hai má ửng hồng vì xấu hổ.

Anh mặc quần áo cho cô, nói: “Cẩn thận, đừng để bị cảm đấy.”

Nói đến cảm, Ngô Tiểu Đồng mới nhớ ra anh còn đang bị ốm. Cô sờ trán anh, hỏi: “Anh đã đỡ chưa?”

Thẩm Gia Ngôn mặc xong quần áo cho cô, cười tinh nghịch nói: “Tối qua đổ mồ hôi, đã khỏi rồi. Xem ra, sau này anh phải bị ốm thêm vài lần mới được...”

Mặt Ngô Tiểu Đồng càng đỏ hơn, cô trách móc: “Không được nói lung tung.”

Ánh nắng ngoài cửa sổ thật đẹp, là ánh mặt trời hiếm hoi vào mùa đông.

Ngô Tiểu Đồng và Thẩm Gia Ngôn ở lại Lệ Giang vài ngày nữa. Điện thoại của Thẩm Gia Ngôn trong hai ngày đổ chuông liên tục. Anh ra ngoài nửa tháng, ở công ty tích tụ một đống công việc chờ anh xử lý.

Ban ngày, anh tắt điện thoại, dẫn Ngô Tiểu Đồng đi thăm thú xung quanh. Tuy đều đã tự mình đi qua, nhưng cảm giác có hai người không giống với một người, cảm thấy tất cả đều đẹp hơn.

Đến tối, đợi Ngô Tiểu Đồng ngủ rồi, Thẩm Gia Ngôn mới ra ngoài nói nhỏ trong điện thoại. Thông thường, anh cứ nói là hai tiếng đồng hồ, thực ra, ở trong phòng cô đã nghe thấy hết.

Đến tối thứ Bảy, Thẩm Gia Ngôn nói chuyện điện thoại xong, từ bên ngoài bước vào phòng, Ngô Tiểu Đồng đang thu dọn hành lý.

Anh ngồi bên giường nhìn cô, sau đó không nén nổi kéo cô ngồi lên đùi, tay phải ôm eo cô, mu bàn tay trái nhẹ nhàng xoa mặt cô, cười hỏi: “Ngày mai chúng ta đi Shangri-La nhé?”

Ngô Tiểu Đồng ôm lấy anh, nói nhỏ: “Không cần đâu, chúng ta về thôi!”

Tay Thẩm Gia Ngôn chuyển đến hai bên tóc của cô, nhẹ nhàng nghịch ngợm nói: “Sao vậy, không phải em luôn rất muốn đến đó ư?”

Ngô Tiểu Đồng cúi đầu không nhìn anh, nhẹ nhàng trả lời: “Ra ngoài đã lâu, em cảm thấy hơi chán rồi.”

Thẩm Gia Ngôn mỉm cười, ngón tay xoay một nhúm tóc của cô, kiên nhẫn hỏi: “Không phải em nói, hai bên đều phải thẳng thắn hay sao? Đã quên nhanh thế à? Anh sẽ phạt em.”

Đúng là không thể giấu anh điều gì. “Những việc trước đây bỏ qua, nhưng em phải nhận lời với anh, từ nay về sau chúng ta phải thẳng thắn với nhau.”

Tiểu Đồng đỏ mặt, luống cuống nói: “Là em nghĩ, anh bận như vậy, nên về sớm một chút, anh sẽ không phải vất vả nữa.” Nghĩ một lát, cô lại ngẩng đầu nũng nịu: “Dù sao sau này chúng mình vẫn còn thời gian. Đợi anh có thời gian, chúng ta lại đến đây, có được không?”

Rõ ràng rất mong đợi, nhưng cô lại tình nguyện vì anh mà bỏ đi những việc mình thích.

32. Ngoại Truyện 2 - Part 07

Ngoại truyện 2 - Phần 5 (tiếp)

Thẩm Gia Ngôn nhìn cô có chút thương cảm. “Đồ ngốc!” Anh vừa nói vừa tìm đôi môi mềm mại của cô, hôn thật sâu.

Anh nói nhỏ: “Anh hứa với em, từ nay về sau em muốn đi đâu, anh cũng đưa em đi.”

.

Ngày hôm sau, Ngô Tiểu Đồng vẫn kiên quyết quay về, yêu cầu duy nhất là muốn anh và cô cùng đi tàu hỏa.

Như thế thời gian họ ở bên nhau sẽ nhiều hơn một chút.

Thẩm Gia Ngôn không còn cách nào khác, nhưng cũng không cự tuyệt, thực sự có rất nhiều việc đợi anh về để xử lý. Cũng giống như cô nói, họ còn có rất nhiều thời gian, tương lai anh nhất định sẽ đưa cô đi bất cứ nơi nào cô muốn.

Do không phải mùa du lịch, người trên tàu không đông lắm, Ngô Tiểu Đồng và Thẩm Gia Ngôn bá chiếm hai hàng ghế ngồi, dựa vào cửa sổ, im lặng nhìn đối phương.

Trong lòng tràn ngập hạnh phúc, cô như bỗng nhớ đến điều gì. “Hôn lễ làm thế nào?”

Thẩm Gia Ngôn ngồi bên cạnh cô, đặt tay trái của cô lên lòng bàn tay anh, vuốt ve tay cô, nói: “Ở đây hình như thiếu cái gì?”

Ngô Tiểu Đồng có chút bối rối, bất giác muốn rút tay lại, nhưng lại cảm thấy sức mạnh trong tay anh, cuối cùng cũng không phản kháng nữa. Người ngồi trước mặt không còn là Thẩm Gia Ngôn ngày xưa nữa. Anh đã nói không buông tay thì sẽ không bao giờ dễ dàng buông.

“Chúng mình cưới nhau nhé!” Anh nhìn cô. Cảnh tượng mà cô đã từng mơ tưởng bao lần, niềm tin duy nhất của cô mười năm nay, thời khắc đó giờ đã thành hiện thực. Nhưng phương thức cầu hôn như vậy chẳng lãng mạn chút nào, trên một chiếc tàu hỏa cũ kỹ, không có nhẫn cưới, không có hoa tươi, anh không quỳ xuống, thậm chí không hỏi cô có đồng ý lấy anh không mà dường như chỉ đang trần thuật một việc bình thường.

Nhưng cô vẫn cảm động, thậm chí cảm thấy chấn động, cảm giác trong lòng khó có lời nào diễn tả được. Cô cố gắng trấn tĩnh lại, nhưng nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Nước mắt rơi trên mu bàn tay anh, Thẩm Gia Ngôn nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, sau đó ngẩng đầu hôn lên dòng nước mắt đó, cảm nhận được vị mặn và chút đắng cay, nhưng anh cũng nếm được vị ngọt thuộc về cô.

“Này.” Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy cô im lặng, liền quay đầu cô, thổi khí nóng bên tai cô, giống như một đứa trẻ đòi kẹo. Ngô Tiểu Đồng bị anh làm cho ngứa ngáy, nghiêng mặt rụt đầu nói: “Thẩm Gia Ngôn, em...”

Cô rất muốn giống như trước đây, đồng ý với anh tất cả mọi việc, nói một câu “được”, nhưng nghĩ tới chân của chú Thẩm, bố cô, trong lòng lại cảm thấy hoảng loạn.

Từ khi họ ở bên nhau, những việc trong quá khứ, đều cố gắng không nhắc đến. Nhưng những điều đó đã là sự thật, không thể nào có thể trốn tránh được. Cô không muốn một mình anh gánh vác tất cả.

Trong đầu Ngô Tiểu Đồng là một mớ hỗn loạn, chỉ biết ôm chặt lấy anh tìm chút ấm áp, nói nhỏ: “Anh cho em một chút thời gian để suy nghĩ, được không?”

Thẩm Gia Ngôn dường như không ngờ cô sẽ trả lời như vậy, vẻ mặt thoáng chút thất vọng, hỏi: “Em cảm thấy lời cầu hôn này chưa thỏa đáng hay sao? Thực sự anh...”

Ngô Tiểu Đồng vội vàng ngắt lời anh: “Không phải, em chỉ cảm thấy giờ vẫn chưa phải lúc...”

Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy vẻ hoảng hốt của cô, nói: “Thôi được, vậy để một thời gian nữa hãy nói. Dù sao trước hết, anh cũng có một số việc cần giải quyết.” Anh muốn trước tiên giải quyết những vấn đề còn sót lại.

Ngô Tiểu Đồng cười nũng nịu trong lòng anh, như muốn bù đắp điều gì, nói nhỏ: “À, lần sau, em nhất định sẽ nhận lời anh.”

Thẩm Gia Ngôn cười, ôm lấy cô, lại nghe thấy tiếng cô thào thì: “Nhưng lần sau anh không được cầu hôn như vậy, không có chút lãng mạn nào. Ít nhất cũng phải có nhẫn chứ.”

Đúng, nhẫn. Thẩm Gia Ngôn rút một bàn tay, lấy ra một hộp vuông nhỏ trong túi. Ngô Tiểu Đồng kinh ngạc nhìn anh. Chắc anh sẽ không thể cầu hôn lần nữa?

“Yên tâm, đây không phải là nhẫn cầu hôn, chỉ là một phần lễ vật.” Thẩm Gia Ngôn mở hộp, bên trong là một chiếc nhẫn bạc đã bị xỉn, dường như cô đã thấy ở đâu.

“Cái này...” Ngô Tiểu Đồng nhíu mày.

“Em còn nhớ chiếc nhẫn này không?” Thẩm Gia Ngôn lấy chiếc nhẫn ra, để trước mặt cô.

Ngô Tiểu Đồng có chút nghi hoặc. “Hình như đã nhìn thấy ở đâu...” Cầm chiếc nhẫn nhìn kỹ, nhớ lại một lát. Dường như vừa nghĩ ra điều gì, cô kích động nói: “Anh đã mua lại nó à? Vậy cửa hàng đó...”

Thẩm Gia Ngôn mỉm cười gật đầu, đeo nhẫn giúp cô: “Đây là món tiền lần đầu tiên anh kiếm được, là món quà sinh nhật lần thứ mười tám của em, anh đã cất giữ bảy năm, bây giờ trả lại cho chủ của nó. Trước khi em còn chưa đeo nhẫn cưới của chúng mình, nó sẽ thay anh trói chặt em.”

Cô vẫn không quên, khi còn học phổ thông, có một lần cùng anh dạo phố, cô nhìn thấy chiếc nhẫn này, tuy là nhẫn bạc, nhưng đối với họ khi đó, vẫn là quá đắt, cô đành phải bỏ đi một cách tiếc nuối.

Hóa ra, từ rất lâu rồi, anh đã có kế hoạch trói chặt cô. Ngô Tiểu Đồng nhìn chiếc nhẫn trên tay, mỉm cười.

Đời này gặp được người tốt như vậy, cô còn cầu mong gì hơn?

Ngô Tiểu Đồng đứng dậy, nắm lấy cổ tay anh, dùng sức ấn vào cửa toa tàu, cửa sổ đầy hơi nước bỗng có hình một bàn tay to rất rõ, tiếp đó cô lại giơ bàn tay phải của mình, dùng sức làm một dấu tay bên cạnh dấu tay đó, tay to bên tay nhỏ.

Sau đó, cô quay đầu nhìn anh cười nói: “Đây là con dấu, từ nay về sau anh chỉ thuộc về em.”

Thẩm Gia Ngôn âu yếm kéo cô, hôn nhẹ lên mặt cô. “Được, anh cũng cho em một con dấu.”

Ngô Tiểu Đồng nhắm mắt lại, nằm trong lòng anh một cách thỏa mãn, nghe thấy Thẩm Gia Ngôn khẽ ngâm nga:

Khi em già, đầu bạc trắng đang nằm thiêm thiếp

Bên bếp lửa hồng mơ màng xin hãy lấy bài thơ.

Chầm chậm đọc, hồi tưởng tới ánh mắt ngày xưa.

Cùng hàng mi cong thuở nào mát rượi.

Em tươi vui trẻ trung khiến bao người yêu mãi.

Mến mộ sự giả dối hay chân thành đẹp đẽ của em.

Nhưng chỉ có một người yêu linh hồn hành hương nơi em

Yêu vết nhăn trên gương mặt già nua đau khổ.

Cúi đầu bên lò lửa lấp lánh ánh đỏ hồng.

Buồn bã kể về tình yêu đã không còn nữa.

Trên đỉnh núi bước chân đi thật chậm.

Đám sao trời che khuôn mặt ai kia.

Cô đã từng nói, rất thích bài thơ này. Hai ngày trước, anh đã lén lút chép trên mạng, muốn đọc cho cô nghe khi cầu hôn, nhưng trong hoàn cảnh vừa qua, sao anh lại cảm thấy rất hợp tình.

Khi em đã già, đây là bài thơ của Diệp Chi, một bài thơ mà cô thích nhất. Cô như muốn khóc. Một câu thơ mềm mại, được anh đọc với giọng đầy ấm áp. Tình yêu của anh chính là tất cả sự mong đợi của cô.

33. Ngoại Truyện 2 - Part 08 - End

Ngoại truyện 2 - Phần 6

Những lời nói và việc đã làm không liên quan đến tình yêu, chỉ là bởi họ vẫn còn yêu.

.

Một chuyến du lịch đi Lệ Giang cuối cùng đã khiến tình yêu của họ trọn vẹn.

Sau khi trở về thành phố C, Ngô Tiểu Đồng tuy vẫn ở lại nhà của Lục Ánh Diệc, nhưng số lần về nhà rõ ràng đã nhiều hơn. Đối với cô, cô cần tìm một thời cơ, không chỉ là việc của cô và Thẩm Gia Ngôn, cũng bởi vì họ là hai người mà cô yêu nhất trên thế gian này. Cô càng trốn tránh, bố mẹ cô càng bị giày vò. Chính là cô đã phá vỡ gia đình vốn rất hoàn mỹ này, vì thế, cô muốn chính cô tự tay bù đắp lại hạnh phúc ban đầu.

Mấy ngày nay, Ngô Tiểu Đồng thường xuyên cảm thấy ăn không ngon, người cũng mệt mỏi cả ngày. Cô tính toán thời gian, quả nhiên đã bị chậm mất hơn một tuần.

Cuối tuần, Lục Ánh Diệc đưa cô đến bệnh viện kiểm tra. Thực ra, cô đã nắm chắc đến bảy phần, trong lòng có chút mâu thuẫn, còn có chút thấp thỏm, cô không thể từ từ thể nghiệm tâm trạng của chính mình, luôn cảm thấy mừng lo lẫn lộn.

Mang thai vào lúc này, đối với họ, không biết là việc tốt hay việc xấu?

Nhưng vào thời khắc cầm trên tay kết quả xét nghiệm, trong lòng cô lại cảm thấy yên tâm. Cảm giác vui mừng khi được làm mẹ, tuyệt hơn rất nhiều so với tưởng tượng. Tuy vẫn chưa được hai tháng, nhưng có thể cảm nhận được, đứa trẻ trong bụng mình, là máu xương của Thẩm Gia Ngôn, là kết tinh tình yêu của họ.

Không có gì quan trọng hơn điều này. Cô càng tin đứa trẻ này sẽ mang lại hy vọng cho họ. Tất cả, nhất định sẽ như họ nghĩ, càng ngày càng tốt đẹp. Lục Ánh Diệc tỏ ra vui mừng hơn cả cô, luôn xoa bụng cô, liên tục nói: “Đúng là không thể tưởng tượng nổi, bên trong này có một đứa trẻ, đứa con của cậu và Thẩm Gia Ngôn... Mình sẽ làm mẹ nuôi. Thẩm Gia Ngôn cũng đừng cảm thật.”

Ngô Tiểu Đồng nhú mồm, trách móc nhẹ nhàng: “Cậu cũng đừng nói năng lung tung nữa, đây là trong bệnh viện. Còn nữa, cậu phải giúp mình giữ bí mật chuyện này.”

“Tại sao?” Lục Ánh Diệc không hiểu nổi, hỏi.

“Mình muốn tự mình nói cho anh ấy. Hai ngày nay anh ấy rất bận, đã mấy ngày không được ngủ rồi. Đợi mấy ngày nữa mình sẽ bàn bạc với anh ấy.”

Lục Ánh Diệc nhìn cô ngoan ngoãn, đáng điệu ngượng ngùng, không nén nổi cười nhạo: “Cậu cũng biết thương cậu ta đây!”

Cô cũng không muốn cố giả vờ, thừa nhận: “Mình thương anh ấy thì làm sao?”

Lục Ánh Diệc cười, nắm tay cô bước đi, nhìn về phía trước, dường như nói một cách vô thức: “Đến nay, mình thực sự ngưỡng mộ cậu, có một người có thể yêu thương. Tiểu Đồng, bây giờ cậu có thể như vậy, đúng là rất tốt.”

Ngô Tiểu Đồng quay đầu nhìn Lục Ánh Diệc, cử chỉ hồ hững, trong ánh mắt lại lộ ra một chút đoạn tuyệt mà cô không quen biết. Chỉ ngần ngừ mấy ngày, tại sao có sự thay đổi như vậy? Dựa vào tình cảm hơn hai mươi năm của họ, cô vốn phải nắm rõ mỗi cử chỉ, ánh mắt của bạn mình, nhưng Lục Ánh Diệc lúc này khiến cô không thể nắm bắt, cô cảm thấy lạ lẫm và sợ hãi.

Ngô Tiểu Đồng tự nhiên nắm chặt lấy tay cô, hơi lạnh, do dự một chút, vẫn nói: “Cậu cũng là người mà mình thương. Cậu không muốn nói, mình cũng không ép buộc cậu. Nhưng mình muốn cậu biết, bây giờ mình đang ở bên cạnh cậu, cũng giống như bao năm qua cậu ở bên cạnh mình.”

Trong mắt Lục Ánh Diệc có nước mắt, nhưng chỉ là trong nháy mắt. Khi quay đầu lại, cô lại cười như lúc trước, dùng ngôn ngữ chế giễu quen thuộc, nói: “Bây giờ cậu chỉ lo lắng cho ba người gia đình cậu là được, nhanh chóng kết hôn, cũng khiến mình yên tâm.”

Mặt Ngô Tiểu Đồng hơi nóng, cô gật đầu, nói: “Mình biết rồi.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Đến cửa siêu thị, Ngô Tiểu Đồng kéo Lục Ánh Diệc vào, cười nói: “Chúng ta đi mua thức ăn, tối nay đến chỗ Thẩm Gia Ngôn làm cơm, mình có chìa khóa ở đó. Chắc cậu chưa đi đến đó bao giờ nhỉ? Nhà của bọn mình rất đẹp!”

Lục Ánh Diệc không còn cách nào, bị cô dắt đi, giọng than thở: “Ngày hôm nay sao mình lại trở thành kỳ đà được? Hay để hôm khác mình đến tham quan nhà các cậu được rồi.” Cô đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “nhà các cậu”, khiến Ngô Tiểu Đồng càng đỏ mặt. Hóa ra cô đã tự nhiên coi đó là nhà của họ rồi.

Dù sao cũng đã như vậy, hôm nay sẽ giải quyết hết mọi việc, sau đó sẽ kết hôn?

Hai má Ngô Tiểu Đồng đỏ bừng, khước miệng mấp máy, lấy điện thoại gọi cho Thẩm Gia Ngôn, nghe thấy giọng nói quen thuộc, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Tối hôm nay, anh về sớm một chút nhé... Đúng vậy, em sẽ nấu cơm... Anh dám nói không ngon? Vậy anh muốn ăn gì... Mấy hôm nay anh bị nóng, em nấu canh cá được không? Còn nữa, em có chuyện muốn nói với anh... Đợi anh về, em sẽ nói...” Chỉ một cuộc điện thoại, nhưng cô đã nói rất nhiều, vẻ hạnh phúc và thỏa mãn ngập tràn trên khuôn mặt, sau đó, cô lại kéo Lục Ánh Diệc đi mua đồ.

Ngô Tiểu Đồng vừa chỉ con cá trong bể cho nhân viên phục vụ, vừa nói với Lục Ánh Diệc: “Tối hôm nay mình nói với anh ấy, lần trước khi anh ấy cầu hôn, mình cảm động đến hồ đồ, sau khi từ chối mới cảm thấy bất an. Lần này mình cầu hôn anh ấy, một lúc hai tin mừng, không biết anh ấy sẽ phản ứng ra sao?”

“Ngô Tiểu Đồng, mình phát hiện thấy cậu luôn là người làm người khác kinh ngạc, nhưng đừng làm bố đứa trẻ phải sợ nhé!”

Ngô Tiểu Đồng cười, lấy túi nylon đựng cá, sau đó quay sang Lục Ánh Diệc đang đẩy xe, nói: “Xem ra cậu phải đưa mình về rồi, bao nhiêu đồ thế này, thật khó cầm. Bây giờ mình là bà bầu rồi, nếu có vấn đề gì, bố đứa bé sẽ không tha cho cậu đâu.”

Lúc đang nói, điện thoại của Ngô Tiểu Đồng vang lên, cô bỏ cá sang bên tay trái, tay phải cầm điện thoại, nhấn nút nghe. “A lô, mẹ... Con đang có chuyện vui muốn nói với mẹ... Mẹ nói đi... Mẹ nói cái gì?!”

Bộp! Những người xung quanh quay đầu, nhìn về phía này, chỉ nhìn thấy một đồng nước, một con cá sổng đang quẫy trên sàn nhà.

Nhân viên phục vụ đến thu dọn, nhặt cá, lau nhà, hỏi họ có cần giúp đỡ gì không.

“Ngô Tiểu Đồng, cậu làm sao vậy?” Lục Ánh Diệc đứng bên cạnh vỗ vào lưng cô, lo lắng hỏi.

Ngô Tiểu Đồng không nghe thấy gì cả, bên tai cô chỉ vang lên tiếng tút tút.

Thẩm Gia Ngôn hợp xong, lòng nóng như lửa đốt, nhanh chóng về nhà. Anh đã hứa với cô sẽ về nhà sớm, nhưng gần đây lại gặp đúng thời điểm ban quản trị thay đổi, cũng là thời kỳ then chốt nhất của anh. Hằng ngày, hết tính toán lại đến họp hành, bận đến nỗi anh cảm thấy chán ngán. Nhưng chỉ cần nghĩ đến về nhà có cô đang đợi, anh liền không so đo, tính toán nữa.

Anh cố chấp bấm chuông cửa, lại gõ cửa mấy lần. Cho đến khi chủ nhà đối diện mở cửa nhìn anh, anh mới đành lấy chìa khóa mở cửa. Trong phòng không bật đèn, nhưng anh lập tức nhìn thấy cô, cuộn tròn ngồi đó, giống như một đứa trẻ không nơi nương tựa. Anh cảm giác tim thắt lại, nhẹ nhàng bước tới, ôm lấy cô, mới phát hiện gương mặt cô lạnh ngắt.

Nhìn thấy cô như vậy, Thẩm Gia Ngôn không biết làm thế nào, đã lâu rồi cô không như vậy. Anh nhú mào, hỏi có chút lo lắng: “Có chuyện gì xảy ra à?”

Cô ngồi trong lòng anh, co chân, ôm chặt lấy anh, giọng run rẩy: “Em rất sợ, mẹ nói, bệnh tình của bố chỉ có thể kéo dài được ba tháng. Anh biết không, trong lòng em, ông là một người sắt, ông làm sao có thể gục ngã được? Họ nhất định đã trách em mấy năm nay đã cố ý lạnh lùng với họ, vì thế bây giờ mới dùng lời nói dối này để trừng phạt em, đúng không? Em không để họ lừa đâu... Em không muốn đến bệnh viện... Em không tin...”

Lúc này Thẩm Gia Ngôn không biết phải khuyên nhủ, an ủi Ngô Tiểu Đồng thế nào. Anh biết thực ra trong lòng cô biết rõ không có ai lấy việc này ra làm trò đùa, chỉ là cô cự tuyệt không muốn chấp nhận.

Anh kéo tay cô ra, bỏ hai chân cô xuống, để cơ thể cứng nhắc của cô nằm trong lòng anh, nói nhỏ: “Tiểu Đồng, bố em nhất định rất muốn gặp em, chúng ta đến bệnh viện xem sao, có được không?”

Cơ thể Ngô Tiểu Đồng run lên, cô lập tức vung tay anh ra, hét lên điên cuồng: “Anh cũng không tin em? Bây giờ đi tìm mẹ em, để em nói với bà rằng bà đang lừa em!”

Thẩm Gia Ngôn kéo lấy Ngô Tiểu Đồng đã mất hết lý trí, ngữ khí chắc chắn: “Anh đưa em đi.”

Trên đường đi, Ngô Tiểu Đồng nghe thấy Thẩm Gia Ngôn gọi điện thoại, nói địa chỉ của một bệnh viện. Đó là địa chỉ lúc chiều mẹ cô nói với cô trong điện thoại, trong lòng lạnh giá, nhưng lại ép mình phải trấn tĩnh.

Cô nói với chính mình, bây giờ không được mất bình tĩnh, mất bình tĩnh đồng nghĩa với nhận thua, mất bình tĩnh có nghĩa là thừa nhận sinh mệnh của bố cô chỉ còn ba tháng. Cô vẫn chưa xin bố tha thứ, cô vẫn chưa nói với bố, thật ra cô luôn rất yêu ông, vì thế tuyệt đối không được thua.

Ngô Tiểu Đồng dường như mơ hồ bị Thẩm Gia Ngôn kéo vào phòng bệnh. Đến khi nhìn thấy khuôn mặt gầy gò của bố trên giường bệnh, cô chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, cái gì cũng đều không thật. Hóa ra không phải cô không thừa nhận, thực tế sẽ không thể tồn tại. Cô bước loạng choạng đến trước giường bệnh, không biết nên nói gì, làm gì.

Ngô Thiên giơ cánh tay đang truyền nước, xoa đầu cô, cô gắng cười nói: “Con gái đến rồi à?”

Nước mắt lã chã rơi xuống, tất cả mọi sự sợ hãi, bất an giấu trong lòng cô cuối cùng đã tìm được lối thoát. Ngô Tiểu Đồng cúi đầu lau nước mắt, nói: “Sao lại thế này? Hai hôm trước bố vẫn còn khỏe mạnh, tại sao không nói sớm cho con biết?”

Mẹ cô đứng bên cạnh lấy ghế cho cô ngồi, trên mặt không có bất cứ biểu hiện nào, chỉ nói một câu: “Khóc cái gì, bố con vẫn chưa chết cơ mà!”

Thẩm Gia Ngôn lặng lẽ rời phòng bệnh, cảm giác mắt cay cay. Một lát sau, anh bước vào phòng làm việc của bệnh viện.

“Ung thư gan giai đoạn cuối. Thực ra, tôi đã sớm để người bệnh nằm viện để trị liệu, nhưng ông ấy quá cố chấp, cố ý giấu người nhà. Bây giờ, bệnh tình của ông ấy đã ở giai đoạn cuối, thậm chí đã di căn đến phổi, khả năng chữa trị rất nhỏ, chỉ có thể kéo dài thời gian.”

Thẩm Gia Ngôn lấy một điều thuốc, cho vào miệng, nghĩ một lát, lại để xuống, ngẩng đầu hỏi: “Vậy ông ấy có thể sống được bao lâu?”

“Căn cứ vào bệnh tình hiện nay của ông ấy, chắc được khoảng ba tháng, nhưng không có tiêu chuẩn tuyệt đối, quan trọng nhất là theo dõi tâm trạng của người bệnh, sống mang theo khối u lâu dài cũng không phải không có khả năng.”

“Cảm ơn!” Thẩm Gia Ngôn quay về phòng bệnh, nhưng không vào, chỉ đứng ở cửa.

Anh không thể giải thích được tâm trạng của mình lúc đó, anh hiểu hơn ai hết ý nghĩa từ “bố” đối với Ngô Tiểu Đồng, nếu không sẽ không có sự chia ly của họ bao nhiêu năm nay. Anh hiểu nỗi khổ của cô, nỗi đau của cô, nhưng lại có một chút tâm trạng khác, anh cảm thấy rất hỗn loạn.

Người nằm bên trong, anh đã từng hận. Nếu không vì bố cô, những năm qua anh đã không phải khổ sở như vậy, không phải làm những công việc mà anh không hề thích, gia đình của anh sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc, đơn giản giống như các gia đình bình thường khác. Anh đã từng thề, một ngày, khi anh trở nên mạnh mẽ, sẽ khiến bố cô nhìn thấy sức mạnh của anh, sẽ không thể coi thường anh và bất cứ người nào bên cạnh ông.

Ngô Tiểu Đồng ra khỏi phòng bệnh, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn đứng thẩn thờ ngoài phòng bệnh, cô có thể hiểu được tâm trạng phức tạp của anh, không muốn ép buộc anh, vì thế đi đến, nói với anh: “Anh về trước đi! Em phải ở lại. Gần đây...”

“Anh biết, em cũng phải chăm sóc chính mình.” Thẩm Gia Ngôn nói xong, quay người rời đi.

Đã rất lâu rồi anh không làm như vậy, nhưng bây giờ, khi cô cần anh ở bên mình nhất, anh lại lần nữa quay người bỏ đi.

Một ngày, có quá nhiều thông tin, khiến cô khó có thể tiêu hóa nổi. Cô rất muốn thời khắc đó gọi anh lại, nói với anh: “Thẩm Gia Ngôn, em cần anh, anh đừng bỏ đi.”

Nhưng cuối cùng cô vẫn để mặc hình bóng cô độc của anh dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

Ngô Tiểu Đồng ở lại, hằng ngày chạy đi chạy lại giữa nhà và bệnh viện, tuy mệt, nhưng chỉ cần ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt cười hiền từ của bố, giống như quay lại những năm trước, cô liền cảm thấy bình tĩnh lại.

Cô không biết mẹ cô làm sao mà bình tĩnh như vậy. Từ khi bố cô xảy ra việc đến nay, cô chưa từng nhìn thấy bà rơi một giọt nước mắt. Hằng ngày, bà chỉ ở bên cạnh bố, hoặc gọt một quả táo, bóc một quả chuối, khi nhìn ông đều cười, dường như không có gì thay đổi.

Phải có một tình yêu sâu sắc nhường nào mới có thể kiên cường như vậy?

Đối với Ngô Tiểu Đồng, điều quan trọng nhất là bố cô vẫn sống, cô muốn ông tiếp tục sống. Gia đình họ sẽ mãi mãi như vậy, không có khoảng cách, sống với nhau không có sự dối trá, không bị làm phiền.

Buổi sáng hôm đó, Ngô Tiểu Đồng mang một bát cháo từ nhà ăn đến phòng bệnh, nhìn thấy bố vẫn đang xem tài liệu, trong lòng cảm thấy xót xa. “Bố, bố phải nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Ngô Thiên thu lại tài liệu. “Con gái, bố có lời muốn nói với con.”

Cô nhắc một chiếc ghế ngồi cạnh ông. “Vâng, nhưng trước tiên bố phải ăn hết bát cháo này đã.”

“Bố biết, bố vẫn nợ con một câu xin lỗi.”

Cô bắt giác luống cuống, nhưng vẫn đưa bát ra. “Người một nhà, có gì mà bố phải xin lỗi. Con thường không ở bên cạnh chăm sóc bố, là con phải xin lỗi bố mới đúng.”

Ngô Thiên đặt bát xuống, từ từ nói: “Bố luôn hy vọng con có được hạnh phúc, nhưng tự tay bố lại hủy hoại hạnh phúc của con. Trong lòng bố rất áy náy...”

“Bố, chúng ta không cần nói lại những điều này...” Cô liên tục lắc đầu, nước mắt rơi xuống.

“Khi đó bố thực sự không có cách nào, bố không muốn nhìn thấy sự nghiệp mà bố một tay xây dựng bỗng chốc tiêu tan. Bố chỉ sai một lần, nhưng hối hận cả đời...”

“Con biết, con đều biết cả... Đã lâu con không còn trách bố nữa...”

“Bố muốn gặp Thắm Gia Ngôn một lát.” Cuối cùng, Ngô Thiên chỉ nói một câu.

Khi Thắm Gia Ngôn bước ra từ phòng bệnh, đi cùng với Ngô Tiểu Đồng, ngồi xuống hành lang. “Tiểu Đồng, chúng mình quen nhau bao nhiêu năm rồi nhỉ?” Cô biết anh không phải thực sự đang hỏi cô, muốn cô trả lời, nên tiếp tục im lặng.

Thắm Gia Ngôn quả nhiên không để ý, nói tiếp: “Mười bảy năm rồi.” Anh nắm chặt bàn tay để trên đầu gối cô, nói: “Năm bố anh xảy ra chuyện, em cũng ngồi với anh ở đây, trong lòng anh lúc đó rất hỗn loạn. Anh biết không nên trách em, nhưng anh vẫn không biết làm thế nào để đối diện với em. Vừa nãy bố em cầu mong anh tha lỗi cho ông, anh mới phát hiện ra, thực ra, anh chưa bao giờ hận ông. Bởi vì ông là bố em, bởi vì em yêu ông. Bố và anh đều yêu em, vì thế đều muốn che chở cho em để em không bị bất cứ tổn thương nào. Nhưng cả bố và anh đều chưa bao giờ hỏi em, có cần sự bảo vệ của bố và anh hay không, anh và bố đều nợ em một câu xin lỗi. Tiểu Đồng, anh chỉ muốn nói với em, cho dù là bố em, hay là anh, đến bây giờ vẫn luôn yêu em, chính em khiến anh hiểu được sự khoan dung và độ lượng, anh nghĩ mình cuối cùng cũng làm được. Bố em nói, ông và anh đều sử dụng sai phương thức để yêu em. Ông nói, thực ra em kiên cường hơn ông và anh đã nghĩ. Sau này cho dù xảy ra chuyện gì, anh sẽ không bao giờ giấu em, anh sẽ cùng em giải quyết, được không?”

Ngô Tiểu Đồng lắc đầu. “Bố và anh không có gì phải xin lỗi. Chưa bao giờ em cảm thấy mọi người có lỗi. Em yêu anh, em cũng yêu bố... Em chỉ sợ bố và anh...”

Cô không biết phải giải thích thế nào, chỉ cảm thấy không thể biểu đạt được, hoảng loạn và không biết làm sao.

“Suyt!” Thắm Gia Ngôn nhẹ nhàng đỡ dành cô. “Ông trời cuối cùng cũng chiếu cố đến chúng mình, bây giờ chúng mình lại có con rồi, từ nay về sau, chúng ta sẽ là người một nhà, như vậy không tốt hay sao?”

“Sao anh biết?” Ngô Tiểu Đồng nghi hoặc hỏi.

Thắm Gia Ngôn cười đáp lại: “Ngốc ạ, có việc gì mà anh không biết chứ? Vợ ơi, bố mẹ anh nói, để anh đưa em và con về nhà.”

Ngô Tiểu Đồng dựa đầu vào vai anh, nước mắt nhạt nhòa. Cô ôm chặt lấy anh.

Họ ôm nhau, dường như rất lâu trước đây đã như vậy, ôm chặt không buông tay.

“Chúng ta về nhà thôi!”

Nước mắt mơ màng, không biết là ai đã nói câu này.

.

Cuối cùng đến một ngày, cổng vào là cổng vòm hình tròn được kết từ chín trăm chín mươi chín quả bóng màu phấn hồng và vàng nhạt, điểm xuyết bằng hoa bách hợp, voan màu tím nhạt, lại thêm các bông hoa đặc sắc, dẫn khách bước vào bố cảnh được sắp xếp công phu.

Một nhóm cột hoa tươi được sắp xếp chỉnh tề, cũng giống như binh sĩ có kỷ luật làm kính lễ đối với khách đến, khiến người ta có cảm giác trang nghiêm, hoa lệ.

Bốn đường đi không rộng không hẹp, xếp đầy hoa tươi, thắm màu tím nhạt trải trên cầu thang hơi cong, nghiêm nhiên trở thành một con đường lớn hạnh phúc.

Sân khấu như pha lê, điểm xuyết ánh sao, được phối hợp với tháp rượu, đài nền thủy tinh huỳnh quang, màn vải trắng... Hôn lễ lãng mạn như trong truyện cổ tích, tình yêu thuần khiết như pha lê.

Đây là tất cả hạnh phúc của cô.

Hôm đó là thời khắc hạnh phúc nhất trong đời cô. Cô mỉm cười nhìn tất cả mọi thứ, ánh đèn chiếu rọi trên mặt, tôn lên lớp phấn mịn màng.

Trong buổi hôn lễ, bố của Thẩm Gia Ngôn nói: “Con trai tôi nói, có thể làm con trai của tôi là việc hãnh diện nhất. Tôi muốn nói, có thể trở thành bố của nó, cũng là một việc tôi cảm thấy hãnh diện nhất. Tôi đặt tên cho con của hai đứa là Hợp Hoan, Thẩm Hợp Hoan, hy vọng cháu có thể hiểu được, chỉ có tình yêu mới có hợp hoan, hiểu được sự khoan dung, hiểu được sự quý trọng, mới cảm thấy hạnh phúc.”

Ngô Tiểu Đồng đứng trên sân khấu nắm tay Thẩm Gia Ngôn, đứng sau hai người cha, mỉm cười hạnh phúc. Bao nhiêu năm nay, vì yêu, họ đã làm tổn thương lẫn nhau, vì không yêu, họ đã hiểu lầm nhau, nhưng cuối cùng vẫn dựa theo tâm ý của mình để tìm thấy đối phương, cho dù có thương tổn và tuyệt vọng nhiều hơn nữa, họ cũng giữ lại cho đối phương một cơ hội. Bởi hai người yêu nhau, nên họ chưa bao giờ từ bỏ.

Những lời đã nói, những việc đã làm không liên quan đến tình yêu, chỉ là bởi họ vẫn còn yêu. So với bao nhiêu điều không trọn vẹn, cuối cùng họ vẫn là người may mắn.

Chỉ cần họ quay đầu lại, luôn có một người đứng đợi ở chốn xưa. Dù cho họ đã từng chia cắt, nhưng chỉ cần biết có người đang đợi mình, họ nhất định sẽ tìm được lối về.

.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-cu-yeu-nhu-chua-tung-ton-thuong>